

Giới thiệu Phù Dung

Thể loại: trùng sinh, cổ đại.

Nàng chính là chưa từng oán cũng không hối lại chẳng cầu, có sao lại còn trùng sinh?

Lý Phù Dung nàng là một trong tam phi của Lạc Quân đế, cả cuộc đời chỉ cầu bình thân, không ham phú quý lại càng chẳng mong đợi tình yêu. Từ bỏ trận chiến tranh giành ân ửng nên nàng nhìn thấu nhiều việc mà người trong cuộc không rõ.

Nàng cũng chỉ là người đứng ngoài quan sát mối tình giữa Lạc Quân đế và nữ nhân hấn yêu: Tô Tuyết.

Mãi luôn là kẻ qua đường...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hoàng cung, cung vàng điện ngọc, nơi tập hợp hết tất cả những tinh hoa, báu vật trên thiên hạ để trở thành tô điểm phía sau của thiên tử. Đó là nơi huy hoàng nhất, là đích ngưỡng mộ của vạn vạn người.

Ở giữa chốn phù hoa ấy, lại có một điểm rất yên tĩnh, như tách biệt với mọi thứ xung quanh...

Thanh Tư Cung.

Trong phòng lớn, có một nữ nhân đang nửa nằm nửa ngồi lười nhác trên ghế dài, chăm chú xem quyển sách trên tay.

Đôi mắt khép hờ khẽ đảo qua từng dòng chữ trên trang giấy, bóng từ hàng mi đổ xuống che khuất một phần ánh sáng trong mắt, lại thêm vẻ mặt điềm nhiên, chẳng mấy khi biểu lộ cảm xúc kia làm người ta khó mà biết được nàng đang suy nghĩ điều gì.

Mái tóc đen dài chỉ vấn hờ trên đầu, mỗi khi gió thổi qua sẽ khiến vài sợi tóc lạc lồi hất lên khuôn mặt nhưng nàng chẳng có vẻ để ý đến chúng, tùy ý như vậy. Chiếc váy nàng mặc có phần rộng rãi, thoải mái dù chất liệu quý hiếm nhưng màu sắc lại quá nhạt nhòa, dù tăng thêm phần ung dung, tự tại nhưng phần nhiều lại thiếu đi sự trang nghiêm, quý phái. Nếu không nói ra thật chẳng ngờ được nàng lại là Lý Phù Dung, nữ nhi của Lý thượng thư, là Hòa Phi do hoàng đế sắc phong.

Sau khi đọc hết những dòng chữ cuối cùng, Lý Phù Dung thở ra một hơi rồi xếp sách lại đặt sang một bên. Nàng bất động hồi lâu rồi mới lên tiếng gọi:

- Nhã Nhã.

Vừa dứt tiếng thì cửa phòng đã mở, một cung nữ mặc áo xanh bước vào, nàng tiến tới trước ghế dài, nhún người thi lễ, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư, người đã đọc sách xong rồi.

Nhã Nhã là tỉ nữ từ nhỏ đã theo hầu bên người Lý Phù Dung, khi Lý Phù Dung vào cung, nàng cũng theo hầu đến giờ. Lý Phù Dung trước nay thích an tĩnh, không muốn bị làm phiền, nhất là vào những lúc nàng đọc sách, càng không thích có người quấy rầy nên trong phòng của nàng không có nhiều người hầu có thể bước vào, cả Nhã Nhã cũng theo thói mà chờ lệnh bên ngoài.

- Hôm nay là ngày mấy?

Lý Phù Dung mãi mới lên tiếng hỏi. Nhã Nhã đã quá quen với tính hành sự chậm rãi của Lý Phù Dung, có nhiều lúc Lý Phù Dung nửa chừng còn quên mất đang nói chuyện với người khác, lâm vào trầm tư suy nghĩ. Chỉ là, thời gian gần đây tình trạng thần thờ này đang có chiều hướng gia tăng.

Nhã Nhã ngoan ngoãn đáp:

- Hôm nay là tết nguyên tiêu rồi, đêm nay trong kinh còn có lễ hội...

Tết nguyên tiêu...

Vậy hôm nay chính là lúc hấn và nàng ta gặp nhau?

Thật không biết lần này hấn có giống như kiếp trước, nhất kiến chung tình hay không?

Vì nàng, hắn đã làm rất nhiều việc, tốt có, xấu cũng có, bảo vệ nàng nhưng cũng làm tổn thương nàng. Vì nàng, đã chịu nhiều đối nghịch, can ngăn của quần thần nhưng nàng cũng vì hắn mà phải đánh mất tự do, gánh tiếng mỉa quân. Mà mối tình đầy cũng khiến vài người phải cảm động, cũng có người ca tụng, những chuyện xưa được bói ra mà kể lại. Nhờ thế, Lý Phù Dung mới biết được căn nguyên ngày hôm nay.

Nhã Nhã bước tới dâng nước trà cho Lý Phù Dung, mỗi khi Lý Phù Dung đọc sách thì đọc rất lâu, dù không đói nhưng chắc cũng khát rồi. Lý Phù Dung tiện tay cầm chén trà uống một ngụm.

Trong cung ít khi bày yến tiệc, nhất là khi tân đế Lạc Quân lên ngôi đã hạ lệnh cấm hoang phí, tự mình làm gương nên những người trong cung càng nghiêm cần noi theo. Tiệc nhỏ vài bàn thì không nói, mỗi khi muốn tổ chức yến tiệc đều phải đắn đo rất nhiều vì sợ phật ý thánh giá. Nhưng hôm nay là tết nguyên tiêu, thế nào cũng phải có một buổi gia yến...

- Chỉ là...

Nhã Nhã ngập ngừng không biết có nên nói hay không. Lý Phù Dung nhìn hỏi:

- Có chuyện gì?

Nhã Nhã vẫn phân vân, mãi mới nói:

- Tiểu thư, nghe nói sáng nay hoàng thượng đã xuất cung, trông có vẻ rất vội vã, không biết tối nay liệu có về kịp hay không...

Chén trà trên tay Lý Phù Dung đột ngột ngừng lại làm nước trà khê hắt ra văng lên cả tay, nàng vẫn không để ý tới. Lý Phù Dung nghiêm mặt hỏi lại:

- Hoàng thượng xuất cung? Rồi khỏi kinh thành?

Nhã Nhã hiếm khi trông thấy Lý Phù Dung nghiêm trọng như vậy, có phần chột dạ, đầu cúi càng thấp nhưng vẫn quan tâm xem Lý Phù Dung có bị bỏng hay không.

- Dạ, có vẻ là thế ạ. Tiểu thư, tay của người...

Lý Phù Dung phát phát tay tỏ ý không có chuyện gì, bảo Nhã Nhã hãy lui ra. Nhã Nhã sốt ruột đưa mắt nhìn tay của Lý Phù Dung mấy lần, thấy nàng thật không bị bỏng mới nhẹ lòng lui ra.

Cánh cửa lần nữa khép lại làm căn phòng chợt tối hẳn đi. Trên ghế dài, Lý Phù Dung vẫn ngồi yên bất động, chân mày càng lúc càng nhíu lại.

Hắn ra khỏi thành? Vậy là đề lễ cơ hội gặp nàng ta hay sao?

Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao tình tiết này lại khác với kiếp trước?

Hắn và nàng ta...

Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra đây?

Lý Phù Dung nhắm tịt mắt cố nhớ lại đoạn thời gian này trong ký ức của kiếp trước...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mấy ngày sau, Lạc Quân đế trở lại, chỉ là, hắn không về một mình mà còn có thêm một nữ nhân.

Nữ nhân ấy được bố trí ở Chiêu Dương Cung, khá gần với Thanh Tư Cung của Lý Phù Dung. Đó không phải là nơi trống lẻ, to lớn với với các tẩm cung khác nhưng bù lại, cảnh vật trong Chiêu Dương Cung rất đẹp, rất hài hòa, bốn mùa nhận đủ ánh sáng, vô cùng ấm áp, dễ chịu. Bởi vậy, Chiêu Dương Cung đã từng bị các phi tử khác trong sáng ngoài tối tranh giành với nhau, nhưng đều bị Lạc Quân đế cự tuyệt, có lần hắn còn nổi trận lôi đình nghiêm khắc phê phán nên từ đó các nàng không còn dám động tâm tư tới Chiêu Dương Cung nữa.

Chiêu Dương Cung trở thành nơi ước ao và cũng là cấm kỵ trong lòng của nữ nhân trong cung.

Thế mà, ngày hôm nay lại nghe Lạc Quân đế cho người vào ở, lại còn là một nữ nhân không rõ thân phận, làm sao các nàng không tức cho được. Dù với danh nghĩa khi Lạc Quân đế bên ngoài gặp nạn, nàng đã có ân cứu giúp, cho dù từ lúc nàng vào cung tới giờ, Lạc Quân đế chưa từng đặt chân đến cung của nàng nhưng vẫn khiến người ta không sao nguôi giận được.

- Hoàng hậu nương nương, tại sao không thấy vị ở Chiêu Dương Cung đến thỉnh an ngài vậy? Nàng đến cũng không ít ngày rồi đây...

Hoa Phi bóng gió lên tiếng nói.

Dù biết Hoa Phi có ý châm ngòi nhưng Hoàng hậu vẫn khó chịu ra mặt. Là Hoàng hậu, có cái gì mà nàng không thấy qua, nàng cũng chẳng phải ganh đua một cái Chiêu Dương Cung nhỏ nhoi kia mà nàng nghi ngại tâm tình của vị đang ở trên cao kia. Lạc Quân đế là một minh quân có thể thấy rõ, trong hậu cung nữ nhân cũng không nhiều, suy tới tính lui cũng chẳng gấp nổi hai bàn tay, còn đa phần là nữ nhi của các đại thần trong triều nữa. Nói trắng ra thì hẳn thu nhận các nàng vì muốn thông qua các nàng mà nắm lấy quyền lực trong tay phụ huynh các nàng mà thôi, còn có tình cảm hay không thì để nói sau đi.

Biết là vậy, nhưng Hoàng hậu cũng như đại đa số các cung phi khác đều không nhận được mà bỏ qua cơ hội trở thành nữ nhân của Lạc Quân đế. Trong mắt các nàng, đó là nam nhân vĩ đại nhất, oai hùng nhất, cũng là người đáng giá nhất để phó thác thân mình. Dù không có tình thì sao? Chỉ cần được ở cạnh hắn, nàng cũng đã thấy đáng giá, mãn nguyện rồi.

Bởi thế, dù thấy các phi tần oanh oanh yến yến trước mặt, Hoàng hậu dù đôi lúc phiền chán nhưng thật sự cũng chẳng mấy để tâm. Vì nàng hiểu rõ, Lạc Quân đế không có tình với các nàng.

Nhưng người mới xuất hiện kia đã làm nàng phân vân!

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Lạc Quân đế hành động khó hiểu như vậy, trái với cách hành xử thông thường của hắn, điều đó đã khiến Hoàng hậu phải đề cao cảnh giác.

Hoàng hậu ôn tồn cất tiếng nói:

- Ừm, nghe nói thế ta cũng chợt nhớ ra đã quá khinh xuất với vị cô nương trong Chiêu Dương Cung kia rồi. Dù sao nàng cũng là ân nhân của bệ hạ, gặp nàng một lần cũng là chuyện phải đạo...

Nghe Hoàng hậu thân nhiên nói có tình có lý như thế, Hoa Phi khẽ bĩu môi, ai lại không biết tâm tư của Hoàng hậu, còn ở đó giả đồ nhân nghĩa như vậy.

Hoàng hậu quay sang nói với cung nữ thân cận:

- Trúc Nhi, người hãy đích thân tới Chiêu Dương Cung mời vị cô nương ấy đến đây!

Cung nữ Trúc Nhi nhận lệnh.

- Dạ.

Theo bóng Trúc Nhi ra khỏi Phụng Hoàng Cung, mọi người tự hiểu vị ở Chiêu Dương Cung kia lần này có muốn trốn cũng không trốn được rồi nên cũng chẳng buồn nói thêm cho thừa, bèn quay sang tán dóc giết thời gian.

Lý Phù Dung thân là một trong tam phi nên cũng có địa vị nhất định trong hoàng cung, chỉ là bản tính nàng lạnh nhạt chẳng thân cận, chẳng tranh đua với ai. Mọi người đều biết tính nàng nên cũng chẳng ai buồn bắt chuyện, làm việc vô bổ với nàng. Dù sao bớt một kẻ địch vẫn hơn thêm một kẻ địch, chọc tới nàng làm gì.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, lúc lâu sau, Trúc Nhi cũng đã trở về.

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, vị cô nương ở Chiêu Dương Cung đang chờ ngoài điện.

Hoàng hậu đặt chén trà trong tay xuống, thông dong nói:

- Cho nàng vào đi!

- Dạ.

Trúc Nhi lại ra ngoài truyền lời.

Lần sau trở lại thì có hai người.

“Rót cuộc cũng đã gặp được người rồi.”

Lý Phù Dung khẽ nói trong bụng, liếc mắt lên nhìn người đang từ xa bước tới gần.

Đó là một vị cô nương xinh đẹp, không sắc sảo, kiêu sa như những phi tần nơi đây mà mang một vẻ đẹp thanh tao, thanh khiết như một đóa hoa đồng nội. Ánh mắt nàng không có đồ kỵ, toan tính mà đơn thuần, sạch sẽ... là kiểu người khiến cho người khác cảm thấy bình yên, hoan hỷ.

Chiếc váy nàng đang mặc dù trang nhã nhưng liền biết là chất liệu hiếm có khó tìm, không chút tầm thường, không phải là thứ trong vài ngày có thể làm ra được. Nhìn ra điều đó, có không ít người không nén nổi ghen ghét.

Nàng ngay thẳng bước chậm từng bước tới trước mặt Hoàng hậu rồi khẽ thi lễ:

- Dân nữ tham kiến Hoàng hậu.

Chỉ là một cái nhún người chứ không quý.

Khóe môi Lý Phù Dung khẽ nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

- Dân nữ tham kiến Hoàng hậu.

Nhìn dân nữ ti tiện tới trước mặt mình không quý xuống mà chỉ làm nửa lễ, sắc mặt Hoàng hậu dù muốn tốt cũng chẳng tốt được chút nào.

Những người ở đây có ai mà không có tầm nhìn xa, thấy cảnh này liền biết Hoàng hậu khó chịu, cũng chẳng ai có ý lên tiếng nhắc nhở mà âm thầm chờ đợi.

Lý Phù Dung cũng xem như không thấy, ánh mắt chưa từng rời khỏi chén trà trên tay, ngón tay thon dài khẽ vuốt vuốt mép chén.

Nữ nhân kia không nói là ân nhân của hoàng thượng thì cũng chỉ là một thiếu nữ mới mười mấy tuổi, nếu Hoàng hậu tính toán so đo không phải vừa đắc tội với hoàng thượng vừa làm người ta nói mình là hẹp hòi, không khoan dung hay sao. Cho nên, dù có tức tối thế nào, Hoàng hậu cũng tỏ lòng độ lượng nói:

- Người mới vào cung không hiểu rõ lễ nghi, ta không trách!

Bởi vì Tô Tuyết thủy chung vẫn khẽ cúi đầu nên không ai thấy được tia châm chọc thoáng hiện qua trong mắt nàng. Dù sao cũng không thể thay đổi được thân phận “dân nữ” lúc này của nàng, dù hẳn có đề cao cái danh “ân nhân” cho nàng thì vẫn không tránh được bị làm khó dễ.

- Người tên là gì?

- Bẩm, dân nữ tên gọi Tô Tuyết.

Lý Phù Dung không nhìn được mà đảo mắt nhìn qua Tô Tuyết.

Phải! Nàng là Tô Tuyết!

Là người trong lòng của hần!

Và cũng là Hoàng hậu nương nương sau này!

Nàng vẫn giống như kiếp trước, bề ngoài không khác gì, hay nói đúng hơn là từ trước tới giờ nàng vẫn như vậy!

Lý Phù Dung nhớ rõ lần đầu tiên khi Tô Tuyết vào cung cũng bị khó dễ đủ điều, lúc đó, nàng còn không có cái danh “ân nhân” của hoàng đế nên mọi người càng không kiêng dè. Ừ, khi đó Tô Tuyết cũng khá là thảm, nàng còn không có chút sức mạnh để đáp trả nữa chứ. Nhưng có ai lại ngờ được, nàng sau này lại trở thành Hoàng hậu! Thành mẫu nghi thiên hạ!

Tiến được một bước dài ấy đều là nhờ hần! Hần vì nàng mà dẹp hết mọi chướng ngại, trải sẵn đường cho nàng!

Tất cả là vì nàng là người duy nhất hiện hữu trong trái tim của hần!

Lý Phù Dung không có ghét Tô Tuyết, nói thẳng ra là nàng chẳng quan tâm Tô Tuyết có phải là người trong lòng của Lạc Quân đế hay không, bởi vì, nó chẳng can hệ đến nàng.

Tô Tuyết cũng không xấu, khi thân phận thấp kém thì cần răng chịu đựng, khi một bước lên trời rồi cũng không hách dịch, quay lại trả thù những kẻ khi xưa đã chèn ép mình.

Nàng từ đầu tới cuối, vẫn mãi là đoá hoa đồng nội bơ vơ trước gió, nếu không có sự che chở của Lạc Quân đế, bất cứ khi nào đoá hoa ấy cũng có thể bị lụi tàn, bị người dẫm nát...

Nàng là kiểu người không thích hợp sống trong nội cung, mãi vẫn không thể thích ứng được. Mà có lẽ đó cũng là ưu điểm của nàng! Bởi vì bản tính như

vậy nên mới khiến Lạc Quân để lưu luyến, mãi không buông tay được, hết lòng che chở.

- Không biết Tô cô nương xuất thân từ đâu?

Hoa Phi sợ thiên hạ không loạn, lúc nào có dịp liền chen vào khiêu khích, đâm chọc.

Tô Tuyết lên tiếng đáp:

- Gia phụ dân nữ là thương nhân, trước kia gia đình ở trong kinh thành nhưng mấy ngày trước quyết định chuyển tới phía Nam sinh sống.

- Ô, là thương nhân à...

Hoa Phi khẽ nheo mắt cười, giọng điệu xem thường thấy rõ.

Tô Tuyết vẫn đứng vững vàng.

Hoa Phi liên tục làm khó trong khi có mặt Hoàng hậu ở đây như vậy là thất lễ, nhưng Hoàng hậu lại không có ý lên tiếng trách, Hoa Phi càng được thể làm tới.

- Vậy không biết cô nương đã gặp hoàng thượng như thế nào?

Dù cố nén nhưng sắc mặt Tô Tuyết không tránh khỏi tái đi, suy yếu vẫn đứng thẳng lưng, nói:

- Là tình cờ mấy hôm trước gặp được. Còn về tình thế hôm đó xin thứ tội, hoàng thượng đã nói không nhắc lại.

Danh hoàng thượng cũng đã lời ra rồi, các nàng có nghi ngờ gì cũng khó mà nói tới, nếu lỡ không may tới tai hoàng thượng không phải tự mình chịu tội sao, dù sao nơi này cũng không phải địa bàn mà các nàng có thể quản được.

Hoa Phi thấy Tô Tuyết cứ một câu hoàng thượng, hai câu cũng lấy hoàng thượng ra làm bia mà lại không thể phán bác sớm đã tức tím ruột, bực bội hồi lâu không nói thành câu nên vùng vằng phất áo bỏ về chỗ ngồi. Hoàng hậu thấy vậy chỉ có thể thầm mắng Hoa Phi thật vô dụng, có một điều dân cũng không thể giải quyết xong.

Tô Tuyết từ lúc đến đây tới giờ sóng lưng vẫn thẳng tắp, dù chịu nhục cũng không biến sắc khiến Lý Phù Dung không thể không nhìn thêm vài lần.

Lạ!

Thật sự rất lạ!

Thời gian nhập cung của Tô Tuyết sớm hơn kiếp trước không nói đi, mà phản ứng của Tô Tuyết cũng khác với kiếp trước rất nhiều.

Lý Phù Dung còn nhớ rõ, khi Tô Tuyết mới nhập cung, mỗi lần chịu ủy khuất tuy cũng không dám đáp trả nhưng nàng vẫn không nhịn được mà rơi lệ, yếu ớt tới đáng thương. Vậy tại sao Tô Tuyết trước mặt nàng lúc này lại ngoan cường tới như vậy?

Khả năng chịu đựng, năng lực ứng phó... trình độ hiện nay dường như...

... dường như bằng với khi Tô Tuyết đã trải qua nhiều năm chịu đựng gian khổ, lúc đã trở thành Hoàng hậu!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Rời khỏi Phụng Hoàng Cung, cuối cùng lỗi tai của Lý Phù Dung cũng được yên tĩnh. Nàng trước nay rất không thích những chuyện như thế này, một đám nữ nhân xúm lại nói là tâm sự nhưng thật chất toàn ta đầu người đã phiền toái tới mức làm người ta chán ghét. Thế nhưng, dù có không cam nguyện tới đâu thì nàng cũng chẳng đại mà lên tiếng bới bác.

- Nhã Nhã, ta thêm chè hạt sen em nấu.

Đang đi, Lý Phù Dung chợt thốt ra một câu như vậy. Nhã Nhã có phần buồn cười, biết tiểu thư nhà mình đang làm nũng, mà Lý Phù Dung chỉ khi bị bệnh hoặc buồn bực mới để lộ ra một mặt trẻ con như vậy, chắc chắn là hôm nay đã chịu một không ít ở Phụng Hoàng Cung rồi.

- Dạ, khi về nô tì sẽ nấu ngay cho ngài.

Lý Phù Dung bề ngoài nhìn như lạnh nhạt với mọi vật nhưng đối với người thân cận lại rất dễ tâm suy nghĩ. Nhã Nhã đã hầu hạ từ sớm nên rõ ràng tính cách của nàng, khi chỉ có hai người, Lý Phù Dung xem nàng như người thân, bỏ qua lễ tiết. Nhã Nhã lại là nha đầu nhu thuận, chẳng vì thế sinh kiêu, càng thành tâm với Lý Phù Dung hơn, bên ngoài càng giữ đúng lễ nghi không để cho người ngoài có dịp xăm soi chủ nhân mình.

Đột ngột, có tiếng người gọi:

- Hòa Phi nương nương.

Lý Phù Dung nghe gọi đích danh không thể không dừng lại mà nhìn người đang tới gần.

Tô Tuyết.

Tại sao nàng lại ở đây?

À, quên mất cung điện của cả hai cùng nằm ở hướng này.

Nghĩ thế, Lý Phù Dung cũng định bỏ qua không suy xét nữa nhưng rồi chợt nhớ ra vì sao Tô Tuyết lại biết danh của nàng? Rõ ràng lúc ở Phụng Hoàng Cung, nàng không hề lên tiếng. Cả hai dù có cùng một đường đi nhưng cũng đâu có nghĩa đi trên đường này liền chỉ có thể là Hòa Phi ở Thanh Từ Cung được.

Quan trọng nhất, Tô Tuyết chắc chắn là không đoán mò!

Ánh mắt của Tô Tuyết... giống như là quen biết nàng vậy.

Dù trong bụng đầy nghi ngờ như Lý Phù Dung vẫn bình thản như thường. Kiếp trước, Tô Tuyết mất nhiều năm ròng mới tạm giữ vững sắc mặt, không để người khác suy xét còn Lý Phù Dung giống như đã có sẵn tự trong xương cốt, chỉ cần nàng không muốn, gương mặt sẽ không có cảm xúc.

Bởi vậy, đối với người lạ cũng như người quen, nếu không biết rõ tính cách của Lý Phù Dung cũng sẽ hiểu nhầm nàng là người không thân cận. Là ưu điểm nhưng cũng là khuyết điểm của chính Lý Phù Dung.

- Tô cô nương.

Nghe Lý Phù Dung gọi mình một tiếng khách sáo như vậy, Tô Tuyết liền hiện rõ thất vọng trên mặt. Dù là kẻ không biết chuyện như Nhã Nhã cũng cảm thấy kỳ quái, vì Tô cô nương này giống như quen biết tiểu thư nhà nàng?

Tô Tuyết gượng cười nói:

- Hòa Phi nương nương, không biết chúng ta có thể trò chuyện một lúc?

Lý Phù Dung gật gật đầu, hướng mắt nhìn tới đình nghi trước mặt, ý bảo Tô Tuyết đến đó.

Dù không hiểu rõ ràng nhưng Tô Tuyết cũng phần nào biết tít ít nói của Lý Phù Dung nên cũng rõ một hai. Hai người trước sau bước tới bên đình ngồi xuống.

- Thái Hà, người lui xuống đi!

Tô Tuyết nhìn cung nữ của mình ra lệnh. Lý Phù Dung thấy vậy cũng đành lên tiếng nói:

- Nhã Nhã, bản cung hơi khát.

Nhã Nhã liền hiểu ý đáp:

- Dạ, nô tì sẽ gọi người mang trà tới cho Hòa Phi nương nương.

Nói rồi, Nhã Nhã cũng lui ra, trong đình lúc này chỉ còn lại Lý Phù Dung và Tô Tuyết.

Lý Phù Dung trước sau vẫn thờ ơ như cũ, còn Tô Tuyết dù có nén vẫn không giấu được vẻ gấp gáp, muốn nói lại thôi. Lý Phù Dung thật rồi lắm nên có dư thời gian chờ đợi, cũng muốn xem rốt cuộc Tô Tuyết định làm gì?

...

Rốt cuộc, Tô Tuyết vẫn chưa mở lời thì nước trà đã dâng lên. Lý Phù Dung khẽ thổi thổi mấy hơi rồi nhẹ nhàng nhấp một miếng thưởng thức.

Tô Tuyết chờ mãi thấy Lý Phù Dung vẫn một vẻ lạnh nhạt không chút để ý tới mình thì khẽ thở dài thua cuộc. Nàng gọi:

- Dung tỷ.

Nội tâm Lý Phù Dung khẽ chấn động.

Kiếp trước, khi vẫn còn là một cung tần bé nhỏ thì Tô Tuyết luôn khiêm nhường gọi nàng một tiếng: “nuong nuong”, chỉ sau này, khi đã là Hoàng hậu, không thể giữ cách xưng hô ấy, Tô Tuyết lại khách khí gọi nàng là: “Dung tỷ”. Mặc Lý Phù Dung mấy lần lên tiếng phản đối, xin nàng đừng xưng hô thế, bản thân Lý Phù Dung nhận thấy quan hệ giữa hai người cũng không thân thiết tới mức đó nhưng Tô Tuyết vẫn cứ một mực gọi nàng như vậy. Tô Tuyết nói nàng luôn xem Lý Phù Dung như tỷ tỷ của mình, vì Lý Phù Dung rất tốt.

Tốt?

Lý Phù Dung nàng là người tốt sao? Tại sao nàng lại không biết?

Khi đó, trong cung còn lại không mấy người. Lạc Quân đế đã nắm chắc quyền lực trong tay của mình nên không cần thiết phải xem sắc mặt của mấy lão trọng thần luôn tỏ ra trung quân ái quốc, vì quân can ngăn không màng sống chết kia nữa, hẳn một mực muốn giải tán hậu cung. Kẻ đáng giết thì giết, đuổi ai được thì đuổi, còn mấy người không có nơi để đi muốn ở lại thì hẳn cũng sẽ chu cấp toàn bộ. Năm đó, hẳn đã làm rất quyết liệt, nhất quyết không nghe một ai can ngăn tất cả cũng bởi vì nữ nhân trước mặt Lý Phù Dung bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Kiếp trước, sau khi đã nắm giữ quyền hành, Lạc Quân đế vì muốn đền bù những ủy khuất mà Tô Tuyết đã chịu nên kiên quyết muốn giải tán hậu cung rồi nâng Tô Tuyết lên làm Hoàng hậu.

Lạc Quân đế đã tuyên bố trong cuộc đời chỉ nhận duy nhất một mình Tô Tuyết là Hoàng hậu mà thôi.

Lúc đó, có người chết tâm quyết định rời khỏi cung, cũng có nhiều người không cam lòng kiên quyết ở lại. Họ không tin, không tin một đời quân vương chỉ có một nữ nhân! Dù trước nay, Lạc Quân đế thanh tâm quả dục, rất ít khi vào hậu cung, nhưng đã là nam nhân, làm sao có thể chịu đựng mãi được? Các nàng không tin, cũng không tin Lạc Quân đế mãi mãi chỉ yêu một người! Cho nên, cũng có nhiều người chọn ở lại.

Khi ấy, Lý Phù Dung cũng chọn ở lại hoàng cung.

Chỉ là, nàng không phải vì suy nghĩ muốn chiếm lại tình cảm của Lạc Quân đế mà vì gia tộc của mình!

Ra khỏi cung? Nàng nghĩ cũng không nghĩ!

Rời khỏi đây thì sao? Một nữ nhân đã xuất giá mà bị trả về nhà mẹ đẻ vốn đã khó hướng hồ nàng lại là gả cho hoàng tộc, quân vương của thiên hạ? Không kể gia đình nàng sẽ phải chịu điều tiếng thế nào, mà khi đó, ai còn dám lấy nàng về? Hoặc giả có thể gả được đi, nhưng có thể gả đi đâu? Rồi cuộc sống sau đó thế nào? Hướng hồ, nàng chẳng định tái giá lần nữa. Như vậy, nàng chỉ có thể chết già trong một góc hẻo lánh trong nhà hoặc là xuống tóc làm ni. Đã vậy thì nàng còn ra ngoài làm gì?

Dù sao nàng cũng đã quen thuộc với cuộc sống trong hậu cung, chẳng nào cũng chỉ là một chỗ ở, nơi nào mà chẳng được. Nói tới cùng, nàng thật ra cũng là nghĩ điều có lợi nhất cho mình mà thôi!

Suy đi cũng phải xét lại, thật ra giải tán hậu cung thật ra nói dễ hơn làm, dù Lạc Quân đế có ý như thế, cũng nói ra như vậy nhưng cũng chỉ người trong nội bộ biết chứ bên ngoài chẳng mấy rõ ràng.

Công bố cho thiên hạ biết? Dù hẳn không muốn thanh danh thì cũng phải nghĩ cho Tô Tuyết, hẳn không muốn để người trong thiên hạ thóa mạ, bôi danh nàng. Cho nên, tất cả đều tiến hành trong thâm lặng. Uy hiếp được thì uy hiếp, thỏa hiệp được thì thỏa hiệp, còn không thì sẽ có nhiều lựa chọn khác: đột tử, điên khùng, chết mất xác... Dù mọi chuyện đang diễn ra trước mắt nhưng ai có bằng chứng? Ai dám nói là hoàng đế làm? Ai dám to gan đi lật mặt hắn?

Cứ như vậy, từng bước, từng chút từng chút một, Lạc Quân đế đã giải quyết hết những chướng ngại trước mắt, thuận lợi đưa Tô Tuyết thành Hoàng hậu.

Còn những nữ nhân trong cung, tuy vẫn giữ được chức vị cũ của mình nhưng hậu cung từ đó không người lui tới, dần dần lạnh nhạt. Các nàng vào cung là để làm nữ nhân của hoàng đế, nếu không thể làm được nhiệm vụ ấy thì các nàng còn có tác dụng gì? Từ từ, gia tộc chống lưng phía sau cũng dần “quên lãng” có vị phi tần như vậy trong cung.

Có người oán hận cũng có người hối tiếc, biết thế khi có cơ hội thì nên rời khỏi cung cho rồi. Ít ra khi đó, họ có thể thay danh đổi phận có thể bắt đầu một cuộc sống mới mà không phải chịu chết già cô đơn trong lãnh cung rộng lớn này.

Lý Phù Dung cũng chịu cùng một số phận như vậy, cũng bị rẻ lạnh, uy tín trước mắt cung nữ cũng bị hạ thấp. Dần dà, một số cung tì, quản sự to gan còn muốn ăn chặn cắt xén lương thưởng của các cung phi bị thất sủng.

Tiếng vang dậy trời nhưng ai nghe thấu?

Tam phi lúc này chỉ còn lại Lý Phù Dung, những cung tần kia đánh liều muốn tìm tới nàng để hợp sức tổ giác Hoàng hậu Tô Tuyết chèn ép các nàng. Nhưng đáng tiếc, Lý Phù Dung khi đó như mất mồi tai diếc, xem cũng không xem, lúc nào cũng đóng kín cửa Thanh Tư Cung với bên ngoài, ngày ngày an tĩnh đọc sách của mình.

Nhã Nhã trong thời gian đó đã không ít lần rơi lệ khóc thương cho Lý Phù Dung, Lý Phù Dung khó hiểu nàng khóc cái gì mà khóc? Nhã Nhã nói nàng đáng thương cho tiểu thư nhà nàng, nói tiểu thư nhà nàng không đáng chịu cảnh uất ức như vậy.

Lý Phù Dung lại càng không hiểu, không phải từ trước tới giờ vẫn như vậy sao. Nàng chỉ có thói quen ngày ngày đọc sách, không thích người lạ làm phiền, còn thức ăn ít thịt một chút thì cũng có sao, không phải cơ thể càng thanh tịnh? Nhã Nhã khóc lại càng dữ.

Lý Phù Dung khi đó chẳng hề oán hận gì vị tần Hoàng hậu kia, bởi vì nàng tự hiểu những chuyện đang xảy ra không liên quan tới Tô Tuyết. Hay nói chính xác hơn là Tô Tuyết không có khả năng làm ra chuyện này, lại càng không có năng lực quản lý hết cái hậu cung bát nháo này.

Quả nhiên đúng như Lý Phù Dung dự đoán, sau khi Tô Tuyết biết được tình hình cũng bị sốc nặng, lần đầu tiên nàng dùng tới uy quyền của Hoàng hậu, tra cứu và trừng phạt đám quân sự to gan làm bừa. Ừ, dù chẳng triệt để, cũng chẳng tác dụng mấy nhưng dù sao Hoàng hậu đã ra mặt làm chủ nên tình trạng bạc đãi cung phi có bớt đi, còn vấn đề hạ nhân có tôn kính các nàng như xưa hay không thì không thể nào quản được. Những cung tần kia cũng ngầm hiểu rằng tình trạng như vậy đã là tốt lắm rồi cũng không dám làm quá trớn nên “hậu lĩnh cung” tạm thời an ổn.

Không ngừng tại đó, Tô Tuyết còn luôn tới thăm Lý Phù Dung, trò chuyện cùng nàng, gọi nàng một tiếng: “Dung tỷ”. Vì sự thân thiết ấy của Tô Tuyết, thanh danh Lý Phù Dung dần nâng cao, không ai dám đắc tội nàng, hầu hạ càng thêm chu đáo. Còn những kẻ bên ngoài muốn kiếm cơ hội lại gần Lý Phù Dung cũng hơi khó, vì cánh cổng của Thanh Tư Cung luôn luôn đóng chặt không tiếp khách.

...

Nhớ tới những ngày đó, Lý Phù Dung không khỏi ảm áp, khoe miệng mỉm cười. Nha đầu nhà nàng là đáng yêu như vậy, dù có gặp phải tình cảnh gì vẫn không thôi nghĩ ngợi, thành tâm lo lắng cho nàng.

Tô Tuyết chợt thấy ánh mắt thoáng mềm mại của Lý Phù Dung thì ngạc nhiên, không biết Lý Phù Dung đang nghĩ điều gì, ai lại có thể khiến nàng bộc lộ cảm xúc như vậy. Bởi vì, Lý Phù Dung mà Tô Tuyết biết là một người thập phần lạnh nhạt, sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà biến sắc.

Lý Phù Dung cảm thấy ánh mắt cứ dõi theo mình thì đưa mắt nhìn lại, nàng liền trông thấy gương mặt đang đánh giá của Tô Tuyết.

Quả nhiên, Tô Tuyết đã thay đổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tô Tuyết trước mặt Lý Phù Dung bây giờ không phải là Tô Tuyết ở thời điểm này trong kiếp trước.

Tô Tuyết phân vân hỏi:

- Tại sao lúc này tỷ không nói giúp cho A Tuyết?

Lý Phù Dung hỏi lại:

- Nói giúp gì cơ?

Tô Tuyết bĩu môi nói:

- Khi các nàng hoạch hợ A Tuyết...

Lý Phù Dung thân nhiên đáp:

- Tại sao ta phải nói giúp cho người chứ?

Tô Tuyết sững sờ, không thể tin được, cắn môi nói:

- Nhưng mà... tỷ trước kia...

Tô Tuyết còn nhớ rất rõ khi lần đầu tiên nàng bước chân vào hoàng cung, khắp nơi bị khó dễ thì lúc đó đã có một người, một người duy nhất đã đứng ra bảo vệ nàng.

Hình bóng cao cao tại thượng, vừa uy nghi, lại hờ hững ấy mãi in sâu trong tâm Tô Tuyết. Khi đó, nàng đã rất cảm động, cực kỳ xúc động và đem người đó trở thành thần tượng của mình. Hòa Phi, Lý Phù Dung, là cái tên nàng mãi mãi sẽ ghi nhớ.

Vào lúc này, Lý Phù Dung đã xác định Tô Tuyết nhất định cũng giống như nàng: đều là trùng sinh!

Như vậy, có nhiều câu hỏi không thể giải của Lý Phù Dung đã có lời đáp!

Bởi vì không chỉ có nàng là trùng sinh, nhớ hết mọi chuyện của quá khứ mà có người cũng giống như nàng tồn tại. Có điều, Lý Phù Dung là kiêu kỳ, không dám tùy tiện thay đổi tương lai, chỉ tận lực trốn tránh những gì có thể tránh nhưng có người lại dám thay đổi! Bất chấp tương lai mà thay đổi hiện tại!

Lý Phù Dung cũng hiểu ra nguyên do tét nguyên tiêu năm nay Tô Tuyết và Lạc Quân để vì sao lại thay đổi rồi. Nhất định là Tô Tuyết đã bỏ trốn! Vì Tô Tuyết biết rõ ngày ấy nàng sẽ gặp Lạc Quân để nên nàng đã bỏ chạy, chạy trốn khỏi Lạc Quân để!

Cho nên, mới có màn Lạc Quân để rời khỏi kinh thành, mục đích là vì tìm Tô Tuyết trở về!

Có thể vì không để Tô Tuyết có cơ hội trốn nữa nên Lạc Quân để mới dứt khoát mang nàng về cung như vậy, vì thế đoạn thời gian nhập cung của Tô Tuyết chênh lệch rất nhiều so với kiếp trước!

Nói như vậy, chẳng lẽ... Lạc Quân để cũng là trùng sinh?

Lạc Quân để... hửn...

Ý nghĩ đó oanh tạc đầu óc Lý Phù Dung, khiến nàng choáng váng.

Tô Tuyết thấy gương mặt Lý Phù Dung chợt tái nhợt thì lo lắng hỏi:

- Dung tỷ, tỷ có sao không?

Lý Phù Dung đưa tay ngăn chặn Tô Tuyết lại gần, đã nói:

- Ta không sao!

Tô Tuyết luống cuống không biết làm sao. Lý Phù Dung liền ngồi nghiêm chỉnh lại, lạnh nhạt lên tiếng nói:

- Tô cô nương vốn dĩ đâu cần ta ra tay giúp đỡ, nếu nàng chịu ủy khuất chẳng phải có người sẽ thay nàng đòi lại công đạo sao. Dù sao, nàng vẫn là ân nhân của bệ hạ, cần chi những lời sáo rỗng của ta...

Giọng điệu của Lý Phù Dung càng lúc càng lạnh. Đúng vậy! Tô Tuyết không cần ai phải thương hại cả vì nàng vốn dĩ đã có cột chống lưng rất vững chắc rồi, đó lại còn là người đứng đầu trong thiên hạ nữa. Tất cả những gì Tô Tuyết chịu đựng hôm nay, dù sớm hay muộn hửn cũng sẽ thay nàng đòi về! Hình phạt cho những kẻ dám bắt nạt Tô Tuyết mới là đáng sợ! Thay vì tội nghiệp Tô Tuyết, thà thương thay cho vận mệnh của những kẻ kia thì hơn.

Tóm lại, đáng đáng tới Tô Tuyết, có thể là một bước lên thiên đàng hoặc một bước thẳng tới địa ngục. Kết quả đó, Lý Phù Dung không dám đánh cược cũng không muốn đánh cược. Cái nàng cầu chỉ là những ngày tháng bình an mà thôi. Cho nên, Tô Tuyết này, nhất định phải tránh xa ra!

Lại còn Lạc Quân để kia nữa!

Không biết phải thật hay không, nhưng nàng lúc này tuyệt đối phải phòng ngừa, nhất định không thể để hửn biết nàng là người trùng sinh được!

Tô Tuyết có phần bất ngờ trước thái độ ngăn người ngàn dặm của Lý Phù Dung. Trước kia, dù Lý Phù Dung có lạnh nhạt tới đâu đi nữa thì nàng cũng sẽ không nói ra những lời vô tình như vậy. Tô Tuyết luôn nghĩ trong thâm cung này, nàng chỉ có một mình Lý Phù Dung là bạn, là thân cận cũng là thần tượng để ngưỡng mộ nên lúc này, Tô Tuyết vô cùng đau đớn.

Nếu như Tô Tuyết then quá hóa giận thì sao? Lý Phù Dung không sợ! Nàng không sợ Tô Tuyết chán ghét hay hận thù gì mình. Nói ra những lời kia, Lý Phù Dung cũng không vui về gì, nhưng nàng phải làm vậy! Nàng không thể để Lạc Quân để biết được bí mật của mình! Nam nhân đó quá nguy hiểm!

Nào ngờ, Tô Tuyết gượng cười nói với Lý Phù Dung:

- Dung tỷ, thân thể tỷ không thoải mái mà A Tuyết lại gây rối chắc tỷ cũng phiền lòng. Tỷ mau về nghỉ ngơi đi, hôm khác có dịp A Tuyết sẽ đến thăm tỷ sau...

Tô Tuyết cười mà như khóc, lại sợ Lý Phù Dung hiểu lầm, Tô Tuyết quyết tay lau nước mắt rồi nở một nụ cười thật tươi với Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung thấy Tô Tuyết như vậy thì nói thầm trong bụng:

“Dù nàng đã trở thành Hoàng hậu, có sống qua một đời đi nữa thì nàng vẫn cứ đơn thuần, trong sáng như vậy, chỉ có thể nói phần lớn đều là nhờ vào công sức của Lạc Quân đế! Đối với nữ nhân hần yêu, hần quả nhiên xứng danh là nam nhân tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sau ngày hôm đó, Hòa Phi Lý Phù Dung cáo bệnh đóng cửa Thanh Tư Cung một thời gian không ra ngoài.

Sự hiện diện của Lý Phù Dung trước giờ vẫn nhạt nhòa nên có nàng hay không cũng chẳng mấy ai quan tâm, bất quá lại nói vài câu vô thưởng vô phạt, cả Hoàng hậu cũng chỉ hỏi tới một lần rồi thôi không nhắc tới nữa.

Lúc này trong Thanh Tư Cung, Hòa Phi Lý Phù Dung bị bệnh kia đang gổ đầu say sưa đọc sách. Nhã Nhã sau khi châm mấy lần trà thì khẽ nhìn Lý Phù Dung ai oán thờ dài.

Lý Phù Dung rót cuộc không chịu nổi nữa, dời mắt khỏi trang sách mà nhìn Nhã Nhã, hỏi:

- Em làm sao vậy?

Nhã Nhã bĩu môi nói:

- Tại sao tiểu thư cứ bình chân như vại vậy?

Lý Phù Dung ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả, hỏi:

- Ta làm sao?

Nhìn Lý Phù Dung như vậy, Nhã Nhã tức tới dậm chân, trách cứ:

- Mọi người trong cung ai cũng cố tìm cách để gặp hoàng thượng, chỉ có mình tiểu thư, chỉ có một mình tiểu thư lúc nào cũng ngồi nhà ôm sách. Bây giờ còn hay nữa, nhất quyết đóng cửa cáo bệnh luôn, cứ như vậy tới khi nào hoàng thượng mới nhớ tới tiểu thư đây? Ngài thử tính xem từ lúc ngài vào cung tới giờ đã bao lâu? Gặp được hoàng thượng bao nhiêu lần...

Lý Phù Dung choáng váng nhìn Nhã Nhã như đang nhìn một oán thê.

Nàng không thể đem hết nguyên nhân hậu quả ra nói cho Nhã Nhã nghe được, lại không thể phụ lòng tốt của Nhã Nhã, vì chỉ có thật tâm nghĩ cho nàng nên mới lo lắng nàng như vậy. Càng xem lại càng thấy thú vị, không ngờ ngôn ngữ của Nhã Nhã lại đa dạng như vậy, nếu như cho Nhã Nhã đọc thêm vài quyển sách, không biết Nhã Nhã có thể viết cả câu chuyện cho nàng đọc hay không. Ừ, cũng nên thử một chút, sách của nàng cũng sắp đọc hết rồi.

Nhã Nhã ngây thơ trình bày, giảng giải thiệt hơn cho tiểu thư nhà mình nghe, hùng hồn đến không thể hùng hồn hơn, hoàn toàn không biết tiểu thư nhà nàng đang suy nghĩ bán nàng đi đâu.

- Bởi vậy, tình trạng thế này là không được!!!

Cuối cùng, Nhã Nhã chốt lại một câu như vậy.

Lý Phù Dung đang nghe say mê thấy Nhã Nhã đã ngừng lại thì chợt cụt hứng nhưng cũng đưa qua tách trà cho Nhã Nhã bậm môi.

Nhã Nhã vô thức cầm chén trà lên uống, hương trà thơm thoang thoang quanh mũi, vị đắng lại ngọt tan trong lưỡi rất khoan khoái. Lý Phù Dung trước nay làm gì cũng thông thả, chậm rãi, uống trà cũng phải thưởng thức từ tốn nên ít nhiều cũng đã lây nhiễm cho Nhã Nhã. Thành ra vô thức Nhã Nhã cũng chợt bình tâm lại, thấm đượm trong hương thơm kia.

Chợt nhận ra Lý Phù Dung đang cười mình, Nhã Nhã liền giật mình tỉnh lại, gương mặt bỗng chốc ửng đỏ, lắp bắp nói:

- Tiểu... tiểu thư... ngài có nghe những gì Nhã Nhã nói không...

Lý Phù Dung gật đầu, nói:

- Nghe rõ ràng.

Nhã Nhã nghĩ Lý Phù Dung nói thật, hiếm khi Lý Phù Dung chịu lắng nghe thế này, nên Nhã Nhã liền nói tiếp:

- Vậy tiểu thư đã có dự định gì chưa?

- Dự định gì?

- Thì tạo cơ hội gặp hoàng thượng, bồi dưỡng tình cảm với ngài, tốt nhất còn phải có một đứa bé nữa...

Vui đùa thì vui đùa, nhưng vấn đề then chốt thì vẫn phải cho rõ ràng, Lý Phù Dung ngồi nghiêm túc lại và nói:

- Nhã Nhã, có một chuyện ngueri cần hiểu rõ.

Nhã Nhã thấy Lý Phù Dung thay đổi thái độ, liền biết đây là chuyện quan trọng, liền thận trọng lắng nghe.

- Dạ, tiểu thư, em đang nghe.

Lý Phù Dung thờ dài nói:

- Ta sẽ không có đứa nhỏ, cũng không nghĩ sẽ gặp hoàng thượng!

Nhã Nhã kinh hoàng mở trừng hai mắt. Lý Phù Dung im lặng chờ đợi Nhã Nhã tiếp thu rồi mới nói tiếp:

- Ngueri có thấy trong hậu cung này có ai từng mang thai? Đến Hoàng hậu còn chưa có nhi tử của mình làm sao ta, một phi tử nhỏ nhoi lại có thể? Ngueri đã từng nguyên do trong đó chưa?

Nhã Nhã thoáng gật đầu rồi lại lắc đầu.

Tân đế Lạc Quân năm nay mới hơn hai mươi hai tuổi, khi hấn lên ngôi, tứ bề khó khăn, hấn đã phải trăm đắng ngàn cay mới có thể tạm giữ được cục diện. Toàn bộ sức lực của hấn đều dồn vào chính sự nên hấn không có nhiều thời gian để lưu luyến hậu cung. Đó cũng là nguyên nhân chính dù hấn tới nay không có con cũng không bị đám triều thần dám lên tiếng phê phán. Đất nước chưa an mà quân vương lại mê đắm hậu cung thì còn ra thể thống gì? Tương truyền đó chính là sự hy sinh của Lạc Quân để cho đất nước này.

Vì vậy, hậu cung dù bị vắng vẻ cũng không ai dám lên tiếng than trách, nếu như không muốn bị nước miếng của cả thiên hạ dìm chết.

Ở kiếp trước, Lý Phù Dung cũng nghĩ giống như mọi người, cảm kích Lạc Quân để như vậy. Nhờ hấn thanh tâm quả dục như thế nên hậu cung mới có những ngày tháng yên tĩnh dù chỉ là bề ngoài nhưng cũng giúp nàng thư thái trôi qua những ngày tháng nhàn hạ. Nhưng trải qua một kiếp, chút tâm tình biết ơn đó đã biến mất không còn. Ai có thể không biết nhưng nàng thì hiểu nguyên do sâu xa trong đó!

Lạc Quân để không nghĩ gặp các nàng!

Hấn chán ghét hậu cung của mình!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Những nữ nhân trong hậu cung đều là nữ nhi của các trọng thần trong triều đình, là người mà Lạc Quân để muốn mượn sức.

Hấn thu nạp các nàng đều vì muốn mượn sức phụ huynh của các nàng! Để trấn an, để kiểm cập, để hứa hẹn... tóm lại là vì Lạc Quân để lúc này chưa đủ sức để nắm vững triều chính! Nhìn thấy các nàng, vô tình hay cố ý sẽ khiến hấn nhớ tới hấn đã từng bắt lực ra sao, chịu chèn ép thế nào, mà Lạc Quân lại là người tự tôn cao vời vợi nên thủy chung, hấn sẽ không thể nào thích được một ai trong những người ở đây, nói chi là yêu.

Giải tán hậu cung là vì Tô Tuyết? Thật ra cũng một phần vì hấn mà thôi!

Nhưng hấn thật sự yêu Tô Tuyết, còn con của hấn, người kế thừa ý chí của hấn nhất định phải do nữ nhân hấn yêu sinh ra chứ không phải tùy tiện ai cũng có thể sinh được!

Bởi vậy, hậu cung vô từ!

Không ai biết được mong ước có một đứa con của thánh tôn chính là bùa đòi mạng của mình.

...

- Nhã Nhã, vì sao ta lại nhập cung?

Trong căn phòng vắng lặng, giọng nói bình bình của Lý Phù Dung vang lên.

Nhã Nhã run run nói:

- Vì... gia tộc...

Lý Phù Dung thừa nhận:

- Phải! Vì gia tộc! Vì đôi lấy sự an tâm của quân vương, mang lại bình an cho gia tộc! Ta từ trước khi nhập cung đã xác định: chỉ cần gia tộc yên ổn, chỉ cần bản thân được an toàn, dù có chịu ủy khuất hay rẻ lạnh trong cung, ta cũng sẽ chấp nhận toàn bộ! Như hiện tại không tốt sao? Com ăn, áo mặc đầy đủ, lại không chịu người sai khiến, chỉ cần an phận ở trong chiếc lồng này, ta có muốn làm gì cũng không ai nói. Như vậy còn chưa đủ hay sao?

Nhã Nhã biết cuộc sống hiện tại không phải là tồi nhưng nàng vẫn có một chút lòng tham, mong muốn tiểu thư của nàng có được hạnh phúc thật sự.

- Nhưng... nhưng mà...

Lý Phù Dung liền cắt ngang:

- Nhã Nhã, người có nghĩ một khi ta mang thai, hay đặc biệt chịu long ân của hoàng thượng, chuyện gì sẽ xảy ra không? Ta sẽ nói cho người biết: nếu ngày đó xảy ra, thì cũng chính là lúc tính mạng của ta gặp nguy hiểm, gia tộc của ta chịu sóng gió không ngừng!

Nhã Nhã giật nẩy mình, tại sao lại như vậy chứ? Được hoàng thượng ưu ái không phải là tốt sao, tại sao lại có thể khiến tiểu thư lâm vào hiểm cảnh?

- Hoàng thượng thanh tâm quả dục, không để ý đến hậu cung nên hậu cung hiện tại mới có dáng vẻ hòa bình ở ngoài mặt thế này. Nhưng một khi cân bằng xé nát, kẻ nào nổi trội nhất sẽ trở thành mục tiêu chung của cả hậu cung, thế lực phía sau người đó cũng vậy, tứ bề thọ địch. Nếu như không đủ sức chống đỡ, chỉ có thể chết không toàn thây!

Nhã Nhã kinh hãi muốn hét lên nhưng đã nhanh tay chặn miệng mình lại.

Nàng không ngờ mọi việc lại đáng sợ như vậy, nàng cũng không nghĩ tiểu thư nói ngoa. Trong mắt nàng, tiểu thư luôn là người tài giỏi nhất, thông minh nhất và cũng liệu sự như thần, những gì tiểu thư đã nhận định nhất định là không thể sai được. Nếu đã như vậy, nàng thà mong ước tiểu thư sống thanh thản một đời còn hơn gặp phải cảnh ngộ kia. Nước mắt Nhã Nhã rơi không ngừng.

Lý Phù Dung lại nói:

- Nhã Nhã, ta không phải đang hù dọa người đâu, sự thật là vậy đấy...

Đó chính là bi ai của các nàng, những con cờ trong tay gia tộc và của hoàng thượng.

Những con cờ có thể bị vứt bỏ, bị hy sinh một cách không thương tiếc miễn có thể mang lại lợi ích lớn nhất. Trong ván cờ này, dù ai thắng ai thua, bi ai nhất vẫn là những nữ nhân ấy...

Từ ngày đó, Nhã Nhã không bao giờ khuyến khích Lý Phù Dung đi tranh sủng nữa, chỉ ngày ngày nguyện cầu Lý Phù Dung được bình bình an an sống hết một kiếp này.

Chỉ là, khi đó có một câu mà Lý Phù Dung đã không nói cho Nhã Nhã nghe.

“Cho dù bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nhưng cũng có thể an toàn thoát ra, nếu như... kẻ đó có được sự bảo hộ của hoàng đế. Chỉ cần hoàng đế nguyện ý duy trì thì kẻ đó cũng không hẳn phải thua. Chỉ là... chỉ là... ai sẽ là người có được sự may mắn đó đây...”

...

Lấy nguyên do cáo bệnh để đóng cửa Thanh Tư Cung cũng tốt, ít ra Lý Phù Dung cũng có mấy ngày yên tĩnh, nhưng mãi như thế cũng không phải là cách hay, rất có thể bị phản ngược nên cánh cổng ở Thanh Tư Cung lại mở ra.

Nghe tin đó, các phi tần chỉ ồ, lại là một tiếng rồi thôi. Còn chuyện thăm bệnh thì để khi nào tâm trạng hãy nói sau.

Nếu có người vui mừng khi nghe tin Thanh Tư Cung mở cửa thì chỉ có thể là Tô cô nương ở Chiêu Dương Cung. Vừa nghe tin, nàng liền chạy vội đến thăm Hòa Phi Lý Phù Dung. Nghe thấy thì có người sẽ nghĩ vị Tô cô nương danh phận không rõ ràng này đang cố sức lấy lòng Hòa Phi, một số cung nữ trong Thanh Tư Cung cũng cho là như vậy. Chỉ là thấy gương mặt hoan hỷ, thật tâm kia của Tô cô nương, mọi người cũng không tiện mà làm mặt lạnh.

Hòa Phi càng lạ, không dưới một lần nhắc nhở mọi người trong Thanh Tư Cung phải cư xử lễ độ, tôn trọng Tô Tuyết. Theo như Lý Phù Dung nói:

- Đó là khách của bốn cung!

- Nhớ phải đối đãi chu toàn với nàng..

Sau đó, Tô Tuyết thường xuyên ghé qua, ngắn thì một lúc, dài thì cả buổi bảm lấy Lý Phù Dung. Lý Phù Dung uống trà, Tô Tuyết uống trà cùng, Lý Phù Dung đọc sách, Tô Tuyết cũng đọc sách hay thêu thùa, may vá gì đấy, chỉ cần không làm phiền tới yên tĩnh của Lý Phù Dung, Lý Phù Dung cũng không hạ lệnh tiễn khách.

Tô Tuyết nhiệt tình như vậy ai cũng biết rồi, bây giờ mà lạnh nhạt với nàng, khiến nàng thất vọng không phải là muốn đắc tội với nam nhân kia sao? Lý Phù Dung nàng còn muốn sống thêm vài năm.

Cho nên, Tô Tuyết là vui, rất vui chỉ có mình Lý Phù Dung là buồn bực.

Nếu như sau lưng Tô Tuyết không phải là nam nhân kia, Lý Phù Dung cũng không phải không thích Tô Tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Nhã Nhã, hôm nay là ngày mấy?

Giọng nói của Lý Phù Dung khẽ vang lên giữa không gian vắng lặng.

Nhã Nhã đứng hầu bên cạnh Lý Phù Dung khẽ lên tiếng đáp:

- Tiểu thư, hôm nay là ngày mười sáu tháng tư năm Phụng Thiên thứ năm.

Lý Phù Dung lẩm bẩm:

- Mười sáu tháng tư... tháng tư...

Biết Lý Phù Dung lại lẩm vào trầm tư, Nhã Nhã nhu thuận đứng một bên chờ lệnh.

Mãi lâu sau, Lý Phù Dung mới lại lên tiếng nói:

- Nhã Nhã, người truyền tin về phủ nói với mẫu thân ta: ta nhớ nhà, mong người vào thăm ta một lúc.

Nhã Nhã liền nhận lệnh.

- Dạ, tiểu thư.

Chỉ còn lại một mình, Lý Phù Dung vẫn mãi ngẫm nghĩ.

- Tháng tư... tháng mười... có nên hay không?

Tháng mười năm nay chính là thời gian gia đình nàng gặp biến cố.

Lý thượng thư dưới trướng có bốn người con: con trai lớn là Lý Vĩnh Trường, con gái lớn là Lý Phù Dung, con trai nhỏ là Lý Vĩnh Đạt và con gái nhỏ là Lý Phù Cát. Lý Vĩnh Trường theo nghiệp cha, siêng năng học hành mưu cầu công danh, Lý Phù Dung là Hòa Phi trong cung, Lý Vĩnh Đạt thì không thích công danh, lại muốn theo nghiệp mậu thương khiến Lý thượng thư nhiều lần phiền muộn, chỉ là hấn thật sự có tài, nhiều lần đi buôn khảm khá, cũng có chút danh tiếng, còn Lý Phù Cát năm nay mới mười lăm tuổi, là một cô nương sáng sủa, hoạt bát làm người yêu thích.

Hoạn nạn Lý Phù Dung sắp nói tới nguyên do là vì Lý Vĩnh Đạt!

Kiếp trước, thời gian này Lý Vĩnh Đạt bắt tay hợp tác cùng buôn một chuyến hàng lớn, hứa hẹn tiền lời rất to, nào ngờ, lời đầu chưa thấy đã gặp họa giáng xuống đầu. Chuyến buôn này bị tình cờ kiểm tra, nha sai phát hiện một lượng lớn muối cấm, từ đó tra ra cả một đường dây buôn lậu làm kinh động tới hoàng thượng. Chuyến buôn này không những mất trắng, liên đới còn liên lụy rất nhiều người. Lý Vĩnh Đạt xét ra bị lừa gạt nhưng gây ra hậu hoạn không thể trốn được nên vẫn bị phạt đánh, phạt tù, Lý thượng thư tự nhận tội không biết dạy con bị hoàng thượng trách phạt, giáng xuống hai cấp...

Tâm tư Lý Phù Dung chợt động, phân vân suy tính: rốt cuộc nàng có nên cảnh báo để thay đổi tương lai đó không?

Địa vị nàng hiện tại bấp bênh, còn mối lo ngại bị Lạc Quân để biết được bí mật của mình. Nếu như tương lai đột nhiên thay đổi, Lý gia có thể tránh khỏi mối họa nhưng có khiến Lạc Quân để sinh lòng nghi ngờ nàng?

Vì an nguy của mình, nàng nên giữ im lặng, xem như không biết gì hay sao?

Nàng sẽ trở mặt nhìn người thân của mình bị cánh tù đầy, gia tộc bị mất mặt?

Nếu làm thế, an toàn của nàng nhất định có thể đảm bảo, nhưng mà... nàng lại không thể làm được.

Không thể vờ như mất mớ tai diếc bỏ mặc mọi chuyện như vậy. Cái gì cũng không làm thì nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Không phải chỉ một mình nàng thay đổi, hiện tại cũng đã có nhiều sự việc diễn ra sai lệch so với kiếp trước rồi, nên chỉ cần cẩn thận một chút, có thể sẽ không khiến một ai nghĩ ra nguyên nhân là do nàng.

Nhất định sẽ như vậy...

...

Hôm sau, Lý phu nhân Dương thị nhập cung thăm Hòa Phi.

Giản lược hết mọi lễ nghi, máy móc thăm hỏi đôi điều, rồi Lý Phù Dung cũng lên tiếng hỏi:

- Nghe nói gần đây việc buôn bán của đệ đệ thuận lợi lắm?

Lý phu nhân dù thân phận cao thì vẫn như bao người mẹ khác, đều lấy con cái làm niềm tự hào, một khi nhắc đến chỉ nói toàn đều tốt, đều thấy mọi thứ hoàn hảo.

- Vĩnh Đạt cũng cố gắng lắm, thời gian gần đây mọi thứ quả thật thuận lợi..

Lý Phù Dung chỉ ồ một tiếng rồi lại nhấp trà. Sau đó, nàng đặt chén trà xuống nhìn Lý phu nhân, giọng điệu trở nên nghiêm túc:

- Vĩnh Đạt đang dự tính hợp tác chuyển đi buôn lên phương Bắc phải không?

Không phải là hỏi mà nàng chắc chắn khẳng định. Lý Vĩnh Đạt dù có tài cán nhưng dù sao tuổi vẫn còn quá nhỏ, ăn may được vài lần cũng tự nghĩ mình hay mà chẳng ngờ được đang bị thiên hạ gài bẫy.

Nhắc đến việc này Lý phu nhân liền sốt sắng, bà cũng đã nghe Lý Vĩnh Đạt nhiều lần nói tới, còn chỉ ra lợi ích to lớn trong đó. Lý phu nhân liền đáp:

- Phải đó! Người chủ hợp tác lần này có nhiều kinh nghiệm, hẳn xem trọng Vĩnh Đạt nên mới mở lời hợp tác. Chỉ cần thành công lần này, Vĩnh Đạt xem như có danh có tiếng..

Lý Phù Dung khẽ thờ dài, một lời cắt đứt mộng tưởng của Lý phu nhân:

- Mẫu thân hãy bảo Vĩnh Đạt rút lui đi!

Lý phu nhân lúc đầu còn nghĩ mình nghe lầm, nhưng nhìn Lý Phù Dung không có chút ý nói đùa thì mới bờ ngõ.

Lý Phù Dung lần nữa lặp lại:

- Hãy bảo Vĩnh Đạt đừng tham gia vào chuyến hàng này!

Lý phu nhân không tin được mà thốt lên:

- Tại sao con lại muốn Vĩnh Đạt rút lui?

Lý Phù Dung nhẹ giọng khuyên:

- Mẫu thân, con cũng là muốn tốt cho hắn mà thôi, xin người hãy cân nhắc.

Xưa nay Lý Phù Dung luôn lạnh nhạt, dù trước kia chưa nhập cung vẫn còn ở nhà thì hai mẹ con cũng không mấy khi thân thiết cùng nhau. Nói ra, bà còn thân cận con trai hơn cả con gái là nàng. Nhưng giờ, Lý Phù Dung luôn có chủ kiến, không mấy khi làm việc thừa thãi, tới cả phu quân nàng, Lý thượng thư còn phải nói mấy câu khen ngợi nên lời nói của Lý Phù Dung vẫn rất có trọng lượng, bởi vậy, Lý phu nhân băng khuôn không biết nên làm sao.

Lý Phù Dung tiếp tục nói:

- Vĩnh Đạt dù sao vẫn còn nhỏ, không tránh khỏi bị sai lầm, càng nguy hiểm hơn nếu có người có ý lợi dụng hắn tiếp cận, dù sao cũng rất nguy hiểm. Hẳn vẫn nên tu dưỡng thêm vài năm rồi hãy tính đến chuyện ra ngoài..

Lý phu nhân nghe cũng có lý nhưng cũng không buông được món lợi lớn này.

- Ta cũng biết vậy, nhưng mà... để hắn thử lần cũng đâu tổn hại gì..

Lý Phù Dung liền gắt:

- Mầu thân!

Lý phu nhân liền im.

- Ta không phải sợ hấn gặp thất bại, vấp ngã thì đứng lên, đạo lý này ai chẳng rõ. Cái ta lo là sợ hấn không thể đứng lên được kia!

Chẳng mấy khi Lý Phù Dung lại nghiêm trọng như vậy, Lý phu nhân trong lòng cũng e ngại.

- Tân đế lên ngôi tới nay chưa lâu, thế cuộc vẫn không ổn định, có rất nhiều điều cần kiêng dè. Bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để phô trương, hơn nữa... con cảm thấy chuyến buồn không tốt! Xin mầu thân hãy khuyên can Vĩnh Đạt, bảo hấn thu tay đi! Hấn phải biết một khi hấn gặp bất trắc, người chịu tội không chỉ một mình hấn mà còn liên lụy cả nhà vào cùng!

Lý phu nhân sợ thật rồi, bà không dám xem nhẹ lời cảnh báo của Lý Phù Dung, tự nói phải suy xét cẩn thận lại một lần mới được.

Ngày hôm đó, Lý phu nhân nặng nề rời cung.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong Thanh Tư Cung, Nhã Nhã lo lắng lên tiếng hỏi Lý Phù Dung:

- Tiểu thư, phu nhân thật sẽ nghe lời ngài khuyên chứ?

Lý Phù Dung nửa ngồi nửa nằm trên ghế dài, chẳng thấy rõ điều gì trong đôi mắt đen tĩnh mịch ấy. Lý Phù Dung như lạc giọng:

- Ta cũng không biết.

Nhã Nhã lại càng gấp gáp, nàng luôn theo hầu Lý Phù Dung nên đương nhiên nghe thấy đoạn nói chuyện giữa Lý Phù Dung và Lý phu nhân. Qua đó, Nhã Nhã cũng phần nào hiểu ra thiệt hơn trong đó. Bởi vậy, nếu như Lý phu nhân không nghe lời khuyên can của tiểu thư, thì Lý gia có thể sẽ gặp tai họa, mà Lý Phù Dung, thân là người của Lý gia cũng sẽ không tránh khỏi liên quan. Càng nghĩ càng rối rắm mà nàng lại không thể làm được gì cho tiểu thư nhà nàng.

Lý Phù Dung băng quơ nói:

- Nhã Nhã, em có biết vì sao con người luôn không thấy hạnh phúc không?

Giờ phút này Lý Phù Dung còn có tâm trạng nói đùa nữa. Nhã Nhã giận dỗi nói:

- Em không biết!

Lý Phù Dung lại nói:

- Bởi vì, con người không bao giờ biết đủ! Khi nghèo hèn sẽ cầu giàu sang phú quý, khi có tiền tài sẽ cầu danh lợi, mà khi có danh lợi rồi sẽ lại muốn có quyền hành nhiều hơn. Con người, sẽ luôn hướng mắt nhìn trước mặt mà không buồn ngoảnh mặt lại nhìn phía sau cho đến khi... gặp trắc trở. Khi đó, họ lại mong cầu được bình yên, mong muốn được quay lại những ngày tháng nhàn nhã xa xưa...

...

Lý phu nhân hôm đó về lúc nào cũng bồn chồn lo lắng, nhưng lại không dám nói lại với Lý thượng thư những lời Lý Phù Dung đã nói ngày hôm nay. Bởi bà biết tính phu quân, khi hấn nghe những lời này chắc chắn sẽ nghe theo lời khuyên của Lý Phù Dung mà bảo Lý Vĩnh Đạt ngừng lại toàn bộ.

Bà lại là người hơn ai hết biết rõ Lý Vĩnh Đạt đặt bao tâm huyết vào chuyến đi buôn này, bà không nhẫn tâm một câu nói khiến hấn phải chấm dứt tất cả, nhưng bà cũng không dám làm lơ những lời cảnh báo kia. Lý phu nhân cứ thế rối rắm suốt một buổi chiều, chờ đợi Lý Vĩnh Đạt trở lại để bàn bạc, dù Lý thượng thư có cho người tới hỏi chuyện, bà cũng không chịu đi gặp ông.

Cuối cùng, cũng đợi được Lý Vĩnh Đạt trở về. Vừa bước vào cửa, Lý Vĩnh Đạt đã lớn tiếng khoe với bà:

- Mầu thân, con vừa đi kiểm tra hàng hóa về. Đợt hàng này thật sự rất tốt, lại có nhiều mẫu mã mới, chuyến đi phương Bắc lần này nhất định sẽ lời to.

Lý phu nhân kéo Lý Vĩnh Đạt lại, cẩn thận kiểm tra cửa nẻo, xác nhận không có ai khác liền đóng kín cửa lại. Lý Vĩnh Đạt thấy bà như vậy thì khó hiểu hỏi:

- Mẫu thân, người sao vậy?

Lý phu nhân lôi kéo tay Lý Vĩnh Đạt, nói:

- Vĩnh Đạt, Vĩnh Đạt, hôm nay mẫu thân đã tiến cung gặp tỷ tỷ con.

Tỷ tỷ? Lý Phù Dung?

Không nói Lý Phù Dung tiến cung đã năm năm không có dịp gặp lại, mà trước kia Lý Vĩnh Đạt cũng chẳng mấy khi gặp nàng, nói chuyện lại càng ít, cho nên, hẳn cũng không thân thiết gì với người tỷ tỷ này.

- Tỷ tỷ làm sao?

- Tỷ tỷ con nói...

Thế là, Lý phu nhân thuật lại hết những lời Lý Phù Dung đã nói với bà. Sau khi nghe xong, Lý Vĩnh Đạt cũng trầm tư suy nghĩ. Lý phu nhân gấp gấp hỏi:

- Vĩnh Đạt, con xem bây giờ phải làm sao đây?

Lý Vĩnh Đạt hồi lâu ngước mặt lên nhìn Lý phu nhân, kiên quyết nói:

- Con sẽ không rút lui nữa chừng!

- Nhưng... nhưng mà tỷ tỷ con đã nói...

Lý Vĩnh Đạt liền trấn an Lý phu nhân:

- Mẫu thân, tỷ tỷ dù sao cũng chỉ là phận nữ nhi, lại sống tách biệt trong cung nhiều năm, dù cho tỷ có thông minh cỡ nào đi nữa thì cũng có những chuyện bên ngoài tỷ làm sao biết được! Hơn nữa, con cũng đã điều tra kỹ càng rồi, chuyến đi buôn thật sự không có vấn đề gì. Mẫu thân đừng bị những lời hù dọa của tỷ ấy làm nghi thần nghi quỷ nữa. Hơn nữa, con đã đổ bao công sức, tiền bạc vào đây, lúc này mà rút lui không phải sẽ mất trắng sao...

Lý phu nhân nghe vậy cũng có phần phân vân.

- Vĩnh Đạt à...

Lý Vĩnh Đạt không đợi liền nói tiếp:

- Mẫu thân cứ an tâm đi, thật sự chẳng có chuyện gì đâu! Chẳng lẽ vì mấy lời lo trước đón sau của tỷ tỷ mà ngài nỡ để Vĩnh Đạt mất cơ hội tiến thân hay sao. Bỏ qua chuyện này không biết còn có cơ may như vậy đến nữa hay không..

Lý phu nhân rốt cuộc cũng bị Lý Vĩnh Đạt thuyết phục, dù vẫn còn lo lắng nhưng chút tâm tư đó liền bị bà đè nén trong lòng. Như Lý Vĩnh Đạt nói: làm đại sự có bao giờ thuận lợi hay bảo đảm toàn bộ đâu, nếu lúc nào cũng nghĩ nhiều như vậy thì còn có thể làm được gì. Nguy hiểm càng nhiều thì giá trị lại càng lớn, đó chính là cái giá xứng đáng để trao đổi.

Sau khi bàn bạc xong, hai người đã quyết định tiếp tục tham gia vào chuyến đi buôn này, Lý phu nhân cũng giấu nhẹm những lời Lý Phù Dung cảnh báo ngày hôm nay, không để cho người thứ ba biết được.

Ngày sau Lý Phù Dung có lên tiếng hỏi thì Lý phu nhân cũng nói dối Lý Vĩnh Đạt đã sớm nghe lời nàng mà rút lui rồi. Mấy lần như vậy, Lý Phù Dung chẳng buồn hỏi tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Đối với Lý Phù Dung mà nói, thời gian chỉ là con thoi đưa thoi, tới rồi lại đi, chẳng mang cảm xúc gì với nàng. Trải qua một kiếp phù du, lại càng hóa vô thường, không lưu luyến.

Thấm thoát nửa năm đã trôi qua, chỉ có Thanh Tư Cung dường như bất động, xung quanh lại biến đổi khá nhiều. Trong đó, đáng để người ta chú ý nhất

là chuyện vị Tô cô nương ở Chiêu Dương Cung cuối cùng cũng đã có danh phận! Nàng được hoàng thượng sắc phong làm Huệ Tàn!

Quảng thời gian đó, hậu cung cũng nháo nhào một hai, mấy ngày liền không yên tĩnh, mà nhân vật chủ chốt nhất: Lạc Quân đế lại chưa từng xuất hiện. Cuối cùng, mọi sự cũng trôi qua, dù nữ nhân trong cung vẫn rất hăm hực nhưng cũng phải dần xuống. Dù sao, nàng ta đã cứu mạng hoàng thượng đấy, dù sao, cũng chỉ là thêm một nữ nhân vào hậu cung mà thôi, hoàng thượng chẳng đặt chân tới hậu cung, thì nàng có được tính là gì.

Vì Tô Tuyết thường xuyên ghé lại Thanh Tư Cung bầu bạn cùng Lý Phù Dung, nên dần dà Nhã Nhã cũng xem Tô Tuyết thuận mắt hơn, cũng đôi lúc sẽ nói vài ba câu cùng Tô Tuyết. Nay nghe thấy Tô Tuyết bị nhiều điều tiếng như vậy cũng không nén được mà bất bình:

- Vị Huệ Tàn này xem như cũng xui xẻo, vô duyên vô cớ lại trở thành đích ngắm của mọi người...

Mấy hôm nay, Tô Tuyết không tới Thanh Tư Cung, Nhã Nhã đã mặc định Tô Tuyết vì sợ bị mọi người thóa mạ nên không dám bước chân ra cửa. Lý Phù Dung nghe thấy cũng bỏ ngoài tai, không có ý sửa trị, Nhã Nhã cái gì cũng không biết cứ đơn thuần với Tô Tuyết như vậy thì tốt hơn, sẽ không để lộ bất cứ điều gì. Dù sao, Lý Phù Dung không nghi ngại Nhã Nhã như vậy liệu có bị Tô Tuyết lợi dụng hay không. Bởi vì, hơn ai hết, nàng hiểu rõ cách làm người của Tô Tuyết.

Khi nghe tới việc Huệ Tàn vừa được sắc phong cũng rơi vào tình trạng thất sủng, Lý Phù Dung cũng chỉ nhẹ miệng cười. Lạc Quân đế không vào hậu cung chỉ là ngoài mặt thôi, ai biết được trong bóng tối hắn có tới hay không. Đánh chết Lý Phù Dung cũng không tin Lạc Quân đế lại bỏ mặc Tô Tuyết nhiều ngày không ghé thăm.

Có nhiều chuyện vẫn là không biết nhiều thì tốt, nên Lý Phù Dung bỏ qua không nghĩ tới nữa.

Dù Lạc Quân đế không đến hậu cung, nhưng tin tức của hắn ở hậu cung lại không ít. Lạc Quân đế hiện đang làm gì, gặp ai, đi đâu... đều có thể biết một hai. Điều tra hành tung quân vương đương nhiên là chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng nếu mù mờ cái gì cũng không biết thì lỡ như vô tình nói ra câu gì sai thì sao... Suy cho cùng, cũng vì mong ước một ngày nào đó được xuất hiện trước mặt hắn mà thôi, vì tâm tư đó, các nàng chuyện gì cũng có thể mạo hiểm.

Lại nghe nói, thời gian gần đây tâm tình của đế quân rất tệ, đã không ít lần nổi giận trên triều, nhiều người vì thế mà bị họa lây.

...

Mấy hôm sau, Tô Tuyết xuất hiện tại Thanh Tư Cung.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt tiêu sái đầy tâm sự, hai mắt thâm quầng vì thiếu ngủ của Tô Tuyết, Nhã Nhã càng nhận định suy nghĩ của mình là chính xác, mấy ngày nay Tô Tuyết chính là trôi qua không dễ.

Lý Phù Dung chỉ nhìn Tô Tuyết mấy lần rồi thôi, tiếp tục việc đọc sách của mình.

Tô Tuyết cứ ngây người ngồi đấy không biết nghĩ ngợi điều gì, nhiều lần nhìn về phía Lý Phù Dung, thấy nàng chẳng ngoảnh tới mình thì lâm vào buồn phiền, có khổ cũng không biết nói làm sao. Lý Phù Dung nhàn nhạt mở miệng:

- Nếu Huệ Tàn thấy không tiện thì nên về nghỉ ngơi nhiều hơn đi.

Tô Tuyết nghe vậy thì giật bản mình, gấp gáp nói:

- A Tuyết muốn ở lại, tỷ đừng đuổi A Tuyết đi!

Nói xong, liền biết mình phản ứng quá, Tô Tuyết bối rối giải bày:

- Ừm... mấy hôm nay, A Tuyết thấy buồn chán lắm, khó khăn lắm mới tới đây được, ở chỗ của tỷ khiến A Tuyết thấy rất thoải mái, cho nên... cho nên...

Lý Phù Dung liền nhận ra manh mối trong lời nói của Tô Tuyết.

Tô Tuyết không muốn trở về Chiêu Dương Cung sao? Ở đó, có người khiến cho Tô Tuyết cảm thấy không dễ chịu? Bên ngoài không nói nhưng Lý Phù Dung chắc chắn từng cung nhân trong Chiêu Dương Cung đều được chọn lựa, huấn luyện kỹ càng để phục dịch cho Tô Tuyết, nữ nhân trong lòng của hoàng đế, nên ai lại dám ở Chiêu Dương Cung khó dễ Tô Tuyết?

Nếu thật sự có người khiến Tô Tuyết kiêng dè thì chỉ có thể là một người mà thôi!

Lạc Quân đế!

Lạc Quân đế có vẻ thường xuyên đến Chiêu Dương Cung nhiều hơn Lý Phù Dung nghĩ. Đi đến im hơi lặng tiếng không để bất cứ một ai phát giác ra như vậy, có thể Lạc Quân đế có con đường bí mật không ai biết tới!

Ngẫm nghĩ ở kiếp trước cũng mấy lần như vậy... xem ra là Chiêu Dương Cung có bí mật không nhỏ.

Lý Phù Dung bỏ qua, không tiếp tục theo đuổi vấn đề này nữa.

Lý Phù Dung lại nói:

- Trời cũng không còn sớm nữa, Huệ Tàn vẫn là nên hồi cung của mình thôi.

Tô Tuyết gấp gấp đến mức nắm chặt lấy hai tay Lý Phù Dung mà cầu xin:

- Tỷ, xin tỷ đừng đuổi A Tuyết đi!!!

Lý Phù Dung nhìn vào đôi mắt đã ngấn nước của Tô Tuyết, người có thể khiến Tô Tuyết bi thương như vậy, ngoại trừ Lạc Quân đế ra, Lý Phù Dung thật sự không nghĩ ra thêm người nào.

- Huệ Tàn...

Tô Tuyết vẫn lắc lắc đầu, không chịu nghe theo, xiết lấy tay Lý Phù Dung càng chặt, như thể Lý Phù Dung là bùa cứu mạng cuối cùng của nàng, Lý Phù Dung cũng nhận thấy rõ ràng sự run rẩy bất an của Tô Tuyết.

Tô Tuyết đau đớn thốt lên:

- Tỷ, ta không muốn gặp hắn...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

- Dung tỷ, ta muốn lại gặp hắn...

Sau khi nghe Tô Tuyết thốt ra câu đó, mọi âm thanh trên thế gian giống như đã ngừng lại, cả trái tim Lý Phù Dung lúc đó cũng quên đập.

Lý Phù Dung neho mắt nhìn Tô Tuyết, nàng biết Tô Tuyết đơn thuần, nhưng cũng không nghĩ Tô Tuyết lại có thể nói ra những lời này, nếu để người khác nghe được, chính là đại họa đổ ập xuống, chính là ngu ngốc!

Tô Tuyết cũng không nghĩ mình đã gây ra họa gì, nước mắt rơi xuống như mưa.

- Tỷ... ta không muốn... không muốn...

Tô Tuyết cắn chặt môi, liên tục lắc đầu.

- Huệ...

Lý Phù Dung vừa định lên tiếng trấn an thì Tô Tuyết đã nói trước:

- Dung tỷ, ta không muốn lại mang thai...

- Tô Tuyết, người...

Sắc mặt Lý Phù Dung tối tối cực điểm, Tô Tuyết này quả thật chuyện gì cũng dám nói!

Tô Tuyết cũng không ngần ngại, đã hỏi:

- Tỷ cũng biết phải không? Tỷ biết tương lai ta sẽ như thế nào mà, phải không?

Tô Tuyết lúc này đã bị kích thích tới cực điểm, Lý Phù Dung không muốn để nàng tiếp tục nói hoang đường nữa. Nhưng Tô Tuyết lại như kẻ chết đuối bám được phao, sống chết không buông.

- Ta biết! Ta biết tỷ cũng giống như ta mà! Chúng ta đều là...

- IM MIỆNG!!!

Lý Phù Dung hét lớn, ngăn chặn những lời tiếp theo của Tô Tuyết. Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Phù Dung nổi giận bồng bồng như vậy, dù Tô Tuyết có mạnh mẽ đến đâu cũng biết điều mà thu người lại. Lý Phù Dung hất tay Tô Tuyết ra, lớn tiếng gọi:

- Người đâu!!!

Nhã Nhã ở bên ngoài liền chạy vội vào, thưa:

- Nương nương...

Lý Phù Dung lạnh lùng truy xét:

- Nãy giờ bên ngoài có ai? Có nghe được chuyện gì trong phòng không?

Nhã Nhã quỳ mọp trên đất, sợ hãi nói:

- Nương nương, nãy giờ bên ngoài chỉ có một mình Nhã Nhã canh giữ, không có ai tới gần, cũng không ai nghe thấy chuyện gì trong phòng...

Lý Phù Dung nheo mắt nhìn qua một lần, kiên quyết nói:

- Ngươi hãy kiểm tra lại một lần! Ta tuyệt đối không cho phép có bất cứ lời nào ở đây truyền ra ngoài!!!

Nhã Nhã liền: “ạ” một tiếng rồi lui ra ngoài, thân hình Nhã Nhã vẫn run run không ngừng.

Tô Tuyết nãy giờ đứng im lặng một bên, cũng tự biết mình quá lỗ mãng gây họa nên không dám hó hé tiếng nào.

Lý Phù Dung tức giận không ngừng, Tô Tuyết hồi lâu nhích tới gần nàng, be be lên tiếng gọi:

- Dung... tỷ...

Lý Phù Dung căm tức liếc nhìn Tô Tuyết một cái rồi bỏ về chỗ ngồi, tự mình rót trà để hạ hỏa. Tô Tuyết thấy Lý Phù Dung ừng ực uống hết một cốc liền tự giác chạy tới rót thêm trà cho Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung chăm chăm nhìn Tô Tuyết làm Tô Tuyết chợt dạ muốn lui lại.

- Nói đi!

Tô Tuyết không hiểu, lắp bắp hỏi:

- Nói... cái gì cơ?

Lý Phù Dung nghiêng răng nói:

- Nói xem tại sao ngươi lại phát hiện ra bí mật của ta? Rốt cuộc, ta đã phạm sai lầm gì để ngươi nghi ngờ.

Tô Tuyết lúng túng ấp úng:

- A Tuyết... là đoán...

- Đoán?

- Là... trực giác...

Tô Tuyết cúi thấp đầu, như một đứa trẻ phạm lỗi, không dám nhìn Lý Phù Dung. Rồi đột ngột giọng cười cay nghiệt của Lý Phù Dung vang lên bên tai Tô Tuyết.

Ha ha ha

Tô Tuyết khó hiểu nhìn Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung mỉa mai:

- Ta tự nhận mình thông minh, thế mà lại bị cắn ngược! Không phải vì ta phạm sai lầm, mà bởi vì “trực giác”, ngươi có biết “trực giác” của ngươi đáng hận cỡ nào không?

Tô Tuyết không nói. Lý Phù Dung tiếp tục trào phúng:

- Càng nực cười hơn, chính là ta! Thật sự, ta có thể phủ nhận! Nhất quyết không thừa nhận, ngươi cũng không thể làm gì được ta cả!

Tô Tuyết cũng nghĩ như vậy, nếu như Lý Phù Dung không nhận, Tô Tuyết cũng chỉ thể mang lòng nghi ngờ chứ không thể làm được gì khác hơn. Tô Tuyết tự biết mình không thông minh, cũng không có tài cán gì. Ở giữa thâm cung này, nếu không có sự bảo trợ của Lạc Quân đế, không biết Tô Tuyết đã chết bao nhiêu lần. Trái lại, Lý Phù Dung thì khác, một kiếp trước và cả kiếp hiện tại, Lý Phù Dung vẫn luôn sống rất tốt trong chốn ăn thịt người này. Trong mắt người khác, có thể vì Lý Phù Dung cách biệt, không màn danh lợi, không biết tranh giành, nhưng Tô Tuyết thì luôn thấy, Lý Phù Dung mới là

người thông minh nhất!

Nàng biết rõ lợi thế của mình, cũng biết nên làm gì để tồn tại, cũng biết cách để bản thân sống thoải mái nhất. Bằng chứng là kết quả ở kiếp trước, dù ai có ngã xuống, Lý Phù Dung vẫn ở vững vị trí của mình. Dù người khác có nói nàng may mắn hay nguyên do vì được Hoàng hậu ưa thích nên mới có thể sống còn. Nhưng Tô Tuyết thì biết rõ, dù khi đó, Tô Tuyết có không giúp Lý Phù Dung thì bằng cách này hay cách khác, Lý Phù Dung cũng sẽ bình bình an an vượt qua.

Lý Phù Dung là tự dựa vào bản thân mình, không giống như Tô Tuyết, đều phải nhờ vào sự bảo trợ của người khác.

Bởi vậy, Tô Tuyết luôn ngưỡng mộ Lý Phù Dung, thần tượng Lý Phù Dung và cũng ghen nhúm lên một phần ghen tị muốn được giống như nàng..

Tô Tuyết nghe Lý Phù Dung cay nghiệt:

- Ta có thể không phải thừa nhận nhưng lại không thể không nhận!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

- Tô Tuyết, ta không sợ người hoài nghi ta, ta cũng không ngại người hoài nghi ta. Đối với ta mà nói, người chẳng là gì cả!

Tô Tuyết cắn môi, im lặng chịu đựng vì biết rõ Lý Phù Dung đang nói thật. Nói cho cùng, những gì nàng có đều do hấn ban tặng, nếu không có hấn, nàng chẳng là gì cả.

- Người có biết vì sao ta thừa nhận bí mật của mình hay không?

Nghe đến đây, Tô Tuyết liền ngẩng mặt lên nhìn Lý Phù Dung, đập vào mắt liền là nụ cười châm chọc của Lý Phù Dung.

- Là bởi vì hấn!

Hấn?

Lý Phù Dung đang nói tới Lạc Quân?

Lý Phù Dung và Lạc Quân?

Một tia suy nghĩ soẹt qua đầu Tô Tuyết, Tô Tuyết liền lắc lắc đầu. Nàng không tin giữa Lý Phù Dung và Lạc Quân có mối hệ mờ ám!

Lý Phù Dung quan sát hết toàn bộ biểu cảm của Tô Tuyết, liền cười lạnh. Tô Tuyết liền hiểu Lý Phù Dung biết suy nghĩ đáng khinh của nàng, liền xấu hổ cúi đầu xuống.

- Người quả nhiên được hấn nuông chiều tới mức không biết sống chết là gì! Cũng không thèm sử dụng đầu óc! Ngoại trừ gương mặt đáng yêu tới đáng ghét đó, người còn biết làm gì?

Hôm nay, Lý Phù Dung đã bị chọc tức không nhẹ. Suốt hai kiếp làm người, đây cũng là lần đầu tiên Lý Phù Dung tức tới như vậy. Lời nói càng thêm khó nghe.

- Có lẽ cái người làm tốt nhất, chính là có mắt nhìn người! May mắn nhìn trúng một kẻ cuồng tình, may mắn hơn, hấn còn lại là quân vương..

Tô Tuyết không kiềm được mà kêu:

- Tỷ...

Nào ngờ, Lý Phù Dung lại nói:

- Hấn yêu người! Dốc hết lòng vì người! Người ảnh hưởng rất nhiều tới hấn! Chính vì vậy, nếu hôm nay ta không thừa nhận mà để người tiếp tục đoán nghi đoán mò, sẽ có một ngày, hấn sẽ vì người mà quay sang điều tra ta, công kích ta! Ta, chỉ là một phi tử nhỏ nhoi thôi, sẽ không chịu nổi sự nghi kỵ hay trừng phạt của đức hoàng thượng đâu. Nếu thích, chỉ cần một lời nói của hấn thôi, ta đã vạn kiếp bất phục rồi. Cho nên, ta thừa nhận! Ta là Lý Phù Dung, cũng là Lý Phù Dung mà người đã biết! Người đã thỏa mãn chưa?

Tô Tuyết bối rối, lúng túng không biết nói sao.

- Tỳ, ta... ta chỉ...

Lý Phù Dung nói tiếp:

- Tô Tuyết, Huệ Tàn, Hoàng hậu nương nương... ta xin người, xin người hãy buông tha ta đi! Ta chỉ là một phi tử con con trong thâm cung này mà thôi, ta chẳng mong cầu giàu sang phú quý gì cả, chỉ muốn thanh thản qua ngày rồi chết già mà thôi. Ta không có khả năng, cũng chẳng có chút tác dụng gì với các người, cho nên, các người buông tha ta được hay không?

Tô Tuyết đau đớn nói:

- Tỳ, ta không có... A Tuyết không có muốn làm hại tỳ...

Nàng chỉ muốn được gần với Lý Phù Dung hơn mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng là sai sao?

Lý Phù Dung tuyệt tình nói:

- Dù người không có ý đó cũng không chắc người bên cạnh người sẽ không làm vậy!

Tô Tuyết thần thốt thốt lên:

- Hắn sẽ không! Hắn sẽ không! tuyệt đối sẽ không để hắn làm hại tỳ!!!

Lý Phù Dung thờ dãi nhìn Tô Tuyết nước mắt không ngừng.

Tô Tuyết lê bước tới gần Lý Phù Dung, nắm lấy tay áo Lý Phù Dung nức nở:

- Tỳ, chỉ muốn có người chuyện trò mà thôi. Là A Tuyết ngu ngốc, lại không nghĩ tới hậu quả hành động lỗ mãng của mình. Là A Tuyết làm tỳ tức giận... A Tuyết cũng không muốn như vậy đâu... Xin tỳ... xin tỳ hãy tha lỗi cho A Tuyết đi...

Lý Phù Dung không trả lời, cũng không rút tay lại, cứ để cho Tô Tuyết nắm lấy, để mặc cho nước mắt của nàng không ngừng làm ướt xiêm y của mình.

Bầu trời đã tối đen, đèn ở khắp hành lang trong cung đều được thắp lên.

Tô Tuyết biết rõ cung nhân ở Chiêu Dương Cung đều là người của Lạc Quân đế, vừa là bảo vệ vừa là giám sát nàng nên Tô Tuyết cũng không thích bọn họ ở gần mình, nhất là khi đến Thanh Tự Cung, vì đây là nơi duy nhất Tô Tuyết cảm thấy bình an nên không muốn bị bọn họ phá hỏng.

Bỏ lại cung nữ bên ngoài, một mình ở trong Thanh Tự Cung, làm sao khiến Lạc Quân đế an tâm được. Nhưng Tô Tuyết nhiều lần khẳng khẳng như thế, Lạc Quân đế cũng biết tình nàng thích tự do, cũng không muốn khắp nơi bức bách nàng, lại điều tra rõ ràng Thanh Tự Cung một lượt, nắm chắc mọi thứ trong tay mới chấp nhận để Tô Tuyết được như nguyện một mình trong phòng với Lý Phù Dung, chỉ để lại một ám vệ vẫn luôn trong bóng tối nhìn chăm chăm nàng. Nhưng để tránh bị phát hiện, nên ám vệ kia cũng không dám ở quá gần Tô Tuyết, nên hắn cũng không thể nghe được đoạn đối thoại kia giữa Tô Tuyết và Lý Phù Dung.

Hiện đã rất trễ rồi, lại không thấy Huệ Tàn bước ra, cung nữ Thái Hà của Huệ Tàn đã rất gấp gáp, nhiều lần muốn xông vào bên trong. Rốt cuộc, vẫn là Nhã Nhã giữ chân nàng, bước vào thông báo.

- Huệ Tàn, người trong Chiêu Dương Cung vẫn đang đợi ngài.

Tô Tuyết lúc này đã mệt lả, chẳng còn sức để khóc nữa, biết là không thể lưu lại lâu hơn nữa đành quỵ lỵ đứng dậy, nhìn Lý Phù Dung mà hỏi:

- Tỳ, lần sau lại đến thăm tỳ được không?

Lý Phù Dung cũng chẳng trả lời.

- Tỳ...

Lý Phù Dung biết nếu không đưa lời đáp, Tô Tuyết sẽ không chịu đi, đành nói:

- Người cứ về trước đi.

Không phải là câu trả lời cho câu hỏi của nàng, nhưng như thế cũng đã là tốt rồi, Tô Tuyết nói:

- Tạm biệt tỳ, ngày khác lại tới!

Nói rồi, Tô Tuyết bước đi, trước khi ra cửa thì nói:

- Bí mật của tỳ sẽ giữ kín, Tô Tuyết thề sẽ không bao giờ để lộ ra!

Lý Phù Dung vẫn không nói gì, Tô Tuyết đi rồi, trong phòng chỉ còn lại mình Lý Phù Dung đang chìm trong suy nghĩ xa xăm nào đấy...

Chương 14

Chiêu Dương Cung

Đây là một trong số ba cung điện đẹp nhất hoàng cung, không những cảnh vật được liệt vào bậc nhất mà những vật trưng bày, trang trí trong nội cung cũng toàn những thứ quý báu không phải ai cũng có được. May mắn Chiêu Dương Cung không mấy người qua lại, lời ngăn đe mọi người không được tới Chiêu Dương Cung lúc trước tới giờ mọi người vẫn chưa quên. Dù hiện tại Chiêu Dương Cung đã có chủ nhân nhưng nữ nhân trong cung vẫn không có gan là người đầu tiên tới thử.

- Tuyết.

Vừa bước vào phòng, Tô Tuyết đã nghe thấy tiếng gọi, Tô Tuyết ngẩng mặt lên nam nhân mặc hoàng bào trước mặt mình một cái rồi ngoan ngoãn hành lễ với hắn.

- Bệ hạ.

Lạc Quân để liền tiến tới đỡ tay Tô Tuyết, trách:

- Ở đây chỉ có ta và nàng, nàng còn hành lễ làm gì.

Lạc Quân để năm nay mới hai mươi hai tuổi, lên ngôi đến nay đã được năm năm. Hắn là người nghiêm khắc, kỷ luật với người khác và cả bản thân mình, theo nhận xét khách quan hắn chính là minh quân tài giỏi nhất trong trăm năm trở lại đây. Cũng nhờ thế, chỉ trong năm năm hắn đã dẹp yên được nội loạn, mang lại thái bình hiện tại.

Chỉ là không ai ngờ được, một kẻ được coi là độc tôn như hắn vẫn còn nhiều điều kiêng kỵ, không chỉ vậy, ngay cả nữ nhân hắn yêu thương nhất, hắn cũng không thể quang minh thừa nhận.

Nhớ tới kết quả dang dở của kiếp trước, hắn càng đau xót. May mắn ông trời lại cho hắn cơ hội được làm lại, không chỉ hắn và cả nàng đều được trùng sinh, trở lại thời điểm bắt đầu. Đã thế, kiếp này, hắn sẽ nắm chặt lấy nàng, không để nàng rời xa nữa.

Bàn tay to ấm có vài vết chai sạn của Lạc Quân để khẽ chạm vào gương mặt non mềm của Tô Tuyết, từng chút từng chút một lướt qua, mang theo trần trở, bất kham...

Tô Tuyết ngẩng mặt lên nhìn hắn, nhìn nam nhân của nàng.

Lúc này, Lạc Quân để mới thấy đôi mắt đang sưng đỏ của Tô Tuyết, hắn liền chau mặt, giọng hỏi:

- Nàng khóc?

Trong giọng nói của hắn vừa lo lắng, còn có cả tức giận làm Tô Tuyết giật bắn người, chống chế:

- Không... không phải...

Vừa nói ra liền biết là nói dối, giọng Tô Tuyết càng nhỏ. Chợt nhớ tới hắn có thể nghi ngờ tới Lý Phù Dung, đó là người duy nhất Tô Tuyết có thể chuyện trò, thân cận, Tô Tuyết không muốn Lý Phù Dung gặp bất trắc, liền nói:

- Quân, ta không sao...

Lạc Quân để không chịu bỏ qua, tiếp tục truy hỏi:

- Có người dám ức hiếp nàng? Là Hòa Phi?

Dù hắn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, nhưng hắn tuyệt đối nắm rõ hành tung của Tô Tuyết, liền biết nàng chỉ có thể gặp gỡ Hòa Phi, Lý Phù Dung.

Tô Tuyết liền phản bác:

- Không phải! Dung tỷ không có làm gì ta cả! Là do A Tuyết... do A Tuyết... cảm thấy bất an thôi...

Tô Tuyết muốn tìm có thoải thác, nhưng nàng có khiếu nói dối, cũng chẳng biết nói dối, liền để Lạc Quân để nắm tay. Lúc này, Tô Tuyết không nói hết sự thật nhưng cũng chẳng nói dối, có thể là do nàng cảm thấy không an toàn, lúc nào cũng phải sống trong cảnh hồi hộp, lo sợ. Nàng như vậy, nguyên do cũng là tại hân!

Hân hứa hẹn mang lại cuộc sống vô lo, vô nghĩ cho nàng, nhưng hân lại không thể! Hân mang nàng về cung, nhưng lại không thể quang minh chính đại tuyên bố với thiên hạ: nàng là nữ nhân của hân, là người hân nguyện yêu thương một đời.

Lúc nào hân muốn tới gặp nàng cũng phải âm thầm lặng lẽ, dù biết nàng chịu uất ức, cũng không thể lên tiếng bảo vệ nàng... tất cả những việc này đều do hân không đủ thể lực! Dù được làm lại một kiếp người, sửa chữa sai lầm của kiếp trước, thay đổi được tương lai có lợi cho hân nhưng vẫn muộn! Hân trùng sinh vào thời điểm quá muộn, lâm vào tình thế khó xử mọi bề, không thể tùy ý hân được. Nhưng chỉ cần cho hân thêm năm năm, không, chỉ cần ba năm thôi, hân nhất định có thể nắm giữ toàn bộ thế cuộc trong tay!

Dù Tô Tuyết đã không còn khóc nữa, nước mắt cũng đã khô, nhưng Lạc Quân để vẫn cứ lay lay trên mặt nàng như muốn an ủi, muốn lau sạch vết tích những giọt lệ ấy.

Tô Tuyết thấy rõ tình cảm sâu sắc trong đáy mắt của hân, nàng biết hân cũng khó xử, cũng rất đau, chính vì vậy, nàng càng không muốn liên lụy hân, khó khăn thêm nữa.

Hân hai kiếp đều chọn yêu nàng, bảo hộ nàng, vì nàng mà lo nghĩ cả thầy, nàng còn muốn gì hơn nữa?

Dẫu cho tình yêu này trả giá bằng tự do của nàng, bị thương của nàng?

Nàng yêu hân, hai kiếp, đều yêu hân nhưng nàng vẫn sợ! Sợ hãi tương lai phía trước! Nàng sợ nàng sẽ không thể vượt qua được!

Càng nhìn hân, linh hồn Tô Tuyết càng giãy giụa trong đau đớn dằng xé, Lạc Quân để khẽ hôn lên trán Tô Tuyết, đến khi Tô Tuyết giật mình tỉnh lại thì liền nhìn thấy đôi mắt đang tràn ngập dự vọng của Lạc Quân để. Tô Tuyết kinh hãi trong chốc lát rồi vùng mình thoát khỏi vòng tay của Lạc Quân để.

- Không...

Tô Tuyết vòng tay ôm người run rẩy, không dám đối mặt với Lạc Quân để.

Lạc Quân để cũng không hiểu, vì sao một kiếp này, từ lúc Tô Tuyết tỉnh lại đến giờ, nàng luôn né tránh hân? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Chẳng lẽ Tô Tuyết không còn yêu Lạc Quân để?

Không! Tô Tuyết vẫn rất yêu hân! Yêu đến cuồng si!

Vậy tại sao nàng lại cư xử như vậy? Mỗi lần nhìn thấy hân liền tránh né không ngừng?

Sự nhẫn nại của Lạc Quân để đã bị chọc phá, hân không kiềm được giận dữ mà quát:

- Rốt cuộc nàng muốn gì? Tại sao lại kỳ lạ như vậy? Nàng đang làm sao vậy...

Tô Tuyết bị hân quát liền không nén được mà rơi lệ. Tô Tuyết luôn yếu đuối, chính là một cô nương đơn thuần, trước khi gặp Lạc Quân để, nàng chính là đóa hoa rạng rỡ trong nắng, là cánh bướm tự do bay lượn trong gió, đã từng thanh thản mà trải qua những tháng ngày như vậy. Nhưng, tất cả đã kết thúc kể từ ngày nàng đặt chân vào chốn thâm cung này, nàng đã không còn nụ cười rạng rỡ, sự ngây thơ trong mắt cũng mất đi, thay vào đó là phiền muộn, ưu tư. Dù hân luôn cố gắng bảo vệ nàng, cố hết sức để nàng không rơi vào vòng nguy hiểm, nhưng hân vẫn thất bại để giữ cho nàng mãi là cô nương thuần khiết của trước kia...

Lạc Quân để cảm thấy thất bại, không cam lòng.

- Rốt cuộc... ta phải làm gì? Ta phải làm gì để giữ nàng ở lại bên cạnh ta đây...

Hân nói mà không kiềm được run rẩy, hân sợ, sợ lại đánh mất nàng lần nữa.

Hân chưa hề quên, lúc trước, khi lấy được ký ức kiếp trước, nàng đã vội vã trốn chạy thế nào. Nếu hân không nhanh chân, nếu hân không có quyền uy trong tay, có phải hay không nàng sẽ mãi mãi rời xa hân? Trong khi hân vừa nhớ ra liền chỉ muốn tìm nàng, bất chấp tất cả để tìm nàng!

Nghĩ tới đó, hắn không nén được phần nộ. Hắn không cho phép! Hắn không cho phép nàng rời bỏ hắn, nên hắn vừa nài nỉ vừa cưỡng ép nàng vào cung nhưng hắn cũng không cho phép nàng chán ghét hắn!

- Quân...

Cuối cùng, Tô Tuyết vẫn là không đành lòng, nàng lê bước tới gần Lạc Quân đế, gối đầu lên chân hắn mà nước mắt không ngừng rơi.

- A Tuyết không phải trách chàng... chỉ là... A Tuyết sợ. Thiếp sợ lắm..

Lạc Quân vẫn không nói.

Tô Tuyết vẫn thủ thi:

- Không phải thiếp không muốn ở cùng chàng, mà vì A Tuyết sợ... sợ lại một lần không thể bảo vệ được đứa nhỏ của chúng ta...

Tô Tuyết đau khổ lấy tay ôm bụng mình, nơi đó, đã từng có một sinh mạng, là tất cả tình yêu của nàng, nhưng chính nàng đã đánh mất nó. Dù đã trôi qua một kiếp người, nỗi đau đó vẫn hiện rõ trước mắt, làm Tô Tuyết không ngừng run sợ. Nàng không muốn lại một lần nữa ném nỗi đau đó, nàng không chịu nổi.

Cơ thể của Lạc Quân cũng run lên.

Hắn nhớ chứ! Đó là đứa con mà hắn luôn mong chờ! Hắn đã vạch ra rất nhiều kế hoạch cho tương lai của đứa nhỏ đó! Chỉ là... hắn không ngờ được, dù hắn có cẩn thận bày bố, bảo vệ đến thế mà Tô Tuyết vẫn bị hạ thủ!

Tô Tuyết mất con, hắn cũng mất con, hắn còn mất hết cả kỳ vọng của mình!

Mối hận đó cho tới giờ, dù kẻ thù đã bị hắn giết qua một lần, hắn vẫn không quên!

Hắn cũng tự hiểu, lúc này, cho dù hắn có hứa hẹn cỡ nào, Tô Tuyết cũng không tin tưởng, nàng không muốn lại đánh cược lần nữa cũng không có can đảm đó. Huống hồ, hắn thật có thể bảo đảm tuyệt đối an toàn cho nàng? Kiếp trước, không phải vẫn có kẻ hở để người khác lợi dụng sao? Kiếp này, có thể cam đoan sẽ không xảy ra việc ngoài tầm kiểm soát?

Một đế vương thế mà muốn bảo vệ nữ nhân của mình cũng phải rào trước đón sau! Thật sự quá châm chọc!

Nhưng tất cả những chuyện này xảy ra cũng là bởi vì hắn hiện tại hắn không ở thế chủ động! Hắn vẫn chưa đủ mạnh! Kiếp trước, để đi con đường này, hắn đã mất hơn mười năm! Kiếp này, hắn không cần nhiều thời gian tới như vậy!

Lạc Quân đế đặt tay lên đầu Tô Tuyết, vuốt vuốt mái tóc của nàng, trấn an:

- Nàng yên tâm đi! Rất nhanh! Sẽ rất mau tới lúc ta thanh tẩy hết toàn bộ thâm cung này, biến nơi này thành nhà của nàng, nơi nàng sống mà không cần phải lo toàn sợ sệt nữa...

Tô Tuyết nghe thấy sự quyết tâm, cả lãnh khốc trong lời nói của Lạc Quân đế, chỉ là, khi Tô Tuyết ngược mặt lên, trên khuôn mặt của Lạc Quân đế nào có tia giá rét nào. Nếu có, chỉ có yêu thương và bao dung. Hắn nhìn nàng nhẹ nờ nụ cười và nói:

- Đến lúc đó, chúng ta có thể quang minh chính đại đứng cạnh nhau, ta sẽ bỏ cáo cả thiên hạ biết nàng là Hoàng hậu của ta, là Hoàng hậu duy nhất của ta. Đến lúc đó... chúng ta sẽ cùng nhau sinh hoàng nam, hoàng nữ..., được không?

Tô Tuyết lại rơi lệ.

Nàng không phải ham tiếc gì vị trí cao xa kia, cả kiếp trước, lẫn kiếp này, nàng cũng không nghĩ sẽ chiếm lấy vị trí đó, nàng chỉ đơn giản muốn được ở bên cạnh hắn mãi không chia lìa mà thôi.

Và điều khiến nàng cảm động hơn cả chính là chân tình của Lạc Quân đế. Hắn là thành tâm thành ý thương yêu, bảo vệ và tôn trọng quyết định của nàng. Là một nữ nhân, còn điều gì đáng quý hơn thế nữa?

Tô Tuyết khẽ nờ nụ cười nói với Lạc Quân đế:

- Được, đến khi đó, chúng ta sẽ cùng nhau sinh thật nhiều đứa trẻ nhé...

Chiêu Dương Cung hiếm hoi có giờ phút mây đen bị xua tan, ánh nắng tràn khắp nơi...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thời gian gần đây, tâm tình của đức hoàng thượng rất thất thường, lúc nào cũng cau có, nổi giận, tuy cũng có lúc hòa hoãn hơn nhưng đa phần đều là long nhân giận dữ.

Khắp mọi nơi đều im lìm, không ai dám lên tiếng làm phẫn nộ thánh giá. Thế nhưng, vẫn có rất nhiều kẻ dù nằm vẫn bị trúng tên lạc, có khổ không thể kêu.

Chịu hết xiết, chúng đại thần thường hay tùm năm tùm bảy bàn luận mong hy vọng có thể tìm được nguyên nhân khiến đế quân nổi giận.

Hiện tại, dù không thể nói là quá thanh bình, người người đều có cơm ăn áo mặc, nhưng ngoài biên cương không có chiến sự lớn, chỉ thỉnh thoảng có vài tên tiểu tặc làm liều vốn chẳng cần để mất tới. Bên trong, nhờ ơn trị vì của Lạc Quân đế, khắp nơi mưa thuận gió hòa, không có thiên tai, bão lũ gì đáng kể, cảnh dân chúng làm than càng không có! Vậy rốt cuộc, vấn đề nằm ở đâu?

Các trọng thần nghĩ muốn bạc đầu cũng chẳng hiểu được.

Cuối cùng, có tên quan trẻ tuổi to gan lên tiếng nói:

“Vậy có phải hay không đức hoàng thượng quá dư thừa sinh lực?”

Vị quan trẻ tuổi kia sau khi thốt lên câu đấy liền bị tứ bề công kích, các lão quan trọng thần liền chỉ chiết nặng nhẹ một lúc lâu làm hắn run rẩy không dám phát biểu ý kiến nữa.

Chỉ là... sau đó các lão trọng thần lại cảm thấy lời nói của vị quan trẻ tuổi kia cũng có phần có lý!

“Đức hoàng thượng cũng đã lâu không vào hậu cung rồi...”

“Hiện tại, thiên hạ thái bình, không còn rối loạn như trước nữa, hoàng thượng cứ liên tục xử lý triều chính, ở mãi trong thư phòng cũng không tốt...”

“Tuổi ngài cũng không còn nhỏ, cũng là lúc nên tính tới chuyện khai chi tán diệp rồi...”

“Đúng... đúng...”

Cứ thế, cuộc thảo luận dần chuyển sang một hướng khác.

Cùng lúc đó, toàn bộ nữ nhân trong hậu cung cũng đã nhận được tin tức. Các nàng liền mở cờ trong bụng, cuối cùng, cũng đã đến lúc rồi!

Hậu cung liền nhộn nhịp hẳn lên, khắp nơi đều được trang hoàng xinh đẹp, âm thanh ồn ào, huyên náo ấy vang thẳng tới Thanh Tâm Cung.

- Nương nương, là cung điện khắp nơi đang tiến hành trang trí lại...

Nhã Nhã biết tiếng ồn ào kia đã gây phiền nhiễu đến Lý Phù Dung nên đã ra ngoài dò xét một vòng rồi trở lại báo cáo.

Lý Phù Dung vẫn không rời mắt khỏi quyển sách trên tay, nghe Nhã Nhã nói xong chỉ phất tay cho nàng lui xuống. Chỉ có Huệ Tàn Tô Tuyết đến giờ vẫn sững sờ bất động.

Hậu cung tung bừng sức sống thế này, nguyên nhân có thể là gì chứ?

Không cần hỏi cũng biết: chỉ có thể là vì Lạc Quân Đệ thôi!

Dù biết rõ mình không phải là nữ nhân duy nhất của hắn! Cũng rõ ràng hắn không yêu thương các nàng, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài để lừa bịp người đời, nhưng trái tim của Tô Tuyết vẫn không nhịn được mà nhói đau.

Tô Tuyết trong lúc thất thần không để ý đã vô tình để kim đâm trúng tay, liền khẽ rên một tiếng.

- A.

Lý Phù Dung chậm chậm ngẩng mặt lên nhìn gương mặt đang tái đi không biết vì đau hay vì nguyên do gì khác của Tô Tuyết.

- Người làm sao?

Tô Tuyết gượng cười đáp:

- Chỉ bị kim đâm chút thôi, không sao cả...

Nghe vậy, Lý Phù Dung cũng không buồn quan tâm, tiếp tục đọc sách của mình. Tô Tuyết mấy lần muốn mở lời rồi lại thôi.

Lý Phù Dung dù không nhìn cũng biết tâm trạng Tô Tuyết không tốt, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi có chuyện gì muốn nói?

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung, lại không biết nói từ đâu.

Lý Phù Dung lại nói:

- Chắc đang khó chịu đi!

Tô Tuyết kinh ngạc, thừa nhận:

- Ừ, A Tuyết không thoải mái...

- Bởi vì, hắn có nữ nhân khác!

- Phải, vì hắn có nữ nhân khác.

Nói đến đây, Tô Tuyết phì cười chua xót.

- A Tuyết quá ngây thơ rồi phải không? Hắn là đế vương, làm sao lại không có tam thê tứ thiếp, dù muốn hay không, hắn vẫn phải nhận. Còn A Tuyết, đáng lẽ nên đứng sau ủng hộ hắn thì lại không dám đối mặt... nhìn hắn âu yếm với nữ nhân xa lạ nào đó...

Tô Tuyết cắn cắn môi, tự trách bản thân vô dụng.

Lý Phù Dung im một lúc rồi nói:

- Tâm tư của ngươi cũng là bình thường thôi! Điều đó chứng tỏ ngươi yêu hắn! Nếu không, thì ngươi đã chẳng để ý như vậy.

Lý Phù Dung nói Tô Tuyết, cũng là tự nói bản thân mình.

Tô Tuyết rung rung nước mắt nói:

- Dung tỷ, A Tuyết sợ lắm... Dù biết tất cả những chuyện này đều chỉ là tạo vẻ cho người khác xem, nhưng A Tuyết vẫn sợ lắm. Sợ hắn... sẽ bị người khác thu hút... Dù hắn luôn yêu, luôn nghĩ cho A Tuyết, vẫn không sao khiến A Tuyết yên tâm được. Các nàng xinh đẹp như vậy, tài năng như thế, yêu thích hắn chưa chắc đã kém A Tuyết, còn A Tuyết thì bình thường như vậy...

Có lúc Lý Phù Dung rất chán ghét Tô Tuyết, nhìn nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không rõ, không cách nào yêu thích cho được. Nhưng cũng nhiều lúc, Lý Phù Dung cảm thấy Tô Tuyết cũng rất đáng thương.

Tô Tuyết được sinh ra trong tình yêu thương của cha mẹ, vốn định sẵn một đời bình bình an an sống qua ngày, thế nhưng, vì sự xuất hiện của Lạc Quân Đê đã gây ra xáo trộn cuộc đời vốn yên ả của Tô Tuyết. Hắn mang nàng vào cung nhưng không thể toàn tâm toàn ý quan tâm, bảo vệ nàng. Bản thân hắn vì cùng cố thể lực, địa vị của mình mà dính líu với nữ nhân khác lại không cho Tô Tuyết có quyền kháng cự, lên tiếng trách cứ. Bởi vì nghĩ cho tương lai tốt đẹp của Lạc Quân đế, Tô Tuyết chỉ có thể chịu đựng và chịu đựng không thể nói ra...

Bí ai của nữ nhân của hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Kể từ lúc bí mật bị phơi bày, Lý Phù Dung xem như đã cùng một thuyền với Tô Tuyết.

Tô Tuyết xấu, Lý Phù Dung cũng chẳng tốt, Tô Tuyết ngày sau huy hoàng thì những ngày an lành của Lý Phù Dung xem như bảo đảm.

Vì vậy, trông Tô Tuyết cứ băng khuâng mãi không có lối thoát như vậy, Lý Phù Dung thấy không phải chuyện tốt nên lên tiếng nhắc nhở:

- Ngươi không có lỗi trong chuyện này nên không cần tự trách! Huống hồ, nếu hắn biết được ngươi ghen tuông như vậy, biết đâu lại còn mở tiệc ăn mừng nữa kia!

Mặt Tô Tuyết liền đỏ.

- Nếu như người sợ vị trí của mình bị dao động thì hãy cùng cố nó đi, sinh một đứa bé!

Nếu Tô Tuyết thật có con, nhất định Lạc Quân Đế sẽ rất vui mừng.

Nào ngờ, Tô Tuyết nghe thế liền tái mặt, giận dữ nói:

- Không! A Tuyết sẽ không sinh! Bây giờ, A Tuyết sẽ không đứa bé!

Lý Phù Dung ngạc nhiên, không ngờ Tô Tuyết lại phản ứng mạnh như vậy. Nhìn vẻ mặt hối lỗi và đau khổ của Tô Tuyết lúc này Lý Phù Dung chợt ra một chuyện trong kiếp trước: Tô Tuyết đã từng mang thai!

Khi đấy, địa vị Tô Tuyết vẫn còn thấp, Lý Phù Dung khi ấy cũng chưa biết thân phận thật sự của Tô Tuyết.

Thời điểm ấy, trong cung liên tục có tới ba, bốn phi tử mang thai nên tin tức Tô Tuyết cũng mang thai liền bị hạ thấp xuống, không mấy người để ý. Giờ nghĩ lại, xem ra tình hình đó chắc hẳn là do Lạc Quân tạo ra để làm bình phong che giấu cho Tô Tuyết.

Hậu cung nhiều năm không tin mừng, trong một thời gian ngắn liên tục có người mang thai đã gây ra nhiều chuyện sóng gió, giương cung bạt kiếm khắp nơi. Kết cuộc trong lần chiến đó, người bị sảy thai, người chết bất đắc kỳ tử... cuối cùng, chẳng một ai qua khỏi. Ngay cả Tô Tuyết nhỏ nhen lúc đó cũng bị hạ độc thủ mất nửa cái mạng, tuy may mắn giữ được tính mạng nhưng đứa nhỏ đã không còn và Tô Tuyết từ đó không thể mang thai được nữa!

Sự tình rối cuộc cũng khép lại, trở thành cấm kỵ không ai được nhắc tới nữa.

Sau này, Tô Tuyết lên làm Hoàng hậu, dù đã tỉnh dưỡng nhiều năm, tốn biết bao tài nguyên dị bảo nhưng vẫn không thể chữa được thân thể của nàng.

Nhớ tới kiếp trước Tô Tuyết ra đi rất sớm, một phần nguyên nhân có thể vì vậy mà ra.

Nghĩ thấu đáo, Lý Phù Dung liền hiểu được tâm tình của Tô Tuyết lúc này, biết tại sao Tô Tuyết lại cự tuyệt có con đến như vậy rồi.

Không đeo bám vấn đề này nữa, Lý Phù Dung nói:

- Dù người không tin tưởng chính mình thì cũng phải tin tưởng hần chứ! Hần tuyệt đối không phải là người dễ dàng bị kẻ khác bày mưu, quấy rối được!

Tô Tuyết vẫn nhón nhao trong lòng, Lý Phù Dung liền nói nặng hơn:

- Người nghi ngờ hần chính là vũ nhục hần!

Tô Tuyết sững sờ.

Tình yêu mà Lạc Quân Đế dành cho nàng không phải mới ngày một ngày hai, hần nặng tình với nàng như vậy, lo nghĩ cho nàng như vậy, thế mà, vì sự tự ti của mình mà mang lòng nghi ngờ hần quả thật là rất tệ! Vô cùng tệ hại!

Tô Tuyết siết chặt hai nắm tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Lý Phù Dung nhàm chán.

Nghĩ ngợi xong, Tô Tuyết ngược mặt lên nhìn Lý Phù Dung, quyết tâm nói:

- Dung tỷ, ta đã hiểu rồi! Cảm ơn tỷ đã nhắc nhở!

Nói xong, Tô Tuyết có vẻ muốn về gấp, Lý Phù Dung lần nữa can ngăn:

- Hãy tin tưởng hần...

Lúc đó, Tô Tuyết đã nhìn Lý Phù Dung, nhẹ nhàng nở nụ cười kiên định.

- Tỷ, A Tuyết rõ ràng.

...

Chỉ là, mọi chuyện trên đời xảy ra không đúng như người mong ước.

Mấy hôm sau, một bạo tin như trời giáng bên tai lan truyền khắp hậu cung!

La Quốc cử công chúa, Chiêm Na Hoa sang hòa thân! Đức hoàng thượng đã phong nàng làm Chiêm Phi, tam phi hiện tăng thành tứ phi.

Không những vậy, sau bao năm, đức hoàng thượng rốt cuộc cũng đặt chân vào hậu cung! Nhưng Lạc Quân Đế là tiến thẳng tới Hoan Hỷ Cung, tẩm điện của vị Chiêm Phi mới kia khiến bao nữ nhân tức xé nát khăn tay.

Ân sủng ấy dường như không dừng lại khi Lạc Quân Đế giả đảo Hoan Hỷ Cung liên tục ba ngày.

Khi nghe tin tức này, Lý Phù Dung đã trầm mặc hồi lâu.

Rốt cuộc, Lạc Quân Đế đang dự tính điều gì?

Tình tiết này ở kiếp trước không hề có, chẳng hiểu nguyên do vì sao kiếp này lại phát sinh!

- Rốt cuộc là sai ở điểm nào?

Lý Phù Dung nghĩ mãi không ra, đúng lúc Nhã Nhã vào châm trà, Lý Phù Dung đã lên tiếng vô thường vô phạt hỏi:

- Ngươi thấy bệ hạ là người như thế nào?

Nhã Nhã nghe thấy liền sợ hết hồn, kiểm tra xung quanh không có người mới thở ra một hơi. Nhã Nhã đã biết khắp nơi trong cung đều là kẻ gian, nếu để người ngoài xâm tấu tiểu thư nhà nàng đàm luận về bệ hạ thì lớn chuyện rồi.

- Tiểu thư, sao hôm nay ngươi lại hỏi vấn đề này?

Không phải Lý Phù Dung đã xác định không dính dáng tới hoàng thượng, sống một đời ẩn dật an nhàn sao?

Lý Phù Dung bỏ qua những lo lắng của Nhã Nhã, đơn giản nói:

- Tò mò thôi!

Nhã Nhã thở dài một tiếng, thành thật nói:

- Tiểu thư, ai chẳng biết đức hoàng thượng là một minh quân hiếm có chứ. Kể từ lúc ngài lên ngôi, Nam Quốc thật sự đã biến đổi rất nhiều, dẹp yên ngoại loạn, mở kho lương thực cứu trợ, giảm thuế má, trao đất trồng trọt... mọi người có được cơm ăn áo mặc như bây giờ đều là nhờ vào thánh minh của đức hoàng thượng.

Lý Phù Dung chợt nhận ra điểm nào đấy, hỏi:

- Xem ra ngươi rất ngưỡng mộ hoàng đế?

Nhã Nhã khó hiểu, nói:

- Trên đời này có ai mà không ngưỡng mộ bệ hạ chứ! Có được một hiền quân như vậy là phúc của con dân Nam Quốc...

Đó là chưa kể ngài không trầm mê trong tư sắc, hậu cung còn ít tới đáng thương.

Xét cho cùng, nếu như không nghĩ liên quan tới lợi ích của Lý Phù Dung, thì Lạc Quân Đế chính là hiện thân của thần linh cao thượng trong mắt Nhã Nhã.

Lý Phù Dung chợt vỡ lẽ:

- Thì ra là thế! Ta đã hiểu rồi!

Lý Phù Dung nói nửa chừng thì im bặt, Nhã Nhã chẳng hiểu gì cả đành ngậm ngùi lui ra.

Còn lại một mình, Lý Phù Dung sắp xếp lại lập luận của mình.

Toàn bộ thành tựu hần mất mười mấy năm trong kiếp trước mới làm xong vậy mà ở kiếp này, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi đã đạt được! Bởi vì nàng đã biết trước nên không cảm thấy lạ nhưng đối với người khác, đó toàn bộ đều là kỳ tích, là thần tích khó mà tưởng tượng được, vô tiền khoáng hậu!

Lạc Quân Đế kiếp trước đã làm hoàng đế tốt, kiếp này còn đi con đường tắt! Chẳng trách thanh danh Lạc Quân Đế kiếp này lại nâng cao đến như thế!

Nhớ kiếp trước, Nam Quốc và Chiêm Quốc mãi sau này mới ký kết hòa bình với nhau, thế mà kiếp này còn trực tiếp đưa công chúa tới hòa thân đủ để hiểu Chiêm Quốc xem trọng và kiêng dè Lạc Quân Đế đến mức nào rồi!

Chỉ là, không ngờ rằng Lạc Quân Đế lại thu nhận Chiêm Na Hoa!

Đáng lẽ ra, với tính cách của hần, với vị thế hiện tại, hần vốn không cần thiết bắt buộc phải làm vậy! Rốt cuộc Lạc Quân Đế đang mưu tính chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cả nước chưa kịp ăn mừng việc Nam Quốc và Chiêm Quốc trở thành thông gia, từ nay thiết lập mối quan hệ hảo hữu, giao thương hai nước khai thông thì lại nghe một tin tức đánh động!

Vụ buôn lậu muối cấm lớn nhất từ trước tới nay bị phanh phui!

Vụ án này đã làm náo tới kim loan điện, thánh nhan giận dữ ra lệnh nghiêm khắc điều tra những kẻ liên quan, không được bao che, nếu phát hiện: chém!

Thế là, những người có dính líu bất kể ít nhiều, đều bị lôi ra, còn liên lụy không biết bao nhiêu người.

Ở Phủ Thượng Thư,

Khi nghe thấy tin tức, Lý phu nhân và Lý Vĩnh Đạt liền chết đứng. Lý phu nhân sợ sẽ tra tới Lý Vĩnh Đạt, liền bảo:

- Con mau trốn đi!

Lý Vĩnh Đạt vẫn chưa hoàn hồn, lắp bắp:

- Trốn...? Trốn đi đâu bây giờ...

Lý phu nhân gom vội một số tiền tài, nữ trang đưa cho Lý Vĩnh Đạt, hối thúc:

- Không cần biết! Trốn đi đâu cũng được! Miễn là đừng để bị bắt!

Lý Vĩnh Đạt cầm lấy hành trang mà lòng rối bời. Hôm nay, vì vụ muối cấm này, Lý thượng thư tới giờ vẫn chưa được hạ triều, giờ có muốn hỏi ý kiến cũng không sao làm được. Lệnh truy bắt thì đã hạ xuống, rất nhanh sẽ bắt tới đây thôi.

Lý Vĩnh Đạt lúc này mới biết sợ, hai chân run rẩy không ngừng, dù bị Lý phu nhân lôi kéo, hấn một bước cũng không nhích nổi.

- Mẫu... mẫu thân, nhi tử sẽ ra sao đây...?

Lý phu nhân chưa kịp trả lời thì cửa lớn của Lý phủ đã bị tông phá, một nha sai dẫn đầu bước tới lớn tiếng quát:

- Ai là Lý Vĩnh Đạt?

Lý Vĩnh Đạt nghe thấy kêu tên mình liền sợ mất mật, liên tục nhìn Lý phu nhân cầu cứu:

- Mẫu thân... mẫu thân...

Nha sai không nói hai lời, một toán chạy ủa vào nhà, một toán bao vây bên ngoài không để ai chạy mất. Vừa trông thấy Lý Vĩnh Đạt, nam nhân trẻ tuổi duy nhất có mặt trong nhà, nha sai liền bước tới, gằn giọng hỏi:

- Ngươi là Lý Vĩnh Đạt?

Lý Vĩnh Đạt run lên bần bật, bấu lấy áo Lý phu nhân càng chặt. Cuối cùng, Lý phu nhân dù sao cũng là phu nhân thượng thư nhiều năm, liền lấy lại tinh thần, nghiêm mặt nói:

- Ngươi có biết đây là phủ nhà ai không mà dám lớn tiếng ở đây?

Nha sai kia như kẻ dưng không sợ chết, liền đáp:

- Ta không cần biết đây là nơi nào! Bên trên đã có chỉ dụ xuống: lùng bắt tất cả những kẻ tham gia vào vụ mua bán muối lậu, không được để ai xổng mất! Nếu bà có ý kiến, xin mời lên mà tấu với đức thánh thượng!

Lý phu nhân tức xanh mặt, giận run chỉ tay vào mặt tên nha sai mà không nói thành câu. Nha sai kia càng cứng cạnh, chỉ vào Lý Vĩnh Đạt mà ra lệnh:

- Bắt hấn lại!

Vừa nghe được lệnh, liền có hai người chạy lên xốc hai bên Lý Vĩnh Đạt kéo đi. Lý phu nhân không để cho người ta bắt con của mình đi được, liền níu giữ lại.

- Không được bắt con của ta!!! Phu quân của ta là Lý thượng thư, là thượng quan nhị phẩm, các ngươi lấy quyền gì mà bắt con ta...

- Mẫu thân, mẫu thân cứu con...

Thấy Lý phu nhân làm dữ quá, hai tên lính nha có phần chán chừ, nào ngờ người nha sai lớn gan kia liền quát:

- Dẫn đi!

Đã có lệnh, hai tên lính nha không nhẫn nại nữa, lách khỏi tay Lý phu nhân, một đường xách Lý Vĩnh Đạt đi thẳng. Lý phu nhân mắt trắng bằng, muốn ngã xuống đất, mấy nô tì gần đó liền chạy tới đỡ vội lấy bà.

- Phu nhân...

- Phu nhân...

- Phản rồi! Phản rồi...

Thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, tên nha sai kia ngoác tay cho lui binh.

- Đi!

Lý phu nhân mở trừng mắt nhìn Lý Vĩnh Đạt mà gào thét:

- Trả con ta lại cho ta...

- Mẫu thân, mẫu thân cứu con...

Lý phu nhân muốn chạy theo giữ người lại nhưng liền bị vấp, ngã dài trên đất, bất lực tro mắt nhìn Lý Vĩnh Đạt bị lôi đi.

- Vĩnh Đạt... Vĩnh Đạt...

Nhìn Lý phu nhân mãi không thôi, một nô tỳ khẽ lên tiếng an ủi:

- Phu nhân, phu nhân đừng lo lắng! Chờ lão gia về, lão gia nhất định sẽ có cách cứu công tử thôi...

- Vĩnh Đạt...

Lý phu nhân dù nghe khuyên nhủ nhưng vẫn đau lòng không thôi, thấy bà cứ khóc đứt ruột gan như vậy, mấy nô tì sợ hãi nhìn nhau, rốt cuộc có người lên tiếng nhắc:

- Phu nhân, dù sao vẫn còn đại tiểu thư trong cung mà! Thiếu gia nhất định không sao đâu...

Đúng rồi!

Sao bà lại quên mất chứ? Nữ nhi của bà đang là Hòa Phi trong cung đấy! Chỉ cần nàng nói vài lời với hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ hiểu ra Lý Vĩnh Đạt là bị oan mà sớm thả ra, không làm khó hắn.

Lý phu nhân nghĩ xong, lồm cồm ngồi dậy nói:

- Đúng vậy! Ta phải tiến cung! Ta phải gặp Phù Dung!

...

Thanh Tư Cung

Lý Phù Dung lúc này vẫn chưa biết chuyện bên ngoài, vẫn đang nhàn nhã đọc sách của mình.

Lúc sau, Nhã Nhã hốt hoảng chạy vào, thấy Lý Phù Dung đang đọc sách thì vội ren muốn nói lại thôi, chờ được một lúc không nhận được vẫn phải lên tiếng gọi:

- Tiểu thư...

Lý Phù Dung không ngước mặt lên nhìn, chỉ hỏi:

- Có chuyện gì?

Nhã Nhã gấp gấp nói:

- Tiểu thư, là ở nhà đã xảy ra chuyện!

Lý Phù Dung chột nheo mắt nhưng liền trở lại như thường, lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Nhã Nhã liền thưa:

- Chính là nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia đã gặp chuyện! Là có liên quan đến vụ án muối lậu, nghe nói nhị thiếu gia đã bị bắt đi rồi...

Lý Phù Dung nghe vậy vẫn mặc nhiên như thường, cũng không có phản ứng gì khác. Từ sớm nàng đã đoán ra sẽ như vậy, Lý Vĩnh Đạt không đem lời cảnh báo đặt vào tai!

Nhã Nhã lại nói:

- Chắc phu nhân sắp tới gặp ngài rồi.

Lý Phù Dung thờ dãi một hơi, chuyện này vốn cũng tránh không khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Quả nhiên, một lúc sau, có báo Lý phu nhân Dương thị xin được vào gặp. Lý Phù Dung chỉ khẽ gật đầu.

Lý phu nhân dù gấp gáp nhưng cũng tự biết không thể bỏ qua lễ nghi trong cung nên đã thay một bộ y phục đường hoàng, chải lại tóc tai nhưng nhìn sơ qua liền biết bà trang bị vội vã, nhiều chỗ sơ suất.

Lý phu nhân vừa vào Thanh Tự Cung liền hô lớn:

– Phù Dung, con mau cứu Vĩnh Đạt đi...

Lý Phù Dung không ngoài ý muốn, ra hiệu cho người châm trà, mời Lý phu nhân ngồi, nhưng Lý phu nhân nào có tâm tư, hốt hoảng nắm lấy tay Phù Dung van nài:

– Con hãy nghĩ cách cứu Vĩnh Đạt đi! Nó là bị oan! Nó không có làm những chuyện như vậy... Nếu con không cứu nó, nó sẽ chết mất...

Lý Phù Dung thấy Lý phu nhân bi thương như vậy, cầu khẩn như vậy cũng chẳng mấy may xúc động.

Chẳng lẽ nên nói lúc trước nếu bà chịu nghe lời Lý Phù Dung nói thì đâu xảy ra chuyện như vậy, đến lúc này mới nhớ tới nàng mà kêu cứu, không phải có chút vô nghĩa sao?

Lý Phù Dung nhàn nhạt hỏi:

– Phụ thân đã biết rồi chứ?

Lý phu nhân không nhìn ra vẻ khác lạ của Lý Phù Dung, nghe nàng hỏi liền thành thật đáp:

– Ta đã đợi phụ thân con cả buổi nhưng vẫn không thấy ông trở về, đành chắc ông đã bị giữ lại vì vụ án này rồi...

Lý Phù Dung lại nói:

– Mẫu thân cũng bình tĩnh đi, Vĩnh Đạt lúc này cũng không làm sao đâu. Dù sao vụ án vẫn chưa kết, hẳn bị bắt đi cũng là theo lệ thôi, những người ở đó cũng phải kiêng dè chức quan của phụ thân, chờ phụ thân trở về thì bàn bạc kỹ hơn...

Lý phu nhân nghe Lý Phù Dung nói mà tâm lạnh dần, bàn tay đang nắm lấy áo nàng có chút buông lỏng, không thể tin được mà nhìn nàng.

Lý Phù Dung cũng nhìn thấy sự hồ nghi trong mắt Lý phu nhân.

Lý phu nhân mãi mới nói:

– Ngươi... ngươi đây là không muốn ra mặt cứu Vĩnh Đạt?

Lý Phù Dung hỏi:

– Ra mặt? Mẫu thân muốn Phù Dung ra mặt thế nào?

Lý phu nhân liền nói mà không giấu được sự trách cứ trong lời nói của mình:

– Ngươi dù sao cũng là một trong tam phi do hoàng đế sắc phong, địa vị ngươi cao hơn người, lẽ nào chỉ mấy lời kêu buong tha Vĩnh Đạt, ngươi cũng không muốn làm?

– Mẫu thân nghĩ... chỉ cần ta nói một tiếng quan nha sẽ thả Vĩnh Đạt?

– Còn không phải?

Lý phu nhân không cần suy nghĩ liền thốt nên như vậy.

Dù bà là phu nhân của mệnh quan triều đình, thượng thư nhị phẩm nhưng dù sao bà vẫn là phụ nhân khó có quyền uy để can thiệp vào quan nha, ra lệnh bọn họ thả Lý Vĩnh Đạt ra. Nhưng Lý Phù Dung thì khác! Nàng là phi tử của đương kim hoàng thượng! Lời nàng nói ra sẽ có phân lượng hơn nhiều! Bọn họ dù sao cũng phải nể mặt hoàng thượng mà nhân nhượng thả Lý Vĩnh Đạt...

Lý phu nhân nghĩ đơn giản như vậy.

Lý Phù Dung ngao ngán chẳng muốn giải thích nhiều làm gì.

Lý phu nhân thấy nàng trầm mặc như vậy lại nghĩ khác, cho là nàng không muốn can thiệp vào chuyện này, thấy chết không cứu.

– Vĩnh Đạt dù sao cũng gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ, ngươi thật không muốn cứu nó, để nó phải chịu khổ sao?

Lý Phù Dung nhắm mắt, nhẹ giọng khuyên:

– Mẫu thân, vẫn là bình tĩnh chút đi! Tối nay chờ phụ thân trở về nghe ý kiến của phụ thân xong, mẫu thân muốn cứu Vĩnh Đạt vẫn chưa muộn.

– Chờ tới tối? Lỡ phụ thân ngươi không về được thì sao? Vậy Vĩnh Đạt không phải phải ở một đêm trong ngục sao?

Lý Phù Dung càng thấy một mối, đưa tay xoa xoa trán nói:

– Mẫu thân cũng đã biết phụ thân bị giữ lại tức là vẫn chưa có quyết định! Đã vậy, mẫu thân cứ chạy loạn làm gì? Nếu không may chọc giận thánh thượng, càng khiến Vĩnh Đạt chịu khổ hơn...

Nói mãi không được, Lý phu nhân lên con tam bành:

– Nói tóm lại, ngươi có ra tay cứu Vĩnh Đạt hay không?

Lý Phù Dung cũng không còn nhẫn nại nữa, kiên quyết nói:

– Phù Dung không có khả năng đó, ngài không cần phải dồn ép nữa...

Lý phu nhân tức run người, nói:

– Tốt! Tốt! Đây là nữ nhi của ta đó! Đến sống chết của em ruột cũng không màng ngó ngàng! Tốt! Tốt lắm...

Quát xong, Lý phu nhân quay đầu, đừng đừng bỏ đi.

Lý Phù Dung mệt mỏi tựa lưng vào thành ghế. Nhã Nhã bối rối lại gần Lý Phù Dung hỏi:

– Tiểu thư, người không sao chứ...

Lý Phù Dung vẫn nhắm nghiền mắt, Nhã Nhã sốt ruột lại gọi:

– Tiểu thư...

Lý Phù Dung lúc này mới thở dài, hé miệng nói:

– Ta không sao.

Nhã Nhã tần ngần nhìn Lý Phù Dung mãi, cuối cùng, vẫn là không nhịn nổi mà oán trách:

– Phụ nhân cũng thật thiên vị! Tiểu thư ở trong cung vốn đã không dễ rồi, sao phụ nhân còn dồn ép tiểu thư như thế. Mà tiểu thư vốn đã cảnh báo trước, chính phụ nhân và thiếu gia không chịu nghe khuyên can làm bừa, giờ lại đổ hết lên đầu tiểu thư là sao...

Lý Phù Dung vẫn nhắm nghiền mắt, không muốn lên tiếng.

Nhã Nhã e dè nhìn Lý Phù Dung, lí nhí nói:

– Tiểu thư... tiểu thư, Nhã Nhã còn nghe nói... còn nghe nói nhị thiếu gia còn mượn danh nghĩa của tiểu thư ra bên ngoài làm ăn...

Lý Phù Dung thờ dãi, đôi mắt hé mở, nhưng chỉ có một mảnh trống rỗng. Việc này nàng cũng đoán trước, chỉ là, nếu không có người bao che, Lý Vĩnh Đạt liệu có lá gan làm bừa thế sao.

Đến cuối cùng, vẫn khiến lòng người giá lạnh.

– Tiểu thư...

– Ta không sao.

Nhã Nhã nói những lời này với Lý Phù Dung cũng vì lòng bất bình khó kiềm nén chứ cũng không phải cố ý muốn gây chia rẽ tình cảm gia đình Lý Phù Dung, thấy Lý Phù Dung trầm ngâm như thế, Nhã Nhã càng khó khăn.

– Tiểu thư, ngài nghĩ hoàng thượng sẽ xử lý việc này như thế nào?

Lý Phù Dung lơ đãng nói:

– Dù sao Vĩnh Đạt cũng là kẻ bị hại, nên hoàng thượng cũng không làm quyết liệt quá đâu. Có thể sẽ bị tù một, hai năm gì đấy, còn phụ thân vì quân giáo không nghiêm, cũng bị khấu trừ lương bổng, nặng hơn thì giáng chức...

Giọng nói của Lý Phù Dung cứ đều đều như vậy, như thể đang kể một câu chuyện nào đó chẳng có can hệ gì đến mình. Nhã Nhã nhất thời hoảng sợ đã vô tình không phát hiện ra vấn đề này, hoảng hốt hỏi:

– Vậy còn tiểu thư thì sao đây?

Lý Phù Dung ngược mắt lên nhìn Nhã Nhã, lại nói:

– Ừ thì, có thể sẽ bị cấm túc vài ba tháng gì đấy.

Nhã Nhã xịu lơ.

– Tiểu thư chẳng làm lỗi gì mà cũng bị trừng phạt thế sao... Địa vị của tiểu thư vốn đã không vững rồi, còn bị phạt như thế thì sau này làm sao có mặt mũi ở trước mặt các phi tần khác...

Lý Phù Dung nghe thế khẽ cười, nói:

– Dù sao ta cũng không thích giao du với các nàng, bị cấm túc thì bị cấm túc thôi, lại còn đỡ nhọc lòng nghĩ cách để khỏi gặp mặt. Chỉ là...

Nhã Nhã liền cuống cuống:

– Sao? Sao vậy tiểu thư?

Lý Phù Dung bật tiếng trêu đùa:

– Tranh thủ những ngày chưa bị cấm túc này, em nên cố gắng tìm thêm sách cho ta, để ngày sau đỡ phải nhàm chán đến chết.

Nhã Nhã liền bấu môi.

– Tiểu thư...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Mọi chuyện đang diễn ra ngoài tầm dự liệu của Lý Phù Dung.

Từ một vụ án buôn muối lậu nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ đó, trong lúc điều tra, vô tình đã làm lộ ra manh mối của những vụ án lớn hơn.

Đầu tiên, là chuyện tri huyện ở Cửu Giang lại là kẻ mù chữ, toàn bộ công văn điều hành đều dựa vào gia sư làm giúp. Không những vậy, hắn còn là kẻ gian tham, ăn hối lộ, chèn ép dân chúng, chuyện xấu gì cũng không từ, làm dân chúng ở Cửu Giang oán than, kêu trời không ngừng.

Lúc này, một vấn đề đặt ra: tại sao một kẻ không biết một chữ như tri huyện Cửu Giang lại được bổ nhiệm chức quan? Thánh nhan giận dữ, ở giữa bảo điện đã quát lớn ba chữ: “Tra! Tra! Tra...”. Bách quan hoảng sợ, run rẩy không ngừng, liên tục dập đầu trên điện rồng.

Từ đó, lại tra tới đường dây mua quan bán chức, cầm đầu là Thanh Vương, rồi lại tới việc Lam Vương bao che gia quyến làm đủ chuyện ác, cướp đoạt của cải, đất đai thậm chí là nữ nhi dân lành...

Nhiều vụ án lớn chấn động triều cương liên tục bị phôi bày, người bị liên lụy nhiều vô số. Khắp nơi một mảnh tĩnh lặng, im ỉm không một ai dám lên tiếng hó hé, dù một số các lão thường ngày hay lớn tiếng thị uy cũng đặc biệt im lặng. Tội trạng sờ sờ, chứng cứ như núi, dù có ba cái miệng cũng không ai dám bật ra một tiếng, sợ đức thánh thượng sẽ lấy mình khai đao.

Ngoài triều đình đã như thế, trong hậu cung càng im ắng lạ thường. Các cung phi, mỹ nữ đều ru ru trong điện của mình, bo bo giữ mình.

Tin tức truyền tới hậu cung càng đình trệ, cũng chẳng ai dám liên lạc với thân thích bên ngoài nên chỉ có thể góp nhặt một số tin tức vụn vặt, tam sao thất bản.

Trong Thanh Từ Cung, Lý Phù Dung nhàn hạ nghe Nhã Nhã kể lại những gì nghe ngóng được rồi tự suy đoán.

– Thanh Vương? Lam Vương? Hai người đó cũng bị kéo vào rồi sao?

Lý Phù Dung ngạc nhiên hỏi lại lần nữa, Nhã Nhã quýnh quýnh nói:

– Đúng vậy đó, tiểu thư. Nghe nói hoàng thượng rất giận dữ, nhất định sẽ trừng phạt hai vị vương gia không nhẹ đâu...

Lý Phù Dung nhàn nhạt lại nói:

– Không chỉ hai người đó, mà chắc hẳn còn dính theo một đám quan sai cấp dưới đi. Trần Bộ thị lang, Triệu Ngự sử đại phu, Hồ Phủ sử sư, Lâm Tả hữu sử, Thành Đô chỉ huy sứ...

Vừa nghe Lý Phù Dung liệt kê ra những cái tên ấy, Nhã Nhã cũng âm thầm đưa tay lên đếm đếm. Đến lúc Lý Phù Dung ngừng lại, thì cũng vừa giáp đủ mười ngón tay của Nhã Nhã.

Nhã Nhã sững sờ, đứng hình trong chốc lát rồi ồ lên:

– Tiểu thư thật lợi hại, không cần thông tin cũng biết rõ ràng những người liên can trong đó...

Hai mắt Nhã Nhã nhìn Lý Phù Dung càng thêm rực sáng, tôn sùng. Quả nhiên, Lý Phù Dung không có cái gì không biết.

Lý Phù Dung thấy vậy chỉ phì cười mĩa mai, cũng không giải thích nhiều. Những cái tên đó nàng biết chứ, bởi vì, trong kiếp trước, đó chính là những người đã phản bội lại Lạc Quân đế!

Đúng vậy! Đó toàn là tên của những kẻ tham gia trong cuộc đảo chính ở mười năm sau! Khi đó, Lạc Quân đế thắng, nhưng là thắng thảm! Loạn tặc lớp bị bắt giữ, lớp bị giết chết, hai người Thanh Vương và Lam Vương uống thuốc độc tự sát! Nhưng trận chiến đó đã để lại ảnh hưởng tới toàn Nam Quốc! Dị tộc nhân cơ hội đó mà xuất chiến càng gây tổn hại nặng nề, dù cuối cùng cũng ký hòa ước, nhưng Nam Quốc cũng tổn một khoản đền bù to! Hệ lụy Nam Quốc không thể phát triển nhiều năm sau đó!

Lần đảo chính kia có thể nói là trận chiến khiến Lạc Quân đế cảm thấy nhục nhã, thất bại và căm tức nhất!

Thế mà, ông trời lại cho Lạc Quân đế có cơ hội được làm lại một lần nữa!

Đã vậy, làm sao Lạc Quân đế có thể tha thứ cho những kẻ phản bội đó? Dung thứ cho bọn họ có cơ hội phát triển về sau?

Bởi vậy, việc khiến cho một vụ án buồn lậu muối cảm vô tình trở thành khởi điểm để lời nhiều vấn đề ra ánh sáng, nguyên nhân sâu xa trong đó, Lý Phù Dung dường như đã sáng tỏ phần nào!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21

Bởi vì thời gian cấm túc của Lý Phù Dung đã được giảm thiểu so với kiếp trước, nên trong khoảng thời gian này, Lý Phù Dung càng thêm chấp hành nghiêm ngặt hình phạt của mình, cấm tiết tất cả mọi người trong Thanh Tư Cung một tháng này không ai được ra khỏi cửa, không để khách đến thăm. Thậm chí, cũng không cho mọi người dò la tin tức bên ngoài, hoàn toàn phong bế!

Đủ một tháng bị phạt cấm túc, cánh cửa của Thanh Tư Cung mới lần nữa được mở ra!

Đúng như dự liệu, dù Thanh Tư Cung đã mở cửa cũng không một phi tần nào tới thăm hỏi, dù sao trước nay Lý Phù Dung cũng chẳng giao thiệp với ai. Nhưng mà, ngay cả Tô Tuyết cũng không tới thăm thì Lý Phù Dung đã lấy làm lạ.

Nàng vốn nghĩ Tô Tuyết sẽ là người sốt ruột nhất chờ đợi Thanh Tư Cung được giải tỏa phong cấm!

Lý Phù Dung chờ đợi một ngày rồi lại một ngày, vẫn không thấy Tô Tuyết đến. Lần này, đến phiên Lý Phù Dung phải nghỉ ngơi.

— Huệ Tàn mấy ngày nay không khỏe sao?

Lý Phù Dung thuận miệng hỏi Nhã Nhã. Nàng biết ngay khi Thanh Tư Cung được tự do, nhất định Nhã Nhã sẽ không nhịn được mà ra ngoài dò la một vòng.

Ngược lại, Nhã Nhã không sốt sắng trả lời Lý Phù Dung như mọi khi, mà có phần e dè.

Lý Phù Dung lặp lại:

— Huệ Tàn bệnh sao?

Nhã Nhã thờ dãi nói:

— Không phải! Không có tin tức Huệ Tàn bị bệnh. . .

Nếu Tô Tuyết không bệnh, không có lý do gì lại không chạy tới đây.

Nhã Nhã chần chừ một lúc rồi nói:

— Tiểu thư. . . nghe nói. . . Chiêm Phi đã có thai.

Lý Phù Dung sững sờ.

Chiêm Phi. . . có thai?

Nhã Nhã hiểu lầm Lý Phù Dung đang đau khổ, giọng càng nhỏ:

— Thánh thượng từ tháng trước đã lâm hạnh hậu cung, các vị hậu phi nương nương đều may mắn được thay phiên thị tẩm. . .

Lý Phù Dung càng trừng mắt. Lạc Quân đế đang làm gì vậy?

Việc Lạc Quân đế lâm hạnh hậu cung ở kiếp trước không phải không có, nhưng xét ra thì đó đều có mục đích! Lý Phù Dung rõ hơn ai hết vấn đề Lạc Quân đế chán ghét hậu cung của mình, càng không nghĩ muốn sủng hạnh các nàng! Chỉ vì lúc đó tình thế bắt buộc khiến hắn không thể thất sủng các nàng được! Vậy còn bây giờ thì sao?

Không phải hắn đã thuận lợi nắm vững hơn một nửa thế lực triều chính rồi sao? Vậy tại sao hắn còn làm ra hành động như vậy? Hơn nữa, còn để cho Chiêm Phi có thai?

Lý Phù Dung rối loạn, chẳng thể nào lý giải được hành động của Lạc Quân đế!

Mọi chuyện vượt ngoài dự tính khiến Lý Phù Dung cảm thấy bất an!

Nhã Nhã liên tục nói gì đó nhưng Lý Phù Dung một chữ cũng không thấy, một lúc sau, Nhã Nhã mới nhận ra vẻ mặt không đúng của Lý Phù Dung, không khỏi suy nghĩ lung tung.

Trước kia, tiểu thư luôn không tranh sủng, nguyên do cũng một phần vì đức thánh thượng không lâm hạnh hậu cung. Nay thì sao đây? Hoàng thượng đã liên tục triệu gọi các hậu phi thị tẩm rồi, chỉ có một mình tiểu thư của nàng là vẫn bất động như cũ! Nếu tình hình thế này kéo dài, không phải Lý Phù Dung bị thất sủng sao?

Nhã Nhã thật không dám tưởng tượng đến cảnh đó! Nếu nó thành sự thật, địa vị của Lý Phù Dung nhất định sẽ xuống dốc không phanh, lúc đó, phải chịu rề lạnh của bao người đây?

Nhưng nàng có thể làm được gì? Khuyến khích Lý Phù Dung đi tranh sủng hay sao? Nàng vẫn chưa dám quên lời cảnh cáo của Lý Phù Dung ngày trước. Càng nghĩ, Nhã Nhã càng rối loạn không biết nên làm thế nào.

Đột ngột, Lý Phù Dung lại lên tiếng nói:

– Ngươi cùng ta đến Chiêu Dương Cung!

Nhã Nhã giật nảy mình nhìn Lý Phù Dung không hiểu được. Lúc này, Lý Phù Dung còn tới Chiêu Dương Cung làm gì?

Thấy Nhã Nhã cứ đứng sững mãi, Lý Phù Dung lên tiếng gắt:

– Còn không mau chuẩn bị!

Nhã Nhã giật nảy mình, liền dạ:

– Vâng, nô tì đã rõ.

...

Vừa trông thấy Lý Phù Dung xuất hiện ở Chiêu Dương Cung, Tô Tuyết rất lấy làm bất ngờ, chẳng ngờ được Lý Phù Dung sẽ chủ động tìm mình như vậy.

Còn Lý Phù Dung, vừa trông thấy Tô Tuyết liền cau chặt cả chân mày.

– Dung tỷ, mời tỷ vào trong ngồi.

Tô Tuyết nặn nụ cười với Lý Phù Dung rồi mời mọc nâng vào phòng khách, cũng chẳng phân biệt chủ khách, thân cận ngồi cùng một bàn với Lý Phù Dung.

– Thái Hà, mau dâng trà cho Hòa Phi!

Cung nữ Thái Hà liền vâng lời, cũng tự hiểu Huệ Tàn muốn đuổi mình đi nên sau khi lui xuống rồi cũng không tiến vào nữa để lại không gian riêng cho hai người.

Tô Tuyết như kẻ mất hồn mân mê ly trà trên tay, cũng không để ý nó quá nóng làm bàn tay trắng nõn của nàng hiện lên một mảnh đỏ chói mắt.

– Tô Tuyết.

– Tô Tuyết.

Lý Phù Dung gọi hai lần, Tô Tuyết hồi lâu mới thần thờ ngược mặt lên nhìn Lý Phù Dung.

Trong mắt Tô Tuyết lúc này chỉ một mảng âm đạm, vô hồn.

Tại sao chỉ một thoáng ngắn ngủi, Tô Tuyết lại trở thành một người mất sinh cơ như vậy?

Rốt cuộc Lạc Quân để đang dự tính điều gì? Chẳng lẽ hắn không phát hiện ra tình trạng Tô Tuyết không ổn chút nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nhận ra mình thất thần, Tô Tuyết gượng cười hỏi lỗi:

- Dung tỷ, A Tuyết vô ý...

Lý Phù Dung không vòng vo, hỏi thẳng:

- Hắn tại sao lại làm như vậy?

Tô Tuyết liền tái mặt, Lý Phù Dung không buông tha, tiếp tục hỏi:

- Mục đích của hắn là gì?

Tô Tuyết gấp gáp làm nghiêng chén trà trên tay, nước trà đổ xuống một mảng, Tô Tuyết cũng không lo tới, chỉ đặt chén trà lên bàn, có phần trốn tránh ánh mắt của Lý Phù Dung.

- A Tuyết... A Tuyết cũng không biết...

Lý Phù Dung không tin, bám riết không buông.

- Ta không tin! Ta không tin hần làm ra hành động như vậy mà chẳng nói trước với người một lời! Người đang giấu diếm chuyện gì?

Tô Tuyết đau đớn không muốn nghe nữa, nhắm tịt mắt, bịt hai tai mình lại.

- Tô Tuyết...

Tô Tuyết hồi lâu bình tâm lại mới buông tay ra, từ từ ngẩng mặt lên nhìn Lý Phù Dung, đôi mắt đã đỏ au, ngân ngấn nước nhưng cố kiềm nén không để giọt lệ rơi xuống. Tô Tuyết nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói:

- Hần có khổ tâm của hần... Hần cũng vì nghĩ cho A Tuyết thôi...

Lý Phù Dung chăm chăm nhìn Tô Tuyết, Tô Tuyết lại nói:

- Hần... hần muốn... một lưới tóm gọn tất cả. Một lần hành động để mười năm sau được an nhàn...

Đến phiên Lý Phù Dung sửng sốt, Lạc Quân Đế... hần đây là muốn...

Hần là muốn sớm giải quyết hậu cung rồi ren?

Hay là muốn sớm thay đổi chủ nhân của hậu cung?

Muốn ép hậu cung tạo phản sao?

...

Tô Tuyết cắn cắn môi, muốn lảng tránh sự thật trước mắt.

Thiên hạ đã về tay Lạc Quân Đế rồi, rốt cuộc hần còn cái gì chưa vừa lòng?

Lạc Quân Đế lên ngôi từ vị trí tam hoàng tử, không quyền không thế, không thể không mượn sức các thế lực trong triều. Khi đó, người góp sức lớn nhất trong quá trình thượng vị của Lạc Quân Đế đáng nói nhất chính là Hồ thái sư, nguyên lão tam triều, gia tộc của Hoàng hậu bấy giờ!

Nhớ tới kiếp trước, Lạc Quân Đế ở thời điểm không có thế lực như hiện tại, khắp nơi phải đề cao cảnh giác, phòng bị hết tất cả mọi người.

Hần yêu Tô Tuyết cũng tuyệt không dám để lộ ra ngoài!

Đột biến phát sinh khi Hoàng hậu lâm vào trọng bệnh, Lạc Quân Đế dù bận rộn triều chính, tất tả chạy ngược xuôi vẫn dành thời gian ghé thăm Hoàng hậu. Bên ngoài nhìn vào thì cảm thấy tình cảm đế hậu vô cùng sâu sắc, Hoàng hậu được sủng đến mức khiến mọi người phải đỏ mắt nhưng cũng không dám lên tiếng hó hê.

Chỉ là, Hoàng hậu mệnh bạc, cuối cùng, cũng không thể qua khỏi. Lạc Quân Đế đau thương một thời gian dài.

Mấy năm sau đó, hậu vị vẫn trống không, tương truyền vì Lạc Quân Đế vẫn đau lòng, thương tiếc cố nhân nên không muốn để ai ngồi vào vị trí của nàng. Hậu phi dù có lòng muốn tranh, cũng không thể tranh được với một người quá cố, chỉ có thể nghiêng răng giành giật vị trí thứ hai sau ngôi vị đó.

Mãi cho đến khi Lạc Quân Đế đủ mạnh để không phải xem xét sắc mạnh của Hồ thái sư nữa, Lạc Quân Đế mới đưa Tô Tuyết thượng vị!

Khi đó, dù Hồ thái sư có căm tức thế nào cũng không thể lên một tiếng oán hận, người ta đã giữ hậu vị cho nữ nhi lão suốt năm, ba năm trời, lão còn muốn ý kiến gì nữa. Hồ thái sư chỉ có thể nghiêng răng hô to một tiếng: “Vạn tuế thánh minh!”, còn phải để thiên hạ biết mình có tấm lòng vị tha, hết lòng suy nghĩ cho hoàng thượng mà buộc phải trái lòng nói lời tăng bốc tâng Hoàng hậu. Ai dám có lời phản đối Hoàng hậu mới, Hồ thái sư là người đầu tiên đứng ra chỉ trích. Còn phía sau, lão có thành thật như lời của lão hay không thì ai có thể kiểm chứng cho được.

Bây giờ ngẫm lại, có vẻ như lúc đó tất cả mọi người đều bị Lạc Quân Đế bày mưu thao túng, như con lừa ngu ngốc chạy vòng vòng theo củ cải được treo trước mặt.

Lúc này không thể không tự hỏi, liệu khi đó, Hoàng hậu có thật sự đột ngột sinh bệnh hay không? Hay là có người cố ý khiến nàng lâm trọng bệnh?

Kiếp trước, Hồ gia mãi vẫn giữ vững vị thế của mình, lâu về sau, đến khi Hồ thái sư quy ẩn mới dần dần lụn bại. Còn kiếp này thì sao đây? Liệu bọn họ có thể thoát khỏi tai kiếp này không?

...

Những ngày sau đó, Tô Tuyết vẫn không có khởi sắc, mặt lúc nào cũng đầy tâm sự, rũ rượi nhưng chỉ ít, cũng thỉnh thoảng chịu bước ra ngoài nhìn Lý

Phù Dung.

- Nghe nói hoa cúc trong ngự hoa viên đang nở rộ, ngươi có muốn đi ngắm không?

Ngự hoa viên trăm hoa đua nở, trồng toàn những loài cây quý hiếm bậc nhất trong thiên hạ. Thế mà, đến một ngày kia, đại đa phần những loài cây trân quý ấy phải nhường chỗ lại cho một đóa hoa cúc hoang dã.

Tô Tuyết thích hoa cúc!

Lạc Quân Đế vì muốn nàng vui đã cho người thu thập tất cả giống hoa cúc trên khắp giang sơn để trồng tại ngự hoa viên này. Lạc Quân Đế đã làm rất bí mật, đến nỗi chính bản thân Tô Tuyết ở kiếp trước cũng mơ màng chẳng nhận ra dụng ý của hắn. Tô Tuyết chỉ cảm thấy hoàng cung thật thần kỳ, đến hoa cúc cũng có cả trăm loại.

Đến kiếp này, Lạc Quân vẫn làm như thế. Từ năm trước, ngự hoa viên đã thay đổi một lần, lúc này, vừa kịp đến mùa hoa nở.

Nhưng có một chuyện Lý Phù Dung biết Lạc Quân Đế không biết!

Tô Tuyết thích hoa cúc, nhưng là loài hoa đồng cỏ nội, đóa hoa nhỏ mọc hoang dã bên đường, chứ không phải loài hoa cúc kiêu diễm, sắc nước hương trời.

Lại đáng tiếc, dù có được lệnh thu thập cả trăm loại cúc trên thiên hạ thì cũng không ai nghĩ đến sẽ chọn một loài cúc ven đường kia. Cho nên, Tô Tuyết có đến ngự hoa viên thưởng hoa thì cũng sẽ không thích nhất ngự hoa viên này. Nàng cũng sẽ không biết được tâm ý của Lạc Quân Đế!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Lý Phù Dung kiên nhẫn chờ đợi Tô Tuyết câu trả lời từ Tô Tuyết, Tô Tuyết mãi như người mất hồn, rất lâu sau mới giật mình quay lại hỏi Lý Phù Dung:

– Tỷ vừa nói gì vậy?

Lý Phù Dung không ngoại dự đoán, thân nhiên nói:

– Ngươi có muốn đi dạo Ngự hoa viên không?

Tô Tuyết vẫn thất thần, vô thức gật đầu rồi thần thờ đi theo Lý Phù Dung đến Ngự hoa viên.

Hôm nay, mặt trời nắng nhẹ, rất thích hợp để đi dạo. Trong Ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, thu hút nhiều bướm bướm tới, khắp nơi tràn ngập hương sắc.

Nhìn khung cảnh trước mắt, nói toàn bộ hoa cúc trong thiên hạ cũng không sai. Dù đã thấy bao nhiêu lần, Lý Phù Dung vẫn có chút không ngờ như cũ. Mỗi lần nhìn thấy lại phát giác có thêm nhiều thứ mới lạ, đặc biệt khác nhau. Quả nhiên, Lạc Quân đế đã dùng không ít tâm tư. Chỉ là...

Người duy nhất hắn muốn để chiêm ngưỡng thì lại vô tâm không phát hiện ra ý tốt của hắn!

Lý Phù Dung mân mê một đóa hoa cúc gần tay, băng quơ cất tiếng hỏi:

– Huệ Tàn, ngươi có thấy những bông hoa này thật đặc biệt không?

Tô Tuyết sững sờ, dần định thần lại, đưa mắt nhìn khắp Ngự hoa viên một lượt, bật nói:

– Ừm, A Tuyết cũng không ngờ được lại có nhiều giống cúc như vậy, quả thật muôn hình vạn trạng...

Lý Phù Dung khẽ thờ dài một hơi.

Lý Phù Dung định mở lời thì đã nghe từ xa vang lên một tiếng reo:

– Í, đó không phải là Hòa Phi sao?

Lý Phù Dung không khỏi hướng mắt nhìn sang toán người đang từ xa đi lại. Đi đầu là một nữ nhân mặc trang phục rất màu mè, hoa trương, có phần cách điệu không giống với trang phục của người Nam Quốc lắm mà gần như là phục trang của ngoại tộc. Nàng ta có gương mặt xinh đẹp, đôi mắt to, đuôi mắt khẽ xếch cao, cái mũi nhỏ, bờ môi đầy đặn quyến rũ. Đó là người mà Lý Phù Dung chưa gặp bao giờ trong hậu cung, nhưng không cần nghĩ, Lý Phù

Dung cũng đoán ra thân phận nàng ta, Chiêm Phi, Chiêm Na Hoa.

Quê Mỹ nhân, người vừa lên tiếng gọi lúc nãy khề nhún người thì lễ:

– Thần thiếp gặp qua Hòa Phi nương nương, Huệ Tàn...

Lý Phù Dung không có ý làm khó, chỉ nhàn nhạt nói:

– Quê Mỹ nhân không cần đa lễ...

Chiêm Phi từ đầu chí cuối vẫn héch cao mũi ngạo mạn không xem ai ra gì, dù không biết nhưng cũng chẳng muốn mở miệng hỏi thân phận của hai người trước mặt. Nay nghe lời của Quê Mỹ nhân thì xem như đã hiểu, liền héch miệng chờ đợi đối phi hành lễ với mình. Chỉ đáng tiếc, nàng có chờ mãi thì Lý Phù Dung và Tô Tuyết cũng không ngó ngang đến nàng.

Dù cho Chiêm Phi lúc này đắc sủng, nhưng đối với Lý Phù Dung, người chẳng có ý tiếp cận hay ganh đua tranh sủng, lại còn cùng cấp bậc với nàng nên Chiêm Phi dù muốn hay không cũng phải bỏ qua. Còn đối với Tô Tuyết, người đã từng là Hoàng hậu của Lạc Quân đế, dù hiện tại chỉ là một Tàn phi nhỏ nhỏ thì ngạo khí trong nội tâm vẫn còn, làm sao có ý thức hay e sợ một Phi tử? Lại chỉ là một ngự sủng phi?

Sắc mặt Chiêm Na Hoa càng lúc càng coi, đôi mắt to khề nheo lại trừng Tô Tuyết. Một Hòa Phi không nể nang thì thôi, Huệ Tàn này là gì mà lại dám không đặt nàng vào trong mắt? Chiêm Na Hoa lên tiếng gắt:

– Tại sao ngươi còn không hành lễ với ta?

Bị chỉ đích danh, dù có muốn im lặng xem như không nghe, không thấy cũng không được. Tô Tuyết ngược mắt nhìn Chiêm Phi, nhưng trong mắt không có sợ hãi, chỉ một mảnh tĩnh mịch. Lý Phù Dung không thể không lên tiếng nói:

– Huệ Tàn từng là ân nhân của bệ hạ, từng được ngài ân sủng đặc ân không cần phải hành lễ với bất kỳ ai!

Chiêm Phi nhú mày, nàng không biết chuyện này. Dù sao nàng cũng chỉ mới nhập cung, có rất nhiều chuyện không biết, chỉ là, nàng được hoàng đế sủng ái nên mới cao ngạo, có phần vô pháp vô thiên.

Quê Mỹ nhân khề nhắc:

– Đúng là có việc như vậy ạ...

Từ lúc nghe Chiêm Phi được sắc phong, Lý Phù Dung có phần tò mò muốn biết mặt mũi vị tân sủng mới này, hôm nay, đã được chứng kiến tận mắt, chút hiếu kỳ của Lý Phù Dung đã bay hết, không còn sót một mảnh.

– Nếu Chiêm Phi muội muội muốn dạo Ngự hoa viên thì tùy tiện, ta và Huệ Tàn đã muốn trở về rồi.

Nói xong, cũng chẳng đợi ai đồng ý, Lý Phù Dung đã đưa tay kéo Tô Tuyết đi. Chỉ là, Chiêm Phi vẫn không muốn bỏ qua.

– Đứng lại!

Bước chân Lý Phù Dung dừng lại, liếc mắt nhìn Chiêm Phi, chờ xem nàng định nói gì. Chiêm Phi vẫn một mực cao cao tại thượng ra lệnh:

– Ngươi có thể đi nhưng nàng ta thì lưu lại!

Muốn Tô Tuyết ở lại?

Lý Phù Dung không định nhún nhường, liền hỏi:

– Tại sao?

Từ ngày nhập cung, trở thành sủng phi của Lạc Quân đế đến giờ, ai cũng phải nể mặt nàng ba phần, nào có ai dám ngang nhiên chống đối lại nàng như vậy, Chiêm Phi liền khó chịu ra mặt, ngang ngạnh nói:

– Ta muốn nàng ta ở lại!

Lý Phù Dung một bước cũng không lùi, cứng rắn đáp:

– Ta cũng đang có chuyện cần bàn với Huệ Tàn!

– Sau khi ta để nàng ta đi thì đến chỗ ngươi cũng không muộn!

– Rất tiếc! Ta cũng đang gấp, không thể chờ!

Ta một câu, ngươi một câu, hai vị Hòa Phi và Chiêm Phi chẳng ai chịu nhường ai, mà tranh chấp này xảy ra nguyên nhân vì một Tàn phi nhỏ nhỏ, thật

khó để người khác tin được.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Hòa Phi và Chiêm Phi tranh cãi tóe lửa ở ngự hoa viên.

Quế Mỹ nhân thấy tình hình căng thẳng trước mặt cũng phải đỏ mặt sợ hãi bản thân mình bị liên lụy. Nhưng mấy lần phải nhìn về phía Huệ Tàn, Tô Tuyết vẫn một mực im lặng trước sau như một kia. Ấn tượng duy nhất về Huệ Tàn của Quế Mỹ nhân: nàng là ân nhân của hoàng thượng. Ngoại trừ quãng thời gian đầu khiến chúng nhân để ý ra thì Huệ Tàn còn lại rất im lặng, chưa từng gây ra chút sóng gió gì, cũng chưa từng thấy nàng được ân sủng. Một người vốn chẳng có chút giá trị như vậy lại khiến cho Hòa Phi, người luôn sống ân dật không màng thị phi phải dốc lòng bảo vệ? Rốt cuộc, Huệ Tàn này đặc biệt chỗ nào?

Tranh cãi không có điểm dừng, Lý Phù Dung chán ngán nói:

- Rốt cuộc người vì sao lại muốn làm khó một Tàn phi nhỏ nhoi?

Chiêm Phi nói:

- Ta là Chiêm Phi, nàng ta chỉ là một Huệ Tàn con con, ta bảo nàng lưu lại thì nàng phải lưu lại!

Lý Phù Dung liền bật lại:

- Người là Phi, ta cũng là Phi! Lời người nói phải nghe, vậy lời ta nói lẽ nào không tính?

Chiêm Phi dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, trước nay luôn được nuông chiều, tạo thành tính háo thắng, cao ngạo, làm sao chịu được người khác lấn áp, liền nhanh nhẩu phản bác:

- Người có biết ta là ai hay không? Ta là công chúa Chiêm Na Hoa của La Quốc, người dám không nghe lệnh của ta???

Lý Phù Dung chỉ chờ có vậy, lập tức phản kích:

- Chiêm Phi muội muội, có cần ta nhắc cho muội nhớ đây là Nam Quốc không?

Nơi này không phải là La Quốc, dù là công chúa của La Quốc một khi đã gả sang cũng phải tuân thủ theo quy tắc của Nam Quốc!

Lý Phù Dung và Chiêm Na Hoa cùng chức vị, nhập cung cùng sớm nên Lý Phù Dung đương nhiên có tư cách gọi Chiêm Phi là “muội muội”, cố ý hạ thấp khí thế của Chiêm Phi.

Chiêm Phi tức tới mức hai mắt nổ đom đóm.

- Người...

Đúng vào lúc đó, giọng một thái giám vang lên:

- Hoàng thượng giá lâm..

Chúng nhân ở Ngự hoa viên liền giật mình, lập tức sửa sang lại dung mạo đứng vào hàng lối nghênh đón thánh giá.

Vật áo màu vàng tiến vào tầm nhìn của bọn họ, bọn cung tì, thái giám liền quỳ mọp xuống đất.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế...

Chỉ có hai vị Hòa Phi, Chiêm Phi và một Huệ Tàn có đặc ân là hành bán lễ, nhưng có điều cả Hòa Phi, Lý Phù Dung và Chiêm Phi, Chiêm Na Hoa đều sụp mặt không dám nhìn thẳng vào long nhan thì Huệ Tàn nhỏ bé kia vẫn ngẩng đầu đối mặt với Lạc Quân Đế.

Lạc Quân Đế trông thấy sự miễn cưỡng, gian nan trong mắt Tô Tuyết thì lòng xót đau, nhưng sự đau đớn đó bị Lạc Quân Đế giấu kín kỹ, không hề để lộ ra ngoài.

Hắn không phải muốn Tô Tuyết gặp vấn đề nan giải, chỉ là, đây chính là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề hiện tại. Chỉ cần Tô Tuyết chịu đựng thêm một chút nữa, hẳn nhất định sẽ tạo ra cơ hội để giải quyết dứt điểm những vấn đề tồn đọng bấy lâu trong hậu cung. Chờ đến lúc đó, hẳn sẽ quang minh chính

đại đất tay Tô Tuyết, đưa nàng ngồi vào hậu vị, sẽ không còn một ai có thể gây thương tổn cho Tô Tuyết nữa. Chỉ cần chờ một lúc thôi...

- Đứng dậy cả đi!

Lạc Quân Đế lạnh lùng mở miệng.

- Tạ ân bệ hạ!

Trăm miệng cùng nói một lời tạ ơn. Làm xong lễ tiết, Chiêm Phi liền trở lại bộ dáng như hoàng oanh, liền xà tới bên cạnh Lạc Quân Đế, nũng nịu:

- Bệ hạ, Na Hoa rất nhớ bệ hạ...

Lạc Quân Đế dù trong lòng chán ghét, ngoài mặt vẫn nở nụ cười niềm nở, ân cần với Chiêm Phi.

- Ái Phi, tại sao lại ra chỗ gió lớn thế này? Nàng nên nghỉ dưỡng nhiều hơn mới đúng...

Nghe Lạc Quân Đế nói thế, mặt Chiêm Phi liền ửng đỏ, cúi mặt nhìn xuống cái bụng vẫn đang bằng phẳng của mình, hờn dỗi:

- Bệ hạ chỉ lo cho tiểu hoàng tử mà thôi! Suốt ngày ru rú trong phòng, thần thiếp sắp mốc meo lên rồi...

Chiêm Phi như chắc chắn mình mang thai hoàng nam không thể khác được. Dù sao đây cũng là đứa con đầu tiên của Lạc Quân Đế, Lạc Quân Đế nhất định sẽ hết sức bận tâm. Chỉ cần đứa bé thuận lợi chào đời, Chiêm Phi xem như đã đứng vững địa vị của mình.

Lý Phù Dung khẽ quan sát Lạc Quân Đế, đây là lần đầu tiên sau khi trùng sinh trở về gặp được Lạc Quân Đế!

Vẫn gương mặt đó nhưng bề ngoài đã trẻ lại mấy mươi tuổi so với hình ảnh trong trí nhớ của Lý Phù Dung. Nhìn bộ dáng khí khái hiên ngang đó, Lý Phù Dung cũng không khó hiểu vì sao một công chúa La Quốc lại nhất kiến chung tình như vậy.

Xem Chiêm Phi đầy áp nhu tình, mặt ý, vẻ mặt hoàn toàn cảm động, hạnh phúc kia, Lý Phù Dung không biết nên nói là ngưỡng mộ nàng hay bị ai thay nàng nữa. Chẳng lẽ nàng không thấy sự lạnh nhạt, vô tâm trong mắt Lạc Quân Đế?

May mắn, Lý Phù Dung từ trước đã xác định dù có trở thành nữ nhân của hoàng đế cũng sẽ không gửi trái tim mình cho vị hoàng đế kia. Nên bây giờ, khi chứng kiến cảnh Lạc Quân Đế, phu quân của nàng âu yếm với một nữ nhân khác trước mặt, nàng cũng không có nhiều cảm nghĩ.

Chỉ là, Lý Phù Dung có thể làm được như vậy, nhưng người khác liệu có làm được như vậy? Xem tất cả như phù phiếm, mộng ảo?

Lý Phù Dung lẳng lặng nhìn liếc mắt nhìn sang Tô Tuyết. Trái với suy nghĩ của Lý Phù Dung, Tô Tuyết không có vẻ bị thương, đau đớn gì, mà lại yên tĩnh, an ổn đến lạ thường!

Nhìn thấy vậy, Lý Phù Dung càng bất an!

Một người ngoài mặt hiện ra sự vô cảm như vậy chỉ có thể vì không can hệ với một người, một lòng vô tâm hoặc giả... đó là biểu hiện khi trái tim đã vỡ nát!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Đứng một lúc, Chiêm Phi bảo cảm thấy đau bụng, Lạc Quân đế liền dìu nàng trở về Như Hoa Cung. Chiêm Phi vui sướng thấy Lạc Quân đế quan tâm cho mình như vậy, liền vâng dạ nghe lời.

Lạc Quân đế và Chiêm Phi cứ thế ngang nhiên rời đi, ngay cả Quế Mỹ nhân cũng bị bỏ lại. Không phải Chiêm Phi quên nàng ta, mà vì Chiêm Phi không thích trong lúc nàng và Lạc Quân đế thân mật lại có sự xuất hiện của một nữ nhân khác. Chính vì vậy, nàng liền bỏ rơi Quế Mỹ nhân, cũng như Hòa Phi hay là Huệ Tàn kia.

Nhân vật chính đã đi rồi, có ở lại cũng dư thừa, Quế Mỹ nhân mượn cớ lui trước, trong Ngự hoa viên lúc này chỉ còn lại Hòa Phi và Huệ Tàn.

Lý Phù Dung nhìn Tô Tuyết, khẽ gọi:

- Tô Tuyết...

Tô Tuyết mãi mới ngược mắt nhìn Lý Phù Dung. Lý Phù Dung liền chau mày.

Chẳng lẽ Lạc Quân để mãi cũng không nhìn ra tâm tình của Tô Tuyết?

Lạc Quân để yêu Tô Tuyết, khẳng khái giữ chặt nàng, trói buộc nàng ở cạnh mình mà không cho nàng có cơ hội để phản kháng.

Lạc Quân để yêu Tô Tuyết, muốn giành cho nàng địa vị cao quý nhất thiên hạ này mà không cần biết Tô Tuyết có muốn hay không.

Lạc Quân để yêu Tô Tuyết, muốn bảo vệ bình an cho nàng mà làm đủ mọi chuyện hấn cho là tốt nhất, mặc nhiên lại không biết, hành động của hấn vô tình hay cố ý làm tổn thương Tô Tuyết...

...

Vì muốn che giấu sự hiện diện của Tô Tuyết, Lạc Quân để mới vờ sủng ái Chiêm Phi cũng giống như ở kiếp trước vì bảo toàn cho Tô Tuyết đang mang thai mà khiến cho năm, bảy phi tần trong hậu cung đồng thời có được long chủng!

Lúc đó, hấn nghĩ chỉ cần làm như vậy, Tô Tuyết sẽ có thể tránh được hiểm nghi mà an toàn hạ sinh nhi tử. Nhưng rốt cuộc thì sao? Tô Tuyết vẫn bị sảy thai, còn bị hậu chứng suốt đời không thể có con được nữa!

Kiếp này, hấn vì bảo toàn cho Tô Tuyết nên chọn Chiêm Phi làm con tốt thí mạng, nhưng hấn đã từng nghĩ đột biến lại phát sinh chưa? Hấn thật sự đã chu toàn cho Tô Tuyết sao?

Nếu như vậy, tại sao ánh mắt của Tô Tuyết càng lúc càng trở nên trống rỗng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng trái tim Tô Tuyết đang vỡ ra từng mảnh vụn?

Chỉ cần chịu đựng một hồi kiếp này, tương lai sẽ rộng mở? Nhưng Tô Tuyết có thể chịu đựng được hay sao? Bất cứ một nữ nhân nào cũng có thể chịu được cảnh trượng phu của mình ân ái với một nữ nhân khác ở trước mặt mình, dù biết chỉ là giả vờ? Nếu có thể làm được, chỉ có thể nói rằng nữ nhân đó thật sự quá bao dung, rộng lượng hoặc giả, trong trái tim nàng ta không có phụ quân của mình!

Đáng tiếc, Tô Tuyết đã không làm được!

...

Lý Phù Dung thờ dài một hơi, không biết đang thương tiếc cho ai.

Nàng đã từng cảm thấy Lạc Quân để là người rất thông minh, là người vô cùng thông minh có thể dự liệu hết mọi chuyện. Nhưng hôm nay, nàng phải suy nghĩ lại!

Lạc Quân để thật sự thông minh sao?

Nếu hấn thông minh như thế, hấn phải sớm nhận ra sự khác thường của Tô Tuyết rồi. Nhưng hấn không, hấn không hề biết tới hoặc giả, hấn đã lựa chọn bỏ qua không để tâm!

Nếu hấn thông minh như thế, lẽ ra hấn phải biết điều Tô Tuyết mong muốn là gì chứ. Tô Tuyết không thích chốn hoàng cung này, cũng như Tô Tuyết cũng không có ý giành lấy hậu vị kia. Hấn không biết! Cũng có thể, vì hấn quá thông minh nên đã bị trí thông minh của mình lừa gạt!

Hấn tới giờ cũng không biết điều Tô Tuyết mong muốn thật sự là cái gì cũng như hấn không bao giờ ngờ được Tô Tuyết là thích đóa cúc đại bèn đường chứ không phải những loài cúc kiêu sa, lộng lẫy kia...

...

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung, nở ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc kia, nói:

– Dung tỷ, chúng ta về thôi!

Lý Phù Dung nhìn Tô Tuyết, lúc ban đầu khi gặp Tô Tuyết, Lý Phù Dung là vì nhất thời trào dâng cảm xúc bênh vực kẻ yếu nên mới mở miệng nói giúp cho Tô Tuyết. Về sau, dù Tô Tuyết có trở thành Hoàng hậu, có ý muốn thân cận với nàng, thì Lý Phù Dung vẫn giữ thái độ thờn nhàn trước sau như một, không thân cũng không cận.

Trải qua một kiếp người, gặp lại cố nhân, Lý Phù Dung không muốn dính vào phiền toái mà tránh Tô Tuyết như tránh tà. Thế mà, Tô Tuyết vẫn không bỏ cuộc, từng chút, từng chút một xâm nhập vào cuộc sống của Lý Phù Dung. Chính Lý Phù Dung cũng không ngờ được bản thân mình sẽ bị Tô Tuyết đã động, vô thức đã chấp nhận Tô Tuyết, xem Tô Tuyết trở thành một người thân thuộc.

Với một kẻ tướng mình lãnh huyết như Lý Phù Dung, dù sự thật sờ sờ ra trước mắt, Lý Phù Dung cũng tuyệt không nghĩ tới, cũng không chấp nhận việc mình quan tâm một người!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Trong khoảng thời gian đó, hậu cung nhộn nhịp hẳn lên, nhờ ân đức của đức thánh thượng, mưa móc gần như trải đều hậu cung.

Chỉ là, có một số người, lại không nhận được ân huệ đó, ví như một vài cung phi cấp bậc quá thấp, Lạc Quân đế chẳng buồn nhớ mặt hay ví như vị Hòa Phi ở Thanh Tư Cung kia...

Sau lần tình cờ gặp thánh giá ở Ngự hoa viên đến giờ Lý Phù Dung vẫn chưa từng có cơ hội được thị tẩm. Lý Phù Dung không gấp, cũng không ra ngoài rêu rao thanh danh mà an tĩnh đọc sách, phẩm trà như thường. Trong khi đó, Nhã Nhã đã gấp tới độ muốn nhảy dựng lên.

– Tiểu thư, tiểu thư tốt à, làm sao ngài có thể bình tĩnh như vậy được chứ? Ngài có biết bên ngoài loạn cả lên rồi hay không...

Mặc cho Nhã Nhã kéo néo bên tai, Lý Phù Dung cũng chẳng buồn quan tâm.

Người ta đã không nghĩ, nàng muốn gấp để làm gì? Nôn nóng đưa mặt cho người khác và sao?

Xét theo thói quen làm việc của Lạc Quân đế, một khi hắn đã quyết định lưu tại hậu cung, vốn dĩ không có lý do sẽ bỏ qua Hòa Phi trên danh nghĩa này. Thế mà, cho tới giờ, hắn vẫn chưa từng bước vào Thanh Tư Cung, lý do có thể là gì đây?

Vì Lý Phù Dung không dễ nhìn? Vì phong thủy của Thanh Tư Cung không tốt?

Mặc cho mọi người có đoán già đoán non, có gấp tới cỡ nào đi nữa thì Lý Phù Dung đã biết rõ rằng: Lạc Quân đế sẽ không chạm vào nàng!

Nguyên do? Đơn giản là vì nàng thân cận với Tô Tuyết mà thôi!

Lạc Quân đế có thể bỏ mặc không quan tâm cảm nghĩ của Tô Tuyết khi hắn ân sủng các nữ nhân khác, bởi vì các nàng là người khác! Vốn không liên can, quan hệ gì với Tô Tuyết, hắn sẽ dễ dàng ăn nói với Tô Tuyết hơn! Nhưng Lý Phù Dung lại không giống!

Lý Phù Dung là người duy nhất trong hoàng cung này giao thiệp với Tô Tuyết!

Lạc Quân đế không biết được Lý Phù Dung cũng là người trùng sinh giống hắn, hắn nghĩ Tô Tuyết thân cận với Lý Phù Dung vì dù sao kiếp trước cả hai cũng có quen biết với nhau. Lý Phù Dung còn ra mặt giúp cho Tô Tuyết.

Đã thế, nếu hắn chạm vào Lý Phù Dung, hắn phải nói sao với Tô Tuyết đây? Ngỡ như Lý Phù Dung vì thế mà xích mích hay nảy sinh mưu đồ với Tô Tuyết thì sao? Nếu cả người bạn duy nhất cũng mất đi, Tô Tuyết sẽ buồn thương, tuyệt vọng tới mức nào?

Chính vì vậy, Lý Phù Dung là đối tượng bị Lạc Quân đế bỏ qua!

Lý Phù Dung cũng không có tâm cùng với nữ nhân khác giành giật chút ân sủng giả dối lại chứa đầy nguy hiểm kia.

Còn người ngoài nhìn vào thì lại cảm thấy Hòa Phi kia thật hữu danh vô thực, một chút sức phản kháng cũng không có.

...

Ngày hôm đó, sau khi tới vấn an Hoàng hậu, các hậu phi nấn ná ngồi cùng nhau chuyện trò trong không khí hòa thuận, ầm áp đến tận người. Thảo luận gây xôn xao nhất và không bao giờ lỗi thời: hoàng thượng đang sủng ái ai!

– Chiêm Phi tỷ tỷ, chiếc vòng này thật đẹp quá...

Một mỹ nhân nào đó thích thú nhìn chiếc vòng lấp lánh trên tay của Chiêm Phi rồi reo lên.

– Đây không phải là công phẩm mới nhất năm nay sao. Hoàng thượng quả nhiên ưu ái Chiêm Phi tỷ...

Chiêm Phi nhếch cao mép cười, mặc nhiên nói:

– Đúng vậy! Đây là ân sủng đặc biệt của thánh thượng ban cho ta...

Chất giọng ngọt ngào của vị mỹ nhân đó vang khắp Phụng Hoàng Cung, không biết nàng ta có mưu đồ gì không hay thật sự ngây thơ nghĩ rằng lời mình nói rất chân chất, không gây hại tới ai, cũng chẳng để ý thấy có vài người đang âm thầm nghiêng răng, nghiêng lợi.

Hòa Phi cũng là một trong những người đó! Trước kia, Hòa Phi thường hay ý vào địa vị của mình mà thảnh thơi gây ra vài chuyện hoang đường. Nhưng những trò của Hòa Phi cũng chẳng gây ra sóng gió lớn lao, Hoàng hậu cũng chẳng quan tâm cho nàng làm bừa, xem đó như một nốt thăng trong hậu cung bị thất sủng này. Hòa Phi vô tình được dung túng lại ngỡ là chuyện đương nhiên, càng thêm kiêu ngạo.

Thế mà, hôm nay, lại xuất hiện một “sùng phi” hào quang vạn trượng, lại là một ngoại nhân dị tộc. Cũng cùng một chức vị, vì sao nàng ta lại dám ngênh ngang tỏ ra mình cao cao tại thượng chẳng đặt ai vào mắt?

Chỉ là một kẻ đến sau mà lại dám đi tranh giành tình cảm của nàng? Lại còn mang long chủng?

Càng nghĩ, Hoa Phi càng hận tím ruột, ngón tay cào trên mặt bàn càng mạnh, đến nỗi phát ra tiếng ken két nho nhỏ.

Từ phi hiện tại, ngoài trừ Hòa Phi lúc nào cũng không tranh với đời, Hoa Phi hống hách không thân cận với ai còn Nhân Phi, quyết định gia nhập trở thành chiến hữu với Chiêm Phi vừa được sắc phong kia.

Lấy Chiêm Phi làm trung tâm, Nhân Phi dẫn đầu một toán oanh oanh yến yến luôn miệng khen ngợi, lấy lòng Chiêm Phi một cách trắng trợn. Hành động đó càng làm Hoa Phi tức tới tận mắt.

Hoa Phi lớn tiếng nói:

– Cũng chỉ là một chiếc vòng mà thôi, có gì hiếm lạ chứ!

Chiêm Phi đang đắc thế, kiêu ngạo không ngừng, làm sao chịu nhường nhịn kẻ khác dám lấn áp mình, liền buông tiếng nói:

– Đúng vậy! Chỉ là một chiếc vòng mà thôi! Nên ta chỉ cần nói một tiếng, bệ hạ lại đưa tới hàng chục thứ như vậy. Chẳng bù cho một số người, có muốn cũng không được...

Trắng trợn bị mĩa mai như vậy, Hoa Phi làm sao nén được cục tức này, liền đập bàn đứng lên, quát:

– Dị quốc kia, người dám nói gì? Thử lặp lại một lần xem!!!

Chiêm Phi ghét nhất người khác đem xuất thân của mình ra châm chọc, lập tức nổi cơn sung thiên, chỉ thẳng Hoa Phi mà mắng:

– Ta đường đường công chúa của La Quốc, người lại dám bắt kính với ta như thế? Người có tin ta xé miệng người không...

Ở giữa Phụng Hoàng Cung của Hoàng hậu, một phi tử lại dám ngang nhiên tỏ ra mình là trung tâm như thế, lẽ ra Hoàng hậu phải tỏ ra một hai câu chỉ trích, hay dạy bảo gì đấy nhưng không, Hoàng hậu vẫn cứ điềm nhiên như thường, như chẳng nghe, chẳng thấy. Sự im lặng bất thường đó của Hoàng hậu mới là điều khiến Lý Phù Dung phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phiù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đợi cho hai bên cãi đủ, Hoàng hậu mới đặt tách trà trên tay xuống bàn, cạch một tiếng rồi nói:

– Các người loạn đủ chưa?

Hoa Phi trước nay không giao hảo với ai, lúc đựng chuyện cũng chẳng có mấy người lên tiếng bênh vực, hoàn toàn bị lép vế so với tân sùng được tiền hô hậu ủng kia. Hoa Phi âm ức nhìn Hoàng hậu, nghĩ thơ nghĩ đủ sao cũng sống cùng thời gian dài, từng chịu chung gian khổ, dù sao Hoàng hậu cũng sẽ bênh vực nàng hơn là một công chúa dị quốc kia. Nào ngờ, Hoàng hậu chẳng liếc nhìn Hoa Phi một cái, đã nói:

– Các người đây là thể thống gì? Ở trước mặt ta còn dám làm càn như thế, vậy không có ta ở đây thì sao? Lật tung cả hoàng cung này lên?

Hoa Phi cảm giác không ổn liền quỳ mọp xuống nhận tội. Chiêm Phi dù được sủng ái cũng không quá ngốc, tự hiểu bản thân mình chưa có chỗ dựa vững chắc ở nơi lạ nước lạ cái này, dù nàng có được sự sủng ái của hoàng đế, thì cũng chỉ dám ngêu ngạo trước mặt các phi tần khác, chứ không dám thật sự đắc tội với vị hoàng hậu cao cao tại thượng kia.

Chiêm Phi đang mang thai, được miễn quý lễ nhưng cũng đã cúi đầu chịu sai thì những phi tần khác khác nào dám đứng, không ai bảo ai liền rầm rập quỳ xuống.

– Thịnh Hoàng hậu nương nương thứ tội...

Hoàng hậu vẫn ngồi vững chãi trên ghế cao, mở hờ mắt nhìn chúng nữ nhân đang quỳ dưới chân, chẳng rõ hi nộ.

Quý một lúc cũng không nghe Hoàng hậu lên tiếng, chúng phi tần bên dưới lo lắng len lén đưa mắt nhìn nhau hội ý. Bọn họ nghĩ rằng Hoàng hậu không biết hành động của bọn họ, nhưng nào có ngờ tất cả đều đập vào đáy mắt của Hoàng hậu. Dưới kia, ngoại trừ một đám nữ nhân nháo nhác thì có một Chiêm Phi đang dè dặt chịu đựng, có một Hoa Phi đang run rẩy cúi thấp đầu và duy nhất một Hòa Phi vẫn quý thấp đầu, an tĩnh không một tiếng động.

Đôi mắt phượng của Hoàng hậu khẽ neo neo, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Nàng cũng chẳng thích thú đi phân xử cho một đám nữ nhân ồn ào dưới kia, từ lâu đã chẳng buồn để ý.

– Tất cả các người dường như rất rảnh rỗi?

Nghe Hoàng hậu vô thường vô phạt nói ra một câu như vậy, bọn người bên dưới không kiềm được mà run run.

– Nếu đã rảnh như vậy thì bỏ chút thời gian sao chép Kinh Phật đi! Mỗi người chép một trăm lần! Một ngày chưa xong thì không cần ra khỏi phòng để khỏi phiền nhiễu tới ta!

Như vậy, là đã hạ lệnh cấm túc!

Có người run rẩy không ngừng, có người không nén được mà ngồi phịch xuống đất đầy đau khổ. Khó khăn lắm hoàng thượng mới quyết định lui tới hậu cung, lúc quan trọng này mà bị cấm túc thì bọn họ còn cơ hội nào nữa. Dù có thất vọng cỡ nào đi nữa thì bọn họ cũng không có gan làm trái lệnh của Hoàng hậu và cũng không dám lên tiếng tranh luận hơn thua ở đây. Có trách thì tự trách mình nhiều chuyện, mau chóng sao chép Kinh văn, đến lúc đó thì được ra ngoài thôi.

May mắn là lần bị phạt này không phải chỉ riêng lẻ một người.

– Hoa Phi trọng tội, phạt sao chép ba trăm lần. Còn Chiêm Phi...

Nhắc tới Chiêm Phi, đôi lông mày Hoàng hậu bất giác khẽ neo lại, ánh mắt rơi xuống cái bụng còn bằng phẳng của Chiêm Phi. Chiêm Phi thì hồi hộp chờ đợi Hoàng hậu phán xử, dù sao nàng là sủng phi của hoàng thượng, lại còn đang mang thai, Hoàng hậu dù muốn dù không cũng không phải trừng phạt nàng được.

– Nể tình người đang mang long thai, phạt trước sao chép mười lần Kinh văn, số còn lại... để sau tính tiếp.

Cuối cùng, cũng không thể thoát khỏi hoàn toàn, dù không cam tâm nhưng kết quả này so ra là tốt rồi, Chiêm Phi cũng không đại mà ở địa bàn của Hoàng hậu lên tiếng phản nghịch với Hoàng hậu. Chờ sau khi hồi cung, chỉ cần nói vài lời với hoàng thượng, chắc chắn mười lần sao chép kia cũng sẽ hủy bỏ. Nghĩ xong, Chiêm Phi ngoan ngoãn nhận mệnh.

– Dạ, Na Hoa đã rõ.

Hoàng hậu sao có thể không hiểu chút suy tính nhỏ nhen của Chiêm Phi, chỉ là cũng chẳng màng bắt bớ, lên tiếng nói:

– Các người giải tán cả đi!

Nghe được lời này, chúng phi tần như được ân xá, liền rầm rập quỳ lạy.

– Dạ...

Hành lễ xong, mọi người lục đục kéo nhau đi, cũng chẳng muốn nán ná thêm, Lý Phù Dung là người đi cuối cùng trong hàng ngũ. Nhưng khi chưa ra tới cửa, đã nghe Hoàng hậu gọi:

– Hòa Phi.

Lý Phù Dung giật mình quay lại, cúi đầu nói:

– Hoàng hậu nương nương cho gọi thần thiếp.

Hoàng hậu nhìn Lý Phù Dung, nói:

– Ta vừa hay có quyển sách hiếm, nghe nói Hòa Phi đọc qua rất nhiều sách, không biết Hòa Phi có hứng thú giám định quyển sách kia không?

Lý Phù Dung liền hiểu Hoàng hậu muốn lưu mình lại, lại không thể từ chối cho được.

– Thiếp học văn nông cạn, chỉ sợ phụ lòng phó thác của Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu phát tay nói:

– Không sao! Chỉ là một quyển sách mà thôi! Nếu không nhận ra cũng chẳng to tát gì.

Thế là, Lý Phù Dung không thể không ở lại.

Sau khi toàn bộ oanh oanh yến yến rời khỏi, Phượng Hoàng Cung trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Hoàng hậu dẫn theo đoàn tùy tùng ra hoa viên trong Phượng Hoàng Cung ngồi nghỉ, Lý Phù Dung ngoan ngoãn theo hầu phía sau.

Ra hoa viên, Hoàng hậu tiến tới ngồi bên bàn đá, lên tiếng bảo:

– Hòa Phi cũng ngồi xuống đi!

Lý Phù Dung khiêm nhường nói:

– Thần thiếp không dám. Nương nương cho thiếp đứng hầu nương nương.

Hoàng hậu lại nói:

– Ở đây không cần quá lễ nghi, cứ ngồi xuống đi.

Lý Phù Dung rút cuộc phải ngồi xuống đối diện với Hoàng hậu, cung nữ dâng trà lên, Lý Phù Dung tay nắm chén trà bằng khuôn mặt không buông.

Hoàng hậu bật tiếng cười:

– Bình thường ta thấy Hòa Phi rất điềm tĩnh, gặp sự không nguy, thế mà, chỉ uống cùng ta một tách trà lại khiến Hòa Phi phải khó khăn như vậy ư.

Lý Phù Dung vội buông chén trà, quỳ xuống thỉnh tội:

– Nương nương, thiếp không dám!

Hoàng hậu thu hết biểu cảm của Lý Phù Dung vào mắt, lúc sau mới thản nhiên nói:

– Hòa Phi đứng lên đi, bản cung chỉ nói đùa mà thôi, không cần sợ hãi như vậy...

Lý Phù Dung nào dám đùa.

Lý Phù Dung lại ngồi lên ghế.

Hoàng hậu băng quơ:

– Thường ngày, trong lúc mọi người túm tụm lại bàn tán, chỉ có Hòa Phi là vẫn bình thản không hề để tâm...

– Bẩm nương nương, đó là do thiếp ngu dốt, vốn chẳng biết phải nói gì nên phải im lặng. Thật ra, thần thiếp rất sợ hãi...

Về ngoài ý kia đập vào tầm mắt Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng chỉ ồ một tiếng, nói:

– Thật vậy không?

Lý Phù Dung cúi đầu càng thấp.

– Thiếp rất sợ hãi...

Nhưng mặc cho Lý Phù Dung e dè, miễn cưỡng thế nào, Hoàng hậu vẫn hoài nghi:

– Thế mà ta lại cảm thấy Hòa Phi mới là người thông minh nhất. Lại có cảm giác, kết quả sau này có thế nào thì Hòa Phi vẫn là người sống an ổn nhất...

Lý Phù Dung bắt giác rung mình, không khỏi tự hỏi:

“Chẳng lẽ Hoàng hậu cũng trùng sinh trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

“Chẳng lẽ hoàng hậu cũng là người trùng sinh?”

Suy nghĩ đó lóe lên trong đầu óc Lý Phù Dung, xưa mãi không đi.

Cũng không thể trách Lý Phù Dung nghĩ ngợi lung tung, dù sao nàng đã nhìn thấy ba người trùng sinh trở về quá khứ, nếu nói Hoàng hậu là người thứ tư

được trùng sinh trở về, Lý Phù Dung chắc chắn cũng sẽ không ngạc nhiên.

- Hòa Phi gia thế tốt, Lý thượng thư lại là người có tiền đồ rộng mở. Trong cung, địa vị Hòa Phi không cao cũng không thấp, chỉ cần một ngày Hòa Phi không phạm sai lầm, Lý thượng thư không làm chuyện đại nghịch bất đạo. Thì cho dù Hòa Phi không được thánh sủng vẫn bình bình an an sống yên ổn trong chốn hậu cung sóng gió này...

Lý Phù Dung cũng không ngoài ý đoán, đó chính là dự tính của Lý Phù Dung. Thật sự, một kiếp trước, Lý Phù Dung đã theo đúng con đường như vậy. Không quá huy hoàng, không quá miễn cưỡng, mọi chuyện vẫn nằm trong tầm dự liệu của Lý Phù Dung. Vì vậy, nàng mới có thể bình tĩnh, thông dong đối mặt với mọi chuyện.

Nhưng kể từ lúc trùng sinh đến giờ, mọi thứ dần dà phát triển theo hướng mà Lý Phù Dung khó có thể nắm bắt được. Điều này khiến Lý Phù Dung cảm thấy lo lắng, bất an.

Bên kia, Hoàng hậu tiếp tục nói ra phán đoán của mình:

- Thật ra, những điều đó ai cũng tự hiểu, thành thành thật thật giữ tròn bổn phận của mình chính là cách hiệu quả để tự bảo vệ bản thân. Nhưng mà, một khi đứng trước tiền tài, quyền lực, có mấy ai có đủ can trường từ đầu tới cuối vẫn duy trì ý niệm của mình? Chính vì vậy, Hòa Phi, ta mới coi trọng giá trị của người!

Nghe Hoàng hậu nói đến đây, nội tâm Lý Phù Dung chợt an tĩnh.

Từ kiếp trước đến bây giờ, Lý Phù Dung và Hoàng hậu chưa từng có giao thiệp với nhau, cơ hội trò chuyện với nhau lại càng ít. Thật ra, nàng cũng không mấy hiểu rõ vị Hoàng hậu ở trước mặt mình này.

Trong trí nhớ của Lý Phù Dung, Hoàng hậu chính là chân chính mẫu nghi thiên hạ! Là thê tử kết tóc của Lạc Quân Đế thuở còn hàn vi, nàng đã đi theo Lạc Quân Đế trải qua bao thăng trầm, khó khăn trên con đường bước lên long y của hân.

Khi trở thành đế vương, Lạc Quân Đế bắt đầu thu nạp nữ nhi của các triều thần vào hậu cung. Hoàng hậu không nói hai lời liền thu xếp ổn thỏa mọi thứ, thật sự dốc lòng ủng hộ Lạc Quân Đế. Về sau, Lạc Quân Đế không vào hậu cung, không chỉ ba ngàn mỹ nữ bị ngăn cách, ngay cả Hoàng hậu cũng không có mấy cơ hội gặp gỡ đế quân. Thế nhưng, nàng cũng không vì bị lãng quên mà đau thương, vẫn luôn, luôn luôn giữ trọn khí thế của người đứng đầu hậu cung!

Nhưng đáng tiếc, một người hoàn thiện như thế nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi bị kịch!

Lý Phù Dung không khỏi nhớ tới quãng thời gian Hoàng hậu lâm bệnh ở kiếp trước. Khi đó, vì để Hoàng hậu an tâm tĩnh dưỡng, Lạc Quân Đế đã hạ lệnh không cho các phi tần trong hậu cung tùy ý đến thăm bệnh, có muốn thăm bệnh thì cũng có thời gian hạn định. Rốt cuộc, không ai nói được mấy lời, cũng chẳng nhìn ra manh mối gì cho tới khi Hoàng hậu từ giả cõi đời này.

Kiếp trước, Lý Phù Dung an phận thủ thường, không bao giờ làm việc dư thừa, cũng chẳng có gan mang lòng nghi ngờ. Nhưng trải qua một kiếp, thật sự rất khó để khiến Lý Phù Dung không khỏi nghĩ ngợi.

Hoàng hậu không biết Lý Phù Dung đang chìm trong suy nghĩ gì, nàng nhấp một miếng trà cho thanh cổ, quan sát từng cử chỉ của Lý Phù Dung. Chỉ là Lý Phù Dung cũng che giấu quá sâu, làm Hoàng hậu có muốn cũng không nhìn ra cái gì.

Hoàng hậu mở lời:

- Nghe nói trong vụ án buồn muối lần trước, Lý thượng thư vô cớ cũng bị liên lụy?

Tại sao lại chuyển qua vấn đề triều chính này rồi?

Lý Phù Dung thành thật đáp:

- Thật ra nói vô cớ cũng không hẳn. Dù sao nguyên cớ cũng do ấu đệ còn nhỏ lại dễ tin người bị kẻ gian lừa gạt, thánh thượng đặc ân không trị nặng tội đã là khoan hồng độ lượng. Lý gia thật sự không dám nói là bị oan...

Tuy Hoàng hậu thừa biết bản tính an phận thủ thường của Lý Phù Dung, nhưng đến khi bàn đại sự, nàng vẫn cứ khẳng khái giữ mình như thế khiến Hoàng hậu không sao thích cho được.

Hoàng hậu quyết liệt nhận định:

- Nguyên nhân là do Lý Vĩnh Đạt gây ra, Lý thượng thư trước sau cũng không biết nhưng vẫn không tránh khỏi bị trừng phạt!

Xem ra Hoàng hậu đã tra rất kỹ nguồn cơn trong việc này, nhưng tại sao nàng phải làm vậy? Nàng có ý đồ gì?

Lý Phù Dung e e sợ sợ đáp:

- Dù sao cũng do Lý gia quân giáo không nghiêm, mới khiến Vĩnh Đạt được dung túng làm bừa, gây ra những thiệt hại nghiêm trọng... Lý gia thật sự... không oan.

Hoàng hậu neho neho mắt. Im lặng hồi lâu mới nặng giọng nói:

- Nói là nói như vậy nhưng vì chuyện nhỏ này mà khiến tiền đồ của Lý thượng thư bị ngăn trở thật đáng tiếc, đó là chưa kể tới con đường làm quan sau này Lý Vĩnh Trường...

Lý Phù Dung khó hiểu thật rồi, tại sao Hoàng hậu cứ khẳng khái lôi kéo Lý gia như vậy? Việc này ở kiếp trước chưa từng xảy ra! Rốt cuộc đã có sai sót gì?

Lý Phù Dung sợ hãi quỳ mọp xuống đất, đầu cúi sát đất, kinh khiếp thốt lên:

- Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội...

Hoàng hậu đã giận thật rồi, cũng không bảo Lý Phù Dung đứng lên mà nói:

- Hòa Phi cũng quá nhất gan, bốn cung cũng đâu phải hồ dữ, tại sao lại hoảng sợ như vậy.

- Dạ, là thần thiếp gan nhỏ...

Cảm thấy tiếp tục nói cũng vô nghĩa, Hoàng hậu lúc này đối với Lý Phù Dung đã quá thất vọng. Vốn tưởng Lý Phù Dung thông minh, sẽ biết rõ dụng ý của mình nhưng đáng tiếc Lý Phù Dung lại quá nhất gan, không thể đạt được kết quả gì. Chẳng lẽ từ trước tới giờ nàng đã xem nhầm Lý Phù Dung? Lý Phù Dung thật giống như tự nói: là một kẻ chẳng hiểu một hai nên mới bảo trì im lặng để cầu an ổn? Cũng giống như cha nàng, Lý thượng thư trước sau không đầu nhập vào một phe cánh nào vì giữ mình?

Nguyên nhân rất có thể xảy ra, Lý thượng thư vì giữ thế trung gian của mình mà dạy bảo nữ nhi cũng phải an phận cũng không phải là chuyện khó hiểu. Nghĩ thế, Hoàng hậu càng không có kiên nhẫn để giằng co với Lý Phù Dung nữa.

Phất phất tay ra hiệu cho người đến, cung nữ thân cận của Hoàng hậu, Trúc Nhi bước tới hành lễ, Hoàng hậu nói:

- Người vào thư phòng lấy quyển sách kia đến đây cho Hòa Phi!

Trúc Nhi dạ lui xuống. Hoàng hậu tiếp tục nhắm nháp chén trà của mình, cũng chẳng có ý định để ý tới Lý Phù Dung nữa.

Lúc sau, Trúc Nhi đã trở lại, mang theo trên tay một chiếc khay có đặt một quyển sách trên đó.

- Bẩm nương nương, sách đã mang tới.

Hoàng hậu chẳng liếc nhìn đã nói:

- Đưa cho Hòa Phi đi!

- Dạ.

Lý Phù Dung liền cung kính nhận quyển sách đưa tới. Đó là quyển sách trông có vẻ quý hiếm. Phẩm sách? Xem ra dụng ý không chỉ đơn giản như vậy.

- Trong khoảng thời gian rảnh rỗi này Hòa Phi cứ từ từ mà xem sách. Ta mong khi kết thúc thời hạn, Hòa Phi sẽ cho ta một câu trả lời hài lòng...

Dường như đã có chuyện gì đó xảy ra mà Lý Phù Dung đã vô tình bỏ qua, không biết tới.

Lý Phù Dung ngoan ngoãn quỳ hành lễ với Hoàng hậu rồi lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Trở lại Thanh Từ Cung, Lý Phù Dung cứ mãi nhìn quyển sách trước mặt mình ngẫm nghĩ.

Lúc lâu sau, Lý Phù Dung lên tiếng gọi:

- Nhã Nhã.

Vừa nghe thấy, Nhã Nhã liền từ bên ngoài bước vội vào.

- Tiểu thư.

Lý Phù Dung nhìn Nhã Nhã, phân phó:

- Trọng án lần trước, người hãy tìm cách lấy toàn bộ trở về cho ta!

Nhã Nhã ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều liền vâng lệnh.

Dù sao đây cũng là vụ trọng án, lại được xử minh bạch nên không tốn nhiều thời gian, Nhã Nhã đã nhanh chóng thu gom được kết quả mà Lý Phù Dung muốn. Chỉ là, những gì Nhã Nhã thu thập được cũng là đại đa phần mọi người đều biết, không có gì phải che giấu. Nhưng cũng có vài tình tiết hệ trọng không công bố ra ngoài, cần phải có người chỉ điểm mới may ra hiểu một hai, nhưng đáng tiếc, hiện tại Lý Phù Dung lại không có khả năng đó.

Từ sau vụ kiện của Lý Vĩnh Đạt, mối quan hệ vốn chẳng mấy hòa hảo giữa Lý Phù Dung và Lý phu nhân xuất hiện ngăn cách. Dù đã được Lý thừa tướng hòa giải, nhưng vẫn khó có thể trở lại như cũ, hay chỉ ít, hiện tại là không thể được!

Một phi tử vốn không được hoàng thượng sủng ái, cũng không có thế lực riêng, nếu ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không quan tâm thì khó khăn chừng nào? Lý phu nhân nhìn ra việc đó nên mới gây khó dễ cho Lý Phù Dung, chờ đợi Lý Phù Dung lên tiếng nhận lỗi trước. Đáng tiếc, cho tới bây giờ, Lý Phù Dung làm như mất mớ tai diếc, chẳng để tâm tới khiến cho Lý phu nhân càng thêm khó chịu.

- Nhưng mà... phu nhân làm vậy cũng hơi quá đáng rồi..

Nhã Nhã nhỏ tiếng nói một câu bên vực cho Lý Phù Dung. Trong cung vốn đã gian nan, Lý phu nhân còn ở phía sau làm khó dễ thật sự khiến cho Lý Phù Dung khó khăn không ít, ngay tới việc tra hỏi tin tức cũng không dễ dàng, giống như bị cách ly với thế giới bên ngoài vậy.

Lý Phù Dung tay lật lật từng trang giấy, thờ ơ nói:

- Vĩnh Đạt bị tù tội, bà cũng không vui vẻ, cứ để cho bà tùy ý một lúc đi. Dù sao, cũng không kéo dài lâu được...

Những gì Lý phu nhân làm đương nhiên chỉ là ý kiến của một mình Lý phu nhân mà thôi, Lý thượng thư vốn không biết bà sẽ làm như vậy. Nhưng rất nhanh, Lý thượng thư cũng sẽ nhìn ra khác lạ trong đó rồi sửa chữa ngay lập tức. Bởi lẽ có muốn hay không, mối liên hệ giữa Lý Phù Dung và Lý gia cũng không thể nào cắt đứt cho được.

Bởi vì có ký ức của kiếp trước nên sau khi vụ trọng án lần trước, Lý Phù Dung đã ý y mà bỏ qua rất nhiều sự kiện quan trọng. Đến giờ nhìn lại, Lý Phù Dung mới nhận ra sai sót của mình, âm thầm tự nói mình đã quá ngây thơ!

Kết quả vụ án này liên lụy nhiều hơn nàng tưởng, không chỉ những kẻ sau này làm phản sau này bị xử trí mà nếu nàng không nhầm thì trong này có khá nhiều người thuộc thế lực ngầm của Hồ thái sư! Kẻ bị cất chức, giáng chức, thuyền chuyển!

Ở kiếp trước, mãi về sau danh tính của những kẻ này mới được đưa ra ánh sáng. Nàng cũng không xác định rõ lý do vì sao Hồ gia lại ngấm ngấm nuôi dưỡng những người này. Vì muốn nâng cao cũng như bảo đảm địa vị của mình hay trong lòng muốn mưu phản? Không ai biết được chuẩn xác! Bởi vì, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, và những kẻ này vô tình hay cố ý đã xảy ra nhiều chuyện không bắt mắt phải roi dài, rồi tới Hồ thái sư vì tuổi cao sức yếu nhận thánh ân được từ quan đường lão, Hồ gia bắt đầu xuống dốc không phanh...

Càng như vậy, Lý Phù Dung càng cảm thấy e ngại Lạc Quân Đế! Hắn vì trả thù mà có thể làm ra bất cứ sự tình gì! Bất chấp kết quả ra sao!

Để loại trừ hết mối nguy hại của mình, hẳn chấp nhận để bản thân cũng bị thiệt hại! Lòng hoài nghi, đa đoan của Lạc Quân Đế so với kiếp trước càng khủng khiếp hơn?

...

Nói như vậy, có lẽ vì bất lợi hiện tại nên mới khiến Hoàng hậu cuồng cuồng muốn tìm nhân lực mới để thay thế?

Đến đây, Lý Phù Dung mới dám chắc: Hoàng hậu không phải là người trùng sinh! Nàng thay đổi bởi vì thế cuộc thay đổi, bức ép nàng phải hành động mà thôi!

Nếu như Lý Phù Dung lựa chọn dưới trướng Hoàng hậu cũng tương đương Lý thượng thư và Hồ thái sư bất nối với nhau. Quả đúng như Hoàng hậu nói, chỉ cần bắt tay với nàng, Lý gia sẽ được hậu thuẫn lớn, rất nhiều phiền toái hiện tại không cần bận tâm cũng nhẹ nhàng trôi qua. Nhưng Hồ thái sư, đồng minh này liệu có phải là sự lựa chọn sáng suốt hay không?

Hồ thái sư! Hồ gia!

Chợt nhớ tới lời nói mập mờ lần trước của Tô Tuyết, khi đó, Lý Phù Dung đã buộc miệng nói: “Chẳng lẽ Lạc Quân Đế đang buộc hậu cung làm phản?”

Cứ nghĩ lúc đó mình cũng chỉ là nói bừa, nào ngờ, hôm nay lại phát hiện đó dường như chính là ý định của Lạc Quân Đế thật. Hẳn quả thật đang dồn ép hậu cung làm phản thật rồi!

Nhớ tới Hoàng hậu ở kiếp trước đến cuối đời vẫn đứng về phía Lạc Quân Đế, không biết kiếp này sẽ lựa chọn như thế nào đây.

- Nhã Nhã, liên lạc với phụ thân!

Nhã Nhã giật nảy mình nhìn Lý Phù Dung. Từ trước tới nay, có vấn đề gì xảy ra, Lý Phù Dung cũng vì tránh hiềm nghi mà không bao giờ liên lạc với Lý thượng thư, chỉ mượn Lý phu nhân truyền lời. Lần này vì sao Lý Phù Dung lại muốn gặp Lý thượng thư? Bởi vì quan hệ giữa nàng và Lý phu nhân đang căng thẳng hay vì vấn đề quá nghiêm trọng nên mới chọn trực tiếp gặp Lý thượng thư?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Vài ngày sau, Lý thượng thư tiến cung gặp Hòa Phi.

Vừa vào Thanh Tư Cung, Lý thượng thư đã thấy Hòa Phi đang ngồi chờ, Lý thượng thư liền tiến lên hành lễ.

– Tham kiến Hòa Phi nương nương...

Hòa Phi liền bước vội tới đỡ tay Lý thượng thư, không để ông quỳ xuống.

– Phụ thân, đừng chiết sát nữ nhi.

Lý Phù Dung mời Lý thượng thư thượng tọa, sau khi cung nữ dâng nước thì Lý Phù Dung đều cho lui cả ra.

Nữ nhi nhập cung cũng có hơn ba, bốn năm, thế mà đây là lần đầu tiên Lý thượng thư chính thức bước tới Thanh Tư Cung. Ngẫm nghĩ lại, Lý thượng thư cũng không biết phải nói như thế nào.

Nữ nhi này của ông từ nhỏ đã trầm tĩnh, ít nói cũng chẳng mấy thân cận với mọi người xung quanh, suốt ngày của nàng đều làm bạn với sách vở. Ban đầu, thấy nữ nhi ham thích đọc sách như vậy, Lý thượng thư rất vui lòng, tạo điều kiện cho nàng được thoải mái, thế nhưng, theo thời gian dần trôi qua, đến lúc nhận ra sự xa cách giữa nàng với mọi người trong gia đình thì đã muộn, không thể thay đổi được nữa.

Sau này, khi Lạc Quân Đế lên ngôi, vì tránh hiềm nghi từ Lạc Quân Đế, Lý thượng thư không thể không để nữ nhi nhập cung. Vào lúc đó, Lý Phù Dung chính là sự lựa chọn hàng đầu, lại không ngờ, Lý Phù Dung cũng tự mình xin nhập cung.

Lý gia ba đời làm quan, ban đầu tổ phụ chỉ là một huyện lệnh nhỏ, lại là một thanh quan nên lấy nhân lễ nghĩa làm gốc mà dạy bảo nhi tử. Đời phụ thân của Lý thượng thư được bổ nhiệm tới chức quan tứ phẩm, sang đời Lý thượng thư mới phát lên được làm tới chức thượng thư. Dù vậy, vẫn không thể thay đổi sự thật căn cơ Lý gia không dầy, nhờ sự giáo dục thâm sâu từ nhỏ nên đến giờ Lý thượng thư có thể xem như là một thanh quan, cũng biết tự lượng sức mình nên không gia nhập bè phái nào, luôn bảo trì vị trí trung gian.

Chỉ là tình hình hiện tại cũng có chút nan khan...

Lý Phù Dung cũng không tâm trạng nói lời thừa, đến giờ vẫn luôn trầm mặc. Nhưng thời gian lại không có nhiều, cuối cùng vẫn là Lý Phù Dung mở lời:

– Phụ thân, tình hình Lý gia gần đây không tốt?

Lý Vĩnh Đạt bị tù tội, Lý thượng thư bị liên can, trên triều chính thời gian gần đây liên tục bất ổn, như thế nào có thể tốt cho được.

Sau khi kết án, những quan chức trong triều kẻ bị bắt bị trừng phạt, vị trí bị bỏ trống rất nhiều, suy đi ngẫm lại thì đây lại là một cơ hội tốt để tiến thân. Danh dự và địa vị của Lý thượng thư bây giờ đã bị tổn hại ít nhiều, nếu cứ tiếp tục dậm chân tại chỗ như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ bị người khác hất cẳng.

Lý thượng thư chưa kịp trả lời thì đã nghe Lý Phù Dung lại nói:

– Đây là thời điểm then chốt, tuyệt đối không thể đưa ra quyết định vội vàng được!

Lý thượng thư sững sờ, cũng không biết nữ nhi mình đang ám chỉ điều gì, đã biết cái gì.

Lý Phù Dung nhắc nhở:

– Phụ thân, người có nhớ gia huấn của Lý gia?

“Làm quan thanh liêm, không nhập bè kết phái.”

Đó chính là những gì mà ba đời Lý gia đã được nghe dạy, nhưng theo thời thế thay đổi, liệu có thể giữ mãi lập trường đó?

Lý thượng thư cau mày nhìn Lý Phù Dung, biểu cảm thay đổi liên tục.

Lý Phù Dung thu hết từng cử chỉ của Lý thượng thư vào mắt, nói:

– Đường như phụ thân đã có dụng ý khác?

– Ta...

Lý thượng thư muốn giải thích, Lý Phù Dung lần nữa lại chặn ngang:

– Nữ nhi biết vị thế hiện tại của phụ thân khó khăn, nhưng phụ thân có thử nghĩ nếu như không có vụ án lớn phía sau bị phát hiện, với tội tham gia buôn lậu muối cấm của Vĩnh Đạt, Lý gia đáng lẽ phải nhận hậu quả gì?

Lý thượng thư lần nữa lại trầm tư, quả thật nếu xét đúng ra, dù Lý Vĩnh Đạt có bị lường gạt hay không thì tội trạng vẫn sờ sờ ra đó, Lý gia có bị xét nhà, tịch biên, bản thân ông dù bị giáng chức hay cắt chức cũng không thể nói được gì. Đúng là hiện tại ông cũng bị phạt nhưng tính ra thật sự quá nhẹ nhàng rồi. Chỉ là lúc đó ông nghĩ hoàng thượng niệm tình Lý gia tận trung, lại thêm vụ án lớn kia khiến triều đình mất nhiều nhân lực nên ông mới được khoan hồng. Hôm nay, nghe Lý Phù Dung nói thế thì không khỏi nghĩ có vẻ như kết quả này là không tránh khỏi có can hệ với Lý Phù Dung.

Lý thượng thư lấp liếm:

– Con đã quá lo xa rồi... phụ thân...

Lý Phù Dung dò hỏi:

– Phụ thân, đạo gần đây có hay giao du với người nào? Ví như phe cánh của Hồ thái sư...

Lý thượng thư sững sờ, mở to mắt nhìn Lý Phù Dung.

Quả thật, đạo gần đây, một số quan lại dưới trướng của Hồ thái sư hay tìm cơ để qua lại với hắn, tuy thế lực của Hồ thái sư bị tổn hại ít nhiều, nhưng căn cơ vẫn bền vững nên cũng có thể xem là một dựa vững chắc, Lý thượng thư cũng bị lung lay nhưng vì tính bảo toàn nên tới nay vẫn chưa chính thức gạt đầu.

Nhìn biểu hiện của Lý thượng thư, Lý Phù Dung như đã hiểu ra dự tính của ông. Lý thượng thư áp ứng nói:

– Dung Nhi... thật ra...

Lại nhớ ra thân làm phụ thân mà bị lép vế trước nữ nhi của mình, một câu không nói được làm Lý thượng thư lấy làm thất bại, liền sốc lại tinh thần đồng đặc nói:

– Dù con thông minh nhưng cũng có vài chuyện khó hiểu toàn diện. Thế cuộc bây giờ đã không còn giống với xưa kia nữa, có những chuyện không thể cứ cố chấp không thay đổi được. Tuy hiện tại, thế lực của Hồ thái sư không còn như xưa, nhưng Hồ gia là nguyên lão tam triều, học trò vô số, lại còn là ngoại thích... Tính ra mà nói nếu bắt tay với Hồ gia, chỉ có lợi chứ không có hại, huống hồ...

Sắc mặt Lý Phù Dung càng trầm, im lặng để Lý thượng thư nói hết lời.

– Tuy phụ thân hiểu với tội án mà Vĩnh Đạt gây ra, Lý gia xem như đã khá nhẹ nhàng, nhưng cũng không dễ chút nào... Phụ thân cũng là bất đắc dĩ...

Lý Phù Dung im lặng hồi lâu, Lý thượng thư nghĩ nàng đang suy nghĩ những lời mình vừa nói. Những lời kia không chỉ để cho Lý Phù Dung nghe mà còn là lời phân trần với chính bản thân mình, để bản thân có lý do để hạ quyết tâm.

Rất lâu sau khi Lý thượng thư nói xong, Lý Phù Dung vẫn trầm mặc, ngờ Lý Phù Dung đã hiểu thông. Lý thượng thư khề thở phào. Nào ngờ, Lý thượng thư chưa kịp mừng xong, Lý Phù Dung đã nói:

– Đó là quyết định của phụ thân?

Lý thượng thư cau mày, lần đầu tiên để lộ vẻ không kiên nhẫn ra mặt.

– Dung Nhi, con...

Lý Phù Dung vẫn nói:

– Nếu thật sự đó là những gì phụ thân muốn, nữ nhi cũng không cản trở, chỉ là... sau này thứ lỗi cho nữ nhi không giúp ích gì được cho Lý gia nữa...

Lý thượng thư giận tái mặt. Ông biết nữ nhi này thông minh, cũng có chính kiến của mình, nhưng vì thế mà rất nhiều, rất nhiều lúc ông không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của nàng. Nàng lại chẳng nhiều lời, không bao giờ chịu giải thích rõ ràng, thái độ như hờ hững lại ép uống đó khiến đối phương thật tức không biết đề đầu.

Lý Phù Dung cũng chỉ cảm thán trong lòng, nàng đã mấy lần khuyên răn, nhưng nếu Lý thượng thư không nghe theo thì nàng cũng không có cách nào. Nàng không thể nói ra nguyên do vì nàng biết trước tương lai sau này, mà dù có cho phép thì với bản tính của Lý Phù Dung, nàng cũng không định nói ra.

Lý thượng thư ùng ùng nổi giận, quát:

– Giỏi! Thật rất giỏi! Người tưởng trở thành Hòa Phi thì người đã tốt rồi sao? Không còn xem ai ra gì...

Nhã Nhã đứng canh gác bên ngoài phòng cũng nghe thấy tiếng quát của Lý thượng thư, cả âm thanh đồ vỡ cũng có. Nhã Nhã vừa sợ hãi vừa lo lắng cho Lý Phù Dung nhưng không dám xông vào trong.

Lý thượng thư phát cáu xong ùng ùng muốn bỏ đi, Lý Phù Dung nhìn theo bóng lưng của ông xa dần mới miễn cưỡng mở miệng nói:

– Phụ thân, đừng quên chủ thượng của mình là ai!

Lý thượng thư sững sờ, quay đầu nhìn Lý Phù Dung. Lý Phù Dung vẫn ngồi ngay thẳng trên ghế, đôi mắt hơi sụp xuống không biểu lộ một chút cảm xúc, trước sau vẫn lạnh nhạt như vậy.

– Cho dù là Hồ thái sư, Lam Vương hay Thanh Vương hoặc bất kỳ một ai, một thế lực nào có hùng mạnh tới đâu đi chăng nữa thì vẫn không thay đổi được hiện thực: Nam Quốc này là thiên hạ của Lạc Quân Đế.

Phải! Không phải Thanh Vương, Lam Vương đã từng rất ngoan cường, một tay che trời hay sao, cuối cùng, bọn họ vẫn thảm bại dưới tay Lạc Quân Đế, không có cơ hội ngai đầu đây?

Dù cho hiện tại Hồ thái sư có sáng rọi tới đâu thì không phải quyền định đoạt vẫn nằm trong tay Lạc Quân Đế sao?

Kiếp trước, bọn họ là bại tướng dưới tay Lạc Quân Đế, kiếp này liệu có thể xoay người?

Lý Phù Dung chậm chậm ngược mặt nhìn Lý thượng thư, quả quyết nói:

– Chỉ cần Lý gia thu tay, nữ nhi đảm bảo... Lý gia trên dưới bình an!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Mấy ngày sau, hết hạn cấm túc, phi tần lại lon ton chạy tới Phụng Hoàng Cung thỉnh an.

Sau bài học lần trước, bọn họ đã biết giữ miệng hơn, không ăn nói lớn tiếng, cũng né tránh xung đột, chỉ nói toàn điều hay, lẽ phải. Phụng Hoàng Cung bất giác có được giây phút hòa thuận, yên ả.

Lý Phù Dung vẫn thu mình ẩn trong đoàn oanh oanh yến yến kia. Suốt cả buổi chỉ dám âm thầm nhìn lên Hoàng hậu một lần.

Hôm nay, Hoàng hậu có vẻ trang điểm đậm hơn mọi ngày, dù vẫn uy nga, quý phái như thường nhưng lớp phấn son dày kia vẫn không che hết sự mệt mỏi trong mắt của nàng.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Hoàng hậu bảo mệt mỏi cho các phi tần giải tán. Các nàng lúc đầu có vẻ cụt hứng vì những ngày qua đã bỏ công nghĩ đủ cách để lấy lòng Hoàng hậu mà không có cơ hội trở ra, nhưng vẫn còn ám ảnh hình phạt lần trước nên có thể sớm thoát được cặp mắt của Hoàng hậu cũng cảm thấy hân hoan trong bụng.

Lý Phù Dung tự hiểu bản thân lại không thoát dễ dàng như vậy nên cũng thuận theo mà chậm chạp đi sau. Quả nhiên, vừa mới đi được mấy bước đã chạm mặt Trúc Nhi.

Trúc Nhi hành lễ với Lý Phù Dung rồi nói:

– Hòa Phi, Hoàng hậu cho gặp riêng ngài!

Lý Phù Dung gật đầu đáp:

– Dẫn đường đi!

Trúc Nhi xoay người đi trước mở đường.

Lần này, Lý Phù Dung không bị dẫn tới hậu viên lần trước mà được dắt tới một đình bát giác giữa hồ sen.

Quả nhiên hứng thú của Hoàng hậu không có cái nào tầm thường, cho dù là hoa viên lần trước hay đầm sen trước mắt này tuy cái nào cũng mang dáng vẻ thanh thoát của chủ nhân nhưng tuyệt đối đều là những vật ngàn vàng khó cầu. Lý Phù Dung cũng tự biết đại đa phần những thứ này đều tới từ tài sản riêng của Hoàng hậu, đại gia tộc Hồ gia.

Lý Phù Dung đứng ngoài đình quý xuống hành đại lễ với Hoàng hậu:

– Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu!

Hoàng hậu nhẹ buông chén trà xuống, nhìn qua Lý Phù Dung, vờ trách:

– Sao các người lại để Hòa phi hành lễ dưới đất lạnh thế kia?

Cung nữ xung quanh liền quỳ mọp xuống xin tội:

– Hoàng hậu nương nương tha tội...

Hoàng hậu hừ lạnh, cũng không bảo Lý Phù Dung đứng lên.

Lý Phù Dung biết Hoàng hậu đang dần mất mình cũng không để bụng.

Lúc sau, Hoàng hậu chợt ồ lên:

– Sao Hòa Phi muội muội hành lễ lớn vậy? Mau tới đây ngồi đi, chúng ta vốn dĩ không cần xa lạ như vậy.

Lý Phù Dung ngược mặt lên thưa: “Tạ ân điển của nương nương!” nhưng cũng không đứng dậy mà tiếp tục quỳ trên đất.

– Hoàng hậu nương nương, lần trước, ngài có đưa cho thần thiếp một quyển sách...

Lý Phù Dung vừa nói vừa lấy quyển sách để sẵn trong người ra. Hoàng hậu liền cau mày, vội nói:

– Muội muội không cần gấp rút như vậy! Sách bên cung đưa cho muội thì muội cứ giữ thôi...

Lý Phù Dung vẫn một dáng vẻ thành thành thật thật đáp:

– Là chuyện của nương nương yêu cầu, thần thiếp không dám chậm trễ...

Thấy Lý Phù Dung vẫn cố chấp như vậy, chân mày của Hoàng hậu càng nhíu chặt, thăm dò:

– Nói vậy... muội đã đưa ra đáp án ta muốn?

Lý Phù Dung hai tay cầm quyển sách quý dâng lên cao, đầu cúi thấp nói:

– Nương nương thứ tội... thật ra... thật ra thần thiếp không giải đáp được câu hỏi của ngài!

Hoàng hậu nheo mắt chăm chăm nhìn Lý Phù Dung, đến giờ, nàng thật sự không thể lý giải được Lý Phù Dung là ngu thật hay là giả vờ. Giọng của Hoàng hậu lạnh đi:

– Ta đã đưa nó cho Hòa Phi rồi thì cũng chẳng có lý nào mà lấy lại. Nếu Hòa Phi xem một lần không hiểu thì... hãy xem tới khi nào hiểu thì thôi!

Nghe lời uy hiếp của Hoàng hậu, Lý Phù Dung thở hít một hơi, nhưng vẫn cứng miệng đáp:

– Thần thiếp ngu dốt đã phụ ân điển của Hoàng hậu nương nương. Xin ngài... hãy thu hồi lại để trao cho người tài trí hơn.

Cắt lời thì đầu của Lý Phù Dung đã hạ sát đất. Quyển sách quý giá ngàn vàng khó cầu kia lúc này cứ như hóa thân của rắn độc, khiến người chán ghét, hình ảnh đó in vào trong đáy mắt Hoàng hậu, càng khiến nàng khó chịu. Lại có người dám liên tục trái ý nàng như vậy!

Cảm nhận được tâm tình giá rét của Hoàng hậu, những cung nhân xung quanh run rẩy lo sợ, không dám phát ra một tiếng động. Giữa không gian vắng lặng như tờ đó, lại vang lên một tiếng nói:

– Xin Hoàng hậu hãy thu hồi sách quý...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Tối hôm nay, nhớ tới tình cảnh ở hồ sen ngày hôm đó, Lý Phù Dung vẫn cảm thấy rét trong lòng, thường hay thất thần ngẫm nghĩ. Chỉ là, có cho cơ hội làm lại, Lý Phù Dung vẫn sẽ làm ra hành động đó mà không thay đổi quyết định của mình.

Tô Tuyết ngồi bên cạnh, thấy Lý Phù Dung cứ thần thờ mãi thì chợt lên tiếng gọi:

- Dung tỷ!

Lý Phù Dung hoàn hồn, liếc nhìn Tô Tuyết một cái nhưng không có ý mở miệng. Tô Tuyết bị lơ mãi đã thành thói quen, thờ ơ nói:

- Nghe nói mấy hôm trước tỷ đã gặp Hoàng hậu?

Lý Phù Dung nhìn sang Tô Tuyết. Thời gian gần đây, nàng cảm thấy Tô Tuyết đã thay đổi, không còn nói cười như trước nữa, gương mặt lúc nào cũng nặng nề như mang tâm sự, điều đáng lẽ vốn không nên xuất hiện ở một người đơn giản như Tô Tuyết.

- Ô, chắc hẳn là hẳn nói cho người biết nhỉ!

Tô Tuyết không đáp, xem như thừa nhận. Quả nhiên, không có cái gì qua mắt được Lạc Quân Đế, may mắn là nàng, Lý Phù Dung đã không hồ đồ mà đưa ra quyết định sai lầm.

Tô Tuyết lại nói:

- Hẳn có vẻ hài lòng với tính biết sai thì sửa của Lý gia.

Lý Phù Dung nheo mắt, hóa ra, từ đầu Lạc Quân Đế đã biết rõ hành vi muốn hợp tác với Hồ gia của Lý gia. Đã vậy, hẳn còn để cho hai bên thuận lợi trao đổi, muốn nhân cơ hội thử lòng của các quan lại trong triều đình ư? Nói như vậy, Lý gia xem như đã đạt được thừa nhận của Lạc Quân Đế? An toàn rồi ư?

- Tuy bề ngoài như vô tình như thật chất tỷ vẫn rất để tâm tới sự tồn vong của Lý gia nhỉ.

Tô Tuyết băng quơ nói, Lý Phù Dung trong lúc gấp ráp vô tình đã bỏ qua sự mát mát xoẹt qua trong mắt của Tô Tuyết.

Lý Phù Dung chống chế:

- Ta đương nhiên phải quan tâm đến hưng thịnh của gia tộc chống lưng của mình rồi!

Tô Tuyết khẽ bật cười mỉa mai:

- Dung tỷ, tỷ có biết tỷ là người rất mềm lòng không? Về ngoài lạnh lùng, xa cách kia để che giấu trái tim yếu ớt của mình? Vì nhận ra được điều đó nên ta mới thân thiết với tỷ, cứ bám riết không buông vì biết thế nào tỷ cũng sẽ tiếp nhận...

Chân mày Lý Phù Dung càng nheo lại, sốt ruột hỏi:

- Tô Tuyết, người làm sao vậy?

Tô Tuyết ngưng lại nụ cười trên môi, lặc lẽ nhìn Lý Phù Dung.

- Ta... cũng không biết!

...

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung mà hỏi:

- Rốt cuộc ta đang làm sao vậy?

Tô Tuyết rất lạ, thật sự rất kỳ lạ.

Ánh mắt Tô Tuyết càng trở nên trống rỗng. Chẳng lẽ vì hành động của Lạc Quân Đế thời gian gần đây đã gây dả kích lon tói Tô Tuyết, khiến nàng không chịu nổi nữa?

Nhưng chẳng phải kiếp trước cũng như vậy sao? Lạc Quân Đế sủng ái nữ nhân khác đâu chỉ một, hai lần? Dù sao đi nữa, đó cũng chỉ là thâm tình giả ý, mục đích chủ chốt vì muốn bảo vệ cho Tô Tuyết mà thôi. Kiếp trước, Tô Tuyết không phải đã vượt qua, vẫn cười cười nói nói thế mà bây giờ lại cảm thấy tuyệt vọng?

Nhìn Tô Tuyết xa lạ ở trước mắt, Lý Phù Dung chợt hiểu hóa ra mình vẫn không hiểu hết con người của Tô Tuyết.

Sự tuyệt vọng kia bắt nguồn từ bao giờ?

Nếu tình hình như vậy tiếp tục, liệu có sinh ra khoảng cách giữa Lạc Quân Đế và Tô Tuyết?

Nghĩ tới tình cảnh xấu nhất đó, Lý Phù Dung càng lo lắng trong lòng, nhanh miệng nói:

- Tô Tuyết, người phải tin tưởng Lạc Quân Đế! Hắn làm tất cả không phải vì bảo vệ người hay sao? Có thể hắn vô tình gây tổn thương đến người, nhưng người nhất định phải hiểu rõ hắn làm vậy là vì người...

Tô Tuyết sững sờ trước lời nói của Lý Phù Dung, bất giác sự sốt ruột trong mắt của Lý Phù Dung mà bật cười.

- Tỷ là đang sợ ta hiềm khích với hắn sẽ ảnh hưởng đến tỷ hay sao?

Lý Phù Dung cắn môi, Tô Tuyết trấn an:

- Tỷ yên tâm đi! Tỷ là người bạn duy nhất của ta nên ta nhất định sẽ không làm chuyện gây hại cho tỷ đâu.

Trái tim đang đập phồng của Lý Phù Dung dần an ổn. Nhưng chưa kịp lắng đọng thì đã nghe Tô Tuyết nói:

- Nhưng... hắn thật sự yêu ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

- Dung tỷ, tỷ có muốn nghe ta kể chuyện không?

Giữa Thanh Tư Cung trống trải, Tô Tuyết bình bình cất tiếng nói.

Lý Phù Dung vẫn bảo trì trầm mặc, Tô Tuyết như nhìn như không, tiếp tục kể:

- Tỷ đã biết, ta là nữ nhi một thương gia. Gia đình của ta tuy không có quyền thế, tiền tài vô tận nhưng cha mẹ ta vẫn luôn thương yêu, chiều chuộng nữ nhi độc nhất là ta. Từ nhỏ, ta đã lớn lên trong sự bảo bọc chu toàn đó, là một đứa trẻ ngây ngô, vô lo vô nghĩ rồi dần dần trở thành một thiếu nữ may mắn không biết chuyện đời. Vốn dĩ, cha mẹ đã dự tính sẽ kén một rể hiền, tiếp tục sản nghiệp và bảo vệ ta một đời. Ta cũng đã nghĩ tương lai của mình sẽ như vậy, bình bình an an trải qua một kiếp này, sẽ không có thay đổi nếu như... không có ngày đó xảy ra...

Ngày mà hắn xuất hiện!

Hắn ưu tú, sáng chói khiến trái tim non nớt của ta ngẩn ngơ, rồi quyết đoán, bá đạo bắt ta phải đi theo hắn!

Bất giác bị bỏ giữa hậu cung đáng sợ này, ta đã rất hụt hẫng, hoảng loạn. Dù ta không làm gì vẫn bị người người công kích, khích bác. Dù ta có đau khổ, van nài hắn hãy trả ta trở về nhưng đến cùng, hắn vẫn không chịu buông tha.

Những lời hứa hẹn, cam đoan của hắn chỉ khiến ta thêm tuyệt vọng.

Hắn biết ta muốn rời khỏi hoàng cung, muốn gặp cha mẹ, muốn né tránh tất cả, hắn càng buộc chặt ta lại, không để ta có cơ hội rời xa nơi này, rời xa hắn. Hắn ngăn cách ta với thế giới bên ngoài, cả cơ hội được gặp mặt song thân cũng không cho phép...

Vì muốn che giấu cảm tình đối với ta, hắn sùng ái nữ nhân khác, hết một người lại một người. Còn ta, dù có đau khổ cách mấy vẫn chỉ có thể cắn răng thừa nhận... chỉ có thể lặng lẽ trong bóng tối chờ đợi...

Chờ đợi và chờ đợi trong mõi mòn.

...

Đó chính là số phận của Tô Tuyết, nữ nhân của Hoàng đế.

Lý Phù Dung im lặng hồi lâu, đưa mắt chăm chú nhìn Tô Tuyết đang ngây người như kẻ mất hồn ở trước mặt mà không biết phải nói gì.

- Nhưng... hần cũng có nỗi bất đắc dĩ của mình...

Mãi lúc sau, Lý Phù Dung mới căn nhắc nói.

Chẳng lẽ vì sự ép uống không được như ý nguyện mà Tô Tuyết hận Lạc Quân Đế ư?

Tô Tuyết sững người trước lý do đó, rồi bật cười chua xót.

- Ủ, hần cũng là bất đắc dĩ.

- Tô Tuyết, nếu ngươi đã biết như thế...

- Dung tỷ, tỷ có còn nhớ kiếp trước ta đã từng có hài tử của mình?

Tô Tuyết đột ngột cắt ngang lời nói của Lý Phù Dung. Lý Phù Dung bất ngờ khi nghe Tô Tuyết nhắc tới chuyện này, nhưng cũng hiểu thôi, dù sao nó cũng là một cú sốc lớn đối với Tô Tuyết.

Nào ngờ, Tô Tuyết lại nói:

- Nếu ta nói... hần có lẽ biết trước ta sẽ bị ám hại nhưng vẫn để cho nó xảy ra, tỷ có tin không?

Có tin không?

Tin không...

Lý Phù Dung choáng váng trước tiết lộ của Tô Tuyết.

Hần?

Hần lại là người âm thầm bày bố Tô Tuyết?

Lý Phù Dung lắc lắc đầu, khó mà tin tưởng cho được.

- Ngươi...

Tô Tuyết khẽ cười, cay đắng nói:

- Tỷ cũng nghĩ lời ta nói là sảng bậy phải không?

Lý Phù Dung không trả lời rõ ràng, nàng cũng không hiểu vì sao Tô Tuyết lại có ý nghĩ kinh thiên như vậy.

Tô Tuyết cup mắt, lo lắng nói:

- Tỷ còn nhớ kết quả lúc đó?

Kết quả sự tình kinh động hậu cung ở kiếp trước?

Lý Phù Dung ngẫm nghĩ rồi chợt kinh hoàng mở to hai mắt.

Khi đó, vì cố sự hậu phi liên tiếp bị sảy thai có rất nhiều người bị liên lụy, thấp thì vài mỹ nhân, cung tần, cao thì còn có cả Hoa Phi cũng dính lú, rốt cuộc bị đẩy vào lãnh cung, những phi tần không liên can cũng không tránh khỏi liên lụy, liền cả Lý Phù Dung cũng chịu cảnh cáo. Nhưng nếu nói thiệt hại nặng nề nhất, thì không phải là đương kim Hoàng hậu hay sao?

Thậm chí còn có những chứng cứ chỉ tới chỗ Hoàng hậu, thế nhưng khi ấy Lạc Quân Đế lại bỏ qua không truy xét tội chủ mưu ám hại hoàng tử, mà chỉ trách Hoàng hậu quản thúc vô năng, thu hồi một phần quyền lực của nàng.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Lạc Quân Đế đang bao che cho Hoàng hậu, nhưng thật sự có phải như thế? Không truy xét chứng cứ? Vậy thì không cách nào chứng minh được chứng cứ đó là thật hay giả!

Hần cũng không lợi dụng kết quả vụ án đó mà bắt tội Hoàng hậu, đơn giản chỉ nói nàng vô năng để quy chụp. Thời điểm đó, dù Hoàng hậu có lật được tội án của mình hay không thì cũng minh chứng rằng nàng thật sự không có khả năng quản lý hậu cung. Thật sự vô năng!

Mà đứng sau Hoàng hậu chính là Hồ gia!

Nghĩ tới đó, Lý Phù Dung thật sự không còn chắc chắn vào ý nghĩ của mình nữa. Bởi vì... đối với tính cách của Lạc Quân Đế, hần quả thật có thể làm ra hành động như vậy!

- Ngươi...

Lý Phù Dung cố nói gì đó nhưng không biết nên phải nói gì. Nhưng cứ bỏ mặc để tình cảm giữa Tô Tuyết và Lạc Quân Đế càng lúc càng xấu đi thì đối với nàng tuyết đối là bất lợi.

- Người đã xác nhận chuyện đó sao?

Cuối cùng, Lý Phù Dung cắn răng hỏi.

Tô Tuyết im lặng, mãi lâu sau mới bật ra:

- Xác... nhận?

- Phải! Người chắc chắn suy đoán của người là đúng sao? Biết đâu người đã vô tình nghĩ oan cho hần!

Lý Phù Dung nheo mắt, có phần nói ra những lời trái lương tâm.

Tô Tuyết vẫn ngồi bất động, nhưng một hình nhân lạc mắt linh hồn, nàng nói:

- Ta... không có can đảm đó!

Hả?

- Hần là người thân duy nhất của ta ở đây, ta thật sự không cách nào chấp nhận được nếu đó là sự thật... Ta sợ... rất sợ...

Tô Tuyết ngược mặt lên nhìn Lý Phù Dung, đôi mắt đong đầy nước cố kiềm giữ không để trào ra.

- Cho nên ta tình nguyện trở thành kẻ hồ đồ cũng không dám đi tìm sự thật..

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tô Tuyết đi rồi, Lý Phù Dung vẫn ngồi yên bất động.

Khi nghe những lời kia của Tô Tuyết, lẽ ra Lý Phù Dung nên giống như mọi lần, khuyên can Tô Tuyết, bảo Tô Tuyết hãy vững niềm tin đối với Lạc Quân Đế. Thế nhưng, Lý Phù Dung không nói được, một chữ cũng không nói được.

Về sau, mỗi lần nhìn thấy Tô Tuyết, Lý Phù Dung có phần chột dạ, vì nhớ tới những suy tính ích kỷ của mình. Bởi thế, thời gian gần đây, Hòa Phi, Lý Phù Dung thường hay tránh né tiếp xúc với Hòa Tần, Tô Tuyết.

Ngăn cách đó người ngoài nhìn vào cũng nhận ra rõ ràng nên trong hậu cung nhằm chán nổi lên những lời bàn ra tán vào và đại đa phần đều nhằm vào kẻ có địa vị không thấp, không cao, Hòa Tần kia.

Bỏ qua những con sóng nhỏ trong hậu cung, vì lúc này còn có chuyện hệ trọng hơn xảy ra: Hoàng hậu xuất cung! Trở về nhà mẹ thăm Hồ lão phu nhân đang trọng bệnh!

Hoàng hậu xuất cung đương nhiên là chuyện quan trọng. Dù nàng chỉ ra ngoài hai, ba ngày nhưng trong hai, ba ngày Hoàng hậu không có mặt đó, ai sẽ là người thay nàng quản lý hậu cung? Đó là điều khiến hậu phi nhiệt tình phát lộ quan tâm.

Dù chỉ có thời gian mấy ngày ngắn ngủi, nhưng nếu được chọn thay mặt Hoàng hậu thì ở hậu cung này, kẻ đó chẳng phải trở thành người có quyền to nhất hay sao? Đừng thấy thời gian ít ỏi đó mà xem thường, quan hệ trọng đại trong đó có không ít đầu. Vừa được trở thành kẻ có tiếng nói lớn nhất, có thể tiếp xúc với những vị trí thường ngày không động tới được, thậm chí, nếu may mắn có thể nhìn qua sổ sách hậu cung thì lợi ích càng khó mà nói cho hết được. Cho nên, từ khi bắt đầu nghe tin phong thanh, những hậu phi đã nhiệt liệt lấy lòng Hoàng hậu, muốn bắt lấy cơ hội hiếm có này.

Những cung tần địa vị thấp khó có cơ hội tranh đấu chỉ có thể tham gia náo nhiệt, trận chiến quyết liệt là ở trận địa của tứ phi kia.

Hòa Phi trước giờ không tranh đấu, xem như có thể loại được một đối thủ. Hòa Phi trước nay vẫn luôn giành giật lợi ích cho mình, bây giờ làm sao thiếu được. Vì thường ngày, hay ton hót lấy lòng Hoàng hậu, thật sự là một đối thủ đáng gờm.

Nhân Phi thường ngày gió chiều nào theo chiều đó, bo bo giữ mình cũng bất ngờ tham gia trận chiến. Nàng đã nghĩ qua rồi, hậu cung này trừ Hoàng hậu ra thì tứ phi địa vị cao nhất, lúc này muốn tìm người thay mặt cho Hoàng hậu thì không thể nào chạy ra khỏi bốn người được. Hòa Phi không tính, Hòa Phi lại quá háo thắng, hấp tấp, hoàn toàn là kẻ không sử dụng đầu óc, để nàng ra mặt không biết sẽ gây ra bao chuyện buồn cười, Hoàng hậu chắc chắn

sẽ không để mình bị đánh nhờ vì Hoa Phi nên cơ may chọn nàng là rất thấp. Chiêm Phi kia dù là sủng phi nhưng dù sao cũng nhập cung không lâu, không có kinh nghiệm là một, cái chính nàng dù sao cũng là ngoại tộc, không thể an tâm được. Suy qua xét lại, vẫn là Nhân Phi nàng có cơ may cao nhất. Với suy nghĩ đó, Nhân Phi xuất trận.

Thậm chí ngay cả phụ nữ có thai, Chiêm Phi, cũng tỏ vẻ muốn tranh thủ cơ hội cho mình. Chiêm Phi mấy ngày gần đây có phần bớt căng quấy hơn xưa, suy nghĩ cũng thấu đáo hơn, có vẻ như đã học hỏi được không ít, dù cũng không rõ ràng giành giật cái danh “thay mặt Hoàng hậu” kia có cái gì tốt nhưng ai nấy đều trông đỏ mắt như vậy chắc cũng không kém cho được.

Với tính tình của nàng, đương nhiên đã vò vĩnh với Lạc Quân Đế, chỉ là Lạc Quân Đế trước nay không buồn can thiệp vào chuyện của hậu cung, tất cả đều bỏ mặc cho Hoàng hậu, lúc này cũng không khác.

Chiêm Phi bên này không lấy được chút ưu việt chỉ có thể đẩy mặt đi tới chỗ Hoàng hậu...

Dù sao nguyên do xuất cung của Hoàng hậu vốn cũng không phải là chuyện vui gì nên vừa phải ra mặt lấy lòng cũng không thể làm quá rõ ràng khiến Hoàng hậu chướng mắt. Nói tóm lại... con đường phía trước cũng rất chông gai!

- Nương nương, ngài cứ an tâm chăm sóc cho Hồ lão phu nhân, mọi chuyện trong cung cứ giao lại cho bọn thiếp, không cần phải lo lắng gì cả.

Hoa Phi kiềm nén tươi cười mà nói ra lời thăm thiết với Hoàng hậu, nhưng biểu cảm vờ vịt không ra hồn đó chỉ khiến người khác chán ghét. Hoàng hậu chẳng buồn mở miệng cũng chẳng thèm liếc nhìn nửa mắt.

Chiêm Phi thấy Hoa Phi sốt sắng như vậy thì đâm gấp gáp, liền nói:

- Đúng vậy đó nương nương. Dù sao Na Hoa trước kia cũng đã từng theo mẫu hậu xử lý việc trong hậu cung qua, kinh nghiệm cũng là có chút ít, sẽ không để mọi thứ rối tinh lên...

Hoa Phi liền trừng mắt nhìn Chiêm Phi, Chiêm Phi không chịu thua kém cũng giương mắt nhìn lại.

Bị hai người làm phiền mãi, Hoàng hậu đã có chút không kiên nhẫn, nhưng lúc này cũng không tốt đuổi người. Trong thâm tâm các nàng nghĩ gì, Hoàng hậu lẽ nào còn không rõ ràng, nhưng phải trao quyền hành lại là chuyện xác thực, không thể nào tránh khỏi. Hoàng hậu liếc nhìn về phía Nhân Phi đang im lặng đứng một bên, ngầm nghĩ: nàng ta vẫn thông minh hơn hai kẻ ngu ngốc kia.

Nhân Phi gia thế kém nhất trong tứ phi, lời nói cũng ít trọng lượng nhất, bản thân nàng lại bất định, gió chiều nào theo chiều đó nên trước giờ Hoàng hậu cũng không đặt vào trong mắt. Nhưng quả thật, trước mắt không có nhân tuyển nào thích hợp là Nhân Phi này.

Nếu là trước kia, người nàng chọn lựa sẽ là Hòa Phi Lý Phù Dung!

Hòa Phi này bản lĩnh có cao cường hay không thì không biết, nhưng nàng quả thật không tranh với đời, đó là sự thật chứ không phải vờ vịt ngoài mặt. Hơn nữa, có thể sống an ổn tự tại tới bây giờ, nói Hòa Phi không có chút thông minh, Hoàng hậu nhất định không tin. Nếu giao quyền hành lại cho nàng thì tốt rồi, một là nàng sẽ làm hoàn thiện để không đắc tội với ai hoặc đã sẽ đắc tội hết tất cả mọi người chỉ để có thể toàn vẹn giao phó tất cả lại cho Hoàng hậu. Hoàng hậu biết, Lý Phù Dung nhất định sẽ làm như thế.

Chỉ là, nhớ tới việc mấy ngày trước Lý Phù Dung dám cự tuyệt mình, Hoàng hậu lại lên cơn buồn bực. Rốt cuộc, vẫn không rũ bỏ được cơn giận trong lòng, Hoàng hậu lên tiếng nói:

- Những ngày ta xuất cung, hãy để cho... Nhân Phi thay mặt ta trông coi hậu cung đi!

Trong lúc Hoa Phi và Chiêm Phi đang cự nự, nào ngờ Hoàng hậu lại buông xuống quyết định như vậy, hai người sửng sốt, không thể nào ngờ được. Nhân Phi cũng không nghĩ mọi việc lại đơn giản, suôn sẻ như vậy, nhân lúc Hoàng hậu vừa mới hạ lệnh, lập tức quỳ xuống đáp:

- Nô tì tạ ơn Hoàng hậu ưu ái.

Miếng bánh từ trên trời rớt xuống, hơn nữa lại là thứ mình đã trông ngóng từ lâu, Nhân Phi đã hạ quyết tâm dù có đắc tội với Hoa Phi và Chiêm Phi cũng không buông bỏ. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một để nàng thay đổi địa vị của mình.

Nghe Nhân Phi tạ ân, Hoa Phi và Chiêm Phi mới từ trong sửng sốt bừng tỉnh, liền phản đối:

- Nương nương, làm sao có thể dễ dàng ra quyết định như vậy...

- Nàng ta là ai mà có thể quản lý hậu cung được chứ...

Rầm

Tách trà trên tay Hoàng hậu đặt mạnh xuống bàn vang lên tiếng động không nhỏ, Hoàng hậu quát mắt nhìn qua hai vị phi tử đang hùng hục kia, lạnh lùng nói:

- Vậy các ngươi là ai mà dám ở trước mặt ta hô to gọi nhỏ? Các ngươi có còn nhớ thân phận của mình hay không?

Hất tay một cái, tách trà trên bàn quăng mạnh xuống mặt đất vỡ toang, Hoa Phi và Chiêm Phi cùng tái mặt, có vẻ như Hoàng hậu đã nổi giận thật rồi. Hoa Phi lập tức quỳ xuống, Chiêm Phi ngoan ngoãn thu lại chồng đối của mình, đầu khể cúi xuống.

- Thần thiếp biết tội! Hoàng hậu nương nương bớt giận...

- Nương nương bớt giận...

Ngực Hoàng hậu vẫn phập phồng như cũ, chưa có vẻ nguôi xuống. Chiêm Phi vẫn không chịu thua, lại thử nói:

- Nương nương, chỉ là Na Hoa lo ngại Nhân Phi không xử lý tốt gây ra chuyện làm liên lụy tới thanh danh của nương nương thôi...

Hoa Phi đang dập đầu bất chợt nghe Chiêm Phi nói thế cũng không chịu yếu thế muốn nói thêm nhưng Hoàng hậu đã phát tay nói:

- Nàng là người bổn cung chọn lựa, nàng ta làm tốt hay không, tự bổn cung có chủ trương. Làm tốt tạm thời chưa nói, nếu thật gây ra có sự, bổn cung cũng không bao che, thậm chí sẽ tự mình trừng trị tội với đức Hoàng thượng. Chỉ là, nếu như để bổn cung biết được có người cố ý gây sự... bổn cung tuyệt không bỏ qua!

Hai người cảm nhận được sự uy hiếp của Hoàng hậu, sống lưng lạnh lẽo một hồi.

Kết quả đã quyết định như thế, dù có ở lại cũng không nghĩ lý gì nữa, Chiêm Phi lục đục bảo một, xin đi trước rồi tới Hoa Phi cũng xin cáo lui. Khi còn lại mình Nhân Phi, Hoàng hậu mới nói:

- Hai ngày này, ta sẽ cử ma ma quản lý tới dạy bảo người một chút sự tình, người hãy cố mà học theo. Dù sao ta cũng đã có sắp xếp thỏa đáng, tới lúc đó, cũng không mấy việc cần người ra mặt...

Nhân Phi cũng hiểu rõ Hoàng hậu làm sao dễ dàng buông tay mọi thứ giao người khác nắm như vậy. Nhưng lợi ích trong đó quá lớn, khiến nàng không cách nào buông tha.

- Dạ, nô tì xin nghe sắp xếp của nương nương.

Mấy ngày sau, Hoàng hậu chiêm trống xuất cung.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Hoàng hậu ngồi xa giá tiền hô hậu ủng quay trở về Hồ gia. Một đội quân dẫn đầu dọn đường, dân chúng quỳ hai bên tò mò ngược đầu nhìn theo đoàn người, mong được chút cơ may được một lần trông thấy mẫu nghi thiên hạ. Mỗi lần có cơn gió nào đó thổi qua làm rèm che phát phới thì lại có những tiếng ồ à khe khẽ vang lên. Nhưng đáng tiếc, kiệu phượng trước sau có đến mấy lớp rèm nên chuyện thấy được người bên trong gần như là không thể.

Đội ngũ dừng trước cửa lớn của Hồ gia, những người trong nhà bắt kẻ trên dưới, thân phận gì cũng đều đứng ngoài cửa nghênh đón. Hoàng hậu vừa bước xuống kiệu liền thấy cảnh cả nhà họ Hồ đang quỳ trên đất, Hồ thái sư được đặc ân không quỳ nhưng cũng cúi người cung kính. Hoàng hậu không nhanh không chậm nói:

- Miễn lễ! Mọi người đứng cả lên đi!

Cả dòng họ nói tiếng tạ ân rồi lục đục đứng lên, đại đa phần vẫn e sợ mà cúi thấp đầu, chỉ có vài đứa bé nhỏ vì tò mò mà len lén nhìn ngấm dung nhan Hoàng hậu.

Sau khi Hoàng hậu vào phủ, đội ngũ hộ vệ theo trình tự mà bao quanh Hồ phủ bảo vệ an toàn cho Hoàng hậu, Hồ phủ những ngày sắp tới bước vào thời điểm giới nghiêm cao độ.

Nhập phủ rồi vẫn chưa xong, trước sau còn phải ngồi một lúc để cho dòng tộc tới diện kiến để thể tình thần đoàn kết trong gia tộc. Đây chính là cơ hội cho mọi người trong dòng họ, nếu may mắn được Hoàng hậu nhớ tới hoặc có ấn tượng tốt thì tương lai sẽ vô vàn thuận lợi, nên ai nấy đều thấp thỏm chờ tới lượt. Đáng tiếc, người lại quá đông nên chỉ có một số người đặc biệt được ưu ái cho vào cúi đầu với Hoàng hậu, thời gian cũng không quá nhiều, chỉ nói qua một, hai câu rồi phải lui ra, cơ bản là không thể nào nhớ được ai là ai.

Phải mất một lúc lâu, gặp đã không ít người, ban thường cũng không ít, xã giao cơ bản mới coi như xong, Hoàng hậu còn phải nghỉ ngơi, cho tất cả mọi người bên ngoài lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại vài người, Hoàng hậu lên tiếng nói:

- Phụ thân, mẫu thân mấy ngày nay thế nào? Đã khỏe lên nhiều chưa?

Hồ thái sư đáp:

- Người dù sao cũng có tuổi, thật ra bệnh tình cũng không nặng như bên ngoài đồn đãi đâu.

Hoàng hậu nói:

- Dù sao thì cũng phải tĩnh dưỡng thật tốt. Phụ thân cũng nên chú ý sức khỏe của mình, tránh quá mệt nhọc mà gây thương tổn.

- Con yên tâm, thân thể của phụ thân vẫn rất tốt, sẽ không bệnh tật gì.

Hồ thái sư năm nay đã hơn sáu mươi, xấp xỉ bảy mươi rồi nhưng vì bảo dưỡng tốt, người không biết nhìn vào cũng tưởng mới năm mươi thôi, quả thật là còn rất mạnh khỏe. Là mạnh khỏe tới không cần thiết!

Hồ thái sư là nguyên lão tam triều, còn lại là sư phó của tiên vương và đương kim Hoàng thượng, thân phận thật sự rất là cao. Năm đó, Hồ thái sư chỉ có toàn con trai, đến mãi năm mười tuổi mới có được một nữ nhi. Nàng không những xinh đẹp, đáng yêu hiểu lòng người mà về học thức cũng rất xuất sắc, là minh châu hiếm có được phụ thân Hồ thái sư yêu thương hết mực.

Thế là, một ngày nọ, Hồ thái sư lại chấp nhận gả nàng cho tam Hoàng tử vô danh vô thực. Lúc đó, vô số lời dị nghị đã nổi lên, bao nhiêu người mang tâm tưởng nhớ tới tiểu thư Hồ gia cũng hợp sức kháng nghị, kêu gọi Hồ thái sư thay đổi quyết định. Dù vậy, Hồ thái sư vẫn trước sau như một, kiên quyết gả con gái đi, lão tự nói: “Tam Hoàng tử là người chân thật, Yên Nhi gả cho hắn sẽ bình an, thanh thản một đời”. Bởi thế, Hồ Nhữ Yên trở thành thế tử kết tóc của tam Hoàng tử Lạc Quân, rồi trở thành mẫu nghi thiên hạ!

Về sau, khó có thể nói được quyết định khi đó của Hồ thái sư có nguyên do gì, có thật sự bởi vì lão ưu ái tam Hoàng tử không quyền không thế, làm người không tệ nên mới gả nữ nhi hay lão có tầm nhìn xa trông rộng, đoán được tương lai của tam Hoàng tử không tầm thường mà quyết định đánh cược...

Không ai biết rõ, nhưng thật sự, Hồ thái sư đã thành người chiến thắng!

...

Hoàng hậu cup mi mắt, nói:

- Nữ nhi muốn đi thăm mẫu thân.

Hồ thái sư bảo:

- Con cũng đã mệt rồi, cứ nghỉ ngơi một lúc rồi qua cũng không muộn.

Hoàng hậu vẫn lắc đầu nói:

- Không! Chưa thấy được mẫu thân, nữ nhi vẫn không an tâm..

Hồ thái sư không cản nữa, tùy ý nói:

- Vậy theo ý con đi!

Hoàng hậu thay lễ phục phức tạp thành một thân áo nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn trang trọng không kém, rồi dẫn người tới viện của mẫu thân thăm hỏi.

Hồ lão phu nhân nghe nữ nhi về thăm, từ sớm đã mong chờ, lúc này trông thấy nữ nhi, nước mắt liền rơi.

Quần thần khác biệt, Hoàng hậu không quỳ mà cúi thấp đầu thưa:

- Nữ nhi bất hiếu về thăm mẫu thân rồi đây...

Hoàng hậu xúc động nói, đôi mắt đã ửng đỏ. Hồ lão phu nhân khó kiềm nén, run run vươn bàn tay gầy guộc ra chạm mặt Hoàng hậu mà nước mắt rơi xuống.

- Nữ nhi ngoan, nữ nhi ngoan của ta...

Nữ nhân đã nhập cung rất khó có cơ hội ra ngoài, cả Hoàng hậu cũng vậy. Tuy hằng tháng, vẫn có đặc ân được vào cung thăm hỏi nhưng vì Hồ lão phu nhân tuổi tác đã cao, sức khỏe cũng không tốt nên có khi cả năm cũng khó mà gặp nhau một lần. Lúc gặp nhau thì lại vào lúc sinh ly tử biệt, làm người ta thật khó mà tiếp nhận.

Ngày hôm đó, Hoàng hậu luôn ở bên Hồ lão phu nhân, hầu chuyện cùng người. Hồ lão phu nhân cao hứng mà bật cười nhiều lần, tinh thần phấn chấn lên hẳn.

Chương 36

Ba ngày như chớp mắt trôi qua, đêm nay đã là đêm cuối cùng Hoàng hậu ở lại Hồ gia.

Đêm này, Hoàng hậu không đi bên Hồ lão phu nhân mà gặp riêng Hồ thái sư ở thư phòng.

- Yên Nhi, Hoàng thượng có đối xử tốt với con không?

Hồ thái sư ôn tồn cất tiếng nói, bình thường dù lão có lạnh lùng, nghiêm khắc đến đâu đi nữa thì lão vẫn là một phụ thân, vẫn sẽ lo lắng hạnh phúc của nữ nhi mình.

Hoàng hậu nói:

- Lạc Quân Đế trước giờ vẫn luôn tôn trọng, cũng chẳng có gì là không tốt đối với nữ nhi.

Hồ thái sư khẽ thở dài, là nữ nhân đã khó, nữ nhân của Hoàng đế lại càng khó. Ba ngàn giai lệ, lớp sau trẻ đẹp hơn lớp trước, khắp nơi đều là đấu đá, tranh giành, tình người bạc bẽo, mà Lạc Quân Đế thì chỉ có một, đối với là thật tình? Hữu tình? Không có cơ hội xuất cung, chẳng có người bầu bạn, dù có là Hoàng hậu thì sao, có thể thoát được vũng bùn sâu này...

Nhưng ngẫm nghĩ tới lợi ích mà Hồ gia đạt được, Hồ thái sư lại nguôi ngoai tự nghĩ: “đó là cái giá phải trả, là đáng giá...”

Hồ thái sư không nói chuyện này nữa, giữa hai phụ tử dường như cũng chẳng có đề tài chung gì nên không khí chìm vào trong im lặng.

Cảm thấy như vậy mãi cũng áy náy, Hồ thái sư lên tiếng bảo:

- Yên Nhi, hôm mai con phải hồi cung rồi, nên nghỉ ngơi sớm đừng để mất tinh thần.

Hoàng hậu không đáp, lẳng lặng nhìn Hồ thái sư hồi lâu. Hồ thái sư bị nàng nhìn chăm chăm tới khó chịu. Nữ nhi của hắn ngày trước tuy dịu dàng, thủy mị không hay nhiều lời, nhưng đôi mắt của nàng là trong suốt, vốn không nặng tâm tư như hiện giờ. Lão biết, những năm qua nàng sống không dễ dàng, uất ức cũng không ít, nhưng Hồ gia cũng đã ra sức không nhỏ, giúp nàng vững vàng ngồi trên vị trí cao cao tại thượng kia.

- Yên Nhi, rốt cuộc con muốn nói gì?

Hồ thái sư cau mày, bật tiếng hỏi.

Hoàng hậu vẫn nhìn Hồ thái sư, trong đáy mắt soẹt qua tia bi ai nhưng liền biến mất, chỉ còn lại tỉnh táo, nàng hỏi nhưng là xác định:

- Hồ gia nuôi tư binh?

Hồ thái sư giật mình, chuyện này vốn hệ trọng để lộ ra chính là tử tội, ngay cả nhi tử thân sinh cũng không mấy người biết được, làm sao nàng, một nữ nhân trong thâm cung lại biết được? Nếu nàng đã biết vậy người kia có biết hay không?

Hồ thái sư chống chế:

- Yên Nhi, con đang nói hồ đồ gì vậy? Để người ngoài nghe được thì họ sẽ nghĩ gì chứ?

Hoàng hậu không hoảng sợ, vẫn ôn tồn nói:

- Nữ nhi một hai cũng hiểu được tính cách của phụ thân, cũng biết tác phong làm việc của người. Trước kia, chi là mơ hồ không dám xác nhận, bây giờ, nữ nhi chỉ muốn từ phụ thân nghe câu trả lời là thật hay không thôi.

- Con đang nói những nói cuối gì vậy? Làm sao lại có thể...

- Phụ thân, nữ nhi tuy trong hậu cung, nhưng không phải mất mồm tai điếc, cái gì cũng không rõ ràng nhưng nữ nhi muốn có một lời nói xác nhận của phụ thân mà thôi.

Hồ thái sư căm căm nhìn Hoàng hậu, nặng nề hỏi:

- Người là thay mặt Lạc Quân Đế?

Hoàng hậu im lặng hồi lâu rồi đáp:

- Không phải! Nữ nhi là vì chính mình mà hỏi. Chỉ là không muốn mãi mãi làm kẻ hồ đồ.

Hồ thái sư suy tính trong lòng, tình cảm lạnh nhạt giữa nữ nhi và Lạc Quân Đế, lão cũng là hiểu rõ.

Lão sống tới từng tuổi này, nhìn qua biết bao hạng người, lại từng giảng dạy và tiếp xúc trực tiếp với Lạc Quân Đế, càng hiểu rõ đây là con người bạt tình, chỉ nói tới lợi ích!

Năm xưa, lão nhìn trúng tài năng và dã tâm của Lạc Quân Đế nên mới chấp nhận đem nữ nhi duy nhất của mình ra mà đánh cược. Còn Lạc Quân Đế lúc đó sức yếu thể cô, dù tâm cao khí ngạo nhưng cũng không thể không cúi đầu nhận sự giúp đỡ từ Hồ gia. Từ đó, mới có đám mai mối này.

Sự thật chứng minh, lão đoán đúng rồi! Lạc Quân Đế thật sự lên ngôi Hoàng đế, nữ nhi của lão thành mẫu nghi thiên hạ! Hồ gia một bước trở thành gia tộc đứng đầu Nam Quốc! Còn cái giá phải trả là thành mục tiêu cổ kị của Lạc Quân Đế!

Nhưng cũng vì vậy, lão càng chắc chắn Lạc Quân Đế tuyệt đối tới bây giờ không có tình ý với nữ nhi của mình, chỉ là, nữ nhi này liệu có tình ý với Lạc Quân Đế hay không thì lão không xác định được.

- Yên Nhi...

Hoàng hậu nhìn qua đã hiểu Hồ thái sư đang nghĩ gì. Nàng là người Hồ gia, từ đầu đã bị Lạc Quân Đế bài xích, xa lánh. Còn đối với Hồ gia, nàng lại là thê tử của Lạc Quân Đế, khó lòng mà tin tưởng. Có đôi lúc, nàng cũng không rõ mình là ai nữa...

...

Hồ thái sư e ngại Hoàng hậu không được giải đáp mà nảy sinh khúc mắc với Hồ gia, chuyện đó nếu thành sự thật thì sẽ là mối nguy ẩn tàng đối với Hồ gia. Cho nên, lão nhất định, nhất định phải trấn an nàng bằng mọi cách.

- Yên Nhi à, phụ thân biết con cũng không dễ dàng, nếu trong lòng khó chịu thì ra ngoài nhiều một chút. Tuy thân phận của con khó mà xuất cung, nhưng cũng không phải là không thể, chỉ cần có lý do xác đáng, Lạc Quân Đế cũng khó mà từ chối cho được. Con thử nghĩ xem nên đi đâu, tới địa phương nào để bản thân được thanh tịnh... Thật sự không nên suy nghĩ quá nhiều, chỉ tổ thiệt thân mà thôi...

Hoàng hậu nhìn Hồ thái sư dỗ mình như dỗ một đứa con nít ba tuổi, đáng tiếc, nàng dù muốn cũng không tự đánh lừa mình được như vậy.

- Phụ thân, phụ thân cứ an tâm đi. Nữ nhi hiểu rõ thiệt hơn trong chuyện này, biết rõ sự tồn tại của nữ nhi gắn liền với Hồ gia. Nữ nhi không có, Hồ gia có thể lung lay tổn thất nhưng Hồ gia không còn, nữ nhi chắc chắn cũng không có quả lành để ăn...

Nàng biết, hiểu rõ bản thân mình và Lạc Quân Đế là nghiệt duyên, khó mà đứng cùng một bên.

- Chỉ là, nữ nhi không muốn đến chết vẫn là kẻ ngốc, hồ đồ. Tư vị bị lường gạt một đời thật sự rất khó chịu, phụ thân à.

Xin hãy để nàng chết cũng biết vì sao mình chết.

Hồ thái sư im bật. Xét cho cùng, lão đã làm gì được cho nữ nhi của mình?

Rất lâu sau, Hồ thái sư nặng nhọc phát ra một tiếng:

- Phải!

...

- Phải! Đúng như con nói, Hồ gia thật sự có tư binh!

Dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi nghe câu xác nhận này, Hoàng hậu không tránh khỏi cảm giác bị ruồng bỏ.

- Tại sao vậy?

Hoàng hậu nhẹ giọng hỏi, không biết có chấp nhận hiện thực hay chưa.

Hồ thái sư hùng hồn đáp:

- Vì bảo tồn Hồ gia!

- Bảo tồn Hồ gia?

- Phải! Tất cả chính là vì Hồ gia mà thôi!

Hồ thái sư phân trần:

- Yên Nhi, tới giờ con không phải chưa từng biết con người của Lạc Quân Đế! Hắn là kẻ có dã tâm cùng là kẻ tuyệt tình, máu lạnh, không dung được một hạt bụi và hắn có thể bất cứ lúc nào sẽ quay lại cho Hồ gia một đòn trí mạng! Ta cũng là vì bất buộc, vì Hồ gia lưu lại một con đường, một bùa cứu mạng mà thôi...

Hoàng hậu nhắm tịt hai mắt, che giấu sự trống trải trong lòng.

- Thật sự là vì bảo hộ Hồ gia mà thôi?

Hồ thái sư kiên quyết nói:

- Đúng vậy! Phụ thân cũng vì bảo đảm sự sinh tồn trên dưới của Hồ gia mà bị ép uống thôi...

- Vậy nếu như... nếu như Lạc Quân Đế không đối phó Hồ gia thì sao?

Hồ thái sư sững sờ trước câu hỏi bất ngờ của Hoàng hậu.

Lạc Quân Đế bỏ qua cho Hồ gia? Từ trước tới giờ, lão chưa từng nghĩ vậy. Nhưng nếu thật sự, vạn nhất Lạc Quân Đế không đối với Hồ gia, vậy những suy tính của lão để làm gì?

Hoàng hậu chờ mãi không nghe câu trả lời của Hồ thái sư, tuyệt vọng trong lòng lại càng lớn. Quả nhiên!

Hồ thái sư có thể đưa ra câu nói dối để trấn an Hoàng hậu, nhưng lão biết nữ nhi của lão thông minh như thế sẽ khó mà bị qua mặt, hơn nữa, lão cũng không muốn lường gạt cả nữ nhi mình.

Bất luận thế nào cũng không tránh khỏi trận chiến này trong tương lai?

Đã không còn gì để nói nữa, Hoàng hậu đứng lên bước thẳng ra cửa. Hồ thái sư nhìn theo bóng lưng thẳng tắp nhưng trơ trọi, cô độc đó mà xót xa trong lòng. Khi bàn tay Hoàng hậu chạm lên cánh cửa định mở nó ra thì lão đã hạ quyết tâm nói:

- Tới lúc đó, con vẫn là Hoàng hậu! Mãi mãi là Hoàng hậu! Duy nhất!

Hoàng hậu không nói gì, động tác trên tay mạnh hơn, đẩy cửa bước ra ngoài.

...

Ngày hôm sau, Hoàng hậu thức dậy từ sớm. Sau khi chuẩn bị cung trang xong thì qua viện của Hồ lão phu nhân từ biệt.

- Mẫu thân, nữ nhi phải hồi cung rồi.

Hồ lão phu nhân rung rung nước mắt, lần này từ biệt không biết tới khi nào mới có dịp để gặp lại nữa. Có thể, đây đã là lần cuối cùng.

Nước mắt Hồ lão phu nhân chảy dài, ngậm ngùi không nói nổi một lời nào, chỉ có thể lặng thầm nhớ kỹ dáng vẻ nữ nhi của mình, nhưng nước mắt nhạt nhòa làm lão muốn nhìn cũng không thể nhìn cho rõ.

- Mẫu thân, xin hãy giữ sức khỏe. Ngăn vạn lần phải bảo trọng...

Nói tới đây, nước mắt của Hoàng hậu không kiềm được mà rơi xuống. Hồ lão phu nhân thất thanh:

- Nữ nhi... nữ nhi của ta a...

Hoàng hậu đột ngột quỳ xuống trước mặt lão phu nhân. Mọi người trong phòng thấy nàng quỳ xuống, kinh hoàng mà quỳ sát đất theo, không dám ngăn đầu lên.

- Mẫu thân, nữ nhi bất hiếu, không thể phụng dưỡng người, xin hãy bảo trọng...

Sau khi chỉnh đốn lại trang phục, dặm lại phấn son, nuốt vào những giọt lệ, Hoàng hậu đường hoàng bước từng bước ra khỏi viện, hiên ngang ngẩng cao đầu nhận dập đầu từ biệt của tất cả mọi người của Hồ gia.

Bước từng bước ra khỏi Hồ gia, vững vàng ngồi trên kiệu phụng, Hoàng hậu quay đầu qua nhìn những người còn đang quì mọp trên đất kia trước khi rèm che buông xuống một lần cuối cùng.

- Khởi giá hồi cung!!!

Hiệu lệnh cất lên, đoàn người bắt đầu rục rịch.

- Hoàng hậu hồi cung!!!

Đoàn trống dẫn đầu bắt đầu đánh trống lệnh, bước đi đầu tiên.

Tùng

Tùng tùng...

Những người Hồ gia còn quì cất cao giọng nói:

- Cung tiễn Hoàng hậu...

Trong kiệu phụng, Hoàng hậu nhắm nghiền hai mắt, cách biệt với thế giới bên ngoài.

“Dù có là Hoàng hậu, thì nàng vẫn chỉ là con cò trong tay người khác, một con cò có giá trị...”

- Cung tiễn Hoàng hậu...

Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế...

Thiên thiên tuế...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Đoàn quân hộ tống Hoàng hậu vừa mới khởi hành từ Hồ gia thì trong hậu cung, tất cả phi tần đã tập trung từ sớm để chờ đợi nghênh đón Hoàng hậu hồi cung.

Mấy ngày nay, Nhân Phi thay mặt Hoàng hậu tạm thời quản lý hậu cung, dù chỉ trong ba ngày ít ỏi hơn nữa cũng gặp không ít phiền toái, nhưng cũng đủ để nâng cao địa vị của Nhân Phi, giúp nàng đứng thẳng lưng, tự tin hơn rất nhiều.

Mấy ngày này, Hòa Phi, Lý Phù Dung vẫn một mực làm tổ trong Thanh Tư Cung, chưa từng bước chân ra ngoài, Huệ Tần, Tô Tuyết cũng có đến gặp nhưng bị khước từ ngoài cửa.

Hoàng hậu hồi cung, thân là phi tần không tiện tìm lý do vắng mặt. Hôm nay là lần đầu tiên sau một thời gian dài cả hai mới gặp mặt với nhau.

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung phía sau khẽ mỉm cười, Lý Phù Dung vẫn chưa sẵn sàng gặp mặt với Tô Tuyết liền quay đầu đi. Sự tình chỉ diễn ra trong phút chốc thế mà vẫn bị một số người có tâm bắt gặp.

Hòa Phi và Huệ Tần quả nhiên đang có xích mích.

Rốt cuộc, kiệu phụng của Hoàng hậu đã về tới trước cửa hậu cung, chúng phi đồng loạt cúi đầu, cung kính thưa:

- Cung nghênh Hoàng hậu hồi cung.

Hoàng hậu bước xuống kiệu phụng, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng phi đang quì dưới đất, lạnh nhạt nói:

- Đứng cả lên đi!

Vừa đứng lên, Hòa Phi liền từ trong đám người bước tới gần, thân thiết nói:

- Nương nương, rốt cuộc ngài đã trở về. Thần thiếp thật sự rất nhớ nương nương...

Hòa Phi dám to gan khoe mẽ trước mặt mọi người như vậy cốt để người khác phải nhớ nàng mới là người thân cận nhất với Hoàng hậu, cũng không phải ngày một ngày hai mà một số ai đó dễ dàng thay thế được.

Hoàng hậu chỉ ồ một tiếng, cũng chẳng nhìn ra buồn vui.

- Thế sao. Hòa Phi thật đã có lòng rồi.

Không đứng lâu ở đây, Hoàng hậu đã nói:

- Lòng thành của các muội muội bổn cung đã ghi nhớ, chờ đến giờ chắc đã mệt mỏi rồi nhĩ.

Hoa Phi liền tranh nói:

- Không mệt! Không mệt...

Nào ngài, Hoàng hậu đã nói:

- Ngươi không mệt, bốn cung cũng mệt rồi! Tất cả hồi cung thôi!

Hoa Phi sợ cứng người, không hiểu đầu đuôi, các phi tử âm thầm cúi đầu phía sau có người cười ra tiếng khúc khích, Hoa Phi càng giận dữ.

Lúc này, Nhân Phi lại là người biết thời thế, quỳ xuống nói:

- Là chúng thần thiếp gây nhiễu loạn, xin nương nương bảo trọng. Cung tiến nương nương hồi cung..

Mọi người liền thức thời quỳ xuống thưa:

- Cung tiến nương nương hồi cung.

Hoa Phi chậm một nhịp so với các nàng, lúc này mới vùng vằng quỳ xuống.

Hoàng hậu cũng chẳng màng chấp nhất, phất tay nói:

- Các muội muội đứng lên đi.

Xong, Hoàng hậu dẫn đầu đoàn người đi theo hướng về Phụng Hoàng Cung của mình, bỏ lại một đám oanh oanh yến yến.

Lúc này, Hoa Phi mới phát tác:

- Vừa nãy là ai dám cười bốn cung?

Hoa Phi dùng dùng xông tới chỉ chỉ vào một đám mỹ nhân tra hỏi:

- Ngươi? Ngươi? Có phải ngươi đã cười không?

Mấy mỹ nhân kia thân phận thấp kém, không dám chống đối, một đám quỳ mọp trên đất xin tha thứ:

- Nương nương, không phải, không phải nô tì...

- Nương nương tha tội...

Lý Phù Dung không buồn nhìn, dẫn theo người của mình đi trước.

Nhân Phi đứng ngoài xem chuyện vui một lúc thấy không thú vị cũng định bỏ đi. Khi Nhân Phi vừa xoay đầu đi thì Hoa Phi liền phát giác, dùng dùng xông tới kéo tay Nhân Phi lại mà nói:

- Ngươi đắc ý được mấy ngày đừng tưởng mình tài giỏi!

Nhân Phi không nóng không lạnh nói:

- Tỷ tỷ, muội muội cũng không hiểu ý tỷ nói lắm, chẳng biết muội muội đắc tội thế nào...

- Ngươi giỏi lắm...

Lý Phù Dung đi chưa xa đương nhiên cũng nghe thấy lời qua tiếng lại của Hoa Phi và Nhân Phi, cũng không tâm tư nghĩ ngợi.

Đi được một quãng, đột ngột, Lý Phù Dung nghe thấy tiếng gọi:

- Hòa Phi nương nương.

Đã bị kêu đích danh, muốn bỏ qua cũng khó, Lý Phù Dung dừng chân chờ người vừa lên tiếng gọi kia, Tô Tuyết.

Tô Tuyết khẽ gật đầu xem như làm lễ với Lý Phù Dung, ở bên ngoài dù sao vẫn phải chú ý một chút. Lý Phù Dung cũng khẽ gật đầu lại, xem như nhận lễ.

- Hòa Phi nương nương, không biết nương nương có rảnh rồi ngồi cùng A Tuyết một lúc?

Trước sau vẫn không thể tránh né mãi, Lý Phù Dung gật đầu đồng ý.

Lý Phù Dung và Tô Tuyết ngồi trong đình bát giác bên hồ, cung nữ hầu cận đều lui ra xa, để lại không gian cho hai người.

Tô Tuyết lên tiếng nói trước:

- Dung tỷ, thật ra tỷ không cần lánh mặt A Tuyết!

Đã bị người nói như vậy, chối cãi cũng không để làm gì, Lý Phù Dung im lặng xem như thừa nhận.

- Tỷ là lợi dụng ta, lợi dụng mối quan hệ giữa ta và hấn để bảo đảm an toàn cho mình, ta là biết rõ!

Lý Phù Dung nhìn Tô Tuyết, từ ngày Tô Tuyết nói ra những lời kia, Lý Phù Dung đã biết mình đã nhìn nhầm Tô Tuyết. Có thể Tô Tuyết không thông minh, nhưng sống qua hai kiếp như vậy, muốn thật ngây thơ không biết gì cũng là rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tô Tuyết mỉm cười, nói với Lý Phù Dung:

- Nếu nói ta hoàn toàn không để bụng thì tỷ không tin, ta cũng không tin. Nhưng thật ra, những việc tỷ làm, ta là hiểu rõ, cũng khó trách được nên ta sẽ không trách tỷ. Bởi vì dù sao, tỷ vốn cũng chẳng làm điều gì sai cả. Chỉ suy tính một chút tạo thuận lợi cho mình, nó cũng chẳng làm hại tới ta, nên trách cứ là chuyện không cần thiết phải nói...

- Tô Tuyết, người...

Tô Tuyết lại nói:

- Bởi vì tỷ vốn không biết mà! Tỷ khuyến khích ta thân cận hấn, tin cậy hấn một phần là vì tỷ, một phần cũng là vì ta mà. Hơn nữa, chính ta là người đã chủ động tìm tới tỷ và khi biết sự thật, thấy tỷ áy náy, cắn rứt như vậy, ta còn nghĩ ngợi gì. Thế nên, tỷ đừng tránh mặt A Tuyết nữa...

Lý Phù Dung cau mày nhìn Tô Tuyết.

Lúc đầu, chính là Tô Tuyết đường đột nhảy vào, khiến cuộc sống, dự tính của Lý Phù Dung hết lần này đến lần khác bị thay đổi. Thấy bản thân Tô Tuyết khù khờ, ngu ngốc dễ gạt gẫm, Lý Phù Dung ngấm ngấm biến Tô Tuyết thành lá chắn cho mình, thành bùa hộ mệnh đảm bảo tương lai sau này của mình. Nhưng Lý Phù Dung cũng không nghĩ tới, càng thân cận với Tô Tuyết, chính nàng cũng bị tác động, trở nên mềm lòng hơn. Cho tới khi biết được sự tình kia, nhớ tới những lúc khuyến khích, bày vẽ cho Tô Tuyết kháng khí với Lạc Quân Đế, Lý Phù Dung cảm thấy mình thật xấu xa!

Điều đó khiến Lý Phù Dung không thích!

Nàng không muốn vì bất cứ ai mà thay đổi ý nghĩ, lối sống của mình. Người cùng máu mủ không được thì cả Tô Tuyết cũng không!

Tô Tuyết lẳng lặng theo dõi ánh mắt từ bối rối, phân vân đang từ từ trở nên sắc lạnh của Lý Phù Dung. Quà nhiên, khi có một điều có thể gây ảnh hưởng đến quyết định của mình, làm xáo động cuộc sống phẳng lặng mà nàng đã cố công tạo ra, Lý Phù Dung sẽ chọn cách bỏ qua nó. Dù ai có nói nàng quá đơn điệu, nhầm chán nàng cũng không để ý tới, vì đó là con đường mà nàng đã chọn.

Tô Tuyết đã nhìn ra điều này từ kiếp trước, cũng vì nó nên mới nguyện thân cận với Lý Phù Dung. Lý Phù Dung không có tình!

-... kiếp trước, ta đã nghĩ như vậy.

Tô Tuyết lăm bằm. Lý Phù Dung hỏi lại:

- Sao cơ?

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung mỉm cười, thân nhiên nói:

- Người trong cuộc thường không nhìn rõ bằng người bên ngoài nhì! Trong chuyện của ta, ta mù mờ không rõ ràng nhưng, ta lại có thể nhìn rõ con người của tỷ!

Lý Phù Dung cau mày, Tô Tuyết này lại lên con gì đây?

Tô Tuyết không gấp, đưa tách trà lên nhấp nhấp, để cho hơi nóng bốc lên phả lên mặt của mình.

- Tỷ là kẻ vô tình!

Lý Phù Dung vẫn ngồi yên bất động, nàng biết rõ mình là kẻ vô tình.

- Nhưng thật ra, tỷ có “tình”!

Trái tim Lý Phù Dung khẽ đập hồi nhip, gay gắt nhìn Tô Tuyết. Tô Tuyết tiếp tục nói:

- Nếu tỷ không có “tình”, tỷ đã không cần thiết phải áy náy với ta, cũng giống như tuy tỷ luôn hờ hững với Lý gia, nhưng cuối cùng vẫn không bỏ mặc được. Cái “tình” của tỷ ẩn giấu quá sâu, sâu đến mức tới cả tỷ cũng không nhận ra. Hay là không muốn nhìn nhận?

Tô Tuyết lắc lắc không biết được.

Lý Phù Dung càng nghiêm trọng nhìn Tô Tuyết. Trước nay, nàng luôn nghĩ mình có thể phán đoán người khác, đã luôn là vậy, nhờ đó đã giúp nàng sống an nhiên đến hiện tại. Nhưng nàng đã sai rồi, hóa ra, nàng chưa bao giờ rõ ràng nội tâm của Tô Tuyết, hết lần này đến lần khác, Tô Tuyết làm ra những chuyện không nghĩ được.

- Không biết đến khi nào và ai có thể làm tỷ động “tình” được nhỉ?

Nét trào phúng hiện trong mắt Tô Tuyết.

- Người... người rốt cuộc là sao?

Lý Phù Dung nghi kỵ dò hỏi. Tô Tuyết im bất hồi lâu rồi nói:

- Nếu như... mọi việc diễn biến giống như kiếp trước, vậy lần này tỷ có muốn xuất cung hay không?

Xuất cung?

Đó là chuyện của mấy năm sau, nhưng xem ra ở kiếp này sự kiện đó sẽ diễn ra sớm hơn nhiều rồi.

...

“Tỷ có đưa ra chọn lựa như trước kia không?”

Câu hỏi của Tô Tuyết cứ quanh quẩn bên tai Lý Phù Dung.

Nếu có cơ hội rời khỏi hoàng cung này, nàng có muốn đi hay không?

Khi đó, nàng đã lựa chọn ở lại. Ngoài mặt tỏ ra bất cần, nhưng thực sự nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã rất lo lắng. Từ lúc hiểu chuyện, cuộc sống của nàng là quanh quẩn trong bốn bức tường, chỉ có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài qua những trang sách. Bởi vậy, dù cho nàng hiểu biết rất nhiều thì thật ra, đối với thế giới ngoài bốn tường ấy, nàng vẫn là kẻ ngoài cuộc, lạ lẫm vô cùng. Nàng sợ! Nàng sợ mình không thể sống được ngoài đó!

Nàng lại hiểu một phần tính cách của Lạc Quân Đế. Nàng biết hẳn dù có chán ghét hậu cung của mình và hẳn khinh thường làm tổn hại đến những quân cờ đã trở nên vô dụng là các nàng, cũng không keo kiệt muốn cắt giảm chi tiêu. Cho nên, nếu ở chọn ở lại, chỉ cần an phận đừng tha thán quanh hán, nàng com áo sẽ không lo. Chỉ là từ đó, cuộc sống của nàng sẽ càng trở nên hẻo lánh hơn, sự nhàm chán, cô độc đó không phải ngày một ngày hai, mà là cả một đời!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Nếu tiếp tục ở lại hoàng cung thì đối mặt với nàng là sự cô độc một đời.

Nhưng năm đó, Lý Phù Dung tha chọn cuộc sống tù túng đó còn hơn phải đối mặt với sự vô thường bên ngoài.

Vậy nên, trong một góc của hậu cung giá lạnh, sự tồn tại của một Hòa Phi thất sủng không được mấy người nhớ tới. Nàng cứ thế sống ngày lại qua ngày, mặc cho thế sự vật đổi sao dời, tang thương ngoài kia, nàng vẫn cứ còn ở đó...

Thật sự đó là điều nàng mong muốn sao?

Mong ước một cuộc đời cô đơn, lẻ loi, hiu quạnh?

Chỉ là nàng không có can đảm để đổi thay.

...

Lý Phù Dung hồi hồn, nhìn qua cung nữ thân cận của mình, Nhã Nhã đang lau chùi một bên.

Đây là ti nữ đã theo nàng từ bé xíu, khi nàng nhập cung cũng theo cùng, chưa từng tách rời. Đến tuổi được xuất cung, Nhã Nhã đã từ chối mà ở lại hậu cung này làm bạn cùng nàng, không để nàng phải cô độc một mình.

Lý Phù Dung không có chí tiến thủ, lúc nào cũng bo bo giữ mình, hữu danh vô thực, một chút quyền lực cũng không có, bằng hữu lại càng không. Từ lúc nhập cung, bởi vì tính cách lập dị đó mà Lý Phù Dung bị các phi tần khác bài xích, cô lập.

Là cung nữ của nàng, Nhã Nhã gặp khó lại càng khó, lúc nào cũng phải dò chừng xem xét, tỷ mỉ không dám phạm sai lầm, càng không được đắc tội với ai. Kiếp trước, khi Lạc Quân Đế bãi bỏ hậu cung, Lý Phù Dung thất sủng, ngay cả cung tì, thái giám cũng dám lên mặt làm khó dễ, cắt xén chi tiêu của nàng thì Nhã Nhã đã phải chạy tới chạy lui, lo trước lo sau không để Lý Phù Dung chịu khổ mà chưa từng nói ra.

Lý Phù Dung dù biết Nhã Nhã hết lòng vì mình, chịu mọi uất ức thế nhưng lại chưa từng nói một câu cảm kích, khích lệ. Có một chủ nhân tệ bạc như vậy mà Nhã Nhã chưa từng có lời oán trách, cứ tận trung hết một đời.

Nàng cũng không rõ mình có “tình” đối với Lý gia, ruột rà máu mủ của mình hay không nhưng đối với Nhã Nhã, thì nàng biết rõ: mình nợ Nhã Nhã rất nhiều, đã nhận rất nhiều tình nghĩa, rất nhiều.

Nàng chấp nhận tiến cung, bảo hộ trên dưới Lý gia đã hoàn thành nghĩa vụ và trách nhiệm của nàng với thân nhân, gia tộc. Nhưng với Nhã Nhã, ti nữ nhỏ nhoi kia thì nàng chưa từng làm gì cho nàng ta cả.

– Nhã Nhã.

Nhã Nhã nghe tiếng gọi liền quay mặt qua nhìn Lý Phù Dung, ngoan ngoãn dạ:

– Tiểu thư cho gọi em.

Lý Phù Dung lại im bật, không biết phải mở lời làm sao, Nhã Nhã vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

– Em... nếu có cơ hội ra khỏi hoàng cung này, em có muốn đi hay không?

Nhã Nhã sững sờ:

– Rời khỏi hoàng cung?

Chẳng lẽ Lý Phù Dung muốn để nàng xuất cung, không cho làm cung nữ hầu cận nàng nữa? Nhã Nhã ủy khuất nói:

– Tiểu thư muốn đuổi em sao... Em đã gây tội gì sao? Tại sao lại muốn đuổi em đi chứ? Nếu em có làm ngài giận gì thì ngài cứ nói để em sửa hay muốn đánh mắng thì cũng được, đừng có đuổi em đi mà...

Lý Phù Dung ngậy ngốc. Nhã Nhã tiếp tục i ôi:

– Dù ngài có muốn đuổi em đi thì vẫn còn lâu lắm mới đến tuổi xuất cung...

Bởi vậy, ngài đừng có đuổi.

Lý Phù Dung sa sầm sắc mặt, nói:

– Ta nói đuổi em khi nào?

– Người nói...

– Ta chỉ nói giả dụ nếu được ra khỏi hoàng cung này!

– Hừ, tại ngài nói không rõ ràng.

– Hừ.

Nhã Nhã lau nước mắt, thành thật nói:

– Em trước nay không sống trong hậu viện thì cũng ở trong hậu cung chưa từng ra ngoài, cũng chưa từng nghĩ rời khỏi đây, còn ký ức về bên ngoài cũng không còn nhớ rõ... nếu lỡ bị đuổi đi, em thật sự không biết sống như thế nào nữa.

– Em cũng có lo sợ này ư.

Lý Phù Dung làm bầm trong miệng. Nhã Nhã vẫn chưa yên tâm, lại hỏi:

– Tiểu thư thật không đuổi em chứ...

Lý Phù Dung hết nói.

Nhã Nhã đứng chờ hồi lâu, không thấy Lý Phù Dung nói chuyện nữa, đã chìm vào trong suy tư, Nhã Nhã lại tiếp tục công việc của mình.

...

Thế giới bên ngoài?

Những hình tươi đẹp miêu tả qua trang sách hiện ra trước mặt Lý Phù Dung, khiến nàng mê say, đắm chìm trong đó.

Nàng cũng muốn thử, muốn thử được tận mắt ngắm nhìn những điều kỳ diệu đó.

– Nhã Nhã, nếu có cơ hội, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này nhé.

Nhã Nhã ngây ngốc nhìn Lý Phù Dung. Lý Phù Dung khẽ nở nụ cười hiếm hoi.

– Đường phố, cánh đồng, con suối, núi cao và cả biển cả nữa... ta muốn được tận mắt nhìn ngắm, em có muốn đi cùng không?

Chọn lựa cuộc sống khác biệt đó.

Nhã Nhã hồi hồn, cúi đầu thưa:

– Bất cứ nơi nào tiểu thư đi tới, Nhã Nhã sẽ luôn theo cùng.

Ừ, mặc kệ những lo toan kia đi. Nếu trước mắt là viễn cảnh lý tưởng đó, nàng sẽ chấp nhận gian nan để bước tới. Dù khi đó, chướng ngại và ràng buộc lớn nhất của nàng có là Lý gia đi nữa.

Mơ tưởng đến tương lai tươi đẹp kia, Lý Phù Dung mãi nguyện mỉm cười.

– Thật sự mong chờ đến ngày đó...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Lý Phù Dung thời gian này luôn mơ tưởng tới viễn cảnh tươi sáng trong tương lai của mình. Do vậy mà thỉnh thoảng có người giật mình khi trông thấy Hòa Phi vô cảm khe khẽ nở nụ cười.

Có người suy đoán chẳng lẽ ngày lành của Hòa Phi đã đến?

Đôi lúc, dù đang ngồi cùng Huệ Tàn, Tô Tuyết, Lý Phù Dung vẫn chìm vào trong giấc mộng của mình. Tô Tuyết thấy rõ sự hân hoan đang hiện trong mắt Lý Phù Dung. Có lẽ vì biết sắp đến ngày kết thúc nên Lý Phù Dung vô thức thả lỏng tâm tư của mình.

- Tỷ có vẻ rất vui thì phải.

Lý Phù Dung giật mình nhìn Tô Tuyết. Sao nàng lại dễ dàng mất cảnh giác như vậy chứ. Tô Tuyết hiện tại ở trước mặt Lý Phù Dung bây giờ không còn giống như trước kia nữa. Lý Phù Dung giả trang thì Tô Tuyết cũng diễn kịch không kém, hiện thời, đã lật ngửa bài, Tô Tuyết cũng chẳng màng trưng ra vẻ mặt nhu thuận cho ai xem. Thậm chí, còn tỏ ra bất cần!

- Xem ra tỷ đã đưa ra quyết định! Chắc hẳn là một đáp án khác trước kia nhỉ.

Lý Phù Dung thu hồi tâm tình, cứng ngắt nói:

- Đúng vậy!

Tô Tuyết tuy không phải người thông minh nhưng trực giác nhạy bén, Lý Phù Dung đã thấy nhiều nên nếu không cần thiết, không nên giả dối làm gì để bị

người ta lật mặt.

Tô Tuyết nhếch mép cười:

- Có cơ hội làm lại lần nữa, không lý do gì để từ bỏ phải không. Lần này tỷ sẽ nắm chặt lấy cơ hội này mà không phải sống một đời vô nghĩa như kiếp trước nữa nhĩ...

Đáng tiếc, cơ hội có thể đến với bất cứ ai nhưng lại ngoại trừ Tô Tuyết, nàng ra.

Lý Phù Dung cũng đã nhận ra ẩn ý trong lời nói của Tô Tuyết.

Đúng vậy, đến khi đó, ai cũng có thể lựa chọn ở lại hoặc rời đi hoàng cung này chỉ trừ Tô Tuyết ra. Số phận của nàng bị ràng buộc vào Lạc Quân Đế! Hắn sẽ không để nàng rời đi và mãi mãi giữ nàng cạnh mình! Bất cứ một nguy cơ nào khiến cho Tô Tuyết dao động tâm tư đều bị loại bỏ triệt để! Nàng là của hắn và chỉ được nghĩ về hắn mà thôi!

Lý Phù Dung lặng lẽ rút mồ hôi.

Đúng là đạo này quá an nhàn khiến nàng lười suy nghĩ rồi. Càng vào những lúc như thế này, nàng đáng lẽ càng phải tỉnh táo hơn mới phải chứ.

Nghĩ tới Lạc Quân Đế như biến thành rắn độc chực chờ để nuốt chửng mình, Lý Phù Dung sợ cả tóc gáy. Hơn nữa, bên người nàng lúc này còn có một Tô Tuyết âm tình bất định, không biết sẽ làm ra hành động gì!

Tại sao lại có thể tin tưởng thái quá vào giấc mộng viễn vong kia như vậy?

Đã bắt lại nhịp điệu, Lý Phù Dung liền điều chỉnh lại tâm trạng của mình, một chút hồ khởi trong mắt cũng đã biến mất không còn một mẩu. Muốn có được viễn cảnh tương lai tươi sáng kia thì trước hết phải còn mạng để sống đã!

Tô Tuyết quan sát từng thay đổi nét mặt của Lý Phù Dung, cảm thấy không hứng thú nữa.

- Con người đang sống thì có lúc sẽ làm theo cảm xúc của mình, bị cảm xúc chi phối, vì vậy mà gây ra sai lầm, tội lỗi... còn người có thể điều khiển cảm xúc của mình, lúc nào cũng tỉnh táo như tỷ có giống một người bình thường không? Tỷ thật đang sống sao?

Lý Phù Dung cau mày, cũng không để tâm những lời nói của Tô Tuyết, cảm thấy Tô Tuyết này điên rồi.

- Tô Tuyết, muốn sống kiểu nào, muốn làm chuyện gì thì trước hết phải còn mạng đã.

Đã chết rồi thì còn gì để nói nữa, đúng sai cần thiết sao?

Tô Tuyết sững sờ trong chốc lát rồi gục mặt xuống cười khùng khục. Tô Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Lý Phù Dung nói:

- Tỷ đã chết một lần rồi vậy mà vẫn còn sợ cái chết sao?

Phải! Nàng đã chết qua một lần! Vì vậy, cuộc sống hiện tại này mới bắt đầu. Nàng đương nhiên là sợ chết rồi! Vì sau cái chết đó là gì, nàng không biết được!

Sẽ quên hết tất cả, đầu thai thành một người khác hay sẽ tiếp tục lại thấy giấc mộng này?

Đây có phải là mộng không, hay cuộc đời kiếp trước mới là giấc mộng?

Nàng không biết!

Vì không biết nên càng thận trọng, không thể gây ra sai lầm. Một khi phạm phải, ai biết đó sẽ là hậu quả gì?

Do đó, nàng càng phải tỉnh táo! Tỉnh táo nhìn rõ mọi chuyện!

- Tô Tuyết, ai chẳng sợ chết, nhưng... ta càng sợ cuộc sống mà như chết, lại không thể chết được...

...

Sau buổi nói chuyện ngày hôm đó, không biết Tô Tuyết có suy nghĩ gì, những ngày sau đó trở nên bình lặng hơn rất nhiều. Tô Tuyết càng lúc càng khó hiểu, Lý Phù Dung cũng không rõ ràng nàng có thông suốt hay chưa.

Chỉ là, những ngày tháng tưởng chừng như yên ắng đó trải qua không được bao lâu thì đã nghe bạo tin:

- Hoàng thượng mất tích?

Lý Phù Dung hãi hùng hét lớn. Nhã Nhã sợ hãi co quắt người bên dưới, kinh động vì tin sét đánh kia.

- Đúng vậy, tiểu thư. Nghe tin hồi báo trong lúc Hoàng thượng đi tuần tra quân ngũ đã bị mai phục, Hoàng thượng tung tích không rõ... Hoàng thượng lúc đó còn bị trọng thương...

Lý Phù Dung ngã ngồi xuống ghế dài, hồi lâu không động đậy.

- Không... không thể nào...

Tin tức Lạc Quân Đế mất tích vốn dĩ được giấu kín, nhưng tung tích quân vương không rõ ràng là hệ sự quốc gia, rối cuộc, vẫn bị những người có tâm truyền ra.

Nước một ngày không thể không Vua, Lạc Quân Đế đến nay vẫn chưa có người thừa kế, đứa con trong bụng Chiêm Phi không biết là trai hay gái, ai sẽ là người đứng ra chủ trì mọi sự?

-... hắn là một kẻ kiêu hùng như vậy làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được...

Kiếp trước, Lạc Quân Đế không những không gặp phải kiếp nạn này mà còn mạnh khỏe sống rất lâu, rất dài về sau, còn có cả con đàn cháu đống. Làm sao hắn có thể bị hạ gục ở đây chứ?

Không thể nào như vậy được!!!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nghe tin Lạc Quân Đế gặp nạn, Lý Phù Dung hốt hoảng chạy đến Chiêu Dương Cung tìm Tô Tuyết để hỏi rõ thật hư. Nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt của Tô Tuyết, Lý Phù Dung biết rằng chuyện này có đến tám, chín phần là sự thật.

Lạc Quân Đế thật sự đã gặp tai ách?

Lý Phù Dung thà nghĩ rằng đây là vở kịch do Lạc Quân Đế sắp đặt chứ không thể tin được đó là sự thật. Một kẻ mưu mô đầy bụng, vừa gian xảo vừa dối trá như hắn lại bị người khác bày mưu đặt kế sao?

– Đây không phải sự thật đúng không?

Giọng Lý Phù Dung run run. Tô Tuyết như kẻ mất hồn nhìn Lý Phù Dung, bởi vì mâu thuẫn của kiếp trước, Tô Tuyết không biết phải đối mặt với Lạc Quân Đế thế nào, đối xử với hắn ra sao nên nàng muốn né tránh hắn, tránh đi thật xa. Thế mà, hôm nay nghe tin hắn có thể không thể trở về được nữa, tâm trạng nàng rối bời. Nàng vẫn là muốn hắn mãi mãi bình an, vì hắn là phu quân của nàng! Duy nhất!

Lý Phù Dung ngồi phịch xuống ghế, rất nhiều những suy nghĩ vụt lên trong đầu.

Lạc Quân Đế thật sự gặp nạn?

Là ai đã ra tay?

Mục đích là gì?

Kẻ có lợi nhất là ai?

Ai sẽ thay thế hắn lên nắm quyền nếu hắn xảy ra chuyện?

Thanh vương? Lam vương? Hay là ai?

Hậu cung rồi sẽ ra sao?

Nàng phải làm gì đây...

Phải rồi! Nàng lo lắng cuối cùng vẫn chỉ vì bản thân mình mà thôi! Lạc Quân Đế tuy đa đoan khó dò nhưng chí ít, chỉ cần ngoan ngoãn hắn sẽ không để mất tới nàng, làm chuyện tổn hại nàng. Nhưng nếu như, một kẻ khác lên nắm quyền thay Lạc Quân Đế thì tương lai thật khó nói.

Nàng không thể ngồi im chờ đợi như vậy mãi được, phải làm gì đó, phải làm một cái gì đó chứ không thể chờ người khác đến lấy mạng được.

Nghĩ xong, Lý Phù Dung hít một hơi dài, trấn định trở lại.

– Tô Tuyết.

Nghe gọi, Tô Tuyết đưa hai mắt mờ mịt lên nhìn Lý Phù Dung.

– Hắn có từng giao phó gì cho ngươi hay không?

Tô Tuyết khẽ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Tô Tuyết vốn đơn giản, không thích dấn đến thị phi, quyền lực nên trước nay chưa từng đòi hỏi gì ở Lạc Quân Đế, sau khi làm Hoàng hậu cũng không thay đổi mấy, toàn bộ đều dựa vào Lạc Quân Đế duy trì nên Lạc Quân Đế chẳng nói gì với nàng cũng là chuyện bình thường.

– Vậy bây giờ... ngươi có thể làm gì?

Nếu như Tô Tuyết là thế tử chính thức của Lạc Quân Đế, hiện tại sẽ thuận lợi thay mặt Lạc Quân Đế đứng ra chủ trì đại cuộc, nhưng Tô Tuyết không phải! Sự tồn tại của nàng là bí mật, không bao nhiêu người biết được.

Phải trông chờ vào Hoàng hậu hay sao? Nhưng có thể tin tưởng Hoàng hậu được hay không?

Lý Phù Dung vẫn nhớ rõ hành động lôi kéo thế lực của Hoàng hậu và Hồ gia, mục đích chỉ vì nâng cao vị thế cho mình hay sao? Nếu vậy, đã không cần nhiều tay trong bí hiểm như vậy.

Hoàng hậu không thể tin tưởng, Tô Tuyết chẳng trông chờ được gì. Thật sự chỉ có thể chờ đợi, hy vọng vào số phận?

Tung tích Lạc Quân Đế không rõ, nếu có kẻ lợi dụng tạo phản thì sao đây? Đến lúc đó, kẻ gặp nạn đầu tiên chính là những nữ nhân trong hậu cung này. Tô Tuyết hay ai khác còn có đường lánh nạn nhưng Lý Phù Dung nâng thì sao đây? Có thể trốn đi đâu bây giờ?

– Dung tỷ.

Tô Tuyết đột ngột lên tiếng gọi. Mãi Lý Phù Dung mới phản ứng.

Tô Tuyết nói:

– Bây giờ bên ngoài rất loạn rồi, nếu không có biện pháp trấn áp có thể sẽ xảy ra bạo động...

Tô Tuyết ít nhiều đã làm hoàng hậu nhiều năm, những chuyện như vậy là có thể biết. Mất đi sự bảo hộ của Lạc Quân Đế, Tô Tuyết một bước cũng khó đi. Đó là chưa kể nếu thân phận bại lộ, nàng chắc chắn sẽ đứng trước mũi sào. Dù là Hoàng hậu Hồ Nhữ Yên hay bất kỳ một ai cũng sẽ không tha cho nàng.

– Cho nên... tỷ hãy giúp ta đi! Hãy ra mặt giúp ta đi!

Lý Phù Dung sửng sốt trước thái độ của Tô Tuyết. Từ trước đến giờ, Lý Phù Dung luôn lựa chọn ẩn thân, không gây sự chú ý đến người khác, mục đích chỉ bảo tồn bản thân mình mà thôi. Thế mà hôm nay Tô Tuyết lại bảo nàng lộ diện?

Tô Tuyết biết phân vân của Lý Phù Dung, lại nói:

– Ta biết tỷ không muốn bại lộ trước mặt kẻ khác. Tình hình hiện tại nếu bề hạ có thể sớm trở về thì tốt nhưng lỡ như... lỡ như hắn không sớm có tin tức... hậu quả đó tỷ cũng đoán được mà. Khi đó, tỷ cũng tránh không thoát!

Dù Lý Phù Dung cũng chỉ là nữ tử, chưa từng xuất đầu lộ diện nhưng kinh thư cũng là đầy bụng. Quan trọng Lý Phù Dung đủ tỉnh táo, quyết đoán và là người duy nhất Tô Tuyết có thể trông cậy.

Lý Phù Dung nhú nhú mày không nói.

Rốt cuộc, Lý Phù Dung cho gọi cung nữ luôn kề cạnh Tô Tuyết vào và hỏi:

– Ngươi tên là gì?

Cung nữ kia liền cúi đầu thưa:

– Nô tì gọi Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi trả lời rất lưu loát, trình tự, cũng không vì Lý Phù Dung là Hòa Phi mà đặc biệt tỏ ra cung kính.

Lý Phù Dung đương nhiên cũng nhận ra điều đó, không buồn để ý, chỉ nhìn Ngọc Nhi hồi lâu rồi trầm ngâm hỏi:

– Ngươi có chức vụ gì bên Lạc Quân Đế?

Ngọc Nhi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thẳng Hòa Phi kia. Tô Tuyết là người trong lòng Lạc Quân Đế, chuyện này giấu kín không lộ ra. Lạc Quân Đế muốn

âm thầm bảo hộ Tô Tuyết cho nên mới phải nàng, một trong những thủ lĩnh ám vệ tới bảo vệ Tô Tuyết. Chuyện này vô cùng bí mật, làm sao một Hòa Phi hữu danh vô thực kia lại nhận ra? Là Tô Tuyết đã tiết lộ hay sao?

Lý Phù Dung nhìn ra nghi ngại trong mắt Ngọc Nhi, nhưng nàng không có thời gian mà chơi trò giải đáp, lại hỏi:

– Lạc Quân Đế thật sự gặp nạn?

Ngọc Nhi cau mày.

– Ngươi xác nhận đây không phải vở kịch do Lạc Quân Đế sắp đặt?

Lý Phù Dung biết nếu mình ra mặt sẽ bị bại lộ nhưng nếu như không hành động thì cũng khó tránh khỏi tai ương trong tương lai. Nàng đành phải đánh cược! Miễn chi cần... đừng để lộ nàng là kẻ trùng sinh!

Sát ý trong mắt Ngọc Nhi bùng lên mãnh liệt. Hóa ra, từ trước tới nay, mọi người đã bị Hòa Phi giả trang vô hại kia qua mặt. Vào lúc then chốt này, nàng để lộ ra là có dụng ý gì?

Lý Phù Dung cũng nhìn Ngọc Nhi chăm chăm, không vì sát ý bùng bùng kia mà yếu thế. Một khi đã xác định thì phải làm đến cùng, không thể lùi bước được.

Bàn tay giấu trong tay áo Ngọc Nhi khẽ chuyển, một thanh đoản kiếm xuất hiện trong tay sẵn sàng đoạt mệnh Lý Phù Dung.

Đúng vào lúc đó, Tô Tuyết lên tiếng:

– Hòa Phi là người của ta! Không được manh động!

May mắn vào thời khắc then chốt, Tô Tuyết cũng phát huy ra được tác dụng của mình. Khí thế và giọng điệu cao cao tại thượng của bậc mẫu nghi thiên hạ lấn áp mọi người, khiến người khác không thể không tuân.

Ngọc Nhi quỳ xuống cúi đầu với Tô Tuyết.

Lý Phù Dung khẽ thở phào một hơi, rốt cuộc đã trải qua nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Ngọc Nhi tường thuật lại quá trình xảy ra tai nạn của Lạc Quân Đế.

– Năm ngày trước, hoàng thượng cùng đoàn tùy tùng hơn trăm người bí mật xuất phát đến doanh trại phía Bắc khảo sát. Nào ngờ giữa đường bị lộ hành tung, bị trúng mai phục ở Biên Khê. Đoàn đội thương vong thảm trọng, hoàng thượng trong lúc đó bị mất tung tích...

Giọng nói của Ngọc Nhi càng lúc càng trở nên nặng nề.

Lý Phù Dung âm trầm hỏi:

– Nghe nói Lạc Quân Đế bị thương?

Ngọc Nhi hít vào một hơi sâu, đáp:

– Phải! Có người chứng kiến hoàng thượng bị đánh một mũi tên sau lưng, trên người còn bị năm ba vết đao chém, cả người đầy máu.

Nghe tới đó, Tô Tuyết vẫn luôn im lặng bất giác run lên.

Lý Phù Dung chau mày. Nói như vậy, đây hoàn toàn là trùng hợp?

Hơn bao giờ hết, Lý Phù Dung hy vọng sự tình trước mắt là do Lạc Quân Đế âm thầm bày binh bố trận chứ hẳn không gặp chuyện bất trắc.

Rốt cuộc đã sai sót gì mà để xảy ra sự tình này...?

Lý Phù Dung lại hỏi:

– Truy tìm tung tích tới đâu rồi?

Ngọc Nhi lại đáp:

– Hiện toàn quân đã chia nhau tìm kiếm xung quanh mười dặm, một đoàn người thì men theo bờ sông Biên Khê tìm kiếm...

Năng lực của thuộc hạ Lạc Quân Đế trước giờ không tệ, không sớm thì muộn cũng sẽ tìm được tung tích của Lạc Quân Đế mà thôi, miễn là hắn còn sống!

Xem ra không có tin tức gì của Lạc Quân Đế lúc này cũng là một hồi may mắn, như vậy xác định hắn vẫn chưa chết. Dù sao đi nữa, Lý Phù Dung cũng không tin một kẻ gian manh như Lạc Quân Đế lại yếu mệnh cho được.

Xác nhận chút cơ may đó, đầu óc Lý Phù Dung lại vận chuyển. Bây giờ điều cấp bách nhất là ổn định thế cuộc! Không thể để một số người nhân cơ hội mà tạo phản được! Nhất định phải kéo dài đến lúc Lạc Quân Đế trở về. Miễn cho khi hắn xuất hiện lại lâm vào tình cảnh không thể cứu vãn.

Ngọc Nhi nhìn hai người ngồi trên cao kia mà không tránh khỏi thất vọng. Nàng hy vọng gì chứ, dù sao hai người đó cũng chỉ là nữ nhân tay yếu chân mềm trong hậu cung. Gặp việc không khóc lóc não loạn đã là may mắn huống hồ còn trông chờ các nàng đưa ra chủ ý gì.

Đúng lúc này, Lý Phù Dung lại lên tiếng hỏi:

– Có manh mối gì về kẻ đứng phía sau màn hay không?

Ngọc Nhi liếc nhìn Lý Phù Dung, không biết có nói ra thì nàng có hiểu được cái gì hay không. Thân là thuộc hạ, lại không thể giấu giếm:

– Hoàn toàn không có! Những sát thủ kia đều đã chết! Không bị giết chết thì cũng tự sát mà chết! Không thể tìm ra manh mối gì.

Lý Phù Dung ngẫm nghĩ lại hỏi:

– Vậy các người có nghi ngờ là ai hay không?

Ngọc Nhi cau mày, đến mức này thì không còn là bình thường nữa. Nàng còn chưa xác định Lý Phù Dung thuộc thế lực nào, có thể tin tưởng được hay không nên không thể nói ra mật tin được.

Lý Phù Dung kiên nhẫn chờ đợi nhưng Tô Tuyết thì không còn kiên nhẫn nữa, liền đập bàn đứng dậy quát:

– Trả lời câu hỏi của nàng!

Ngọc Nhi và cả Lý Phù Dung liền bất ngờ trước thái độ của Tô Tuyết, đây là lần đầu tiên thấy Tô Tuyết nổi giận.

– Trả lời câu hỏi của Hòa Phi cho bốn cung!

Tô Tuyết sắp phát điên rồi, an nguy không biết của Lạc Quân Đế làm nàng phát điên rồi, lại càng giận hơn là bản thân mình cái gì cũng không làm được. Vào lúc này, nàng chỉ có thể tin tưởng vào Lý Phù Dung, chỉ có Lý Phù Dung mới giúp được nàng.

– Bốn cung đặc ân Hòa Phi thay mặt cho mình. Lúc này, các người phải nghe lệnh của Hòa Phi giống như bốn cung...

Toàn bộ con giận của Tô Tuyết phát ra, khí thế bùng bùng đàn áp mọi thứ. Thời gian Tô Tuyết ở bên Lạc Quân Đế lâu lắm, đã lâu đến mức bị khí chất của hắn ảnh hưởng. Nhìn Tô Tuyết lúc này khí phách không kém gì Lạc Quân Đế, Ngọc Nhi cũng sợ chột ruột ra gì đó rồi cung kính quý xuống nhận lệnh, cam phục.

– Thuộc hạ tuân lệnh nương nương!

...

– Thanh Vương? Lam Vương?

Lý Phù Dung nghi ngại lặp lại hai cái tên đó.

Ngọc Nhi nói:

– Phải! Thanh Vương và Lam Vương vừa bị hoàng thượng bắt đi đây xa xứ, khó tránh khỏi trong lòng ầm ứ muốn trả thù. Thời gian cũng vừa trùng khớp, rất có thể bọn họ vẫn còn ầm ứ thế lực của mình...

Không! Không đúng! Nàng biết Thanh Vương và Lam Vương có bao nhiêu thế lực, Lạc Quân Đế lại càng rõ ràng. Dù trong cuộc tranh trù lần trước có thể còn sót lại vài tên nhưng gần như không còn tác dụng. Tuyệt đối không thể làm ra chuyện kinh thiên ám sát hoàng đế!

Trong đầu Lý Phù Dung liền tiếp liệt kê ra những cái tên khả nghi nhất.

Không phải... không phải... cũng không thể!

Rốt cuộc kẻ đứng đằng sau là ai đây?

Những kẻ nội trộm ở kiếp trước, Lý Phù Dung đã liệt kê qua một lần, gần như không có ai có khả năng. Vậy lỡ như... lỡ như kẻ đứng đằng sau có thể là người ở kiếp trước chưa từng bị lộ mặt? Hoặc Lạc Quân Đế không có cơ hội lật mặt bọn họ. Hay hẳn sử dụng... sử dụng một cách giải quyết khác?

Lý Phù Dung búng tỉnh.

– Vậy còn Hồ gia? Còn Hồ gia thì sao?

Ngọc Nhi khó hiểu, Hồ gia thì có liên quan gì ở đây?

Tô Tuyết cũng bất ngờ nhìn Lý Phù Dung, lẩm bẩm:

– Hồ gia... Hoàng hậu...?

Đối với Tô Tuyết, dù tương lai có như thế nào đi nữa thì vẫn không thể thay đổi sự thật Hoàng hậu Hồ Nhữ Yên mới là thê tử kết tóc của Lạc Quân Đế. Vấn đề đó đã ám ảnh Tô Tuyết suốt một thời gian dài, khiến nàng có phần trốn tránh không muốn đối mặt với Hoàng hậu Hồ Nhữ Yên.

Bởi thế, trong kiếp trước, đoạn thời gian Hồ Nhữ Yên lâm trọng bệnh rồi mất, Tô Tuyết cũng không quá rành mạch. Hôm nay, nghe thấy ẩn ý trong lời nói của Lý Phù Dung lại kết hợp với đoạn trí nhớ đứt đoạn kia, dường như Tô Tuyết đã nhận ra điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Vụ án thám sát ở Hồ gia trong kiếp trước hiện lên trước mắt Lý Phù Dung.

Nó xảy ra trong quãng thời gian sau khi Hoàng hậu mất. Một ngày nọ, người ta phát hiện gần như trên dưới người của Hồ gia đã bị giết sạch! May mắn lúc đó Hồ thái sư đã quy ẩn dẫn theo vài tôn tử ra ngoài nghỉ dưỡng mới tránh được kiếp nạn. Sau khi biết được sự tình, Hồ lão thái sư tức giận công tâm, ói ra máu ngum máu, từ đó nằm liệt giường. Hồ gia chính thức bị rơi dài!

Lạc Quân Đế năm đó khi biết vụ án đã nổi trận lôi đình bắt người trong binh bộ toàn lực tra xét. Kết quả vô số người bị liên lụy, chém đầu không ít. Nhưng thật sự Hồ gia bị thổ phi cướp của giết cả nhà? Đáp án đó không ít người nghi ngờ, không ít môn sinh của Hồ thái sư phản đối đòi hỏi tra lại, chỉ là cuối cùng vụ án vẫn khép lại ở đó.

Hồ gia kết quả như vậy không phải có lợi nhất vẫn là Lạc Quân Đế sao?

...

Suy qua ngẫm lại, Lý Phù Dung vẫn cảm thấy Hồ gia là đáng ngờ nhất.

Điều thứ nhất, trong vụ trọng án thay máu lần trước, dù mọi người không biết như Lý Phù Dung lại biết rất rõ có nhiều kẻ bị trừng phạt trong đó là tay trong của Hồ gia! Đó là những con cờ bí mật mà Hồ gia ẩn giấu từ lâu.

Ở kiếp trước, Hồ gia không có cơ hội tạo phản, những kẻ kia vẫn một mực ẩn nấp, mãi đến sau này, Lạc Quân Đế lao tâm khổ trí mới tra ra được. Khi đó, để trừ đi mối họa này, Lạc Quân Đế đã tốn không ít tâm tư.

Trong kiếp này, quân cờ chưa kịp phát huy tác dụng đã bị Lạc Quân Đế một mẻ tóm gọn. Cục tức này muốn Hồ gia nuốt xuống cũng là khó. Không những vậy, còn có một tình huống khác xảy ra mà kiếp trước không có!

Chiêm Phi có mang!

Hoàng hậu không có con, có thể mãi mãi sẽ không có con, mà cho dù nàng có nhi tử của mình đi nữa thì cũng không có gì chắc chắn nó sẽ lên làm hoàng đế tiếp theo.

Lạc Quân Đế đề phòng Hồ gia không phải ngày một, ngày hai, chỉ là cả Lạc Quân Đế và Hồ gia ẩn chứa quá sâu, thế gian bị che mắt không biết, chỉ có vài người nhìn ra được một hai điều mấu chốt!

Chỉ cần Lạc Quân Đế chết, hoàng tử do Chiêm Phi sẽ là vị vua tiếp theo. Mà trong lúc hấn còn nhỏ chưa thể tiếp quản triều chính thì đương nhiên phải cần một người đứng sau chỉ vẽ. Mà kẻ thích hợp nhất có thể là ai ngoại trừ đương kim Hoàng hậu Hồ Nhữ Yên bây giờ!

Chỉ cần nắm giữ được ấu đế, tương lai sau này Nam Quốc cũng không phải thuộc về Hồ sao?

Còn vấn đề liệu Chiêm Phi có thể sinh được hoàng tử hay không thì đương nhiên sẽ tự có cách giải quyết!

Nguy hiểm và cơ may ẩn hiện trước mắt đã khiến Hồ gia quyết định được ăn cả ngã về không?

...

Lý Phù Dung cũng phân vân với suy đoán của mình, nhưng hiện tại đó là điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới. Vấn đề này liên lụy quá lớn, Lý Phù Dung cũng không dám nói chắc chắn nhưng hiện tại không thể bỏ qua bất cứ tình nghi nào. Nếu đúng thì không nói, nhờ nghĩ sai chỉ có thể tự mình tạ tội mà thôi.

Nàng phải hành động trước!

– Hiện tại ai là người có quyền hành cao nhất?

Lý Phù Dung hỏi Ngọc Nhi, Ngọc Nhi khó khăn nói:

– Hiện tại các thống lĩnh dưới quyền lãnh đạo trực tiếp của hoàng thượng chia thành hai phe: một bên do Trương thống lĩnh cầm đầu, chủ trương ưu tiên tìm kiếm tung tích của hoàng thượng, những chuyện khác đều gác lại sau, một bên do Ngô thống lĩnh chỉ huy, bày tỏ cần phải duy trì trật tự nhưng số lượng bên Ngô thống lĩnh ít hơn, lại không có người chỉ huy, rất có thể sẽ...

Đầu Lý Phù Dung càng đau. Lúc này người nàng có thể dựa vào chỉ có mấy người ám vệ này thôi. Nếu bọn họ đều tản đi tìm Lạc Quân Đế hết, bỏ lại kinh thành trống rỗng không biết sẽ tạo cơ hội cho bao nhiêu người nổi loạn. Đây toàn là người của Lạc Quân Đế, nơi này còn có Tô Tuyết, bọn họ sẽ không làm phản. Còn quân đội? Nếu không may Lạc Quân Đế gặp chuyện bất trắc, thật chẳng biết sẽ nghe theo lời ai đây.

– Tỷ hãy ra lệnh đi!

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung mà nói.

– Nếu không có người chỉ huy, không sớm thì muộn mọi thứ sẽ nổi loạn thôi...

Chẳng biết chừng khi Lạc Quân Đế trở về, ngôi vị đã đổi chủ mất rồi. Nơi này chỉ còn lại nữ quyền tay yếu chân mềm, Tô Tuyết lại không dám tin tưởng một ai ngoài Lý Phù Dung.

– Thay ta... bảo vệ nơi này.

Cuối cùng, Tô Tuyết nhìn thẳng Lý Phù Dung, trong mắt Tô Tuyết lúc này chỉ có tuyệt vọng và cả khẩn cầu.

Từ chối khách sáo cũng chẳng để làm gì, Lý Phù Dung cau chặt mày, đứng vụt dậy lớn tiếng truyền lệnh xuống:

– Theo dõi kỹ từng hành động của Hồ gia và của cả Hoàng hậu. Bảo vệ Chiêm Phi cẩn mật, tuyệt đối không thể để nàng xảy ra có sự. Còn nữa, những tướng lĩnh cầm vệ quân, quân đội trong kinh đều phải kiểm chặt, không được để bọn họ truyền tin, nếu có manh động, chém trước tấu sau. Tất cả ám vệ còn lại không được phép ra ngoài, nhất định phải tử thủ kinh thành đến lúc Hoàng thượng quay về!!!

Đôi mắt Ngọc Nhi nhìn Lý Phù Dung như bùng sáng, nàng dường như đã tìm thấy hy vọng trong hiểm cảnh trước mắt. Một nữ nhân tưởng như hữu danh vô thực kia hóa ra lại người sáng suốt nhất trong lúc này.

Sau khi phân phó xong, Ngọc Nhi liền nhanh chóng rời đi thực hiện.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Phù Dung và Tô Tuyết. Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, phải suy nghĩ quá nhiều, nhớ đến những mệnh lệnh giết người liên tiếp hạ xuống của mình, đầu của Lý Phù Dung lại đau.

Tô Tuyết ngồi thừ người bên cạnh, hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

– Hoàng hậu... hoàng hậu ở kiếp trước không phải chết vì bệnh, phải không?

Lý Phù Dung liếc mắt nhìn Tô Tuyết, vào lúc này nàng còn lên cơn gì đây? Lý Phù Dung nói:

– Ta không biết!

Nàng đâu có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ, làm sao biết rõ mọi việc được.

Nhưng nghĩ nghĩ, Lý Phù Dung lên tiếng trấn an:

– Người chỉ cần nhớ hẩn làm hết thấy cũng vì người mà thôi... Dù có lúc, hẩn cũng phạm sai lầm.

Tô Tuyết gật đầu:

– Ủ, ta biết! Nhưng cũng không khỏi bất ngờ, hóa ra chuyện gì cũng có sự sắp đặt của hấn ở phía sau.

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung, hỏi:

– Dung tỷ, hấn cao siêu như vậy, thần thông như vậy, thế tỷ có nghĩ liệu sự tình lần này cũng do hấn bày mưu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Một bên khác, Chiêm Phi đã biết tin Lạc Quân Đế mất tích.

Oa oa...

Hu hu hu...

Tiếng khóc lóc vang lên suốt mấy canh giờ mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

– Công chúa đừng khóc nữa...

– Công chúa...

Chịu hết xiết, A Na, một cung nữ có tuổi, người đặc biệt được quốc vương La Quốc cử đến để chỉ bảo công chúa Chiêm Na Hoa.

– Công chúa cứ khóc mãi sẽ gây hại cho hoàng tử trong bụng đấy.

A Na lên tiếng cảnh báo.

Chiêm Phi nghe thấy cũng không bận tâm, vẫn cứ thút thít không ngừng.

– A... A Na, bệ hạ mất tích rồi...

A Na nói:

– Nô tì đã biết, xin công chúa bớt đau lòng.

Chiêm Phi nghe thấy không những không nín mà còn khóc lớn hơn.

Chiêm Phi thích Lạc Quân Đế.

Hắn không những tài hoa, trẻ tuổi, còn là một vị quân vương quyền uy. Khi biết mình sẽ được gả cho hấn, nàng đã rất sung sướng và hấn đã không làm nàng thất vọng. Hấn yêu thương, chiều chuộng nàng còn hơn cả phụ hoàng của nàng nữa. Bất cứ thứ gì nàng muốn, hấn đều đáp ứng, toàn bộ đều cho nàng. Đã rất nhiều lần nàng tưởng tượng đến ngày nàng đứng trước các tỷ muội của mình kể về hấn, các nàng nhất định sẽ rất ghen tị, sẽ ngưỡng mộ. Cho nên, nàng rất thích, rất thích Lạc Quân Đế.

Nhưng hấn mất tích rồi!

Lỡ như hấn không thể trở về, nàng phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ?

Càng nghĩ, Chiêm Phi càng thương tâm, khóc càng lớn.

– Oa oa oa...

A Na lại dỗ dành:

– Công chúa, công chúa bớt đau khổ, nếu ảnh hưởng tới hoàng tử trong bụng thì biết làm thế nào đây?

Lại là hoàng tử! Sao các nàng ai cũng nói như thế nàng nhất định phải sinh hoàng tử thế? Nàng rõ ràng thích một công chúa hơn! Chắc chắn đứa bé đó sẽ rất xinh đẹp, được tất cả mọi người yêu thích như nàng vậy. Chiêm Phi dỗi hờn nói:

– Chưa sinh ra sao biết được là hoàng tử hay công chúa chứ...

A Na liền bật lại:

– Công chúa! Công chúa tuyệt đối không được nói lời ấy!

A Na từ trước tới nay luôn thuận theo ý của Chiêm Phi, thế mà bây giờ lại nghiêm khắc như vậy làm Chiêm Phi thấy hơi sợ.

– Công chúa, công chúa có biết tình hình bây giờ không? Nếu hoàng thượng có thể quay về thì không sao, lỡ như... lỡ như ngài không thể về được nữa?

A Na chăm chú nhìn vào cái bụng lớn của Chiêm Phi. Chiêm Phi vẫn không hiểu.

A Na trịnh trọng nói:

– Nếu không may ngày đó tới thì hoàng tử trong bụng công chúa chính là người kế thừa duy nhất của Nam Quốc!

Chiêm Phi mở to hai mắt, tiếp thu những ý nghĩ mới.

Người thừa kế duy nhất của Nam Quốc!

Nói vậy, con của nàng sẽ là vua?

Vị vua tiếp theo của Nam Quốc vĩ đại!

Trái tim Chiêm Phi không khỏi đập liên hồi.

Con của nàng sẽ là vua, vậy nàng chính là Thái hậu rồi! Tới lúc đó, nàng chính là người lớn nhất ở đây!

Chiêm Phi không kiềm được sung sướng mà reo lên:

– Tốt! Thế thì tốt quá rồi! Con của ta sẽ là Vua, vậy còn ai dám trái ý ta nữa...

Chiêm Phi bật cười trong khi A Na hốt hoảng ngăn chặn nàng.

– Công chúa, đừng nói ra những lời ấy! Nếu để người khác nghe được thì làm sao...

Chiêm Phi phớt lờ nói:

– Ta nói là sự thật! Tới giờ đó ai còn dám bắt tội ta nữa, ta không bắt bẻ các nàng là hay rồi...

– Công chúa vẫn là nhỏ tiếng một chút. Hoàng thượng lúc này đang mất tích, nếu để quần thần nghe bàn tán, họ sẽ nảy sinh khúc mắc với công chúa...

Chiêm Phi vẫn không sợ nhưng cũng không nói nữa, nàng nhìn xuống cái bụng lớn của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, thủ thủ:

– Nhi tử ngoan của ta, con phải khỏe mạnh và nhanh ra nhé...

– Ta chờ... sẽ chờ đến ngày con bước lên ngai vị...

...

Phượng Hoàng Cung

– Phụ thân, người nói vậy là sao?

Giọng của Hoàng hậu thẳng thốt cất lên.

Trong chính điện lúc này chỉ có Hồ thái sư và Hoàng hậu. Hồ thái sư nói:

– Đây chính là cơ hội của Hồ gia! Chỉ cần Lạc Quân Đế không thể trở về nữa, giang sơn sau này sẽ là của Hồ gia...

Hoàng hậu nhìn Hồ thái sư không thể tin tưởng được, hỏi:

– Là... người của Hồ gia ám sát hoàng thượng hay sao?

Hồ thái sư hấp tấp nói:

– Không phải! Nhưng trong hiện trường lúc đó có người của Hồ gia, kẻ đó đã xác nhận Lạc Quân Đế bị thương rất nặng dù bây giờ mất tích nhưng chắc chắn không thể qua khỏi. Yên Nhi à, bây giờ chỉ cần con...

Trước mắt Hoàng hậu trống rỗng, không thể nghe thấy gì nữa. Hồ thái sư bảo không phải là người của Hồ gia ám sát? Nàng có thể tin tưởng sao?

Rốt cuộc, trong mắt Hồ thái sư, nàng là gì? Tại sao chuyện gì cũng không chịu bàn bạc trước với nàng, lúc nào cũng bắt nàng bị động chấp nhận? Thật sự là vì quan tâm nàng sao? Lo nghĩ cho nàng hay sao?

– Yên Nhi.

Thấy Hoàng hậu không chú ý nghe lời của mình nói, Hồ thái sư gọi mấy lần. Vào lúc then chốt này nếu Hoàng hậu phản kháng, không chịu ngoan ngoãn hợp tác thì tất cả đều công cốc, Hồ thái sư dịu giọng khuyên bảo:

– Yên Nhi, bây giờ chỉ cần nắm được ấu đế trong tay, con sẽ là thái hậu, còn thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành của Hồ gia. Con thử nghĩ xem...

– Còn chưa biết chắc Lạc Quân Đế có thể trở về hay không, cha dự tính có quá xa hay không?

Hồ thái sư đinh chắc:

– Lạc Quân Đế không thể trở về!

– Đã tìm thấy thi thể đầu mà cha chắc chắn, Lạc Quân Đế vốn mạng lớn như vậy.

– Dù hấn có còn sống, thì hấn vẫn không thể trở về được nữa. Điều đó con cứ an tâm đi!

Hoàng hậu mệt mỏi, thật sự rất mệt.

– Còn Chiêm Phi? Chiêm Phi thì sao? Nàng ta sẽ dễ dàng chịu giao con cho chúng ta sao?

Hồ thái sư nhàu mày, có vẻ không kiên nhẫn lắm, nữ nhi này của hấn làm gì cũng lo trước tính sau, hoàn toàn không có một chút tác phong của hấn.

– Yên Nhi, nàng ta chỉ là một kẻ dị tộc! Dù có muốn hay không thì sao? Chẳng lẽ lại không có cách đối phó?

– Cha đừng quên sau lưng Chiêm Phi còn có một La Quốc!

– Yên Nhi, nữ nhân khi sinh con chính là bước vào quỷ môn quan! Đến lúc đó, đứa bé còn không tới tay con sao...

Nói tóm lại, chuyện gì Hồ thái sư cũng đã dự tính cả rồi, dù nàng có nghĩ gì thì nàng vẫn bị bắt phải nghe theo lời của Hồ thái sư, bởi vì nàng họ Hồ! Từ đầu đã không có lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Xung quanh Chiêm Phi đã có sắp đặt người bảo vệ của ta, nếu xảy ra biến sẽ lập tức mang nàng theo mật đạo chạy đi, tuyệt đối sẽ bảo vệ an toàn của hai người.

Ngọc Nhi báo cáo với Lý Phù Dung và Tô Tuyết.

Những kẻ được sắp đặt vừa bí mật vừa là giám sát Chiêm Phi, chính vì vậy, những ngày qua cũng đã nghe thấy một số thứ không nên nghe. Những lời đó đương nhiên toàn bộ truyền về, thành ra Ngọc Nhi cũng sinh ác cảm với Chiêm Phi.

Nàng ta cũng muốn làm Thái hậu? Đủ năng lực sao?

– Cũng đã phát hiện không chỉ có người của ta mà còn có người của kẻ khác trà trộn vào...

Lý Phù Dung hỏi:

– Tra được là người của ai không?

– Có người của Hoa Phi, có người của Nhân Phi và cũng có người của Hoàng hậu.

Lý Phù Dung ngẫm nghĩ:

“Việc các phi tử sắp đặt tai mắt trong hậu cung là khó tránh, nhưng cũng không thể nói Hoàng hậu có mưu đồ soán ngôi được...”

Huống chi, Hoàng hậu mới là thê tử được thừa nhận của Lạc Quân Đế? Nói lời này ra ai sẽ tin hay lại bảo chính nàng xằng bậy.

Lạc Quân Đế cũng chỉ mới mất tích vài ngày, sự việc lại xảy ra quá bất ngờ, chưa lan truyền rộng nên có một số kẻ dù rục rịch nhưng cũng chưa dám manh động. Lý Phù Dung cũng chỉ là kẻ thay mặt Tô Tuyết, chẳng có thực quyền, tạm thời chỉ có thể ổn định trước mắt, không dễ thuộc hạ của Lạc Quân Đế nhưng răn mắt đầu, chia ba xẻ bảy để kẻ địch nhân cơ hội chiếm cứ và dò tròng các thế lực trong kinh thành khác trong kinh thành lúc này thôi. Nói thẳng ra, nàng cũng không thể làm được nhiều hơn, chỉ cố giữ vững mục tiêu ban đầu: cố níu kéo thời gian, chờ ngày Lạc Quân Đế quay về!

Tin tức Lạc Quân Đế mất tích, trong hậu cung không phải ai cũng biết nhưng vì không khí xung quanh trở nên căng thẳng, ngột ngạt nên ai cũng lo lắng không biết chuyện gì đang xảy ra, thành ra khắp nơi đều kiếm lời, không dám lớn tiếng để bị chú ý.

Nhưng chỉ được mấy hôm...

– Tin tức Hoàng thượng mất tích bị lộ ra ngoài?

Lý Phù Dung đập bàn đứng dậy, quát hỏi.

Nhã Nhã run rẩy không ngừng, nói:

– Bây giờ khắp nơi đều đang bàn tán, không chỉ trong hoàng cung mà nghe nói bá tánh bên ngoài cũng đã biết chuyện, ở một số nơi còn xảy ra xung đột...

Lý Phù Dung lao đao muốn ngã.

Nàng đã sợ chuyện này sẽ xảy ra!

Hoàng đế mất tích là đại sự nhưng an nguy của ngài còn là chuyện lớn hơn. Cho nên, tất cả mọi tin tức đều bị phong tỏa, chỉ có vài kẻ liên quan biết được. Lý Phù Dung cứ nghĩ sẽ còn giấu giếm thêm được một ít thời gian, rốt cuộc là ai đã để lộ tin ra ngoài? Là vô tình hay cố ý?

– Đi Chiêu Dương Cung.

Vừa bước vào Chiêu Dương Cung, Lý Phù Dung đã nhìn thấy gương mặt nặng nề, căm phẫn của Tô Tuyết.

Tô Tuyết thấy Lý Phù Dung thì gọi một tiếng rồi liếc mắt đi, Lý Phù Dung theo tầm mắt của Tô Tuyết thì phát hiện trong phòng lúc này còn có một nam nhân lạ mặt khác.

Nam nhân kia khoảng ba mươi tuổi ngoài, mặc hắc y, lúc này không đeo khăn mặt để lộ gương mặt bình thường nhưng ánh mắt lại sắc lạnh, thấy có vẻ không phải là người bình thường.

– Hắn là...

– Thuộc hạ Ngô Đồng tham kiến Hòa Phi nương nương.

Lý Phù Dung giật mình, chợt nhớ tới người này chẳng phải là Ngô thống lĩnh trong lời của Ngọc Nhi sao. Lý Phù Dung bình tĩnh trở lại, ngồi xuống cạnh Tô Tuyết, hỏi:

– Ngô thống lĩnh vào cung có chuyện gì?

Tô Tuyết tỏ vẻ không muốn nói, Ngô Đồng thưa:

– Hòa Phi chắc đã nghe tin tin tức Hoàng thượng bị mất tích đã bị lộ ra ngoài.

Lý Phù Dung hỏi:

– Ngươi biết thủ phạm?

Ngô Đồng đáp:

– Đúng vậy!

Trái tim Lý Phù Dung đập thình thịch, bề ngoài vẫn trầm tĩnh hỏi:

– Ai đã để lộ tin tức ra ngoài?

– Là người của Thanh Vương! Lam Vương!

Thanh Vương? Lam Vương? Tại sao lại là hai kẻ này? Chẳng lẽ suy đoán của nàng sai rồi?

– Là... là ai tiết lộ cho Thanh Vương và Lam Vương?

Lý Phù Dung suy nghĩ một lúc thì hỏi như thế.

Ngô Đồng khẽ liếc mắt lên nhìn Lý Phù Dung đánh giá. Thấy nàng có vẻ không tin tưởng Thanh Vương và Lam Vương có thể làm ra chuyện này.

Ngay từ đầu, Lý Phù Dung đã nhận định Thanh Vương và Lam Vương không có khả năng ám sát Lạc Quân Đế nên bọn họ không thể biết được Lạc Quân Đế đang bị mất tích. Nếu biết được, chỉ có thể có người nói cho bọn họ nghe!

Ngô Đồng dò hỏi:

– Ngài không nghĩ Thanh Vương và Lam Vương là kẻ đã ra tay ám hại Hoàng thượng sao?

Lý Phù Dung biết Ngô Đồng đang thử mình, lúc này, nàng lại cần sự tin nhiệm của Ngô Đồng nên chỉ có thể nói ra cách nhìn nhận của nàng:

– Trong vụ án lần trước, gần như tay chân của Thanh Vương và Lam Vương đã bị triệt tiêu rồi, ta không tin bọn họ còn cất giấu cơ sở ngầm nào nữa. Nên tuyệt đối, bọn họ không có khả năng ám toán Hoàng thượng! Đã thế, nếu thật sự là do bọn họ làm, từ sớm lan truyền tin tức ra ngoài, nhân cơ hội Hoàng đế mất tích mà chưa có kẻ nối dõi để quay trở về chứ không cần đợi đến hôm nay! Có người lợi dụng bọn họ để tạo ra phản loạn!

Ngô Đồng có chút bất ngờ, không nghĩ Lý Phù Dung nghĩ sâu xa thế.

– Đúng vậy! Có người đã loan tin cho bọn họ! Là... Hồ gia.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Hồ gia?

Thật sự là Hồ gia sao?

Ngô Đồng lại nói:

- Nhờ nương nương sáng suốt cho người theo dõi hành tung của Hồ gia nên chúng ta còn phát hiện thêm nhiều điều khả nghi khác.

Lý Phù Dung liền căng thẳng.

- Trước lúc Hoàng thượng gặp nạn, người của Hồ gia đã nhiều lần qua lại bên ngoài! Hồ gia... có nuôi binh!

Nuôi binh?

Hồ gia thật sự muốn tạo phản?

Trái tim Lý Phù Dung đập thành thịch. Chợt nghĩ tới nếu như Thanh Vương và Lam Vương làm phản thật, Hồ gia sẽ danh chính ngôn thuận xuất binh diệt trừ phò tá ấu đê lên ngôi. Kể từ đó, ai còn dám chống đối Hồ gia nữa, còn ai sẽ suy xét nguồn gốc binh lực bỗng dưng xuất hiện kia?

Ngô Đồng đinh chắc:

- Kẻ đứng sau ám sát Hoàng thượng chín phần chính là hành động của Hồ gia.

Đột ngột, Ngô Đồng quỳ xuống, trình trọng thưa:

- Nương nương, xin ngài hãy chủ trì đại cuộc! Chúng ta phải báo thù cho Hoàng thượng!!!

Lý Phù Dung choáng váng. Dựa vào ký ức của kiếp trước, nàng biết Hồ gia không an phận, nhưng tuyệt đối không nghĩ rằng Hồ gia lại dám tàng trữ tư binh! Việc này để lộ ra chính là tru di cửu tộc!

- Nương nương, Thanh Vương và Lam Vương đã tạo phản rồi! Nếu không hành động ngay, một khi Thanh Vương và Lam Vương tiến tới kinh thành, chiến tranh sẽ nổ ra. Tới lúc đó, kẻ chịu tội chính là bá tánh! Là để cho Hồ gia ngư ông đắc lợi! Nam Quốc không thể để rơi vào tay của Hồ gia được!!!

Không!

Không đúng!

Nàng chỉ là một nữ nhân nho nhỏ trong hậu cung thôi! Việc hệ trọng liên quan đến sinh tồn của đất nước này lẽ ra không đến nàng quyết định. Tại sao mọi chuyện lại diễn ra như vậy?

Tô Tuyết biết bản tánh thấy khó thì lùi, bo bo giữ mình của Lý Phù Dung, lúc này bắt nàng phải chịu trách nhiệm trọng đại như vậy thì thật quá sức, nên chậm rãi nói:

- Dung tỷ, chúng ta không còn đường lùi nữa rồi.

Lỡ như Thanh Vương, Lam Vương chiếm được kinh thành, kết cuộc của bọn họ sẽ rất bi đát, để Hồ gia chiếm được tiên cơ, bọn họ cũng không tốt. Nếu ngày đó thật xảy ra, dù khi đó, Lạc Quân Đế có trở về, thì cũng đã quá muộn.

Ngô Đồng vẫn không ngừng theo dõi từng biểu cảm của Lý Phù Dung, cũng đã có nhận thức nhất định. Lý Phù Dung tuy có thông minh một chút nhưng làm việc quá chu toàn, lúc nào cũng xem xét thiệt hơn, lúc nào cũng muốn bảo trì ở vị trí trung lập. Cứ xem mấy năm ở trong hậu cung mà chưa từng nghe thấy tên của Hòa Phi, Lý Phù Dung là hiểu.

Lý Phù Dung hít một hơi sâu, lúc này tất cả đã quá muộn rồi. Đã phóng lao thì phải theo lao thôi.

Lý Phù Dung lấy lại quyết đoán, hỏi Ngô Đồng:

- Tìm kiếm tung tích của Hoàng thượng đến đâu rồi?

Ngô Đồng đáp:

- Binh đội đã phái đi bốn phương tám hướng để điều tra, nhất định sẽ nhanh có kết quả thôi.

Lý Phù Dung tự như:

- Lạc Quân Đế nhất định sẽ trở về...

Câu nói đó rơi vào tai Tô Tuyết và Ngô Đồng như có dụng ý khác nhau.

Lý Phù Dung ra lệnh:

- Bây giờ hãy rải tin đồn: Hồ thái sư chính là người chủ mưu mưu sát Lạc Quân Đế! Nếu như Thanh Vương, Lam Vương muốn trở về kinh thành thì hãy diệt trừ Hồ gia để báo thù cho Hoàng thượng trước!

Ngô Đồng nói:

- Ta không có chứng cứ chỉ tội Hồ thái sư...

Lý Phù Dung nheo mắt nói:

- Cho nên mới phải sử dụng biện pháp này! Một tin đồn thì không xác thực, nhưng nếu như ai ai cũng biết tin đồn này, truyền tai với nhau thì nó sẽ trở thành sự thật!!!

Ngô Đồng hiểu ra. Lý Phù Dung tiếp tục nói:

- Ngô thống lĩnh, hãy hiểu rõ mục đích của việc làm này! Có thể tin đồn này sẽ khiến Hồ gia lao đao, thuận lợi thì mũi tên của Thanh Vương, Lam Vương sẽ chỉ vào Hồ gia trước, khiến Hồ gia không thể ngư ông đắc lợi! Nhưng cuối cùng, đây cũng chỉ là cách để kéo dài thời gian mà thôi! Trận chiến này có thắng lợi hay không đều tùy thuộc vào... Hoàng thượng!

Nếu Lạc Quân Đế mãi không xuất hiện thì cuối cùng những cố gắng này cũng trở thành vô dụng. Bởi, Lạc Quân Đế chết thật thì ngại vị kia dù muốn hay không cũng phải chấp tay nhường cho một người khác.

Ngô Đồng kinh ngạc hồi lâu, hình như hấn đánh giá thấp nữ nhân trước mặt hấn rồi?

Lý Phù Dung lại dặn dò:

- Còn phải lưu ý không thể để cho binh lính trong kinh thành nội ứng ngoại hợp với phản tặc. Vấn đề này nên giải quyết thế nào chắc Ngô thống lĩnh rõ hơn ta chứ.

Ngô Đồng cúi đầu, cung kính nói:

- Thuộc hạ đã hiểu!

...

Sau khi lê người về được Thanh Tư Cung, Lý Phù Dung mệt mỏi muốn quy ngã.

- Tiểu thư, ngài làm sao vậy?

Lý Phù Dung chống tay ngồi trên đất, sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Mặc cho Nhã Nhã gọi thế nào cũng không phản ứng.

- Tiểu thư...

- Người đâu! Người đâu! Mau gọi thái y...

Lý Phù Dung vẫn không để ý, cả người run lên từng hồi, lạnh bần:

-... mắc bẫy rồi...

...

Thanh Vương, Lam Vương lấy lý do Lạc Quân Đế mất tích, nước một ngày không thể không Vua nên tập hợp lực lượng dẫn binh tiến tới kinh thành.

Nước xa không thể cứu được lửa gần, dù biết tin Thanh Vương, Lam Vương tạo phản nhưng không kịp điều động quân đội ở tiền tuyến, kinh thành chỉ có thể tử thủ.

Đứng dưới cổng thành, Thanh Vương, Lam Vương ra lệnh:

- Mở cửa thành cho bốn vương!

Vì thời gian gấp rút không kịp chuẩn bị nên dù cố gắng hết sức thì Thanh Vương, Lam Vương cũng chỉ tập trung được hơn vạn binh hỗn tạp, dù vậy, đối với vài ngàn binh lính thủ thành vẫn quá áp lực.

Trần tướng quân đứng trên cổng thành nhìn xuống Thanh Vương, Lam Vương quát:

- Hai vị vương gia dám kháng chỉ rồi khỏi nơi đi đây, đem binh trở về kinh thành là có ý gì?

Thanh Vương lên tiếng:

- Trần tướng quân, Lạc Quân Đế mất tích đừng nghĩ bốn vương không biết!

Trần tướng quân quát:

- Xâm ngôn! An nguy của Bệ hạ lại để Thanh Vương ngài tùy tiện nói sao?

Lam Vương hừ lạnh:

- Trần tướng quân không cần dụ hoặc. Lạc Quân Đế mất tích cả thiên hạ ai cũng biết rồi, nếu hấn thật sự đang ở trong hoàng cung thì tại sao không xuất hiện để xóa tan tin đồn.

Hai chân mày Trần tướng quân cau chặt.

Thanh Vương góp lời:

- Nước một ngày không thể không Vua! Bây giờ người trong hoàng tộc không còn ai có thể kế thừa ngoại trừ ta và Lam Vương ra! Trần tướng quân mau mở cửa thôi, đừng để máu đổ tại nơi này, kẻ cuối cùng bị thiệt vẫn là bá tánh mà thôi.

Trần tướng quân hừ lạnh:

- Hừ, không biết Thanh Vương, Lam Vương các ngài đã làm gì được cho bá tánh mà lúc này lại lấy an nguy bá tánh ra để nguy biện.

Thanh Vương bề mặt, âm trầm nói:

- Nếu Trần tướng nhất quyết không mở cổng thành vậy bốn vương chỉ có thể phá cổng thôi.

Trần tướng quân hiên ngang thấy chết không sờn, trừng mắt nhìn xuống phản tặc bên dưới. Điều bộ cho thấy bọn họ muốn vào thành chỉ có thể bước qua xác của ông.

Đúng vào lúc căng thẳng ấy, một nam tử mặc áo bào trắng bước lên cổng thành, hấn chưa tới nhưng tiếng cười của hấn đã vang xa.

- Lý công tử.

Người vừa mới tới chính là Lý Vinh Trường, huynh trưởng của Lý Phù Dung. Lý Vinh Trường năm nay đạt thứ hạng khá cao trong lần thi vừa rồi, hiện dù chưa làm quan nhưng danh tiếng rất tốt, từng được Lạc Quân Đế cho gặp mấy lần.

Lý Vinh Trường xếp quạt một tiếng cạch, hướng mắt nhìn xuống Thanh Vương, Lam Vương bên dưới, không hề che giấu vẻ kiêu ngạo của mình.

- Thanh Vương, Lam Vương từ xa đến thật vinh hạnh.

Lam Vương đã không còn kiên nhẫn, gắt gỏng:

- Đứng nhiều lời kéo dài thời gian nữa, các người nghĩ dong dài một chút sẽ lật ngược tình thế được sao.

Lý Vinh Trường cau mày, chăm chăm nhìn Thanh Vương, Lam Vương bên dưới rồi đột ngột bật cười lớn.

- Ha ha ha...

- Ha ha ha ha ha...

Tất cả mọi người đều nhú mày, không biết Lý Vinh Trường muốn giở trò gì. Lý Vinh Trường cười chán chê thì bảo:

- Thanh Vương, Lam Vương, thật không ngờ hai vị lại thích làm trai cò tranh nhau cho ngư ông đắc lợi như thế.

Thanh Vương dò hỏi:

- Người nói thế có ý gì?

Lý Vinh Trường cười nhạt, mở quạt ra phe phẩy.

- Hai vị chẳng lẽ chỉ lo một đường tiến kinh mà không thềm nghe lời đồn đãi bên ngoài?

Đồn đãi?

Mấy ngày nay bọn họ liên tục lên đường, nào có thời gian để quan tâm nhiều như thế.

- Hai vị thật sự không biết hay... có người không muốn để hai vị biết?

Lý Vinh Trường giọng điệu sâu xa, ẩn chứa thiên cơ.

- Rốt cuộc người muốn nói gì? Nói huyet toẹt ra đi!!!

Lam Vương rốt cuộc không chịu nổi mà mắng lớn.

Thanh Vương im lặng, như chờ đợi Lý Vinh Trường nói tiếp.

- Họ đồn...

Lý Vinh Trường âm trầm mở miệng, việc xoay mọi người vòng vòng như vậy, hẳn rất thích.

- Họ đồn rằng Hồ thái sư có âm mưu tạo phản, thậm chí nuôi tư binh, cũng là người lên kế hoạch phục kích Hoàng thượng!

Thanh Vương, Lam Vương sửng sờ.

Trần tướng quân bên cạnh Lý Vinh Trường giật nảy mình, liền gắt:

- Lý Vinh Trường!!!

Hắn nói thế khác nào thừa nhận Lạc Quân Đế thật sự trúng mai phục, tung tích không rõ chứ. Rốt cuộc hắn đang giúp đỡ hay phá hoại đây?

Thanh Vương hừ lạnh:

- Hừ, vậy người cũng đã thừa nhận Lạc Quân Đế mất tích?

Lý Vinh Trường không sùng, thẳng thắn nói:

- Phải!

Lam Vương nghe vậy liền hô:

- Nếu Lạc Quân Đế đã mất tích rồi các người còn giữ công thành làm gì! Mau mở ra cho chúng ta vào!!!

Trần tướng quân nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm chặt thanh kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích.

Lý Vinh Trường lại nói:

- Thanh Vương, Lam Vương chẳng lẽ hai vị còn không hiểu ý ta nói? Rốt cuộc là ai đã chỉ điểm hai vị dẫn binh lên kinh thành? Kẻ đó thật sự muốn giúp đỡ hai vị thật sao?

Thanh Vương có chút ngập ngừng. Lam Vương không hiểu lắm nhưng cũng cảm thấy không ổn, quay sang hỏi Thanh Vương:

- Hoàng huynh, rốt cuộc là ai đang nói dối đây?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Quả thật tin tức Lạc Quân Đế mất tích là có người mật báo cho bọn họ biết, cũng là kẻ đó khuyên bọn họ nhân cơ hội mà vào kinh thay đổi Lạc Quân Đế ngồi lên ngôi báu. Nhưng mà kẻ đó...

Lý Vinh Trường thấy Thanh Vương có vẻ trầm tư thì đặc ý nói:

- Thanh Vương, chắc hẳn bên cạnh ngài vẫn có người của kẻ đó chứ. Chẳng phải chỉ cần bắt lấy tra hỏi một chút là ra sao?

Thanh Vương, Lam Vương chưa nói gì thì có một tên trong đội ngũ đứng gần Thanh Vương, Lam Vương đã hốt hoảng muốn bỏ chạy. Thanh Vương làm sao cho hắn có cơ hội chạy, liền nhanh chóng thúc ngựa tới chặn đầu bắt lại.

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tên gián điệp bị bắt hoảng loạn nhưng vẫn chối bai bải:

- Thanh Vương, ngài bắt tôi làm gì?

Mũi kiếm trên tay Thanh Vương càng dí sát vào cổ tên gián điệp, cắt một vạch dài trên cổ hắn, Thanh Vương đe dọa:

- Những lời hắn nói có thật hay không?

Tên gián điệp mồ hôi chảy đầm đìa, sợ hãi cái chết đến gần, vẫn cứng miệng nói:

- Lời ly gián của hắn mà ngài tin sao? Chẳng lẽ ngài không nhớ chủ nhân tôi đã giúp ngài như thế nào sao?

Phải rồi! Đường đường một vương gia cao cao tại thượng thế mà chỉ trong một đêm lại trở thành tội phạm lưu đày, đối với Thanh Vương mà nói đó chính là đã kích không thể chấp nhận nổi. Không biết đã bao lần, Thanh Vương vì nhục chí mà muốn phát rồ, muốn tự sát, thế nhưng, “kẻ kia” lại xuất hiện giúp đỡ hắn.

“Hắn” nói Lạc Quân Đế là hôn quân, đa nghi ích kỷ, không dung túng được bất cứ kẻ nào. Dù Thanh Vương có làm tội hay không, Lạc Quân Đế cũng sẽ có đủ cách để Thanh Vương rơi đài, chỉ để lại một mình mình làm bá chủ thiên hạ.

Hôm nay đừng thấy Lạc Quân Đế chỉ bắt Thanh Vương đi đày, với bản tính của Lạc Quân Đế, nhất định sẽ ép Thanh Vương vào con đường chết mới an tâm được.

Thiên hạ xưng tụng Lạc Quân Đế là minh quân, nhưng thật chất, Lạc Quân Đế chỉ vì danh tiếng của mình mà xây dựng nên thôi, để che đậy bản chất tàn ác, hiếu chiến, đa đoan của mình.

Với một vị Vua như vậy, Nam Quốc thật sự sẽ cường thịnh hay sao? Có thể mãi mãi trường tồn? Đến một ngày không còn bất cứ mối nguy cơ đe dọa nào nữa, Lạc Quân Đế sẽ trở về đúng với bản chất thật của hắn. Cho nên, nếu muốn bảo vệ Nam Quốc, nhất định phải lật đổ Lạc Quân Đế! Không thể để hắn trở thành duy ngã độc tôn được...

- Hồ... gia là kẻ đứng sau vụ ám sát Lạc Quân Đế?

Thanh Vương vừa nói vừa siết mạnh thanh kiếm trên tay, lưỡi kiếm càng cắt sâu vào cổ tên gián điệp. Tên gián điệp khiếp đảm kinh hồn, không cách nào rời mắt khỏi thanh kiếm trên cổ mình.

- Hồ gia thật sự nuôi tư binh?

Chỉ cần trả lời một chữ: “có”, tên gián điệp tin chắc Thanh Vương sẽ không do dự mà chém bay đầu hắn. Hắn sợ hãi nói:

- Thanh Vương, ngài đừng nghe bọn họ nói bậy gây chia rẽ. Ngài thừa biết chủ nhân làm gì cũng vì nghĩ cho ngài mà.

Sắc mặt Thanh Vương càng lạnh, mạnh tay một cái, thanh kiếm kéo mạnh qua cổ tên gián điệp, đã cắt trúng một phần mạch máu trên cổ, máu phun ra xối xả. Nhưng đây chỉ mới là bên ngoài, nếu nhanh tay thì còn có thể cứu chữa kịp. Tên gián điệp lấy hai tay bịt kín cổ mình, run rẩy nói với Thanh Vương:

- Ta nói! Ta nói! Đừng giết ta! Ta nói...

Thanh Vương cầm cằm nhìn tên gián điệp, hắn hốt hơ hốt hãi nói:

- Phải! Hắn nói đúng! Tất cả là sự thật...

Cảm giác bị phản bội, bị lợi dụng tràn ngập trong tâm Thanh Vương. Hóa ra, hắn chỉ là con rối bị người ta lợi dụng.

Hôm nay, hắn dẫn binh về kinh thành, từ sớm đã trở thành phản tặc. Nếu hôm nay đoạt vị thành công thì không sao, nếu không thành chính là vạn kiếp bất phục.

Hắn biết rõ trong kinh thành chỉ có mấy ngàn binh lính nên với số binh hơn vạn người của mình, hắn cảm thấy có thể nắm chắc phần thắng. Nhưng, còn Hồ gia đâu?

Binh lực trong tay Hồ gia nuôi bao nhiêu năm qua chắc không chỉ là một, hai ngàn người rồi!

Hôm nay, dù hắn có thành công phá thành thì Hồ gia nhất định sẽ lấy danh nghĩa diệt trừ phản tặc mà xuất binh tru diệt hắn, trở thành công thành, trở thành người có tiếng nói nhất trong quyết định ai sẽ lên làm Vua sau này.

Hóa ra, hắn chỉ là trò cười cho thiên hạ.

Ha ha...

Ha ha ha...

Thanh Vương không kiềm được mà bật tiếng cười điên cuồng.

--- ----- ---

Cùng lúc đó, trong hoàng cung.

- Aaaaaaaa...

Tiếng hét thảm thiết của Chiêm Phi từ trong phòng sinh vang ra.

Mấy ngày nay liên tiếp xảy ra nhiều chuyện khiến tâm thần Chiêm Phi không yên, rốt cuộc sinh non rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Bởi vì đứa bé này là đứa con đầu tiên và cũng có thể là kẻ kế thừa duy nhất của Lạc Quân Đế nên nó có tầm quan trọng rất lớn. Từ lúc nghe tin Chiêm Phi muốn sinh, nữ nhân trong hậu cung đã hấp tấp chạy tới Ngọc Diệp Cung xem.

Bởi vì an nguy của hoàng tử nên A Na đã thay mặt Chiêm Phi đứng ra khước từ hết tất cả cung phi, không cho bất cứ bước vào trong phạm vi của Ngọc Diệp Cung. Tiếng la bên trong càng lúc càng lớn, tiếng gào thét ngoài cổng Ngọc Diệp Cung cũng không thua. Thế nhưng, A Na kiên quyết dù có đắc tội với tất cả những cung phi ở đây cũng tuyệt không để bọn họ có cơ hội làm hại công chúa của bà.

Chẳng mấy chốc, Hoàng hậu tới. Đối phương là Hoàng hậu, chủ nhân ở đây, A Na cũng không thể gây khó dễ đành mở đường cho Hoàng hậu rồi lại chặn kín cửa không để ai bước qua.

Hoa Phi lúc này cũng đã tới, gào ầm ỹ:

– Ngươi là ai mà dám chặn đường ta? Làm phản thật rồi!!! Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương...

A Na vô cùng đau đầu, đối với những người khác thì không sao, bởi vì địa vị Chiêm Phi lớn hơn nên còn có cách chống đỡ, đằng này lại là Hoa Phi, cùng cấp bậc với nhau, thật sự rất khó đối phó.

A Na nhìn Hoàng hậu, khó khăn nói:

– Hoàng hậu, người xem...

Hoàng hậu đương nhiên hiểu được lý do vì sao Ngọc Diệp Cung chặn người ngoài cửa, nhưng thật sự, chỉ có một mình Hoàng hậu tiến vào, lỡ sau này xảy ra cố sự, dù bọn họ không dám bắt bẻ nhưng những lời ra tiếng vào cũng khó tránh khỏi. Hoàng hậu cũng không dự định sẽ chỉ một mình vào Ngọc Diệp Cung, thế là nói với A Na:

– Để cho Hoa Phi, Nhân Phi vào đi! Những người còn lại thì tàn cả đi!

Hoàng hậu đã lên tiếng, A Na cũng không thể làm sao hơn, đành tuân theo. Chỉ ít chỉ có mấy người bọn họ sẽ dễ tranh giành hơn là loạn như bây giờ.

– Dạ, nô tì tuân lệnh.

Đã có lệnh của Hoàng hậu, những cung tần mỹ nữ khác dù bực bội cũng đành phải nghe theo, chẳng mấy chốc, Ngọc Diệp Cung thanh tĩnh hơn, chỉ còn tiếng hét đau đớn của Chiêm Phi thì thoảng vang lên.

Thanh Tư Cung

– Tiểu thư, Chiêm Phi sắp sinh rồi, người không muốn đi xem sao?

Đây chính là trưởng tử của Lạc Quân Đế đó, là nhân tố quan trọng quyết định tương lai vinh hiển sau này của rất nhiều người.

Lý Phù Dung vẫn ngồi đọc sách bên cửa sổ, không tỏ ra một chút hứng thú.

– Có tới cũng chẳng để làm gì, xảy ra chuyện gì thì cũng có người tới bẩm báo thôi.

Nhà Nhã nghĩ nghĩ cũng cảm thấy vậy thật nên ngoan ngoãn lui ra, không nói nữa.

Nhà Nhã đi rồi, Lý Phù Dung mới nhíu căng mày, nói nàng không quan tâm không đúng. Nàng lo rất nhiều, chẳng biết được hôm nay sẽ có bao nhiêu thứ thay đổi, không biết ai sẽ thừa nước đục thả câu, Hồ gia sẽ làm gì để giữ vững địa vị của mình? Còn Hoàng hậu? Sẽ chọn lựa như thế nào?

Lý Phù Dung bất an không yên thì ở Chiêu Dương Cung, Tô Tuyết cũng đang rối ren.

Sắp sinh rồi?

Con của Lạc Quân Đế sắp ra đời rồi.

Nếu kiếp trước, nàng cũng có cơ hội sinh con thì không biết con của nàng sẽ như thế nào? Nó sẽ giống nàng hay giống Lạc Quân Đế? Có được thông minh như hấn hay không?

Chỉ đáng tiếc, ngày đó không bao giờ tới. Cho đến lúc trút hơi thở cuối cùng, nàng vẫn không ngừng thương nhớ, trông mong nó, đứa bé đã bị cướp đi của nàng.

Ở kiếp trước, khi Tô Tuyết còn sống, Lạc Quân Đế đã giữ đúng lời hứa chỉ có một mình nàng, nên trước sau trong hậu cung không có tiếng khóc của trẻ con. Tô Tuyết cũng không biết cũng không có ý tìm hiểu sau khi nàng chết rồi, Lạc Quân Đế sống như thế nào, bởi có lẽ tự trong thâm tâm nàng cũng hiểu rằng: dù có thích hay không, Lạc Quân Đế vẫn phải có kẻ kế thừa sự nghiệp của mình! Cho nên hấn sẽ...

Những chuyện đó nàng không muốn biết, cũng không cần biết!

Chính vì vậy, đứa bé của Chiêm Phi sinh ra lần này đối với Tô Tuyết mà nói chính là một rắc rối quan trọng: đứa con đầu tiên của Lạc Quân Đế mà không phải do Tô Tuyết nàng sinh ra!

Hôm nay, sẽ là đêm trăng của rất nhiều người.

...

Trở lại cuộc giằng co ngoài cửa thành. Lúc này, quân của Thanh Vương, Lam Vương đã đóng trại trước cửa thành, không khí nguy cấp chưa bao giờ hạ xuống.

Trong lầu trại.

– Hoàng huynh, chúng ta đã bị Hồ thái sư lừa rồi sao?

Lam Vương lên tiếng hỏi. Thanh Vương trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Phải!

Lam Vương xúc động hất tung đồ trên bàn, nắng chửi:

– Khốn kiếp! Khốn kiếp! Lão già thất phu đó lại dám lừa gạt chúng ta...

Thanh Vương không có ý ngăn cản cứ để mặc Lam Vương quấy phá.

– Hoàng huynh, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thanh Vương ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi.

Đã dẫn binh đến tận kinh thành rồi, giờ có quay đầu có còn kịp không? Lúc này dù tiến hay lùi đối với bọn họ vẫn là con đường chết!

– Nếu đã như vậy thì đánh đi! Đánh cho sáng khoai vào! Ta không tin không thể phá được bức tường đó!!!

Lam Vương kích động gào lên. Thanh Vương ngẩng đầu nhìn Lam Vương, thấy sự quyết tâm của Lam Vương, rút cuộc nói:

– Vậy thì đánh đi! Thắng làm Vua, thua làm giặc! Ta không tin mình sẽ bại dưới tay lão cáo già kia!!!

– Đúng! Đánh! Đánh đi!!!

Cả doanh trại đột ngột sáng bừng lên giữa trời đêm thăm thẳm bởi những ngọn đuốc được thắp lên cao, càng lúc càng sáng bừng. Tiếng hò hét của binh sĩ vang lên mỗi lúc một lớn.

Trên tường thành, Lý Vĩnh Trường và Trần tướng quân vẫn luôn đứng quan sát. Lý Vĩnh Trường lăm lăm:

– Rút cuộc vẫn phải đánh sao...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Trong hoàng cung, tiếng khóc trẻ con đột ngột vang lên giữa bầu trời u tối.

Oa oa oa...

Sau một ngày dài hành hạ, cuối cùng Chiêm Phi cũng đã sinh rồi.

- Là Hoàng tử! Là đại hoàng tử đã ra đời rồi!!!

Tiếng reo mừng của A Na vang ra từ phòng sinh.

Trong chính điện, Hoàng hậu đang ngồi chờ cùng Hoa Phi và Nhân Phi. Khi nghe thấy lời thông báo của bà mụ, mỗi người trong phòng đều có một cảm xúc riêng.

Bàn tay đang cầm chén trà của Hoàng hậu khẽ giật một cái, cuối cùng vẫn bình tĩnh lại không làm rơi tách trà, cũng không để ai nhìn ra động tĩnh.

Hoa Phi lúc đầu thì còn tò mò nào ngờ Chiêm Phi lại sinh lâu như vậy, bắt nàng chờ cả tối, Hoàng hậu thì vẫn ngồi ở đây khiến Hoa Phi không cách nào kiếm đường lui được bắt buộc phải chờ theo nên từ sớm đã không còn kiên nhẫn. Giờ nghe tin Chiêm Phi sinh rồi, cảm giác thờ phào như thoát nạn. Biết thế, từ đầu nàng đã không xông vào đây làm gì.

Nhân Phi vốn điềm tĩnh, xưa nay ít lộ cảm xúc, bây giờ nghe tin Chiêm Phi sinh Hoàng tử rồi thì thất vọng hồi lâu. Thế là từ nay Chiêm Phi như một bước lên trời rồi, địa vị trở nên cùng cốc. Thật đáng tiếc, phải chi đứa bé này là nữ nhi thì tốt rồi.

Hoàng hậu nói:

- Đề ta vào xem Chiêm Phi!

A Na nghe vậy liền cảnh giác, e dè nói:

- Hoàng hậu nương nương, phòng sanh không sạch sẽ, ngài tiến vào e rằng không tiện.

Hoàng hậu biết ý của A Na, thân nhiên nói:

- Không sao! Đây chính là hoàng tử đầu tiên của Nam Quốc, phúc khí không ít được. Đã thế, ta còn phải chính mắt xác nhận để còn bẩm báo lại Hoàng thượng...

Hoa Phi chẳng biết Hoàng hậu muốn vào đó xem cái gì, nữ nhân sinh con thôi có cái gì hay để nhìn.

Nhân Phi thì nhìn ra điều gì đó, ngập ngừng hồi lâu, còn không nghe thấy tiếng Hoàng hậu hỏi:

- Hai vị muội muội có muốn cùng ta vào xem Hoàng tử hay không?

Hoa Phi vùng vằng không muốn nhưng không dám trái ý Hoàng hậu đành miễn cưỡng gật đầu. Nhân Phi suy nghĩ một lúc cũng khẽ gật đầu.

Trong phòng sinh, Chiêm Phi lúc này đang nửa nằm nửa ngồi nghỉ mệt, nghe tin Hoàng hậu muốn xem con của mình, nằng dù mệt chết cũng phải ngồi dậy, chăm chăm những vị khách không mời.

- Hoàng hậu nương nương có lòng.

Hoàng hậu vẫn chú tâm nhìn theo đứa bé được bao bọc kỹ lưỡng trong người bà vú, bà vú có vẻ sợ hãi người khác sẽ làm hại đứa bé nên có phần e ngại muốn cách ra xa.

Quả thật sinh con trai rồi!

Vận số của Chiêm Phi này đúng không khỏi quá tốt đi.

Hoàng hậu nói thầm trong bụng, mãi mới liếc mắt qua nhìn Chiêm Phi đang nhìn mình như gà mẹ bảo vệ gà con, như thế chỉ cần Hoàng hậu tiến thêm một bước thì sẵn sàng nhảy vào liều mạng.

Hoàng hậu cũng phát hiện xung quanh căn phòng từ lúc thông báo Hoàng tử ra đời có nhiều bóng đen lấp ló, không rõ là người của ai. Dù là người của Chiêm Phi hay của Lạc Quân Đế thì lúc này, Hoàng hậu cũng không dự định mạnh mẽ cướp đứa bé đi.

Nàng đang chờ!

- Chiêm Phi muội muội đã vất vả rồi, hãy yên tâm nghỉ ngơi, sau này ta sẽ bẩm tấu với Hoàng thượng phong thưởng cho muội.

Chiêm Phi sinh con xong bất giác đã có chút bản năng bảo vệ con mình, liền nói:

- Hoàng hậu có lòng rồi, Na Hoa không vất vả.

Hoàng hậu chẳng để tâm, đã nói:

- Muội nghỉ ngơi đi, ta về trước!

Nói xong, không chút chần chừ liền bước ra ngoài, hành động dứt khoát của Hoàng hậu khiến mọi người không khỏi bất ngờ.

Thật sự chỉ muốn nhìn mặt đại hoàng tử một cái thôi sao?

Trên đường trở về Phụng Hoàng Cung, Hoàng hậu không nhận được mà hỏi Trúc Nhi:

- Người đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Trúc Nhi nhỏ giọng thưa:

- Bẩm Hoàng hậu, tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ thời cơ.

Hoàng hậu đã nhìn ra bên cạnh Chiêm Phi không chỉ có một hai kẻ bảo vệ, thẩm đoán những tay chân còn lại của Lạc Quân Đế biết Hoàng tử ra đời chắc chắn cũng sẽ hộ hân.

Vào lúc này, gây chiến với bọn họ không có lợi lộc gì. Nàng phải chờ nghe kết quả cuộc chiến ngoài kia.

Hồ gia phải chiến thắng, nếu không có chiếm được ấu đế cũng vô dụng.

Lúc này phải so xem ai kiên nhẫn hơn!

- CHIẾNNNNNN

- PHÁ CÔNG THÀNH...

- PHÁ CÔNG THÀNH...

- Kẻ nào bước lên cổng thành đầu tiên, bốn vương sẽ ban cho kẻ đó là đệ nhất công thần...

Tiếng la hét, quát tháo vang khắp xung quanh cửa thành. Âm thanh náo động đó từ sớm đã truyền vào trong thành, bá tánh cũng đã biết chuyện đang diễn ra trước mặt họ là gì rồi.

- Có kẻ làm phản à?

- Nghe nói quân địch rất đông, cửa thành có thể thủ được không?

- Rốt cuộc là ai đã tạo phản?

- Nghe âm thanh giống như là quân của Thanh Vương và Lam Vương. Bọn họ trở lại báo thù sao?

- Chính bọn họ làm sai, còn báo thù cái gì...

- Còn nghe nói chính Hồ thái sư xúi giục bọn họ đó!

- Cái gì? Hồ thái sư? Không phải ông ta là quốc cữu sao? Còn giúp phản tặc làm cái gì?

- Hừ, ông không nghe mấy ngày nay người ta đã đồn đầy trời chính Hồ thái sư muốn giết hoàng thượng, tự mình lên ngôi hay sao?

- Lão! Cờ lão cũng muốn làm Hoàng đế? Thiên hạ này thành họ Hồ khi nào...

- Tiêu rồi! Lỡ như công thành bị thất thủ, chúng ta phải trốn ở đâu đây? Họ sẽ giết sạch chúng ta sao...

Tiếng hét ngoài thành càng lớn, người trong thành càng thêm bất an, có những đứa trẻ, nữ giới yếu đuối không kiềm được mà bật khóc.

- Oa oa oa...

- Cha ơi, mẹ ơi, con sợ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

— Thanh Vương, người thật sự muốn gây chiến để Hồ gia được lợi hay sao?

Trên tường thành, Lý Vinh Trường chặt vật né tránh đường tên mũi đạn, gào lên.

Thanh Vương đứng dưới cổng thành hét lớn:

— Lão cáo già đó dám xuất hiện, ta cũng sẽ một đao tiễn lão xuống suối vàng!!!

Tiếng binh đao khói lửa ngoài kia đều vang vào tai dân chúng bị kẹt trong thành.

— Các người nghe nói gì chưa? Là Hồ thái sư! Là Hồ gia xúi giục Thanh Vương, Lam Vương tạo phản!!!

— Cái gì? Không phải Hồ thái sư là Quốc trượng sao? Làm sao có thể tạo phản được?

— Người còn không biết sao mấy ngày nay người ta đồn đãi thành cái gì sao? Hoàng thượng mất tích là do Hồ thái sư làm hại đó...

– Trời ơi, vậy là Hồ gia muốn làm phản thật rồi sao???

– Đúng là kẻ ăn cháo đá bát! Không thể để Hồ gia lộng hành như vậy được!!! Ta muốn xử Hồ gia! Trước khi phản binh phá được cổng thành thì ta phải xử Hồ gia!!!

– Có ai muốn theo ta khônggg???

Bá tánh kích động vì vô cớ bị liên lụy vào chiến tranh, nhiều người không kiềm được mà chạy đi lấy dao mác, hùng hục muốn xử trí Hồ gia. Càng lúc càng có nhiều người nghe tin gia nhập đội ngũ tự phát, kéo thành cả một đường dài hướng tới Hồ gia.

Trong Hồ phủ lúc này cũng chưa hề yên tĩnh, từ mấy hôm trước, lúc nghe thấy tin Hồ gia làm phản truyền bên ngoài, những người trong Hồ gia sợ hãi đóng chặt không dám lộ mặt ra ngoài.

Những nòng cốt chủ chốt của Hồ gia đều đã tập hợp với tư binh bên ngoài rồi, ngay cả một số tôn từ từ sớm cũng đã được an bày ở nơi bí mật, bây giờ chỉ còn lại vài người ở lại trông phủ.

Vài nữ quyến trong nhà sợ hãi, run rẩy không ngừng, một vị phu nhân hoảng hốt hỏi Hồ Quý An, con trai thứ hai của Hồ gia, là người có trách nhiệm ở lại kinh thành nội ứng ngoại hợp.

– Nhị gia, chúng ta làm sao bây giờ?

Hồ Quý An lúc này cũng hết sức bất an, Hồ gia vốn hành sự cẩn mật như thế làm sao lại bị lộ ra ngoài? Lúc này hẳn như con ba ba bị nhốt trong rọ, tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng Hồ Quý An cũng không thể không lên tiếng trấn an nữ quyến trong nhà:

– Yên tâm đi, phụ thân sẽ sớm trở về thôi...

Đến lúc đó, thiên hạ là của Hồ gia rồi, còn ai dám động vào Hồ gia nữa.

Nhưng hẳn vừa nói dứt lời thì đã nghe nô bộ hoảng chạy vào bẩm báo:

– Nhị gia, nhị gia... nguy! Nguy rồi! Dân chúng muốn đánh vào Hồ gia rồi...

Tất cả những người có mặt tại đó đều tái trắng mặt.

– Ngươi nói gì?

Hồ Quý An chụp tên nô bộc, điên tiết hỏi. Tên nô bộc hai chân run rẩy không ngừng, cố nói:

– Dân chúng muốn phá cửa Hồ gia rồi... có rất nhiều người, bọn họ ai cũng điên cuồng...

Hồ Quý An cũng loạn rồi, lùi về sau mấy bước mới đứng vững được.

– Nhị gia...

– Nhị gia...

Những nữ quyến trong nhà xao xáo xông tới chỗ Hồ Quý An, hẳn bây giờ là tia hy vọng duy nhất của bọn. Nào ngờ, tên nô bộc tiếp tục nói:

– Bọn họ rất đông, rất dữ tợn, chỉ sợ không bao lâu sẽ xông vào được thôi...

Những người trong phòng nín bật, rốt cuộc có người bắt đầu khóc lóc.

– Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy...

– Rốt cuộc họ muốn làm gì chứ...

– Họ muốn làm gì Hồ gia? Lão gia, lão gia đâu rồi...

– Nhị gia, cứu chúng ta...

Dù trong Hồ gia có để lại mấy trăm binh mã dũng mãnh nhưng lại không là gì so với sự căm phẫn của đại dân chúng kia. Ánh lửa bốc lên khắp nơi, dự báo...

...

Phượng Hoàng Cung, đêm nay ánh nến sáng rực không có dấu hiệu tắt.

Hoàng hậu ngồi bất động trên ghế, lặng im chờ đợi.

Nàng không biết rốt cuộc bản thân mình muốn gì nữa? Mong Lạc Quân Đế trở về? Mong Hồ gia thành công?

Nàng hiểu rõ, giữa hai bên nhất định phải có thắng thua, người sống, kẻ chết.

Đột ngột, Thúy Nhi hốt hoảng chạy vào bẩm báo:

– Nương nương, không xong rồi! Không xong rồi!

Hoàng hậu hỏi:

– Chuyện gì?

Thúy Nhi sợ hãi không nói nên lời, nước mắt ứa ra.

– Nương nương...

Hoàng hậu nổi giận, quát:

– Xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Hồ gia đã thất bại rồi sao?

– Là... là Hồ gia. Hồ gia bị bá tánh kích động trong thành diệt môn rồi...

Thúy Nhi quỳ mọp xuống đất bật khóc.

Hoàng hậu chết đứng.

Diệt môn rồi?

Binh lính ngoài thành chưa vào mà Hồ gia đã bị diệt môn rồi?

Hoàng hậu lao đao muốn ngã.

– Nương nương, không biết bọn họ nghe từ đâu nói Hồ gia mưu đồ tạo phản, xúi giục Thanh Vương, Lam Vương làm phản, kéo binh tới kinh thành nên... xử trí Hồ gia rồi...

Hoàng hậu ngã ngồi xuống ghế, một lời cũng không nói.

– Nương nương, bọn điều dân kia đang tiến tới hoàng cung, còn muốn lôi cả Nương nương ra, Nương nương mau trốn đi.

Trốn?

Trốn đi đâu bây giờ? Nàng có thể trốn sao?

– Binh...

Rốt cuộc, Hoàng hậu cũng lắp bắp nói mấy câu.

– Ngoài thành tình hình sao rồi?

Thúy Nhi lắc đầu, tuyệt vọng:

– Xem tình hình không thể giữ lâu được...

– Nương nương, mau trốn thôi...

Hoàng hậu ngồi im bất động, hồi lâu mới ngẩng cao đầu lên.

– Ta không đi! Ta là Hoàng hậu! Là Hoàng hậu của Nam Quốc này!

Dù có chết, nàng cũng sẽ hiên ngang mà chết!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Vào thời điểm này, không có tin tức gì có thể giấu giếm được nữa. Tất cả mọi người trong hoàng cung đều biết tình hình hung hiểm ngoài kia, ai nấy bất an không ngừng. Bọn họ cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể run rẩy không ngừng, chỉ có thể ngồi cầu nguyện cho kỳ tích xuất hiện.

Ngọc Diệp Cung

Hôm nay, Chiêm Phi vừa sinh xong đã nghe cổng thành bị công phá, nàng hoảng hốt ôm chặt đại hoàng tử trong lòng, không để cho ai đụng vào. Đại hoàng tử bị ôm khó chịu khóc ré lên, Chiêm Phi vẫn không nghe.

– Tình hình sao rồi?

– Công chúa, công chúa bình tĩnh đi! Cổng thành không dễ bị phá như vậy đâu?

– Viện binh? Viện binh tới chưa? Bọn họ định bao giờ mới tới???

– Công chúa, mau thả đại hoàng tử ra.

– Con của ta! Con của ta chính là Hoàng đế sau này của Nam Quốc, ai dám động vào con ta! Viện binh! Viện binh mau tới tiếp viện! Mau cứu mẫu tử ta...

Chiêm Phi kích động không ngừng, làm trên dưới Ngọc Diệp Cung loạn cào cào.

Bên Hoa Phi lúc này cũng không yên.

– Cổng thành có bị phá chưa? Đã liên lạc được với phụ thân ta chưa? Mau nói với ngài vào đây cứu ta đi... mau đưa ta ra khỏi cung. Ta không muốn chết! Không muốn chết sớm như vậy...

...

Thanh Tư Cung

– Tiểu thư, có tin báo người của Thanh Vương, Lam Vương sắp phá được cổng thành rồi.

Lý Phù Dung không nói, mân mê quân cờ trên tay mãi không hạ xuống.

– Tiểu thư, sao lúc này người còn tâm trí chơi cờ chứ.

Nhã Nhã gấp gáp không nhìn được mà than trách.

Lý Phù Dung bề ngoài vẫn bình thường nhưng nàng nào có bình tĩnh như vậy. Chỉ là, nàng cố đè ép sự bất an, hoảng loạn của mình xuống mà thôi.

Những gì có thể làm, nàng đã làm cả rồi.

Lý Phù Dung liếc mắt nhìn ván cờ trên bàn. Rốt cuộc ai sẽ là kẻ thắng lợi? Ván cờ này ai sẽ là người chơi đây?

...

Trên cổng thành, Lý Vinh Trường lúc này y phục đã nhàu nát, cả người chật vật nào còn chút gì là phong thái lãnh tử lúc trước.

Bên dưới, một đoàn quân dùng cây tông vào cổng thành không ngừng, cửa thành to lớn vang lên những tiếng đùng đùng, nghiêng ngả theo mỗi lần tấn công.

– Cổng thành không trụ được nữa...

Lý Vinh Trường cay đắng nói.

– ... ngài muốn chờ tới lúc nào mới tới đây...

Ngoài thành nguy nan như vậy nên dù có biết trong thành đang xảy ra phản động, Trần tướng quân cũng bỏ mặc không quan tâm. Binh lính trấn giữ hoàng cung hiện giờ chính là niềm hy vọng cuối cùng, bọn họ lại càng không thể rời khỏi vị trí. Tất cả trầm trọng chờ thời điểm cổng thành bị công phá,

binh lính của Thanh Vương, Lam Vương tràn vào.

Rầm

Một tiếng vang như pháo nổ vang lên, cổng thành đã bị gãy chót, ngã nghiêng xuống một góc, nhưng vẫn chưa đủ để đại quân xông vào.

Thanh Vương, Lam Vương ngồi trên lưng ngựa căng thẳng chờ đợi, khi cổng thành kia bị hạ, ngai vị kia sẽ đổi chủ.

Bọn hấn đã chờ giây phút này từ lâu lắm rồi.

Đúng vào phút gian nan đó, đột ngột mặt đất rung chuyển, bụi đất mù mịt, tiếng vó ngựa, tiếng hô hào từ xa vang tới.

Thanh Vương, Lam Vương cùng những tướng lĩnh bên trên tường thành đồng loạt hướng mắt nhìn đội quân từ xa đang kéo tới gần đó.

Rốt cuộc cũng đã thấy rõ mặt của toán binh kia.

– Thanh Vương, Lam Vương, các ngươi lại dám tạo phản!!!

Hồ thái sư uy nghiêm ngồi trên lưng ngựa, lớn tiếng quát hận.

Thanh Vương cười mỉa mai:

– Hồ lão tặc, giờ phút này lão còn muốn giả nhân giả nghĩa gì nữa.

Hồ thái sư thấy chết không còn, chính khí nói:

– Thanh Vương, Lam Vương, hai người chịu ân sủng của Vua mà còn dám cả gan làm phản, thật là tội ác tày trời. Nay ta thay trời hành đạo, quyết phải diệt trừ phản tặc, bảo vệ giang sơn xã tắc!!!

Trần tướng quân đứng trên tường thành nghe những lời giả tạo của Hồ thái sư thì xem thường, nhưng vào lúc này, lão cũng không lên tiếng nói một lời.

Hồ thái sư chỉ kiếm vào Thanh Vương, Lam Vương, quát lớn:

– Quân sĩ, tiêu diệt phản tặc! Bảo vệ giang sơn Nam Quốc...

Thanh Vương nắm chặt kiếm trên tay, hướng về phía Hồ thái sư mà nói:

– Còn chưa biết được ai sẽ thua vào tay ai đâu!!! Binh đâu, diệt lão già vô liêm sỉ kia!!!

Hồ thái sư bất ngờ gia nhập trận chiến, áp lực bên phía Trần tướng quân giảm bớt. Trần tướng quân liền ra lệnh gia cố lại cổng thành, xạ thủ toàn bộ tập trung trên cửa thành, sẵn sàng hạ tiễn.

Lý Vinh Trường trước sau vẫn đứng nơi đó, hướng mắt nhìn xuống trận chiến bên dưới, không biết cảm thán thế nào.

Thanh Vương, Lam Vương vốn chỉ có hơn một vạn binh lính, sau trận giằng co với Trần tướng quân đã thiệt hại một phần, giờ phải đối mặt với binh hùng tướng mạnh, được chuẩn bị kỹ càng hơn hai vạn người của Hồ thái sư thật sự có chút không chống đỡ được.

Sau nhiều cố gắng vô vọng, cuối cùng, Thanh Vương và Lam Vương thảm bại.

Thanh Vương, Lam Vương bị thương nặng, rốt cuộc bị Hồ thái sư bắt sống.

Hồ thái sư đi đầu áp giải Thanh Vương, Lam Vương tới trước cổng thành.

– Lão phu đã bắt được Thanh Vương, Lam Vương, Trần tướng quân mau mở cổng thành.

Trần tướng quân cười lạnh, phất tay ra lệnh cung thủ hướng tên xuống dưới.

Hồ thái sư mặt giãn, hỏi:

– Trần tướng quân, ông đây là sao?

Trần tướng nói:

– Đừng giả mèo khóc chuột nữa! Bộ mặt của ngài, cả thiên hạ đều biết rồi!

Hồ thái sư cau mày, định cãi lại thì đúng vào lúc đó, hai mắt Lý Vinh Trường sáng rực, hô lên:

– Tới rồi! Cuối cùng cũng tới rồi!

Ai nấy giật nẩy mình hướng mắt nhìn ra xa. Trong màn đêm thăm thẳm bỗng hiện ra mấy ánh đuốc sáng, từ từ tới gần hơn, nhiều hơn.

Đội binh dừng hẳn toàn thân mặc giáp đen, cưỡi ngựa chiến vô thanh vô tức tiến lên làm tâm thần ai nấy đều kinh ngạc, xốn xang.

Mà người dẫn đầu kia không phải Lạc Quân Đế thì còn là ai!

Lạc Quân Đế trở về rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Hoàng thượng trở về rồi!!!

Không biết ai đã la lên thông báo, tin đó lập tức liền được truyền tai nhau.

– Hoàng thượng trở về...

– Hoàng thượng về rồi...

– Được cứu rồi...

– Hoàng thượng vạn tuế...

– Hoàng thượng vạn tuế...

HOÀNG THƯỢNG VẠN TUỆ...

Âm thanh chấn động khắp kinh thành, vang lên càng lúc càng lớn, thậm chí cả ở trong hoàng cung cao vợi vợi kia cũng đã nghe thấy.

– Hoàng thượng về rồi!

– Hoàng thượng đã trở về rồi!!!

Thoáng chốc, cả hoàng cung liền tung bừng lên, ai nấy mừng rơi nước mắt.

– Bệ hạ đã về rồi?

Hoa Phi kích động đứng lên hỏi.

– Đúng vậy, nương nương! Hoàng thượng về rồi! Đã về thật rồi...

Hoa Phi phấn khích chạy ùa đi, như thể chắc chắn sẽ gặp được Lạc Quân Đế.

Khi Chiêm Phi nghe tin, thì lại sững sờ trong chốc lát.

– Hoàng thượng về rồi?

Hoàng thượng về rồi thì con nàng không thể lên ngai được rồi?

Nỗi thất vọng xâm chiếm tâm trí Chiêm Phi, nhưng rồi sau đó, Chiêm Phi liền vực lại tinh thần.

Nàng vốn cũng thích Lạc Quân Đế kia mà, dù có hơi thất vọng vì con nàng hiện tại không được làm Hoàng đế nhưng với sủng ái của hân dành cho nàng, con nàng lại là trưởng tử, sau này ngai vị kia còn chạy đi đâu được.

– Ta muốn đi gặp bệ hạ...

A Na liền ngăn Chiêm Phi lại.

– Công chúa, Hoàng thượng vẫn còn ở ngoài thành, chưa vào cung đâu. Hơn nữa, công chúa vừa sinh xong, không thể ra ngoài được...

– Ta không cần biết, ta muốn gặp Bệ hạ...

Mặc cho nơi nơi vui sướng ăn mừng Lạc Quân Đế trở lại, không khí trong Phụng Hoàng Cung vẫn lạnh ngắt như thường.

Hoàng hậu từ lúc nghe tin Hồ gia bị diệt môn tới giờ vẫn ngồi bất động, Thúy Nhi rón rén tới gần gọi:

– Nương nương...

Hoàng hậu chậm chậm nhìn Thúy Nhi, hỏi:

– Bệ hạ thật đã trở lại?

Thúy Nhi khó khăn gật đầu.

– Là tin xác thực...

Hoàng hậu lại im lặng, không biết suy nghĩ điều gì.

Thúy Nhi rút nước mắt nói:

– Nương nương, người làm nô tì sợ...

Hồ gia đã xong rồi!

Những người ở lại đã xong rồi!

Vào lúc này, dù có thành công dẫn binh tới kinh thành nhưng Lạc Quân Đế vẫn còn sống! Hồ gia thế nào cũng bị luận tội phản nghịch mà thôi.

Kết quả vẫn không có đường thoát.

– Thúy Nhi...

Hoàng hậu âm trầm mở miệng.

– Nương nương cho gọi.

Ánh mắt của Hoàng hậu bỗng trở nên quyết liệt, tàn nhẫn nói:

– Triệu tập tất cả những người của ta trong hoàng cung lại!

Thúy Nhi sững sờ, không hiểu hoàng hậu rốt cuộc muốn làm cái gì.

– Mau đi!

Hoàng hậu gắt. Thúy Nhi sợ hãi liền tuân lệnh.

Chẳng mất bao lâu, có gần trăm người đã tập trung toàn bộ ở ngoài Phụng Hoàng Cung.

Hoàng hậu đứng trên bậc cao nhìn xuống những người này, lạnh lùng lên tiếng nói:

– Tất cả các người, theo ta!

...

Thanh Tư Cung

– Tiểu thư, tiểu thư, Hoàng thượng đã trở về rồi!

Nhã Nhã gấp gấp chạy từ ngoài vào thông báo.

Lý Phù Dung nghe thấy sẽ sững người. Quả nhiên! Lạc Quân Đế không chết!

Tất cả mọi người đã bị Lạc Quân Đế tính toán!

Vào lúc đầu, Lý Phù Dung cũng bàng hoàng không biết nên tin hay không, nhưng dù sao, Lạc Quân Đế cũng là người trần mắt thịt, dù có tài ba cỡ nào đôi lúc cũng sẽ xảy ra sơ hở. Lý Phù Dung cũng nghĩ đây là âm mưu của Lạc Quân Đế, nhưng nàng không có can đảm để phớt lờ, ngồi im mà chịu chết nên mới đưa ra quyết định nguy hiểm xuất đầu lộ diện.

Nhưng vào cái ngày Ngô thống lĩnh xuất hiện, Lý Phù Dung mơ hồ nhận định mình bị lừa rồi! Trở thành con cờ chạy loạn trên ván cờ của Lạc Quân Đế! Ngày đó, Lý Phù Dung chắc chắn chín phần: Lạc Quân Đế là vô sự!

Nếu không, tại sao Ngô thống lĩnh lại xuất hiện? Lại tiết lộ những tin tuyệt mật mà trước kia chẳng hề tra ra? Tại sao mọi thứ lại trở nên thông suốt?

Bị lừa cả rồi!

Tô Tuyết bị lừa, Lý Phù Dung nàng bị lừa, cả Hồ gia cũng bị lừa!

Đúng lúc đó, Nhã Nhã nhận được tin mới, sợ tái mặt nói với Lý Phù Dung:

– Tiểu thư, Hoàng hậu đang dẫn người kéo tới hướng này!!!

Hoàng hậu dẫn người tới Thanh Tư Cung?

– Tiểu thư, Hoàng hậu dẫn theo cả trăm người tới gần rồi, tiểu thư mau trốn đi...

Tại sao Hoàng hậu lại muốn đối phó với nàng?

Bởi vì nàng tiết lộ cơ mật ra bên ngoài?

Lý Phù Dung bừng tỉnh.

– Không phải...

– Hoàng hậu không phải muốn đến đây... Nàng là muốn...

Lý Phù Dung chết lặng.

– Tiểu thư... tiểu thư, người còn làm gì mà không đi mau đi...

– Tập hợp...

– Tiểu thư...

– Tập hợp tất cả mọi người của Thanh Tư Cung lại, mau đi theo ta!

Lý Phù Dung vụt ngồi dậy đi ra ngoài bỏ lại Nhã Nhã không kịp hiểu chuyện gì phía sau.

Đúng như Lý Phù Dung đoán, mục tiêu của Hoàng hậu không phải là Thanh Tư Cung mà tiến thẳng đến Chiêu Dương Cung của Huệ tần.

Cánh cổng Chiêu Dương Cung đóng kín, người gác cổng bên ngoài thấy Hoàng hậu như thần la sát tới tới gần thì sợ hãi quỳ mọp xuống, hai chân run rẩy không ngừng.

– Hoàng... hoàng hậu nương nương...

– MỞ CỬA!

Hoàng hậu ra lệnh, tên gác cửa vẫn không dám đứng lên.

– Hoàng... hoàng hậu...

Hoàng hậu không nhiều lời nữa, liền quay đầu nhìn đoàn người sau lưng mình ra lệnh:

– Các người phá cửa cho ta!

– Dạ, nương nương!

Đoàn người liền xông tới, hất tên giữ cửa ra bắt đầu phá cửa.

Rầm rầm

Rầm

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

– Hoàng hậu nương nương!

Đúng vào lúc đó, giọng nói của Hòa Phi, Lý Phù Dung vang lên.

Người trong Thanh Tư Cung không nhiều, dù có tập trung lại hết toàn bộ cung nữ, thái giám thì cũng hơn hai, ba mươi người. Bọn họ không biết chuyện gì cũng phải đi theo Lý Phù Dung tới đây. Nào ngờ, dụng ý của Lý Phù Dung là đối đầu với Hoàng hậu đầu.

– Nương nương, tại sao lại muốn xông vào Chiêu Dương Cung chứ? Huệ Tần đã làm sai gì sao?

Lý Phù Dung hôm nay không như mọi ngày luôn hạ thấp sự hiện diện của mình xuống mức thấp nhất, lại dám hiên ngang đối mặt chất vấn Hoàng hậu như vậy.

Hoàng hậu cũng lấy làm bất ngờ, sau lại bật cười.

– Ha ha ha, có vẻ lúc này mới là tính cách thật của Hòa Phi đúng không?

Lý Phù Dung này quả thật giả trang không tệ, suốt bao nhiêu năm qua chưa từng lộ ra. Hoàng hậu nào biết, Lý Phù Dung như vậy là do bắt buộc thôi, chứ bản thân nàng thả làm cái bóng để sống yên ổn trong hậu cung này cũng không muốn một lần hiển danh.

– Nương nương, xin hãy rút lui đi!

Lý Phù Dung cảnh báo Hoàng hậu. Lạc Quân Đế đã trở về rồi, tin chắc theo sau hắn là cả một đại quân, Hồ gia dù có mạnh bao nhiêu cũng không có đường chống đỡ. Lúc này, Hoàng hậu còn gây sự như vậy có ích lợi gì?

– Bởi vì thế nên người mới từ chối lời mời của ta phải không, Hòa Phi?

Hoàng hậu âm trầm nói.

Lý Phù Dung im lặng không đáp.

Hoàng hậu bật cười mỉa mai:

– Hừ, chỉ mỗi việc nàng ta có thể để cho Hòa Phi đứng ra bảo vệ, thì nàng ta cũng đã đáng chết rồi.

Hoàng hậu liếc mắt lên nhìn Lý Phù Dung hồi lâu.

– Hòa Phi, ta nghĩ có lẽ người còn hiểu rõ hắn hơn cả ta.

“Hắn” trong miệng Hoàng hậu lúc này chính là Lạc Quân Đế.

Có thể lúc đầu vì bận tánh gấp khó thì lùi, cúi đầu làm người nên Lý Phù Dung mới an ổn sống ở hậu cung. Nhưng về sau, không nói Lý Phù Dung vẫn luôn sống yên vì hiểu được cách hành sự của Lạc Quân Đế, im hơi lặng tiếng tránh né không phạm vào tối kỵ mới thông thả sống qua ngày.

Không như Hoàng hậu!

Ngay từ đầu, giả cho Lạc Quân Đế đã là mưu đồ nên đối nàng, hắn luôn cảnh giác, phòng bị, chưa từng khi nào là phu thê chân thật. Chính vì vậy, Hoàng hậu nghĩ mình hiểu được Lạc Quân Đế nhưng thật chất, nàng không hiểu gì cả.

– Nương nương, quay về thôi.

Đối với Hoàng hậu, không hiểu sao Lý Phù Dung lại dâng lên cảm giác thương tiếc. Bởi vì đều là phận nữ nhi? Điều không thể làm chủ được vận mệnh của mình? Bởi vì nàng không mơ được hồi đáp còn Hoàng hậu thì một lòng hướng về Lạc Quân Đế mà bị chối từ?

Hoàng hậu lẩm bẩm:

– Quay về? Người nghĩ ta có cam tâm quay về không?

Không biết từ lúc nào, Hoàng hậu đã nhìn ra người trong lòng của Lạc Quân Đế là Tô Tuyết chứ không phải bất cứ vị phi tần nào trong hậu cung này. Dù thường ngày Lạc Quân Đế luôn rờ lạnh Tô Tuyết, không bao giờ có tin hân cho nàng thị tẩm, cũng chưa từng nghe tiếng gió nào. Thế nhưng, làm thế từ hơn mười năm, chỉ ít, Hoàng hậu cũng biết ánh mắt Lạc Quân Đế đang hướng về ai.

Hắn thích Tô Tuyết thế mà luôn phớt lờ nàng, đó không phải vì muốn bảo vệ nàng hay sao? Sợ biến Tô Tuyết thành mục tiêu chung của nữ nhân hậu

cung?

Hắn vì nàng ta mà lo nghĩ tới như vậy thì rốt cuộc hắn đã thích nàng ta tới mức nào?

Hồ gia xong rồi, Hoàng hậu biết bản thân mình cũng không có kết cuộc tốt đẹp gì. Những chỉ ít, nàng muốn trước khi chết, có thể kéo theo kẻ trong lòng của hắn, giải mối ray rứt trong lòng của mình.

– Hòa Phi, tránh ra đi!

Hoàng hậu lên tiếng ra lệnh. Lý Phù Dung vẫn không nghe lời, lại nói:

– Hoàng hậu, ngài nghĩ làm vậy có ích gì?

Hoàng hậu lắc đầu:

– Không có ích gì cả. Ta chỉ muốn kết thúc thôi.

Lý Phù Dung thờ dãi nhìn nữ nhân trước mắt mình, không phải là Hoàng hậu, chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân đáng thương. Bì ai vì tình, lại kẹt trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, muốn yêu không được, muốn hận cũng không xong.

Lý Phù Dung mở miệng nói:

– Vào trong đó rồi, ngài sẽ làm gì? Mà ngài có chắc, có được thứ gì không?

Lạc Quân Đế yêu thương Tô Tuyết như vậy, lẽ nào lại để Tô Tuyết gặp nguy hiểm, chỉ sợ từ sớm, người đã đi mất rồi. Có vào trong rồi thì làm sao?

Hoàng hậu run rẩy, nàng hiểu ý của Lý Phù Dung. Bây giờ có vào được, thấy bên trong trống rỗng, người đã không còn thì chẳng phải càng khiến trái tim nàng thêm đau đớn hay sao?

Lý Phù Dung nói nhỏ với Hoàng hậu:

– Trong Chiêu Dương Cung có mật đạo dẫn đến tẩm cung của Hoàng thượng.

Hoàng hậu chết lặng hồi lâu rồi bật cười chua xót.

Không ai hiểu vì sao Hoàng hậu tự nhiên lại cười cay đắng như vậy, tất cả mọi người đều đứng nguyên tại chỗ.

Lúc sau, Hoàng hậu ngưng cười, nhìn qua Lý Phù Dung một cái rồi ra lệnh:

– Tất cả rút lui!

Nhã Nhã nhìn theo Hoàng hậu dẫn đoàn người đi rồi vẫn không tin tưởng được, cũng không hiểu vì sao Hoàng hậu lại hành động như vậy.

– Tiểu thư, chuyện gì đang xảy ra vậy?

– Không có gì. Hoàng hậu chỉ đi dạo thôi.

Đi dạo mà làm ra hành động lớn như vậy?

– Về thôi!

Nhã Nhã hỏi:

– Tiểu thư không định vào thăm Huệ Tàn sao?

Lý Phù Dung nghe vậy thì đưa mắt nhìn vào Chiêu Dương Cung đang sáng rực đèn kia rồi quay đầu đi.

– Không cần thiết!

Nhã Nhã càng không hiểu.

– Nếu không thì đến đây làm gì chứ?

Lý Phù Dung mỉm cười, thật thật giả giả nói:

– Để cho người khác xem!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Sáng hôm sau, cổng thành mở rộng nghênh đón Lạc Quân Đế vào thành!

Tình hình trong thành sớm đã bình định, không còn kẻ gây rối loạn nữa. Trên đường đi có nhiều đồng đồ nát, xung quanh còn có mấy đốm lửa chưa tắt làm bọn họ không quên được tình cảnh kinh hồn đêm qua. Nhưng tất cả những chuyện đó có là gì nữa, bởi vì Hoàng đế vĩ đại của bọn họ đã trở về!

- Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế!

- Hoàng thượng vạn tuế...

Lạc Quân Đế mặc giáp trắng oai hùng như một vị chiến thần đi trước một đại binh mặc toàn giáp đen ở đằng sau. Hắn đi tới đâu, dân chúng liền nhường đường, tung hô đến đó.

Cứ thế, một đoàn người oai phong hùng dũng tiến thẳng về phía hoàng cung.

Bá quan văn võ từ sớm đã đứng hầu ngoài cổng hoàng cung, thấy Lạc Quân Đế bước xuống liền quỳ mọp dưới đất.

- Cung nghênh Hoàng thượng hồi cung! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Lạc Quân Đế không cảm xúc, lạnh nhạt nói:

- Các ái khanh đứng lên đi!

Nói thế nhưng nào có người nào dám đứng lên, cứ quỳ đây cho đến khi Lạc Quân Đế bước qua, vào trong cung.

Sau đó, bọn họ lại lục đục chạy tới điện hầu, trong khi chờ đợi Lạc Quân Đế thay đổi hoàng bào.

Lạc Quân Đế mặc hoàng bào quý báu, từng bước, từng bước bước lên ngai vàng của mình trong sự im lặng tột độ của chúng quần thần. Lạc Quân Đế đứng trước ngai vàng, xoay người lại ngồi bịch xuống, thanh âm giận dữ của long nhan vang lớn:

- Các khanh gia có biết tối qua xảy ra sự kiện gì?

Đầu bá quan cúi càng thấp, chỉ có những người tối qua có tham gia trong chiến trận mới dám giữ nguyên, không cúi đầu.

- Tội thần có tội..

Lạc Quân Đế từ đầu cũng chẳng mấy trông chờ vào những kẻ này, nhưng khi thấy giang sơn nguy cấp, bọn họ vẫn cứ bo bo giữ mình như vậy, Lạc Quân Đế đã tức giận. Chẳng lẽ, dù ngai vị có đổi chủ chỉ cần bọn họ còn giữ chức quan thì sao cũng được???

- Thanh Vương, Lam Vương làm phản, Hồ gia khó thoát khỏi liên quan. Tất cả mọi chuyện, trăm muốn các ngươi tra xét cẩn thận, vạch trần hết mọi tội chứng. Tất cả những kẻ đó, trăm muốn thấy chúng phải bị trừng trị!!!

...

Trong hậu cung lúc này cũng nháo nhào, ai cũng muốn gặp Lạc Quân Đế, nhưng biết Lạc Quân Đế lúc này đang lâm triều nên chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Tô Tuyết đột ngột lại đến Thanh Từ Cung thăm Lý Phù Dung.

- Nghe nói tối hôm qua tỷ đã ra mặt cản Hoàng hậu không để nàng phá cửa Chiêu Dương Cung.

Lý Phù Dung chẳng trả lời.

Tô Tuyết cũng không chờ đợi câu trả lời từ Lý Phù Dung, cứ bình thần uống trà. Lúc sau, Tô tuyết nói:

- Dung tỷ, hẳn trở về rồi!

Ừ, ai chẳng biết Lạc Quân Đế quay về rồi.

Tô Tuyết lại nói:

- Nghe nói hần hoàn toàn khỏe mạnh, một vết thương nhỏ cũng không có.

Lý Phù Dung cũng không nói.

- Tỳ có cảm thấy... chúng ta giống như những con hát ngu ngốc chạy qua chạy lại làm trò cười không?

Tô Tuyết nhẹ cười giấu cợt, Lý Phù Dung khẽ thờ dài một hơi.

Lạc Quân Đế không chỉ lừa mọi người, mà ngay cả Tô Tuyết cũng bị lừa.

...

Trái với sự hồ hởi, hân hoan ở khắp nơi, trong Phụng Hoàng Cung lúc này yên ắng lạ thường. Lúc này, ai cũng đã biết tội danh mưu phản của Hồ gia, sắp tới nhất định Hoàng hậu cũng sẽ bị luận tội, còn bọn họ là cung tì trong Phụng Hoàng Cung không biết có thoát được liên lụy hay không.

Hoàng hậu từ sớm đã chỉnh trang lại, trang điểm lên che giấu đáng vẻ têu tụy của mình và ngồi ở chính sảnh chờ đợi.

Chờ một ngày, rốt cuộc người cũng đã đến tuyên chỉ:

“... Hồ Thị Như Yên, thân là Hoàng hậu lại không biết quản giáo, bao che cho Hồ gia làm phản, liên lụy bao nhiêu bách tánh vô tội nhà tan cửa nát, tội ác tày trời, nay phế đi Hoàng vị, biếm làm cung tì, ban cho ba thước lụa...”

Hoàng hậu cứ lẳng lặng nghe phán quyết của mình.

Tuyên chỉ xong, lão công công có chút thương xót hỏi Hoàng hậu:

- Hoàng hậu nương... à không, Hồ thị, người còn có nguyện vọng gì không?

Hoàng hậu liếc mắt nhìn lão công công, với tính lãnh ngạo của nàng, lẽ ra sẽ không muốn nói, không muốn để người ta thương hại mình, nhưng cuối cùng, nàng vẫn mở miệng nói với lão:

- Có thể... có thể nói hần đến gặp ta lần cuối không?

Lão công công lắc lắc đầu rồi nói với Hồ Như Yên:

- Ta sẽ thử!

Bởi vì Hồ Như Yên đã bị phế hậu nên không được ở trong Phụng Hoàng Cung nữa, trong ngày hôm đó, phải dời tới Chi Lan Cung, một cung điện tồi tàn hẻo lánh chẳng khác gì lãnh cung.

Hoàng hậu đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bàn còn đặt hộp chứa ba thước lụa dành cho nàng.

Trăng đã lên cao, thời gian còn lại của nàng không còn nhiều nữa. Bỗng nhiên, tiếng cửa phòng mở ra vang lên kéo kẹt.

Nam nhân mặc hoàng bào đứng đó im lặng nhìn Hồ Như Yên. Hồ Như Yên biết hần tới rồi vẫn không động.

Đứng một lúc, hần có vẻ không còn kiên nhẫn muốn quay đầu đi. Khi đó, giọng nói của Hồ Như Yên vang lên:

- Gặp ta một lúc, chàng cũng không chịu được sao?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Lạc Quân Đế quay đầu lại nhìn nữ nhân kia. Lúc này, nàng mặc áo gai trắng, không còn là trang phục xa hoa, lộng lẫy của Hoàng hậu nữa. Trên mặt nàng cũng không đánh phấn, không còn che đậy gương mặt, biểu cảm của mình nữa.

Không khí xung quanh nàng như cô đặc, thể lương nhưng vẻ kiên cường trong mắt không mất đi.

Đã là phu thê gần mười năm, nhưng dường như, hần chưa bao giờ xem kỹ nàng.

Hoàng hậu nhẹ cười, rất nhẹ.

- Bây giờ ta cũng không biết nên xưng hô thế nào với chàng nữa. Nhưng điều đó có còn quan trọng...

Lạc Quân Đế vẫn không lên tiếng.

- Chàng có còn nhớ năm xưa, khi ta gả cho chàng...

Lạc Quân Đế nhú mày. Hắn không thích người ta khơi gợi quá khứ bản cùng của hắn, cũng không thích ai nhắc tới đề kể ân nghĩa.

Hồ Nhữ Yên tiếp tục nói:

- Lúc đó, ta cũng rất sợ hãi trong lòng. Không biết phu quân mình là người như thế nào? Hắn có đối xử tốt với ta hay không? Đến khi khăn hi vén lên, nhìn thấy chàng, chút lo lắng kia trong thời khắc đó đã biến mất. Chúng ta đã từng có quãng thời gian rất ngọt ngào, vui vẻ...

Chân mày Lạc Quân Đế càng nhíu chặt, Hồ Nhữ Yên không mơ tưởng nữa, quay sang nhìn gương mặt đang khó khăn của Lạc Quân Đế. Thiết tha hỏi:

- Q... Quân... chàng có thể cho ta biết quãng thời gian đó có phải là thật lòng của chàng không? Chàng... đã từng yêu ta chưa?

Đã từng yêu nàng chưa?

Hắn nhớ, ở kiếp trước, nàng cũng đã hỏi hắn câu này.

Đó là khi nàng nằm liệt trên giường, còn hắn dứt từng muỗng từng muỗng thuốc cho nàng. Đôi mắt đen sâu thẳm không rõ cảm xúc của nàng cứ nhìn hắn chưa từng rời đi, chỉ có đôi môi mấp máy khép mở mỗi khi hắn dứt thuốc cho nàng.

“Đây... chắc là cuối cùng chàng dứt thuốc cho ta rồi, phải không...”

Hoàng hậu Hồ Nhữ Yên lên tiếng hỏi Lạc Quân Đế.

“Ta biết chàng đã không còn kiên nhẫn...”

“Như vậy cũng tốt, chí ít... ta không còn bị giằng co giữa chàng và phụ thân nữa...”

Hóa ra, nàng biết hắn cho nàng uống là thuốc độc.

Hắn lúc đó cũng như bây giờ không nói một lời.

Lúc hắn muốn bỏ đi, Hoàng hậu Hồ Nhữ Yên vờ tay nắm lấy hắn, từ lúc nào đôi tay của nàng đã trở nên gầy guộc như vậy? Hay từ đầu nó vốn là như vậy?

“Quân... chàng có thể cho ta biết... chàng đã từng yêu ta chưa?

Đã từng yêu nàng chưa?

...

Lạc Quân Đế cuối cùng vẫn quay đầu đi, không nói một lời.

Hồ Nhữ Yên nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của Lạc Quân Đế mà lặng lẽ rơi lệ.

...

Thanh Tư Cung

Nhã Nhã khe khẽ bước vào nói với Lý Phù Dung:

- Tiểu thư, Hoàng... à không, là Hồ Nhữ Yên, nàng... nàng đã đi rồi.

Nhã Nhã có chút thốn thức trong lòng. Vốn là Hoàng hậu êm đẹp như vậy, thế mà chỉ trong một đêm, người đã mất rồi.

Cuốn sách trên tay Lý Phù Dung sượng lại một lúc lâu, Lý Phù Dung nói:

- Nhã Nhã, đèn hơi mờ, hãy thắp hết đèn lên đi.

Nhã Nhã không hiểu nhưng cũng nhu thuận tuân theo mệnh lệnh của Lý Phù Dung.

Những ngọn nến trong Thanh Tư Cung lần lượt được thấp sáng, Lý Phù Dung ngược lại bỏ quyển sách trên tay xuống, tới trước cửa sổ nhìn lên mặt trăng trên cao.

Hoàng cung này vốn không cho đốt tiền giấy, Hồ Nhữ Yên là phế hậu lại càng không thể đốt cho nàng. Cho nên, Lý Phù Dung chỉ có thể thấp sáng đèn như vậy, mong rằng có thể soi sáng con đường nàng đi.

Nếu như có kiếp sau...

Nếu như có kiếp sau, đừng làm nữ nhân của Hoàng đế.

...

Khi Lạc Quân Đế tới Chiêu Dương Cung thì Tô Tuyết vẫn chưa ngủ.

- Tại sao nàng không nghỉ trước đi, đã muộn như vậy rồi.

Lạc Quân Đế tiến tới gần Tô Tuyết, quan tâm nói.

Tô Tuyết ngược mặt lên nhìn Lạc Quân Đế hồi lâu mới nói:

- Vẫn chưa gặp được chàng, chưa xác định chàng thật sự bình an, làm sao ta ngủ được.

Lạc Quân Đế khẽ cười, ôm lấy Tô Tuyết, nói:

- Nàng xem đi, ta thật sự không bị thương gì cả.

Tô Tuyết lại hỏi:

- Vậy người vừa bị trúng tên vừa trúng đao thương là ai?

Lạc Quân Đế giải thích:

- Là thể thân của ta!

Sợ Tô Tuyết vẫn lo nghĩ, nên Lạc Quân Đế mới nói:

- Từ sớm ta đã biết Hồ gia sẽ phục kích trên đường, ta muốn nhân cơ hội này khiến Hồ gia lộ mặt nên đã dùng thể thân, khiến Hồ gia lầm tưởng ta bị thương nặng sắp chết. Có như vậy...

Thì Hồ gia mới chịu xuất binh.

Kiếp trước, Hồ thái sư quá cẩn trọng, đến cuối cùng, dù có biết được nhưng lại không có cách nào xác định được nơi Hồ gia nuôi binh, cũng không có bằng chứng chỉ tội. Bởi vậy, hắn phải dựng nên vở kịch Hồ gia bị cường đạo tập kích, cả nhà diệt môn. Có thể sau đó, Hồ thái sư đã nghi ngờ đây là bút tích của Lạc Quân Đế nên thà im hơi lặng tiếng giải tán binh đội cũng không xuất động, hòng bảo vệ hương hỏa cho Hồ gia.

Rốt cuộc đến lúc chết còn được tiếng thơm!

Đời này, Lạc Quân Đế sẽ không cho Hồ gia cơ may đó!

Tội trạng của Hồ gia nhất định phải vạch trước thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tô Tuyết quá hiểu cái tính đã quyết định thì nhất định không thay đổi của Lạc Quân Đế. Hắn nói Hồ gia có tội, thì Hồ gia đã nhận định cái kết diệt môn rồi.

— Vậy còn... Hoàng hậu thì sao?

Hoàng hậu?

– Tại sao lại nhắc đến nàng ta?

Lạc Quân Đế hỏi. Tô Tuyết băng quơ nói:

– Dù sao nàng ta cũng là thê tử của chàng, lại chẳng làm ra tội lỗi gì, nên... thiếp chỉ tò mò chàng muốn xử trí nàng ra sao thôi.

Hôm nay tinh thần Tô Tuyết vẫn bất an, kẻ dưới vì sợ nàng suy nghĩ nhiều nên đã không nói cho nàng biết tin gì. Lúc này, đừng nói xử trí ra sao, người cũng đã mất rồi.

Lạc Quân Đế cảm thấy khô cổ, không muốn nói tới. Tô Tuyết hôm nay hơi là lạ, Lạc Quân Đế là nhận ra nhưng nghĩ rằng mấy hôm nay nàng luôn phập phồng lo sợ nên không suy nghĩ nhiều.

Nào ngờ, Tô Tuyết lại hỏi:

– Chàng... có yêu nàng ta không?

Yêu nàng?

Tại sao hôm nay cả hai cùng hỏi hần câu này?

Có lẽ đó chính là trực giác của nữ nhân. Dù có thông minh hay không, thì họ vẫn cảm nhận được trái tim nam nhân của mình đang hướng về ai.

Nhìn đôi mắt chờ đợi của Tô Tuyết, Lạc Quân Đế nhú căng mày, rút cuộc hần nói:

– Không! Nàng ta là kẻ địch của ta!

Nhận ra mình có hơi kích động, Lạc Quân Đế liền điều chỉnh lại giọng điệu của mình:

– Hơn nữa, nàng ta cũng đã đi rồi! Ta đã ban cái chết cho nàng ta! Nàng không cần lo nữa...

Tô Tuyết sững sờ, Hoàng hậu thế mà đã mất rồi?

Vào lúc ấy, có người đứng bên ngoài báo tin:

– Hoàng thượng, Chiêm Phi nương nương cho mời Hoàng thượng đến thăm đại hoàng tử.

Mời hần? Vào thời gian này sao?

Ban đầu hần sùng ái Chiêm Phi cốt vì chộc tức Hồ gia và làm lá chắn cho Tô Tuyết thôi. Hồ gia lúc này đã xong rồi, hần đã không cần phải giả vờ nữa. Hơn nữa...

Lạc Quân Đế nhìn Tô Tuyết xem nàng có phản ứng gì không, dù đứa bé kia hần có muốn hay không thì nó đã sờ sờ ở đó rồi. Hần sợ Tô Tuyết sẽ vì vậy mà có khúc mắc với hần.

– Tuyết...

Tô Tuyết ngược mặt lên nhìn Lạc Quân Đế, thấy rõ sự phân vân trong mắt hần. Tô Tuyết nói:

– Thiếp hiểu! Chàng không cần phải lo lắng.

Lạc Quân Đế ôm lấy Tô Tuyết, hứa hẹn:

– Từ giờ, nàng có thể đường hoàng chính chính đứng trước thiên hạ rồi. Chờ qua một thời gian, ta sẽ phong nàng làm Hoàng hậu...

Tô Tuyết không đáp, Lạc Quân Đế cũng không thấy ánh mắt âm u của Tô Tuyết lúc này. Lúc sau, Tô Tuyết đưa tay lên vòng qua eo hần, Lạc Quân Đế cho rằng Tô Tuyết đã đồng ý.

– Tuyết, chúng ta đi nghỉ thôi.

Tô Tuyết lắc đầu nói:

– Chàng hãy tới chỗ Chiêm Phi đi.

Lạc Quân Đế nhú mày. Tô Tuyết khuyên:

– Nàng ta mấy ngày nay cũng chịu khổ rồi. Dù sao đi nữa, đại hoàng tử cũng cần gặp mặt Phụ hoàng, đúng không?

Dù muốn hay không, đứa bé đã sinh ra rồi, đó là con hần, hần cũng phải có trách nhiệm với nó.

Thấy Tô Tuyết khẳng khái như vậy, Lạc Quân Đế đành chiều theo ý nàng, hần nói:

– Ta sẽ qua bên đó xem một lúc, nhưng, đây là lần cuối cùng!

Tô Tuyết biết hần đang nhắc tới lời hứa: hậu cung duy chỉ một mình nàng.

...

Ngọc Diệp Cung

– Tại sao Hoàng thượng còn chưa tới? Các ngươì đã truyền lời chưa?

Tiếng trách mắng của Chiêm Phi đã vang lên suốt từ sáng đến giờ, thời gian càng trễ, nàng càng bức bối.

A Na nhẹ giọng thưa:

– Công chúa, có lẽ Hoàng thượng sắp đến rồi! Dù sao hôm nay Hoàng thượng mới trở về nhất định có rất nhiều chuyện cần xử trí.

Chiêm Phi không đồng ý, gắt lại:

– Có chuyện gì còn quan trọng hơn đại hoàng tử chứ!

Con của nàng là người thừa kế tương lai của Nam Quốc, nhất định phải được ưu tiên nhất. Thế mà, từ lúc sinh ra tới giờ đã hai ngày rồi mà không có người đến hỏi thăm, tới tên còn chưa được đặt.

Chiêm Phi càng lúc càng nóng nảy, A Na lại không dám nói những lời khiến nàng tức giận, cứ phải xoa dịu từ từ.

Rốt cuộc, cũng đã nghe thấy tiếng thông báo:

– Hoàng thượng giá lâm.

Lạc Quân Đế bước vào phòng, cung nữ trong phòng đều quỳ rạp xuống hành lễ. Chiêm Phi mới sinh xong chưa xuống giường được, nửa nằm nửa ngồi trên giường hướng mắt đáng thương nhìn Lạc Quân Đế.

– Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

Lạc Quân Đế nói:

– Ái phi vừa sinh xong, không cần đa lễ.

Nhìn thấy gương mặt Lạc Quân Đế ở trước mặt, bao nhiêu uất ức phải chịu bùng phát, nước mắt Chiêm Phi rơi như mưa.

– Thiếp rất nhớ bệ hạ! Thiếp rất sợ hãi...

Lạc Quân Đế đứng trước giường Chiêm Phi, thấy nàng khóc lóc như vậy cũng không mấy may xúc động, chẳng buồn an ủi.

Chiêm Phi cũng cảm thấy hôm nay Lạc Quân Đế rất lạnh nhạt với nàng, ánh mắt cũng không thiết tha như lúc trước làm trái tim Chiêm Phi đập thình thịch. Liền tìm cách lôi kéo sự chú ý của Lạc Quân Đế:

– Hoàng thượng, đây là đại hoàng tử, ngài mau nhìn đi.

Nghe tới, cung nữ liền ôm đại hoàng tử tới gần, Lạc Quân Đế thế nhưng chẳng tỏ ra hứng thú gì nữa khiến mọi người lúng túng không biết đầu mà lẩn. Chiêm Phi liền hồ hởi nói:

– Bệ hạ, đại hoàng tử còn chưa có tên đâu, ngài hãy đặt tên cho đại hoàng tử đi.

Nghe thế, Lạc Quân Đế mới liếc nhìn đứa bé trên tay cung nữ kia, lạnh nhạt mở miệng nói:

– Tên Chiến đi!

Nó sinh ra vào lúc phản tặc làm loạn gây chiến tranh máu đỏ, thế thì hãy gọi là Chiến đi!

– Cái tên rất oai phong, thần thiếp thay mặt đại hoàng tử cảm tạ Bệ hạ!

Chiêm Phi hồ hởi nói.

Chẳng biết sao, nhưng khi nghe ra cái tên ấy cùng với vẻ mặt lạnh nhạt của Lạc Quân Đế, A Na có cảm giác không ổn, nhưng cuối cùng không biết

nguyên do là gì.

Lạc Quân Đế không có kiên nhẫn ở lâu, chẳng nói được mấy câu đã quay lưng đi rồi.

– Ái phi mệt rồi hãy nghỉ ngơi nhiều vào, trầm đi trước!

Nói đi là đi, hành động của Lạc Quân Đế khiến tất cả mọi người sững sờ. Chiêm Phi bị bỏ lại tủi thân, tức giận mà rơi lệ.

Đúng lúc đó, đại hoàng tử khóc ré lên càng làm Chiêm Phi bức mình, liền quát:

– Khóc cái gì mà khóc! Còn không mau dỗ đại hoàng tử đi!!!

Cung nữ đang bế đại hoàng tử, Lạc Chiến hốt hoảng ôm đại hoàng tử sang phòng bên.

A Na liền tới an ủi Chiêm Phi.

– Công chúa đừng tức giận, người mới vừa sinh xong, cứ khóc mãi sẽ tổn hại thân thể.

Chiêm Phi càng giận dữ, bắt mẫn nói:

– A Na, Bệ hạ không còn thương ta nữa, hắn còn không thèm nhìn ta một lần. Chẳng lẽ ta lúc này xấu xí lắm sao? Đến mức hắn chẳng muốn để ý...

A Na liền nói:

– Không có! Công chúa là đẹp nhất trên đời này! Chẳng qua Hoàng thượng quốc sự bề bộn nên mới như vậy thôi. Chỉ vài ngày nữa... vài ngày nữa ngài nhất định sẽ nhớ tới công chúa...

Bên kia, vừa ra khỏi Ngọc Diệp Cung, Lạc Quân Đế liền bước vội về Chiêu Dương Cung, nhưng đón chào hắn là cánh cửa đóng kín, Chiêu Dương Cung đã tắt đèn.

– Hoàng thượng...

Lão công công rón rén bước tới gọi Lạc Quân Đế.

– Ngài có muốn nô tài gõ cửa không?

Lạc Quân Đế vẫn nhìn vào Chiêu Dương Cung tối đen kia, nói:

– Không cần! Hồi cung!

...

Trong Chiêu Dương Cung tối đen như mực, Tô Tuyết nằm trên giường hai mắt mở to nhìn lên trần nhà.

“Chàng có yêu nàng ta không?”

“Nàng ta là kẻ địch của ta...”

“... là kẻ địch của ta...”

Câu nói của Lạc Quân Đế cứ quanh quẩn bên tai của Tô Tuyết, dày vò nàng không yên.

Rốt cuộc, Tô Tuyết nhắm chặt hai mắt lại, một hàng lệ theo đó chảy xuống.

– Chàng... nói dối...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Mấy hôm sau, Thanh Tư Cung bỗng dưng có diễm phúc đón tiếp tôn thần giả lâm.

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Đây là lần đầu tiên sau năm năm, Lạc Quân Đế mới bước chân Thanh Tư Cung khiến trên dưới Thanh Tư Cung vừa vui mừng vừa lo sợ.

Lạc Quân Đế đánh giá nữ nhân an phận thủ thường cúi thấp đầu quỳ ngay ngắn dưới kia.

Nàng là Lý Phù Dung, là Hòa Phi do hấn sắc phong khi xưa. Đối với hấn, Hòa Phi này chỉ là ẩn tượng mơ hồ. Đó là một nữ nhân an phận, rụt rè, lúc nào cũng cúi đầu không dám nhìn thẳng. Có lúc hấn cũng chú ý đến nàng, một nữ nhân chẳng có gì cả mà lại có thể sống an ổn trong hậu cung này thật sự cũng là một đặc biệt. Hấn thử chờ xem nàng có thể duy trì được bao lâu. Nhưng rồi, chẳng có gì cả!

Nàng không gây thù kết oán với ai, cũng chẳng thân cận kéo bè kết phái, rất “an phận”!

Nói qua nói lại thì với địa vị Hòa Phi, một trong những người cao nhất hậu cung này cũng khó khiến kẻ khác dám hó hé gây khó dễ. Cha nàng lại làm quan to, có sự hậu thuẫn vững mạnh như vậy, cuộc sống của nàng có thuận lợi đôi chút cũng là hiểu được. Nên Lạc Quân Đế cuối cùng gác lại sự nghi ngờ của mình, xem nhẹ Lý Phù Dung.

Nàng chưa từng để lộ bản thân mình ra ngoài nói chi tới bộc lộ trí thông minh của mình? Không nói ra, người ta còn tưởng nàng là kẻ ngốc chẳng biết gì nữa kia.

Thế mà lúc này, kẻ ngốc kia lại khiến Lạc Quân Đế ngạc nhiên, đi hết bất ngờ tới bất ngờ khác.

Tô Tuyết đơn thuần, nhưng thật chất có mắt nhìn người khá tốt, nên chẳng mấy người có thể thân cận nàng, vậy mà Tô Tuyết lại cực kỳ thích vị Hòa Phi khó hiểu này, dù có bị không để ý cũng nhất nhất bám theo.

Lạc Quân Đế vì vậy cũng đã tra lại Lý Phù Dung, làm sao hấn có thể yên tâm để Tô Tuyết tùy thích kết thân với ai cũng được. Nhưng vị Hòa Phi này quả thật quá sạch sẽ, tới mức không bắt được sai lầm gì. Lạc Quân Đế lần nữa hoài nghi Hòa Phi có mưu đồ, cuối cùng vì không nỡ để Tô Tuyết quá mức lẻ loi trong hậu cung này nên hấn mới âm thầm chấp thuận cho Tô Tuyết và Lý Phù Dung kết giao với nhau.

Lúc hấn âm thầm giả vờ mắt tích để tính kế Hồ gia, vì bảo toàn bí mật, tới cả Tô Tuyết, hấn cũng giấu nhem không nói, hấn đã tính toán kỹ lưỡng nếu có xảy ra bất trắc, người của hấn sẽ lập tức đưa Tô Tuyết đi lánh nạn. Vậy mà vào lúc đó, Lý Phù Dung xuất đầu lộ diện!

Với giao tình giữa Tô Tuyết và Lý Phù Dung, cộng thêm bản tính không tự mình quyết định đại sự của Tô Tuyết, Lạc Quân Đế hiểu được vì sao Tô Tuyết lại để Lý Phù Dung ra mặt thay mình. Lạc Quân Đế cũng mặc kệ, vì chẳng hy vọng Lý Phù Dung có thể làm được trò trống gì. Chỉ là, từ lúc nào Lý Phù Dung biết được thân phận của Tô Tuyết?

Vào lúc mọi chứng cứ chỉ tới thủ phạm ám sát hấn là Thanh Vương, Lam Vương thì tại sao Lý Phù Dung lại nghi ngờ kẻ đứng đằng sau là Hồ gia?

Chính vì nàng có lòng nghi ngờ Hồ gia nên Lạc Quân Đế mới cho Ngô thống lĩnh tiến cung, mục đích là gặp Lý Phù Dung và nói những tin cơ mật cho nàng biết, để xem nàng sẽ làm gì. Và kết quả nàng chọn thật sự khiến hấn rất bất ngờ!

Một nữ nhân có đầu óc thế mà tới giờ vẫn luôn im hơi lặng tiếng?

Thật sự chỉ muốn một đời thanh bình không tranh đua?

...

– Lần này Hòa Phi đã lập công không nhỏ.

Lạc Quân Đế chẳng cảm xúc lên tiếng nói.

Lý Phù Dung đáp lời:

– Tàu Hoàng thượng, thần thiếp chỉ ra chút sức cón con thật không đáng để nhắc tới. Toàn bộ công lao đều do Hoàng thượng đã dự tính hoàn hảo.

Lạc Quân Đế vẫn nói:

– Dù thế nào đi nữa thì vẫn phải ban thưởng. Nói đi, nàng muốn gì?

Bàn tay Lý Phù Dung giấu trong tay áo khẽ giật giật, Lạc Quân Đế đây là muốn thử nàng hay sao?

– Hoàng thượng, thiếp thật sự chẳng mong cầu gì cả.

Nàng bây giờ đã là một trong tứ phi, nếu muốn địa vị cao hơn thì có thể cho cái gì? Chức danh Hoàng hậu sao? Nàng không muốn, cũng không dám nghĩ tới. Xin vàng bạc châu báu? Để làm gì ngoại trừ thêm tai họa vào thân.

Lạc Quân Đế khẽ cau mày nhìn nữ nhân quỳ mọp bên dưới, thật sự có người chẳng mong cầu gì trên đời này sao? Không bị lóa mắt trước quyền quý?

Lý Phù Dung thì nghĩ có ưu thế đương nhiên là tốt nhưng cái cốt là phải có phần phước để hưởng kia. Bằng không, nó chính là bùa đòi mạng! Đáng tiếc,

Lý Phù Dung nằng không dám nhận phần phước đó!

– Quân vô hý ngôn, trăm đã nói ban thưởng thì sẽ ban thưởng. Nàng cứ suy nghĩ kỹ đi!

...

Lý Phù Dung cắn cắn môi, rớt cuộc nói:

– Những gì thần thiếp có bây giờ đều nhờ phụ thân chỉ điểm, nên công lao này thiếp không dám nhận một mình. Nếu Hoàng thượng muốn ban thưởng, xin hãy thưởng cho phụ thân thần.

Lý thượng thư vì liên lụy trong vụ án buôn muối lậu của Lý Vĩnh Đạt nên bị phạt theo.

– Vậy trăm sẽ xóa tội cho Lý thượng thư, để lão trở lại vị trí của mình. Nghe nói Hòa Phi còn một người em trai đang bị tù tội?

Lý Phù Dung liền thưa:

– Là do Vĩnh Đạt nhờ người khờ dại nghe theo lời giúi dục của kẻ khác, đây cũng là bài học để hấn thành người sau này...

– Vậy đặc ân cho hấn được ra tù sớm thôi.

Lý Phù Dung chắp tay quỳ rạp trên đất:

– Thần thiếp thay mặt Lý gia tạ ân Thánh hoàng.

...

– Ngươi nghĩ Hòa Phi là người như thế nào?

Lạc Quân Đế mở miệng hỏi Ngô thống lĩnh, dù sao Ngô thống lĩnh cũng đã tiếp xúc qua Lý Phù Dung, cũng sẽ có nhận định một hai.

Ngô thống lĩnh thưa:

– Hòa Phi là nữ nhân nhưng thông minh, sắc sảo không thua kém ai.

– Một người như vậy mà luôn im hơi lặng tiếng không phải lạ sao?

Ngô thống lĩnh hiểu Lạc Quân Đế đang nghi ngờ Lý Phù Dung, nói:

– Thần cảm thấy Hòa Phi này thật sự là người không màng danh lợi, chỉ muốn một đời yên ổn, vô lo. Hơn hết, nàng là trung thành với Hoàng thượng.

Lạc Quân Đế nhớ tới người vẫn luôn cúi gầm mặt kia, nữ nhân trong hậu cung chỉ hận không thể bỏ nhào vào hấn thế mà nàng lại giữ khoảng cách, tách biệt với hấn, còn sợ hãi lại gần hấn.

– Đúng là một nữ nhân kỳ lạ...

...

Tại Lý gia.

Lúc này, Lý gia đã nhận chỉ, cả Lý Vĩnh Đạt bị tù tội cũng được thả ra, một nhà năm người ngồi tụ lại:

– Chúc mừng phụ thân được phục chức.

Nữ nhi Lý Phù Cát vui vẻ nói với Lý thượng thư.

Lý thượng thư lúc này cười đầy mặt, tự hào vuốt bộ râu của mình.

– May mắn là Vĩnh Đạt cũng được thả ra rồi. Sau này con phải cố nên người...

Lý phu nhân cười cười, yêu thương đập đập tay Lý Vĩnh Đạt.

Lý Vĩnh Đạt mới được thả ra, sắc mặt không tốt lắm. Một năm tù tội kia dù có phụ mẫu che chở giúp hấn dễ chịu hơn nhưng cũng chịu khổ không ít, lúc này có vẻ hiểu chuyện hơn trước.

– Dạ, mẫu thân.

Trái với cả nhà cười đùa vui vẻ, Lý Vĩnh Trường một mặt cau có. Lý Phù Cát vô tình nói:

– Đại ca được phong quan mà sao cứ dăm dăm như vậy?

Lý Vinh Trường trừng mắt nhìn Lý Phù Cát.

Biểu hiện của hấn trong lần này rất tốt nên Lạc Quân Đế phá lệ phong quan cho. Lý Vinh Trường vốn đang tự hào trong bụng, tự nói đây là những gì hấn xứng đáng đạt được. Nào ngờ, sau đó lại nghe lão công công truyền chỉ bảo:

“Lý gia đã sinh được nữ nhi rất tốt!”

Lý Vinh Trường sững sờ, theo ý của lão công công thì chức quan hấn có được, vinh quang hôm nay của Lý gia lại nhờ vào Lý Phù Dung trong cung kia?

Lý Vinh Trường cảm thấy toàn bộ công sức của mình bị xem nhẹ, bị đoạt đi mà sinh ra bất mãn.

Lý thượng thư thấy Lý Vinh Trường mặt nhăn mày nhí như vậy thì lên tiếng nói:

– Con làm gì vậy?

Lý Vinh Trường bực dọc đập tay xuống bàn, gất gỏng:

– Tất cả những gì Lý gia đạt được ngày hôm nay đều bị xem là công sức của Lý Phù Dung. Phụ thân không cảm thấy bất công sao? Chỉ vì nàng là phi tử trong hậu cung thì vinh quang của Lý gia đều do nàng mang lại hay sao? Tất cả công sức của chúng ta đều bị bỏ qua một bên...

Lý thượng thư cũng hiểu được tâm trạng của nhi tử. Hấn vốn là kẻ tài hoa, tự cao như vậy hôm nay bị nói như thế làm sao lòng tự kiêu của hấn chấp nhận cho được.

– Chỉ là miệng lưỡi của người đời, con chấp nhất làm gì.

Lý phu nhân cũng nói thêm vào:

– Đúng vậy! Nàng ta ở trong cung nhưng một năm cũng không gặp được Hoàng đế mấy lần thì có công trạng gì. Người ngoài không biết nên mới nói những nói cuội...

Nhắc tới Lý Phù Dung, Lý Vinh Đạt liền nhớ tới lúc mình gặp nạn chẳng thấy Lý Phù Dung đứng ra nói giúp một câu, trong lòng cũng bức xúc nhưng im lặng không nói.

Lý Phù Cát tuổi vừa lớn chẳng hiểu chuyện gì không dám nói bậy.

Lý thượng thư không muốn gia đình xào xáo, chia rẽ, lên tiếng nói:

– Nàng ở một mình trong cung cũng không dễ dàng, con hãy bao dung nàng đi.

Hơn nữa, lúc trước khi Lý thượng thư muốn đầu nhập vào phe cánh của Hồ thái sư, Lý Phù Dung đã kịch liệt ngăn cản, may là khi đó lão nghe theo lời của nàng, nếu không đừng nói có ân sủng ngày hôm nay, chỉ sợ Lý gia cũng nằm trong danh sách chờ chém rồi. Nhớ lại, Lý thượng thư vẫn còn sợ hãi, chỉ là chuyện này hệ trọng nên lão không nói ra.

Lý Vinh Trường vẫn không tâm phục, vùng vằng đập bàn đứng dậy, tuyên bố:

– Sẽ có một ngày con để thiên hạ biết vinh quang của Lý gia nhờ vào ai!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngoại truyện

Mấy hôm nay, từ nha hoàn, ta nghe nói rất nhiều tin đồn đại. Nào là: phụ thân đã hứa gả ta cho tam hoàng tử, nào là tam hoàng tử là kẻ không quyền không thế, chẳng có tài cán, sợ cơm ăn còn không đủ no...

Ta im lặng nghe mà như từ tai này trôi qua tai khác, không chút chú ý. Thúy Nhi, nha hoàn thân cận của ta gấp như đi trên lửa, liên tục thúc giục ta, bảo ta phải làm gì đó đi, ta vẫn không phản ứng. Thúy Nhi bật khóc, ta chỉ thờ dài.

Dù có là nữ nhi của Thái sư thì sao? Có tài danh mỹ mạo thì thế nào? Chuyện hôn sự của ta rốt cuộc vẫn phải nghe theo lệnh của phụ thân mà thôi, giấy này khóc lóc thì có lợi ích gì, nếu đó là chuyện phụ thân đã quyết định thì sẽ không vì ta không đồng ý mà thay đổi. Đúng vậy! Ta từ sớm đã nhận ra: phụ

thân có yêu thương, chịu đựng ta thế nào thì cốt cũng chỉ đổi lại cuộc hôn nhân của ta mang tới ích lợi cho ông. Ngay từ đầu đã định rồi...

Cho nên, ta không khóc, không buồn cũng không có cảm nghĩ gì. Không phải tam hoàng tử, thì ta cũng phải lấy một người xa lạ nào đó chưa từng biết mặt. Có gì khác nhau đâu? Lỡ để phụ thân phiền chán, sau này bỏ mặc ta thì thảm rồi. Huống hồ, hiện tại tam hoàng tử không có thể lực, nói trắng ra là lấy ta chỉ để mượn sức của phụ thân, vậy ít nhiều, hẳn cũng sẽ nể mặt phụ thân mà đối xử tốt với ta. Ừ, chắc sẽ như thế...

Mọi chuyện cứ diễn ra xuôi chèo mát mái, ta chỉ cần an phận chờ gả đi thôi.

Hôn lễ càng lúc càng tới gần, dạo gần đây, nửa đêm ta thường xuyên bị giật mình tỉnh giấc. Áo ướt sũng mồ hôi, trái tim đập liên hồi, lúc này, dù có muốn hay không, ta cũng phải thừa nhận rằng: ta sợ!

Dù có to ra trấn tĩnh tới cỡ nào thì bỗng nhiên phải thành thân với một người xa lạ, ta vẫn sợ hãi, bất an chứ. Chỉ là ta biết ta không có sự lựa chọn nào khác nên buộc mình phải thừa nhận mà thôi. Vào chỉ có một mình mình giữa bóng tối lạnh lẽo, nỗi sợ vốn đè nén kia bùng phát, nước mắt không kiềm được cứ chảy ra.

Ta cắn răng, không để cho mình phát ra tiếng động, bó gối tự ôm lấy bản thân mình. Thầm nghĩ:

“Ta là nữ nhi độc nhất của Hồ thái sư, Hồ Nhữ Yên, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, ta vẫn phải giữ phẩm giá của mình, sẽ không để cho bất kỳ ai thương hại. Ta là...”

...

Ngày thành hôn rốt cuộc cũng tới, đêm đó ta đặc biệt không ngủ được, cũng không khóc nữa, chắc là những ngày qua đã khóc đủ rồi. Ta giờ phút này trở nên thật bình tĩnh, bình tĩnh chờ ngày mai đến.

Từ sáng sớm, ta đã bị xóc dậy chuẩn bị đủ thứ, rồi mặc hỷ phục, trang điểm chỉnh tề. Mầu thân nhìn ta dù không khóc nhưng hai mắt ửng đỏ, ta biết bà thương tiếc ta. Nhưng trước giờ, bà cũng không có tiếng nói gì, cũng phải nhất nhất nghe theo lệnh phụ thân.

Hỷ khăn phủ xuống như che khuất hai mắt, hai tai của ta, như bức màn ngăn cách ta với thế giới bên ngoài. Trái tim bất an đập thình thịch, ta khẽ hít sâu để kiềm nén, hai tay nắm chặt trong áo không để mọi người nhận ra tình trạng của mình.

Tiếng pháo nổ, tiếng cười đùa vang dội. Tam hoàng tử tới rồi!

Cổ lắm thì ta cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi hài của hắn mà thôi. Thế rồi, phải cất bước đi cùng người ta không quen biết.

Nghi lễ cuối cùng cũng kết thúc, ta được đưa vào tân phòng như thế nào cũng mơ hồ không biết.

Hỷ khăn được vén lên, ta chậm chậm ngẩng mặt lên nhìn “phu quân” của mình.

Đó là một thiếu niên có đôi mắt rất trầm, môi mím chặt, có thể nhận ra không phải là một người dễ tính nhưng không hiểu vì sao, vì sao vào thời khắc hai mắt chạm nhau đó, ta đã không còn lo sợ nữa, những bất an kia chớp mắt không còn.

Chàng chính là phu quân của ta, người mà ta sẽ sống cùng cả đời, tam hoàng tử, Lạc Quân!

...

Thời gian sau đó trôi qua khá yên bình. Phủ đệ tam hoàng tử không lớn, không có quá nhiều người nên chẳng mấy khi sinh chuyện. Chàng còn không có ái thiếp, thông phòng gì gì đó nên càng an tĩnh.

Đôi lúc, cũng bởi vì vậy mà ta chẳng có việc gì để làm.

Hôm đó, nghe nói ao sen trong phủ đã nở rộ, ta cao hứng dẫn theo Thúy Nhi cùng với mấy người đi hái sen. Việc này dù chẳng có gì quá đà nhưng trước kia, khi vẫn là khuê nữ, dù phụ thân không cấm nhưng cũng tuyệt không thích ta làm những chuyện như vậy, không muốn ta lộ mặt ra ngoài nên tới giờ, ta chưa từng được chơi đùa qua.

Bây giờ đã thành thân, tam hoàng tử không cấm đoán bắt ta phải làm gì, không được làm gì. Ta nghĩ ao sen cũng chỉ ở trong hậu viên, chẳng có người lạ nên mới quyết định đi.

Trong ao còn có thuyền nhỏ, nha hoàn trong phủ hỏi ta có muốn xuống ngồi hay không, ta cũng muốn thử lắm nhưng vẫn e ngại, thuyền nhỏ thế nhờ bị lật thì sao. Dù chẳng có người ngoài nhưng ướt sũng cả người cũng không hay ho nên ta từ chối, để cho Thúy Nhi xuống thuyền chơi còn ta thì ngồi ở bên đình.

Xa xa nghe thấy tiếng cười của Thúy Nhi vang lại, chắc là nàng chơi vui lắm. Ngồi trong đình nhìn mãi cũng chán, ta phát hiện một nhánh sen khá gần, nó cứ lác lác mỗi khi gió thổi qua như đang kêu gọi ta tới hái đi. Ta kiềm nén, rốt cuộc vẫn không nhịn được mà đưa tay với tới.

Nó không gần như ta đã tưởng, cổ lắm mới chạm được bông sen đó, thế mà, đúng vào khi ấy, một cơn gió thổi qua hất nó nhích ra. Ta bực mình, quyết phải hái bằng được, nhào cả người ra ngoài.

Rốt cuộc cũng túm được bông sen kia, nhưng chưa kịp mừng thì chính ta lại trượt tay, muốn ngã luôn xuống nước. Ta hoảng sợ hết lớn, rồi nhận ra có người đang kéo mình lại. Ta sợ hãi len lén mở mắt ra, quả nhiên là tam hoàng tử Lạc Quân.

Mặt ta nóng hổi, xấu hổ chưa từng có, lắp bắp gọi chàng. Chàng lại như chẳng có việc gì, bảo ta cẩn thận xong tự mình hái bông sen kia cho ta.

Ta nghĩ lúc này mặt ta còn đỏ hơn cả bông sen ấy.

Chàng hỏi ta có muốn hái thêm nữa không, ta liều mạng lắc đầu bảo đủ rồi.

Lần đầu tiên ta thấy chàng cười, dù rất nhẹ, rất nhẹ nhưng vẫn khiến trái tim ta ấm áp, đập thành thịch.

...

Tam hoàng tử Lạc Quân không thích nói nhiều, không thích ồn ào, không thích người ta làm phiền, không thích... hần thích những món ăn thanh đạm, không quá nhiều thịt mỡ, thường hay mặc màu xanh...

Không biết từ lúc nào, ta đã để ý từ những sở thích nhỏ nhất của chàng, từng cử chỉ của chàng, muốn gần gũi chàng hơn, muốn...

Ta biết mình yêu thật rồi! Yêu không ngừng được...

Bông sen chàng hái cho ta hôm đó dù chăm sóc kỹ lưỡng thì cũng chỉ giữ được mấy ngày, cánh hoa cùng dần dần héo tàn. Ta tiếc nuối, buồn rầu không thôi, chàng thấy thế thì hỏi ta nguyên nhân, ta xấu hổ nói cho chàng nghe nguyên nhân. Chàng bảo đừng tiếc nữa, khi nào hoa tàn, chàng sẽ hái cho ta hoa khác. Ta bối rối nói không cần như vậy, không cần đâu, chàng chỉ cười không nói. Nhưng từ đó, mỗi ngày, hoa sen trong phòng ta đều được thay mới, cứ như vậy cho đến hết mùa sen...

Sang năm, khi mùa sen tới, chàng vẫn nhớ lời hứa của mình, vẫn thường xuyên hái sen cho ta nhưng dần dà, chàng bận việc nhiều hơn, thời gian càng lúc càng ít, hoa sen trong phòng ta từ lâu đã rụng trơ nhánh mà không có người để ý...

...

Đạo gần đây, chàng và phụ thân đi lại càng lúc càng nhiều. Phụ là nữ nhi, ta không dám hỏi tới nhưng cũng hiểu rằng bọn họ đang dự tính đại sự, một chuyện rất hệ trọng nên ta càng ngoan ngoãn không dám làm phiền.

Rồi một ngày nọ, chàng nói với ta:

“Nàng có muốn trở thành Hoàng hậu của ta không?”

Ta sững sờ rồi nước mắt rơi như mưa, ta mỉm cười nói với chàng:

“Thiếp nguyện ý.”

Lúc đó, ta lảng lảng vì vui mừng nên đã vô tình không nhận ra sự mỉa mai trong mắt của hắn. Sau này, mỗi khi nhớ lại khoảng khắc ấy, ta đều lẩm bẩm tự nói:

“Thiếp vui mừng không phải vì chàng cho thiếp làm Hoàng hậu mà thiếp vui mừng vì chàng bảo thiếp là Hoàng hậu của chàng...”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Ngày đầy tháng của đại hoàng tử cuối cùng cũng đã đến. Khắp nơi đều giăng đèn, đốt pháo ăn mừng.

Hoàng cung hôm nay náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều, chỗ nào cũng nghe thấy tiếng nói cười. Dù thời gian vẫn còn sớm nhưng đã có nhiều người vào cung chúc tụng, đã lâu rồi không có yến tiệc lớn như vậy.

Văn võ bá quan còn dẫn theo nữ quyến vào tham gia nhiệt tình, thân là phi tần trong cung càng không có lý do vắng mặt. Lý Phù Dung không muốn bị chú ý, thời gian chưa tới cũng đã tới nơi tổ chức yến tiệc. Thái giám hô một tiếng:

— Hòa Phi nương nương tới!

Mọi người trong sảnh liền đứng dậy hành lễ với nàng, tuy hữu danh vô thực, nhưng miễn một ngày Lý Phù Dung còn giữ chức vị kia thì không ai dám xem thường ra mặt.

– Hòa Phi nương nương...

– Nương nương...

Lý Phù Dung bước qua, nhàn nhạt gật đầu xem như nhận lễ.

Hành lễ xong, Lý Phù Dung bước tới vị trí ngồi của mình, cũng không ai chú ý đến nàng nữa. Ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không quá nhiệt tình với nàng thì còn ai có hứng thú thân cận? Hoàn toàn không có lợi, nên chỉ cần ra vẻ một chút là được.

Lúc này, trong sảnh đường chưa có nhiều người lắm, ai cũng chờ gần tới giờ hoặc đến giờ chót mới xuất hiện để tỏ tầm quan trọng của mình. Nhờ thế, Lý Phù Dung mới có thể thấy được Tô Tuyết đang ngồi hàng cuối cùng ở đây đối diện với mình.

Nhiều ngày không gặp, dù Tô Tuyết đang mỉm cười nhưng Lý Phù Dung vẫn nhận ra gương mặt đầy phẫn che lại vẻ tẻ nhạt của Tô Tuyết.

Lý Phù Dung cảm thấy mình càng lúc càng không nhìn thấu Tô Tuyết. Cũng như bây giờ, nàng không thể đoán được Tô Tuyết đang có cảm nghĩ gì. Nàng thật tâm đến chúc mừng Chiêm Phi và đại hoàng tử? Vị trí đó đáng lẽ phải là nàng, đứa bé kia đứng ra phải do Tô tuyết sinh. Nam nhân nàng yêu có con với một nữ nhân khác, nàng chịu được sao?

Tô Tuyết cũng biết Lý Phù Dung đang dò xét mình, nàng cup mắt, tay cầm ly rượu đưa lên nhấp môi.

“Tô Tuyết tránh né mình?”

Chúng tôi, tâm trạng Tô Tuyết lúc này không bình lặng như bộ mặt nàng bày ra.

Không hiểu sao, Lý Phù Dung dấy lên tâm trạng bất an, trái tim vô thức đập thình thịch.

Lý Phù Dung thầm nghĩ:

“Tô Tuyết không nên làm gì mới tốt...”

...

Người tụ hội càng lúc càng đông. Thời gian đã đi, rốt cuộc Chiêm Phi cũng xuất hiện.

Chiêm Phi nương nương giá lâm! Đại hoàng tử giá lâm!

Vừa nghe thấy, ai nấy liền kích động nhào nhào bước ra hành lễ. Chiêm Phi mặc y phục trang trọng, quý giá, eo bó sát dù không còn nhỏ nhắn như xưa nhưng lại toát ra một kiểu phong tình khác. Mỗi lúc nào cũng giương lên, ngẩng cao đầu khi đi qua tất cả mọi người, bày tỏ địa vị độc tôn của mình.

– Mọi người đứng lên đi!

Giọng nói cao vút của Chiêm Phi vang lên khắp sảnh đường. Mọi người cùng hô to một tiếng tạ ân rồi đứng lên. Ngay lập tức, ai nấy liền chạy tới bu quanh Chiêm Phi, người khen trang phục đặc biệt, kẻ khen đại hoàng tử thật khôi ngô, rất tinh thần... Chiêm Phi nghe nịnh nọt thì thích, càng càng nhiều.

Rốt cuộc, Lạc Quân Đế cũng tới rồi.

...

Những nghi lễ tròn tháng của đại hoàng tử lần lượt diễn ra. Đại hoàng tử mới có mấy ngày, bị dằn dặt như vậy sớm đã khóc không ngừng, bá quan nghe thấy liền hô to:

– Có phúc khí! Có phúc...

Lý Phù Dung không thiết tha với những hình thức này, mắt nhắm mắt mở chịu đựng cho qua. Một lúc sau, cuối cùng cũng hoàn lễ, đại hoàng tử và một số người được thoát.

Yến tiệc bắt đầu.

Trong yến tiệc đương nhiên phải có người ca múa góp vui, một số tiểu thư đánh bạo xin biểu diễn được mọi người hoan nghênh hết mình.

Hiện tại trong cung không có Hoàng hậu, tứ phi ngang hàng, nhưng vì hôm nay Chiêm Phi là nhân vật chính nên được ưu tiên ngồi gần Lạc Quân Đế nhất. Chiêm Phi muốn trước mặt Lạc Quân Đế bày bộ dáng mẫu tử con hiếu nên phá lệ bảo vú nuôi đưa đại hoàng tử cho nàng bế. Đại hoàng tử thường ngày không mấy khi gặp Chiêm Phi, chẳng quen thuộc nàng, khóc lóc không ngừng. Dù Chiêm Phi có muốn nói lời hay thì cũng bị tiếng khóc của đại hoàng tử át tiếng. Chiêm Phi bực bội nhưng không dám phát tác, dỗ đại hoàng tử không ngừng.

Từ đầu tới cuối, Lạc Quân Đế không ngó ngang tới Chiêm Phi, ánh mắt của hắn luôn tập trung lên một người: Tô Tuyết.

Tô Tuyết hôm nay mặc màu xanh nhạt giản dị, lúc khai tiệc tới giờ chỉ đựng một ly rượu, chẳng có ý cười. Nhìn Tô Tuyết như vậy, Lạc Quân Đế càng đau lòng. Hắn muốn đứng trước mặt mọi người tuyên bố nàng mới là Hoàng hậu của hắn, là Hoàng hậu duy nhất của hắn nhưng phải kiềm nén, bởi vì bây giờ không phải lúc.

Hắn không những đưa nàng lên làm Hoàng hậu mà còn phải để người người tâm phục, cung kính nàng. Muốn thế, thì nhất định phải chờ đợi, phải nhẫn nại!

Nhưng, sẽ nhanh! Rất nhanh thôi!

Nàng phải tin tưởng ta...

Tô Tuyết không biết những trần trối của Lạc Quân Đế, cứ mẩn mê ly rượu trên tay mình.

...

Lúc yến tiệc tới hồi cao trào, không biết từ đâu đã vang lên tiếng hét:

– Thích khách! Thích khách! Có thích khách...

Tiếp theo đó, một toán hắc y nhân từ chỗ ẩn nấp nhào ra khắp nơi, tiếng chém giết bắt đầu.

Tất cả những người có mặt trong sảnh liền nháo nhào sợ hãi, tìm chỗ lẫn trốn.

Cấm vệ quân cũng liền ập vào, bao quanh Lạc Quân Đế và cả Chiêm Phi nhân tiện ở bên cạnh mà bảo vệ nghiêm ngặt. An nguy của Hoàng thượng là quan trọng nhất!

Chiêm Phi trước giờ có gặp qua chuyện này, sợ xanh mặt, bủn rủn tay chân, vô thức ôm chặt đại hoàng tử trong lòng. Nàng hốt hoảng không ngừng cầu cứu Lạc Quân Đế:

– Bệ hạ, bệ hạ...

Lạc Quân Đế không nhìn Chiêm Phi lấy một lần, hắn lúc này đang tìm kiếm tung tích của Tô Tuyết.

Rốt cuộc cũng đã trông thấy Tô Tuyết, nhưng lại vào thời khắc một hắc y nhân đang vùng kiếm định chém nàng.

– A TUYẾT...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Trông thấy sát thủ đánh tới chỗ Tô Tuyết, Lạc Quân Đế đã giật nảy mình xông qua.

Cấm vệ quân không ngờ được Hoàng thượng của mình lại đích thân chạy đi cứu lấy một tần phi nhỏ nhôi, khi thấy Lạc Quân Đế hành động, cả bọn liền chạy tới cứu giá.

Thoáng chốc cả đội vệ binh đều chạy theo Lạc Quân Đế, chỉ còn lại một hai người ở lại bảo vệ Chiêm Phi. Chiêm Phi không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy những kẻ bảo vệ mình đã chạy đi hết liền hoảng hốt chạy ừa theo, cầu an toàn cho mình.

Keng

Lạc Quân Đế giờ kiếm lên đỡ nhất kiếm đang chém xuống cho Tô Tuyết. chính tên thích khách nhìn thấy Lạc Quân Đế cũng không thể tin được.

Tô Tuyết cũng không ngờ Lạc Quân Đế lại xuất hiện, hai mắt mở to nhìn hắn.

– Qu... Quân...

Lạc Quân Đế vẫn võ song toàn, một tên sát thủ cón con kia không làm khó được hắn, chớp mắt đã bị đánh bại. Những tên sát thủ xung quanh thấy Lạc Quân Đế dám lộ diện liền bỏ ngang tất cả chạy vụt đến tông công kích. Nhưng cấm vệ quân cũng không phải bày trí, liền đã tổ chức lại đối phó thích khách, lần nữa bao bọc Lạc Quân Đế vào vòng an toàn.

Viện binh đã tới, Lạc Quân Đế không tiếp tục dây dưa nữa, để cho cấm vệ quân lo toàn bộ. Hắn chạy lại, lo lắng hỏi Tô Tuyết:

– Nàng có bị thương ở đâu không?

Đôi mắt Tô Tuyết đầy phức tạp nhìn Lạc Quân Đế, rốt cuộc lắc lắc đầu.

Lạc Quân Đế cau mày, có vẻ Tô Tuyết đang bị đả kích sau chuyện vừa rồi. Đúng vào lúc đó, Tô Tuyết kinh hoàng mở to hai mắt nhìn thứ đang lóe sáng vụt tới sau lưng Lạc Quân Đế.

Có kẻ bắn lên!

– Quân, cẩn thận!!!

Tô Tuyết chẳng suy nghĩ, liền lôi kéo Lạc Quân Đế xoay người lại, dùng lưng của nàng đỡ cho Lạc Quân Đế một tên.

Phập

Máu tươi văng lên mặt Lạc Quân Đế, Tô Tuyết trúng một tên trên lưng ngã vào lòng hắn.

– Tuyết! Tuyết...

Lập tức có người xông tới chỗ vừa bay ra mùi tên bắt giữ.

Tô Tuyết mở mắt, hơi thở nặng nhọc nhìn Lạc Quân Đế. Hắn lo cho nàng như hắn vẫn luôn lo lắng như vậy.

– Thái y! Mau truyền thái y!!!

Tô Tuyết nắm lấy tay áo Lạc Quân Đế, khẽ lay:

– Thiếp không sao đâu, chàng đừng lo...

Mùi tên may mắn không có độc, cũng không trúng vào chỗ yếu hại nên Tô Tuyết nghĩ mình có thể cầm cự được. Nhưng Lạc Quân Đế làm sao nhìn được để Tô Tuyết phải chịu đau đớn?

Đúng lúc đó, Chiêm Phi cũng đã lao tới. Trong lúc này, nàng ta nghĩ chỉ cần ở bên cạnh Lạc Quân Đế thì nàng sẽ được an toàn, nên nhất quyết phải bám lấy Lạc Quân Đế. Trong lòng nàng còn có đại hoàng tử, đó chính là bùa bình an của nàng.

– Bệ hạ! Bệ hạ...

Chiêm Phi lao tới, chẳng hề để ý Tô Tuyết cũng đang có mặt ở đây.

– Bệ hạ, bệ hạ, thiếp sợ! Thiếp sợ quá... Ngài phải cứu thiếp, phải cứu đại hoàng tử...

Lạc Quân Đế phiền chán nhưng cũng không đẩy Chiêm Phi ra, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

Lạc Quân Đế nắm lấy chuỗi kiếm đứng vụt dậy nhìn sát thủ tứ phía như những kẻ đã chết. Hắn muốn mau chóng kết thúc chuyện này, Tô Tuyết phải nhanh chóng được trị liệu.

– Bảo vệ nàng!

Lạc Quân Đế liếc mắt nhìn đội trưởng cấm vệ quân ra lệnh. Đội trưởng cấm vệ quân cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, cả người đầy mồ hôi. Hoàng thượng đã nổi giận rồi!

Đội trưởng cấm vệ quân này giờ đã hiểu người trong lời nói của Lạc Quân Đế là ai. Liền đáp:

– Thần tuân mệnh!

Nói xong, Lạc Quân Đế đã hùng hổ bước ra như một vị chiến thần, mỗi bước hắn đi đều có phải đổ máu.

Đội trưởng cấm vệ quân hỏi Tô Tuyết:

– Nương nương, có thể cử động không?

Sắc mặt Tô Tuyết tái trắng nhưng vẫn còn chịu được, liền gật đầu.

Ở đây không có cung nữ, đội trưởng cấm vệ quân cũng không dám mạo phạm chạm vào Tô Tuyết, cứ lóng ngóng nhìn Tô Tuyết run rẩy đứng dậy.

Chiêm Phi thì lại nghĩ tên đội trưởng cấm vệ quân là đang hỏi mình, liền gấp gáp nói:

– Đúng rồi! Rời khỏi đây! Các người mau bảo vệ ta và đại hoàng tử rời khỏi nơi nguy hiểm này...

Chiêm Phi liền đứng vụt dậy, tìm đường chạy thoát nhưng những cấm vệ quân vẫn đứng yên tại chỗ chờ đợi Tô Tuyết. Chiêm Phi nổi giận quát:

– Các người còn không mau đưa ta đi!!!

Không ai nhìn nàng.

Lúc này Tô Tuyết đã đứng lên, lê từng bước đi, khề nói:

– Đi thôi!

Cấm vệ quân liền bao bọc lấy Tô Tuyết, giúp nàng thoát ra. Chiêm Phi vẫn không nhận ra tình hình, điên tiết quát:

– Các người còn dẫn nàng ta theo làm gì? Mau bỏ lại đi! Mau đưa ta ra khỏi đây...

Đội trưởng cấm vệ quân phiền chán, dù sao nàng ta cũng là Phi tử của Lạc Quân Đế, lại còn mang đại hoàng tử, hắn không thể cứ thế mà bỏ mặc nàng. Nhưng không thể để nàng tiếp tục làm loạn, liền trừng mắt quát:

– Chiêm Phi nương nương, Huệ Tần cứu giá bị thương, phải bảo vệ nàng an toàn!

Chiêm Phi không chấp nhận muốn gần cô lên cái lại nhưng thấy ánh mắt lạnh toát của đội trưởng cấm vệ quân thì đành nuốt xuống, nàng đã biết hắn tuyệt đối sẽ không bỏ Tô Tuyết lại. Mà lúc này, nàng không thể đi một mình được, đành phải nghiêng răng, nghiêng lợi nuốt giận.

“Chờ sau này, ta sẽ xử lý người thế nào...”

Đoàn người cứ thế bầu vuu nhau tránh khỏi vòng nguy hiểm. Lạc Quân Đế đã chủ động ra mặt chỉ huy, liền trở thành mục tiêu công kích chính của đám thích khách, số lượng thích khách đã bị tiêu diệt khá nhiều, lúc này đã không còn mấy kẻ sống sót nên đoàn người bảo vệ Tô Tuyết cho tới giờ vẫn bình an.

Cứ nghĩ sẽ thoát thân được rồi thì nào ngờ tới phút cuối cùng, lại xuất hiện một toán thích khách vẫn ẩn núp tới bây giờ mới lao ra. Mục tiêu của bọn chúng chỉ có một: nữ nhân đang được bảo hộ chu toàn kia!

Tô Tuyết!

Biến cố đột ngột phát sinh làm tất cả mọi người không kịp trở tay, dáo dạt chống đỡ. Vòng vây bảo vệ xuất hiện lỗ hổng!

Một sát thủ cứ thế xông tới tấn công hai người trong vòng bảo vệ kia.

Lạc Quân Đế ngay khi phát giác liền lao tới cứu viện nhưng rốt cuộc vẫn không kịp.

Chiêm Phi trong lúc hoảng loạn thế mà lại kéo Tô Tuyết ra làm bia đỡ đạn.

Soạt

Một nhát kiếm oan nghiệt cứ thế chém xuống cơ thể Tô Tuyết, máu văng tung tóe.

Máu đỏ đập vào mắt Lạc Quân Đế, khiến hắn điên cuồng rồi.

– A TUYẾT...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Lạc Quân Đế dẫn quân tới cứu viện nhưng đã không kịp, trơ mắt nhìn Tô Tuyết dính một kiếm oan nghiệt.

Trong chớp mắt, toàn bộ quân lính đều lao qua tiêu diệt đám thích khách còn sót lại. Không để một kẻ trốn thoát!

Lạc Quân Đế đỡ lấy cơ thể của Tô Tuyết, vết thương rất nặng, máu ra liên tục không thể cầm được.

– A Tuyết! A Tuyết! Nàng không sao! Nàng sẽ không sao đâu...

– Thái y! Thái y đâu...

Đôi mắt Tô Tuyết càng lúc càng mờ đi, nàng vẫn mãi nhìn Lạc Quân Đế, luyến tiếc hẳn, nhưng cũng có phần nhẹ nhõm.

Thế là kết thúc rồi!

Vậy cũng tốt!

Tô Tuyết nhắm nghiền hai mắt.

...

Thế giới như sụp đổ trước mắt Lạc Quân Đế.

Tô Tuyết không còn nữa.

...

Thanh Tư Cung.

Lý Phù Dung lúc xảy ra loạn lạc đã lôi kéo Nhã Nhã tới một góc giả chết, tránh thoát sự công kích của thích khách. Sau đó, nàng lặng lẽ về cung của mình, sự hiện diện cũng như an nguy của nàng không ai quan tâm, cũng chẳng ai để ý.

Nhã Nhã cho tới giờ tìm vẫn còn đập thình thịch, nếu không có Lý Phù Dung nhanh trí thì có thể nàng cũng chết hôm nay rồi. Trước mắt nàng có rất nhiều người chết, xung quanh nàng cũng đầy người chết, nàng thật không tin nổi bản thân thế mà lại thoát nạn.

Nhưng đáng tiếc... Huệ Tàn không còn rồi!

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Nhã Nhã không khỏi thổn thức. Huệ Tàn trước vì Hoàng thượng mà đỡ một tên, sau lại vì Chiêm Phi và đại hoàng tử mà nhận một kiếm mất mạng.

Lạc Quân Đế không chấp nhận Tô Tuyết đã chết, đã ôm chăm lấy xác Tô Tuyết mãi không buông. Máu trên người Tô Tuyết thấm ướt long bào của hắn, lan khắp mặt đất dưới chân. Chúng cấm vệ quân không thể hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ nàng thì quỳ gục một bên chờ nhận tội.

Chiêm Phi lúc đó còn nao động một lúc thì bị một toán cấm vệ quân cường chế mang đi, những người không liên quan cũng bị đuổi nốt. Chỉ còn lại Lạc Quân Đế im lặng ôm lấy Tô Tuyết giữa khung cảnh tiêu điều.

Nhã Nhã không khỏi thốt lên:

– Hoàng thượng thật là người trọng tình trọng nghĩa!

Huệ Tàn vào cung tới nay không được sủng, thế mà hắn vẫn tiếc nuôi Huệ Tàn như vậy, thật khó mà có được.

Lý Phù Dung mãi không lên tiếng đột nhiên lại hỏi một câu:

– Cảm giác vừa yêu vừa hận một người như thế nào vậy?

Nhã Nhã không phản ứng kịp, ngơ người ra.

– Tiểu thư, ngài nói gì vậy?

Lý Phù Dung đã vô tình nhìn thấy biểu cảm cuối cùng của Tô Tuyết.

Lẽ ra lúc đó Tô Tuyết có thể tránh khỏi Chiêm Phi, thế nhưng lại để Chiêm Phi lôi kéo trở thành kẻ thế mạng.

Tô Tuyết ngay từ đầu đã không nghĩ sống!

Nhưng trước lúc chết, nàng muốn kéo cả Chiêm Phi vào cuộc. Ai cũng đã nhìn thấy Tô Tuyết là vì Chiêm Phi mà chết, vậy Lạc Quân Đế sẽ xử Chiêm Phi như thế nào đây?

Đây chính là cách trả thù của Tô Tuyết đối với Chiêm Phi, mà cũng có thể, là đối với cả Lạc Quân Đế!

...

Không ai ngờ được Lạc Quân Đế lại đóng cửa nhốt mình trong phòng với thi thể của Tô Tuyết suốt ba ngày vẫn không ra.

Bá quan vẫn vỗ ai nấy đều khăn trương, quỳ trước cửa khuyên nhủ không ngừng. Nhưng Lạc Quân Đế không đoái hoài tới.

Tiếng kêu khóc của bá quan vang khắp hoàng cung, như chết cha chết mẹ.

– Hoàng thượng...

– Đức thánh hoàng, Nam Quốc cần người...

Đến ngày thứ năm, Lạc Quân Đế cũng đã bước ra. Y phục dơ bẩn, đầu tóc rối loạn, hai mắt thâm quầng, đầy tơ máu. Có vẻ như mấy ngày qua hẳn chẳng chợp mắt được chút nào.

Ai nấy đều hoảng sợ nhưng không dám mạo phạm long nhan, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Câu đầu tiên mà Lạc Quân Đế nói là:

– Truy phong... Tô Thị Tuyết trung nghĩa, thiện lương... làm Thánh Đức Hoàng hậu!

Tất cả mọi người sững sờ rồi.

Tiền Hoàng hậu vừa bị phế mới bao nhiêu ngày, thế mà hôm nay, Lạc Quân Đế lại truy phong một người khác lên làm Hoàng hậu, đó còn là kẻ đã chết hơn nửa, nàng thân phận là gì? Chỉ là con của một thương hộ hạ đẳng!

Sau phút bàng hoàng, bá quan liền ào ào phản đối, dậy cả một vùng. Nhưng Lạc Quân Đế không nghe, đã đóng cửa lại rồi.

Mấy hôm nay trời lạnh nên thi thể Tô Tuyết vẫn còn nguyên vẹn nhưng cũng không thể chôn chửu lâu được nữa. Lạc Quân Đế đã sớm thay cho nàng trang phục đại biểu của mẫu nghi thiên hạ, sửa sang lại tóc tai, gương mặt tỏ một lớp phấn hồng hào. Trông Tô Tuyết lúc này chẳng khác gì một người đang ngủ.

Lạc Quân Đế bước tới gần giường Tô Tuyết, nắm lấy mấy sợi tóc của nàng, thủ thủ:

– Hoàng hậu của ta, chỉ duy nhất một mình nàng...

Qua hôm sau, Lạc Quân Đế để mọi người bắt đầu chuẩn bị tang lễ cho Tô Tuyết, hoàn toàn theo nghi lễ của mẫu nghi thiên hạ. Một bên, quần thần vẫn chưa bỏ ý định, liên tục cầu xin Lạc Quân Đế suy nghĩ lại.

Nhưng Lạc Quân Đế một lời đã quyết, không ai có thể thay đổi được ý định của hắn. Rốt cuộc, một số nhân thủ dưới cánh của Lạc Quân Đế phải ra mặt kê công của Tô Tuyết: nào là trước kia, nàng đã từng cứu Hoàng thượng một lần, trong lúc thích khách đột nhập, nàng đã thay Lạc Quân Đế nhận một tên, rồi lại vì bảo toàn cho đại hoàng tử mà hy sinh. Một người nhân nghĩa như vậy, không xứng làm Hoàng hậu thì trên đời này còn ai xứng đáng?

Đó còn thể hiện Lạc Quân Đế là Vua nhân nghĩa, không quên ân của mình, ngài làm vậy hoàn toàn là hợp tình hợp lý, là đại phúc của Nam Quốc...

Dù sao đi nữa, Tô Tuyết cũng là một người đã chết, vì một người chết mà căng thẳng với Lạc Quân Đế cũng không hay ho, chẳng có ích lợi gì cả. Sau mấy phen suy nghĩ, quần thần rốt cuộc chấp thuận, quỳ xuống hô to:

– Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế...

– Hoàng thượng thánh minh...

Tô Tuyết kiếp này vẫn trở thành Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Không khí trong cung những ngày này u ám vô cùng.

Sau tang lễ của Tô Tuyết đến giờ đã gần hai tháng mà Lạc Quân Đế vẫn chưa nguôi ngoai, thượng triều thì thượng triều, việc cần làm thì làm nhưng cửa thư phòng luôn đóng kín kẽ, chẳng bước chân ra ngoài.

Bá quan còn phải lo lắng thì đừng nói nữ nhân trong hậu cung đã sột ruột tới cỡ nào, nếu như không phải có lệnh cấm tới thư phòng làm phiền, bọn họ đã tới đập nát cửa từ lâu rồi. Cứ nhìn Chiêm Phi thì biết, dù nàng ta đã có đại hoàng tử mà còn đứng ngồi không yên thì không cần phải nói tới những người khác.

Trong lúc mọi người suy đoán không biết khi nào Lạc Quân Đế sẽ ghé hậu cung, người sẽ được sủng hạnh tiếp theo là ai thì bất ngờ, một hôm nọ, Hoàng thượng lại xuất hiện tại Thanh Tư Cung.

Người Thanh Tư Cung trên dưới đều quỳ mọp xuống tiếp đón thánh giá, không ai nghĩ tới đây là nơi đầu tiên Lạc Quân Đế, thật sự vừa hưng phấn vừa bất an. Rốt cuộc chủ nhân của bọn họ cũng có ngày ngóc đầu lên rồi.

Lý Phù Dung cúi đầu quỳ ngay ngắn trên đất, không ai biết nàng đang rối loạn tới mức nào.

“Tại sao Lạc Quân Đế lại đến đây?”

Lý Phù Dung âm thầm tự hỏi nhưng không có câu trả lời.

Lạc Quân Đế chẳng nhìn Lý Phù Dung, hẩn đảo mắt nhìn Thanh Tư Cung khắp một lượt. Chợt để ý đến một quyển sách trên bàn, Lạc Quân Đế bước tới cầm lên xem, là một truyện du ký, hẩn lật lật vài trang xem thử.

Vì Lạc Quân Đế chưa lên tiếng nên không ai dám đứng dậy, cả nhúc nhích cũng không dám, thời gian trôi qua lâu, chút phấn khởi ban đầu cũng biến mất, bọn cung nữ, thái giám không khỏi đoán mò: rốt cuộc Hoàng thượng tới đây có phải trừng phạt Thanh Tư Cung hay không.

Lạc Quân Đế bỏ quyển sách xuống, mở miệng nói:

– Đứng lên đi!

Tất cả khẽ thờ phào trong lòng, vẫn đứng mực thưa:

– Tạ ân Hoàng thượng.

Lý Phù Dung đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, như một cây cột trong phòng, Lạc Quân Đế không nói nàng cũng sẽ không lên tiếng.

Xem qua mấy quyển sách, Lạc Quân Đế băng quơ hỏi:

– Hoàng hậu đã từng đọc những quyển sách này sao?

Lý Phù Dung sững sờ, rồi chợt hiểu ra: Hoàng hậu trong miệng Lạc Quân Đế chính là Tô Tuyết!

Lý Phù Dung thưa:

– Tâu Hoàng thượng, Hoàng hậu đúng là có xem qua nhưng nàng không thích lắm nên chưa từng đọc hết.

Lạc Quân Đế cảm khái gật đầu:

– Ủ, nàng làm sao có kiên nhẫn hay hứng thú đọc hết cho được.

Lý Phù Dung mím môi, Lạc Quân Đế là đang lên con gì đây? Muốn nhớ Tô Tuyết thì sao không đến Chiêu Dương Cung, cung điện của Tô Tuyết mà tới nơi của nàng làm gì?

– Nghe nói nàng còn thêu thùa?

Lý Phù Dung liền thưa:

– Dạ phải, còn có không ít đồ của Hoàng hậu.

Nói xong, Lý Phù Dung liền liếc nhìn Nhã Nhã, Nhã Nhã run run hành lễ rồi lui ra.

– Nô tì lập tức mang tới ngay!

Nhã Nhã luống cuống không khỏi thất lễ, may mắn lúc này Lạc Quân Đế chẳng ngó ngang, Nhã Nhã lập tức lui xuống.

Lát sau, Nhã Nhã đã mang tới không ít thứ bày trên bàn. Rõ chỉ thêu, trong đó còn có mấy bức thêu chưa hoàn thành của Tô Tuyết, mấy thứ đồ chơi linh kinh đều được giữ kỹ.

Lạc Quân Đế trầm mặc nhìn kỹ từng món, thận trọng nâng niu, xem ra hẩn không có ý định đi ngay rồi. Lý Phù Dung nhìn Nhã Nhã tái mặt, run lên từng hồi không khỏi nhủ thầm nói:

– Ngươi cũng lui xuống đi!

Nhã Nhã như bắt được phao cứu hộ, lập tức hành lễ rồi lui ra.

Lạc Quân Đế ngồi xuống chiếc ghế Tô Tuyết hay ngồi, như đang tưởng tượng cảnh Tô Tuyết vừa ngồi ở đây vừa thêu thùa, đó là cảnh đẹp tới mức nào. Tô Tuyết không phải là người có kiên nhẫn cao nên chẳng mấy lúc cũng sẽ thấy nhàm chán mà bỏ dở việc mình làm, bằng chứng là trong rổ có đến mấy bức tranh thêu nửa chừng. Tô Tuyết cũng không thích phải suy nghĩ quá nhiều, nên những quyển sách nhiều chữ một chút, Tô Tuyết đã lười xem rồi. Tô Tuyết thích những món đồ chơi nhỏ, dù rất con nít nhưng nàng có thể chơi mãi không thấy chán...

Lạc Quân Đế cứ thế hồi tưởng một đêm dài, Lý Phù Dung thì đứng trọn một đêm.

Không ai nói một lời nào nên không khí vô cùng im lặng, khi Nhã Nhã rón rén vào thắp đèn thấy tình cảnh này cũng không khỏi rùng mình.

Hoàng thượng thế mà ở lại Thanh Tư Cung một đêm, bởi vì cửa phòng đóng kín nên người bên ngoài không biết được sự tình trong phòng. Chỉ có thể vừa hồi hộp vừa vui mừng.

Trời tờ mờ sáng, có tiếng thái giám tổng quản bên ngoài nhắc đến giờ thượng triều, Lạc Quân Đế mới bỏ xuống những vật trên tay mình rồi bước ra ngoài. Thấy Lạc Quân Đế đột ngột bước ra mà quần áo vẫn chỉnh tề như cũ, lão thái giám sửng sờ nhưng liền xem như không có gì.

Lại một bận nháo nhào đưa tiễn Lạc Quân Đế. Sau khi hấn đi rồi, Lý Phù Dung muốn quy ngã, Nhã Nhã liền đỡ Lý Phù Dung lên ghế ngồi.

– Tiểu thư...

Nước mắt không kiềm được mà rơi xuống, Lý Phù Dung đứng yên suốt một đêm vừa mệt mỏi vừa căng thẳng, đã cạn toàn bộ sức lực, nhú mày trách:

– Khóc cái gì mà khóc? Để người ngoài thấy được thì làm sao?

– Nhưng... nhưng mà...

Hoàng thượng quá tàn nhẫn đi, tại sao có thể đến Thanh Tư Cung mà tưởng nhớ đến cố Hoàng hậu như thế. Thật là quá ảm ức! Nước mắt không thể kiềm lại được, Nhã Nhã cắn chặt môi không để phát ra tiếng. Lý Phù Dung thờ dài, nói với Nhã Nhã:

– Trước mặt ta thì thôi, đã bước ra khỏi cửa thì tươi tỉnh lên cho ta!

Nhã Nhã gật gật đầu nghe lệnh.

– Đỡ ta lên giường...

Lý Phù Dung thều thào, nàng thật sự quá mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Tin Lạc Quân Đế lâm hạnh Hòa Phi chẳng mấy chốc truyền khắp hoàng cung, khiến không ít người nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong Ngọc Diệp cung, tiếng đồ gốm vỡ nát liên tiếp vang lên khiến người khác sợ hãi.

– À là thứ gì? À ta nghĩ mình là ai kia chứ?

Đại hoàng tử bị hoảng sợ khóc thét không ngừng càng chọc Chiêm Phi nổi điên lên.

– Khóc! Khóc! Chỉ có biết làm phiền người khác...

A Na ra hiệu cho cung nữ bế đại hoàng tử đi, rồi nhỏ nhẹ khuyên Chiêm Phi:

– Công chúa, ngài tức giận vậy làm gì? Nàng ta chỉ là nhất thời được Thánh thượng sủng ái mà thôi...

– Hừ, nhất thời! Ta đây chịu uất ức, hoảng sợ suốt mấy tháng, cho người tới báo Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không để ý tới. Ngài đóng cửa thư phòng thì thôi, vừa ra ngoài lại gặp một tiện nhân khác, con tức này làm sao ta nuốt được...

– Công chúa, ngài không phải không biết Hòa Phi kia có quan hệ tốt với cố Hoàng Hậu Tô Tuyết, Thánh thượng chỉ là nhìn vật nhớ người mà thôi...

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới Tô Tuyết kia, Chiêm Phi càng nổi giận. Sau khi Hồ Nhữ Yên thất thế, Chiêm Phi đã đinh chắc mình sẽ trở thành Hoàng hậu kế tiếp, thế mà lại bị một Hòa Tần con con, bình thường không để mắt tới đột ngột xông ra cướp lấy vị trí mẫu nghi thiên hạ kia, thậm chí còn bắt nàng phải quỳ trước bài vị nàng ta, nỗi nhục này không cách nào nuốt xuống được. Nếu Tô Tuyết không phải đã chết, Chiêm Phi nhất định phải bắt Tô

Tuyết chết thêm lần nữa.

Chiêm Phi lại quăng đồ.

– Công chúa, ngài đừng quên ưu thế của mình. Chỉ cần nắm đại hoàng tử trong tay, ngài còn không sợ không kéo được Hoàng thượng sao?

Dù không giữ được trái tim của Lạc Quân Đế thì chỉ cần đại hoàng tử lên ngôi, vị trí Thái hậu không phải nàng thì còn ai?

Chiêm Phi thờ thập phòng, kiềm nén lửa giận trong người. Đúng vậy! Nàng còn có đại hoàng tử, nhi tử duy nhất hiện giờ của Lạc Quân Đế, nàng nhất định phải phát huy triệt để ưu thế của mình. Phải dạy dỗ đại hoàng tử cho tốt, phải khiến hắn trở thành người tài giỏi nhất, sáng chói nhất...

– A Na.

Chiêm Phi gọi A Na và bắt đầu kế hoạch cho tương lai sau này.

...

Chỗ Hoa Phi và Nhân Phi cũng không yên tĩnh.

Nhân Phi trước kia nhờ bám víu Hồ Hoàng hậu mới có tiếng nói trong hậu cung, giờ Hồ gia đã sụp rồi, Nhân Phi hiện tại không muốn gây sự chú ý, sợ bị gọi lên chuyện liên quan với Hồ gia trong quá khứ. Nên lúc này, nghe tin Hòa Phi được sủng ái, dù cảm tức không thôi nhưng Nhân Phi cũng không dám tùy tiện hành động.

Trái lại, Hoa Phi khi nghe tin đã lồng lộn không ngừng, sau khi phát tiết trong cung của mình xong thì dùng dùng muốn xông tới Thanh Tư Cung hỏi tội Hòa Phi.

Qua một đêm không ngủ nghỉ, căng thẳng liên tục, bây giờ Lý Phù Dung đã kiệt sức ngủ một giấc nhưng vẫn không ngừng giật mình trong mộng. Nhã Nhã ở một bên lau mồ hôi cho Lý Phù Dung, lo lắng không nguôi.

Đúng lúc đó, tiếng ầm ĩ bên ngoài vang vào mãi không dứt, Nhã Nhã bỏ khăn ướt xuống bước ra xem thử.

– Bảo Lý Phù Dung ra gặp ta! Các người ngăn cản ta làm gì? Chẳng lẽ ta không đủ mặt mũi để gặp ả ta sao...

– Hoa Phi nương nương, nương nương của nô tì thật sự là đang rất mệt mỏi, chỉ mới vừa ngủ được chút thôi...

Nghe cung nữ nói thế, lửa giận của Hoa Phi càng sôi ùng ục. Lý Phù Dung rút cuộc làm gì mà kiệt sức? Tối bây giờ mới ngủ được?

– Cút cho ta...

Đúng lúc đó, giọng nói của Lý Phù Dung vang lên:

– Hoa Phi muội muội, ngọn gió nào đưa muội đến Thanh Tư Cung này vậy?

Hoa Phi ngược mặt lên nhìn Lý Phù Dung. Lý Phù Dung vừa ngồi dậy, tóc đen xỏa dài không búi lên, mặt cũng không tô điểm, để lộ làn da trắng có phần tái nhợt càng tôn lên đôi môi tự đỏ của mình, cộng với chiếc váy trắng dài phồng phềnh kia, trông Lý Phù Dung lại càng yếu ớt, đáng thương. Nhưng trong mắt của Hoa Phi bây giờ thì dáng vẻ của Lý Phù Dung lúc này chẳng khác gì hồ ly tinh xảo trá, giả thân giả quý để qua mắt người đời, chắc hẳn Lý Phù Dung cũng dùng bộ mặt này để quyến rũ Lạc Quân Đế đi!

Nghe tới đó, Hoa Phi cảm hận muốn nhào tới xé nát mặt Lý Phù Dung ra.

Cứ ngỡ Lý Phù Dung xuất hiện, Hoa Phi sẽ bớt can rở nào ngờ nàng ta lại như phát điên muốn xông tới sống mái với Lý Phù Dung, làm tất cả mọi người bất ngờ không kịp trở tay. Hoa Phi đã nhào qua khỏi cung nữ đang kiểm cập mình mà lao thẳng tới chỗ của Lý Phù Dung.

Những cung nữ, thái giám ở xung quanh giật nảy mình vụt tới ngăn cản. Lý Phù Dung cũng không ngờ Hoa Phi sẽ điên cuồng như vậy, không hề phòng bị nên trong tích tắc đã bị Hoa Phi túm lấy tóc kéo mạnh.

– Ta cho người đẹp mặt, hồ ly tinh! Ta cho người còn đi quyến rũ nữa không...

– Hoa Phi nương nương, ngừng tay lại đi...

– Hoa Phi nương nương...

– Hòa Phi nương nương...

Thanh Tư Cung loạn thành một đoàn.

Sự việc bên Thanh Tư Cung trong chớp mắt đã truyền tới tai Lạc Quân Đế, Lạc Quân Đế nghe thấy vẫn bình chân như vại không có chút phản ứng gì, lão công công thì gấp như đi trên lửa. Rốt cuộc, Lạc Quân Đế buông lời vàng ngọc:

– Hoa Phi vô cớ gây sự, trước tạm tổng giam, sau sẽ luận tội.

Lão công công nghe vậy thì cúi đầu cung kính tuân mệnh rồi tự mình đi tới Thanh Tư Cung, dẹp yên đám đông náo loạn và truyền khẩu dụ của Hoàng thượng.

Hoa Phi nghe Lạc Quân Đế đòi giam lỏng mình thì vô cùng bất bình, không chịu tin tưởng, còn lớn tiếng chửi cả lão công công, nói lão công công tự mình giả truyền khẩu dụ của Hoàng thượng. Lão công công khuyên mãi không được đành phải sử dụng biện pháp mạnh, cưỡng chế Hoa Phi hồi cung. Hoa Phi một đường bị xách đi mà tiếng chửi trên miệng chưa từng ngừng lại.

Lúc này, lão công công mới nhìn qua chủ tớ của Thanh Tư Cung, cung điện vốn sơ sài, giản lược bấy giờ cứ như mới bị gió lốc cuốn qua, thảm không tả nổi. Lão công công khẽ thở dài, vị Hòa Phi này cũng quá đáng thương đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Trong lúc Thanh Tư Cung trở thành tâm điểm chú ý của tất cả nữ nhân trong hậu cung và cả những quần thần bên ngoài thì Lạc Quân Đế cứ như không hay không biết, tiếp tục ghé vào Thanh Tư Cung.

Những vết cào cào, có cả tụ máu trên mặt Lý Phù Dung dù đã phủ lên một lớp phấn vẫn còn nhìn thấy rõ ràng. Lạc Quân Đế lại không để mắt tới, Lý Phù Dung thì liên tục cúi đầu không ngẩng lên.

Đêm nay, Lạc Quân Đế lại nhìn vật nhớ người. Tinh thần hẳn có thể cứng cáp nhưng cơ thể vẫn là kẻ phàm trần, dù có muốn cũng không thể liên tục không ngủ nhiều ngày được. Về mặt hẳn vẫn tỉnh như thường khi bước tới giường của Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung vẫn đứng yên bất động, giống như nghĩ mình đã biến thành cột nhà vậy. Lạc Quân Đế chờ trong chốc lát vẫn không thấy nàng bước tới hầu hạ mình thì không khỏi gọi:

- Hòa Phi?

Lúc này, Lý Phù Dung mới lên tiếng đáp:

- Hoàng thượng đã mệt rồi xin hãy nghỉ ngơi trước, thần thiếp sẽ canh chừng cho ngài.

Ý tứ sẽ không hầu hạ hần?

Lạc Quân Đế hừ lạnh, hẳn không tin lại có nữ nhân không muốn hần lâm hạnh, cam tâm tình nguyện chỉ làm bức bình phong. Hắn cũng chẳng có ý xem thử Lý Phù Dung sẽ giả đồ đến bao giờ, đã tự mình nằm xuống giường.

Lý Phù Dung vẫn yên một chỗ. Lạc Quân Đế trên giường nói:

- Tắt đèn!

- Dạ!

Lý Phù Dung đáp lời rồi thổi tắt ngọn đèn le lói trong phòng, căn phòng lập tức tối om. Trong bóng tối đó, có tiếng thở chập chờn của Lạc Quân Đế, hẳn có vẻ không ngủ yên giấc. Trong bóng tối đó, có một nữ nhân lẳng lặng đứng trong một góc phòng, dù cơ thể đã rã rời cũng không dám quy ngã.

Bên ngoài, từng con mắt chăm chú dõi theo động tĩnh trong phòng, mỗi người một tâm trạng.

...

Lạc Quân Đế liên tiếp ba ngày lâm hạnh Hòa Phi đã tạo thành một cơn chấn động ngầm ngầm, mọi người nháo nhào suy tính.

Trong lúc hỗn loạn đó, lại xảy ra một chuyện kinh động!

Hoa Phi bị bắt rồi!

- Tại sao? Tại sao lại bắt ta? Các người lấy quyền gì mà bắt ta...

Hoa Phi bị cấm vệ quân áp giải tới lãnh cung. Trên đường đi, Hoa Phi vừa khóc nháo vừa la hét, chẳng mấy chốc cả hậu cung đều biết chuyện.

- Nương nương, ti chức chỉ chấp hành theo lệnh của Hoàng thượng!

Thủ lĩnh cấm vệ quân nói.

Hoa Phi không tin tưởng, gào lớn:

- Ta không tin! Ta là Hoa Phi! Là phi tử của Hoàng thượng, ngài sẽ không đối xử với ta như vậy! Ta không tin!!!

Xong, Hoa Phi chợt nhớ tới Lý Phù Dung, nhớ ra tất cả mọi chuyện hôm nay đều bắt nguồn từ ngày gây náo loạn ở Thanh Tư Cung, liền vu hết mọi trách nhiệm cho Lý Phù Dung.

- Là Lý Phù Dung đúng không? Là ả ta xúi giục Hoàng thượng, đúng không?

Không ai trả lời Hoa Phi, chính bọn họ cũng không hề biết nguyên nhân thật sự là gì, làm sao có thể trả lời. Hoa Phi thấy mọi người im lặng lại càng khẳng định mình nói đúng, càng oan ức khóc rống lên:

- Lý Phù Dung! Ta biết chính là ả ta! Buông ta ra! Buông ta ra! Ta phải gặp Hoàng thượng! Ta không thể để ngài bị Lý Phù Dung qua mặt như vậy! Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng..

Tiếng gào thét của Hoa Phi bị rất nhiều người nghe thấy, nó lập tức truyền khắp hậu cung.

“Hòa Phi trả thù việc Hoa Phi đánh mình lần trước...”

“Hòa Phi có ý định diệt tử từ tất cả mọi người trong hậu cung...”

“ Là Hòa Phi...”

Một truyền mười, mười truyền trăm. Chẳng mấy chốc, toàn bộ câu chuyện đã được thêu dệt ra có trình tự hẳn hoi.

Hòa Phi sắp trở thành tân sủng mới rồi!

...

Trong lúc tất cả mọi người nháo nhào như vậy, Lý Phù Dung cũng đã nghe thấy phong thanh nhưng nàng vẫn ngồi yên bất động. Nhã Nhã thì gấp như đi trên lửa, liên tục thúc giục:

- Tiểu thư, tin đồn tiếp tục lan truyền như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ngài...

Nhã Nhã không biết rõ ràng giữa Lý Phù Dung và Lạc Quân Đế có chuyện gì, trước kia, nàng mong muốn Lý Phù Dung được sủng để có cuộc sống tốt hơn, nhưng bây giờ, khi Lý Phù Dung có đặc ân liên tục được Lạc Quân Đế lâm hạnh thì Nhã Nhã lại sợ hãi, không biết rốt cuộc là phúc hay họa.

Chỉ mới có mấy ngày mà Lý Phù Dung tâu tụy thấy rõ, gương mặt không được nghỉ ngơi tốt, những vết thương hôm trước vẫn còn lưu lại. Lý Phù Dung nói:

- Bây giờ có làm gì cũng vô ích thôi!

Nếu nàng càng tỏ thái độ chỉ tỏ bị người khác nhân cơ hội chỉ trích nhiều hơn mà thôi.

Nhã Nhã cắn môi, gấp tới phát khóc. Thật chẳng hiểu Hoàng thượng đang làm gì nữa.

Đúng lúc đó, lại có tin truyền: Lý phu nhân nhiều ngày không thấy đột ngột muốn tiến cung gặp Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung nghe thấy liền cau mày nhưng vẫn cho truyền gấp.

Lý phu nhân mặt mày rạng rỡ, cười tươi rồi tiến vào Thanh Tư Cung.

- Tham kiến Hòa phi nương nương.

Từ xa, Lý phu nhân đã hành lễ với Lý Phù Dung, làm Lý Phù Dung không kịp ngăn lại.

- Ở đây chỉ có ngài và nữ nhi, ngài không cần làm những lễ tiết kia.

Lý phu nhân cười xòa, không để ý tới.

- Nghi lễ là nghi lễ, làm sao bỏ qua được.

Lý Phù Dung nhìn Lý phu nhân một lúc rồi hỏi:

- Tại sao hôm nay ngài rảnh rồi nhớ tới nữ nhi?

Lý phu nhân cười trách:

- Chẳng lẽ ta tới thăm nữ nhi của mình còn phải có lý do sao.

Lý Phù Dung không tiếp tục chủ đề này, yên lặng chờ Lý phu nhân nói ra mục đích của mình. Lý phu nhân liên tục cười nói nhưng ánh mắt liên tục nhìn vào bụng của Lý Phù Dung.

- Nữ nhi này, không biết con rốt cuộc đã “có” hay chưa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65

Lý phu nhân nhìn chăm chăm vào bụng Lý Phù Dung như thể có hỏa nhãn kim tinh nhìn xuyên qua được lớp da của nàng.

Lý Phù Dung âm trầm nói:

– Mẫu thân, rốt cuộc ngài muốn nói gì?

Lý phu nhân cười bảo:

– Không cần ngại ngần, ta cũng là người từng trải.

Lý phu nhân cười không ngừng được, không nhìn ra vẻ mặt khó ở của Lý Phù Dung hiện giờ, càng không nhìn thấy những vết thương trên mặt của nàng.

Lý phu nhân bước tới ngồi gần Lý Phù Dung, nhỏ tiếng nói:

– Hiện tại Hoàng thượng chỉ mới có một nhi tử là Đại hoàng tử, mẫu phi của nó lại là công chúa ngoại tộc, nếu con không chịu thua kém, tương lai ngại vị kia còn không biết về tay ai đâu...

Lý Phù Dung tái mặt, đều nàng lo sợ nhất đã tới.

Lý phu nhân càng nghĩ càng vui vẻ, như cảnh Lý Phù Dung chắc chắn sẽ ngồi lên chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ kia. Tới lúc đó, Lý gia cũng sẽ một bước lên mây.

Lý Phù Dung không cười nổi, cũng không gây thơ cho mọi thứ là đương nhiên. Nàng nói:

– Hoàng thượng đến Thanh Tư Cung vì tưởng nhớ đến cố Hoàng hậu!

Nụ cười trên mặt Lý phu nhân ngưng hẳn, không thể tin được mà nhìn Lý Phù Dung.

– Con... đang nói cái gì vậy?

Lý Phù Dung không ngần ngại mà tạt gáo nước lạnh vào giấc mơ cao xa của Lý phu nhân.

– Cố Hoàng hậu khi còn là phi tần thường hay ghé tới Thanh Tư Cung, trong Thanh Tư Cung có nhiều đồ do nàng lưu lại!

Nói đến đây, cũng nên hiểu rõ rồi?

Lý phu nhân không thể tin được, làm sao một người cao cao tại thượng như Lạc Quân Đế lại si tình như vậy? Hơn nữa, cố Hoàng hậu Tô Tuyết kia không phải chỉ là một cung tần nhỏ nhoi, lại không được sủng? Làm sao Hoàng thượng có thể nhớ thương mãi không buông? Dù có chính miệng Lý Phù Dung nói ra, Lý phu nhân vẫn không tin tưởng!

Lý Phù Dung nhẹ tiếng nói:

– Mẫu thân... bỏ ý định kia đi!

Lý phu nhân sau phút bản thân đã hoàn hồn, liền giận dữ nhìn Lý Phù Dung, câu gắt:

– Ngươi thật sự không có tiền đồ gì cả! Chỉ một chút trở ngại đã muốn từ bỏ? Dù bây giờ, tâm tư Hoàng thượng không hướng về ngươi thì sao? Chẳng lẽ ở bên cạnh một thời gian dài mà không có cách lay chuyển tâm tư ngài...

Lý Phù Dung ngán ngẫm, càng thêm mệt mỏi.

Lý phu nhân thấy nàng không muốn nghe dù rất tức giận nhưng vẫn xuống nước mềm mỏng nói:

– Quan trọng bây giờ Hoàng thượng chỉ xem trọng một mình ngươi, chỉ cần cố gắng một chút thì ổn cả rồi. Hơn nữa, nàng ta chỉ là một người đã chết...

Đã chết! Phải! Tô Tuyết chỉ là một người đã chết!

Nhưng người đã chết kia lại chiếm hết trái tim của Lạc Quân Đế!

Không ai biết nhưng Lý Phù Dung là rất rõ ràng: trong mắt hắn chỉ nhìn một mình Tô Tuyết. Kiếp trước, sau khi Tô Tuyết chết rồi, đúng là hắn có sủng hạnh nữ nhân khác, để nữ nhân khác mang thai của con hắn, để cho những đứa trẻ đó lớn lên. Nhưng vậy thì sao?

Không phải tất cả những người đó đều bị xem là thành phần để lựa chọn ra kẻ kế thừa sau này của Lạc Quân Đế?

Nàng muốn như vậy sao? Muốn con cái mình sinh ra đã là con cò nặc người sắp đặt? Muốn trở thành người thay thế cho Tô Tuyết?

Lý Phù Dung biết nếu bây giờ nàng chấp thuận, có thể Lạc Quân Đế sẽ sủng hạnh nàng, nhưng nàng muốn như vậy ư?

Lý phu nhân tiếp tục khuyên giải:

– Việc Hoa Phi bị bắt đã truyền khắp nơi rồi, chẳng mấy chốc cả gia tộc nàng ta cũng sẽ bị liên lụy. Ai chẳng biết Hoàng thượng xuống tay với Hoa Phi như vậy là vì con chứ...

Vì Lý Phù Dung nàng ư?

Đánh chết Lý Phù Dung cũng không tin!

Lạc Quân Đế có thể vì bất cứ lý do gì ngoại trừ nàng ra!

– Dung Nhi à, mẫu thân biết con âm ức, nhưng chỉ cần chịu đựng một chút, những ngày tháng tốt lành sau này chính là của con rồi...

Lý Phù Dung không nói cũng không nghe nữa.

Mọi người nghĩ vì Tô Tuyết nên nàng mới chịu thiệt thòi sao? Thật ra là nhờ Tô Tuyết, nàng mới có vị thế đặc biệt cho mình! Bởi vì, nàng là “hào hữu” duy nhất của Tô Tuyết!

Nhưng một khi, nàng cũng trở nên giống như những nữ nhân khác, đòi hỏi sủng ái từ Lạc Quân Đế thì chút đặc ân cuối cùng của Lạc Quân Đế dành cho “hào hữu” của Tô Tuyết cũng sẽ không còn!

Chính là nói, sau này, sống chết của nàng đều không liên quan đến hắn!

Đổi lại một chút vinh sủng hư vô kia, nàng thà chọn tiếp tục là một “cố nhân” của Tô Tuyết thì hơn! Chỉ ít, nó là lá bài tẩy của nàng, bảo vệ nàng một mạng!

Có những người khi đứng trước cơ hội chọn lựa thử thách thì chùn bước không dám bước tới! Có thể là vì nàng hèn nhát, có thể vì nàng không đủ tự tin mà cũng vì không chắc chắn để tiếp bước, chỉ mong tiếp tục sự bình an hiện tại...

Lý Phù Dung chính là người như vậy.

...

Trong lãnh cung, Hoa Phi liên tục gào thét muốn gặp Lạc Quân Đế mà không ai để ý tới. Làm ầm ĩ cả một ngày rồi cuộc đuổi sức, không còn hơi để rên rỉ nữa.

Tối khuya, trong lãnh cung chỉ thấp có một ngọn đèn mờ, không đủ để chiếu sáng. Hoa Phi co ro ngồi trên đất, đôi mắt trở nên vô hồn.

Đột ngột, có tiếng bước chân lại gần, đến khi Hoa Phi phát giác thì Lạc Quân Đế đã đứng trước cửa phòng.

– Hoàng... Hoàng thượng...

Hoa Phi nhào tới chân Lạc Quân Đế nhưng thái giám bên cạnh Lạc Quân Đế đã đẩy nàng ra, không cho lại gần.

Hoa Phi ngã trên đất lồm cồm bò dậy, lấy tay sửa sang lại mái tóc rối bù của mình, thất thanh gọi:

– Hoàng thượng, thiếp là Hoa phi! Là Hoa phi của chàng đây...

Hoa phi lúc này nào còn đáng vẻ xinh đẹp, kiều mỵ của lúc trước, những lời này phát ra từ miệng nàng chỉ khiến người ta chán ghét. Đó là chưa nói, từ trước tới giờ, Lạc Quân Đế còn chưa từng có tình cảm với nàng, liếc nhìn lại càng lười.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Hoa phi gấp gấp khóc nói:

– Hoàng thượng, thiếp vô tội! Thiếp cái gì cũng không có làm! Ngài đừng nghe những lời dụ dỗ của hồ ly tinh kia mà chia rẽ tình cảm của chúng ta...

– Hoàng thượng...

Lạc Quân Đế không còn kiên nhẫn, liếc nhìn lão công công bảo lão nói đi. Lão công công không nhanh không chậm truyền đạt ý chỉ của Lạc Quân Đế:

– Hoa phi Ngô thị, được thánh sủng mà không biết ân, lại dám chứa chấp dư đảng Hồ gia, dung túng người ám sát Thánh hoàng, tội nghiệt không thể tha! Nay biếm làm tiện nô, ban rượu độc...

Hoa Phi ngỡ ngác nghe lão công công tuyên chỉ, hoàn toàn không tin được.

Lão công công tuyên chỉ hồi lâu không thấy Hoa phi tiếp chỉ, gắt:

– Tiện nô còn mau tiếp chỉ!

Hoa phi bị quát mới hồi hồn, ngược mặt lên nhìn Lạc Quân Đế nhưng chỉ thấy dáng lưng lạnh lùng của hắn.

– Hoàng... Hoàng thượng, không! Ta không nhận! Ta không có tội! Các người đừng mong đồ tội cho ta...

Hoa phi khóc lóc muốn lao tới chỗ Lạc Quân Đế nhưng bị thái giám kiểm chặt trên đất, không thể nhúc nhích.

Sau đó, Tiểu Diệp, cung nữ thân cận của Hoa phi bị kéo tới.

Thủ lĩnh cấm vệ quân nói:

– Hoàng thượng, đã truy bắt được thủ phạm!

Hoa phi sững sờ nhìn Tiểu Diệp, chợt nhớ ra từ sớm đã không thấy tung tích Tiểu Diệp đâu. Thường ngày, tính khí Hoa phi thất thường, hay vô cớ trút giận lên hạ nhân, cung nữ bên cạnh chịu tội không ít, bởi vì thân phận thấp kém nên bọn họ không dám phản kháng nhưng trong lòng căm tức ít nhiều, chỉ có Tiểu Diệp này là hòa khí, dễ chịu, dù bị đánh mắng bao nhiêu cũng chưa từng nửa lời than trách, nên Hoa phi đặc biệt thích cung nữ này.

Tiểu Diệp cả người đầy tích, trừng mắt nhìn Lạc Quân Đế đầy căm thù.

– Cầu Hoàng đế, muốn chém muốn giết tùy người! Dù sao người thân của ta đã bị người giết cả rồi, thêm một mạng này cũng không thiếu!!

Hoa phi ngơ người nghe Tiểu Diệp quát mắng, đây là Tiểu Diệp nàng biết sao?

Lạc Quân Đế xoay người nhìn Tiểu Diệp, nói:

– Người là người của Hồ gia?

Hồ gia?

Tiểu Diệp làm sao là người của Hồ gia được? Á ta là cung nữ của nàng mà?

Tiểu Diệp thừa nhận:

– Phải!

Tiểu Diệp và Thúy Nhi, cung nữ thân cận của Hồ Nhữ Yên vốn là tỷ muội ruột thịt nhưng bị chia cắt từ nhỏ. Sau này, may mắn gặp nhau trong cung mới nhìn nhận nhau. Nhờ đó, Tiểu Diệp được cất nhắc giúp đỡ rất nhiều, vì để trả ơn cho Hồ Hoàng hậu lúc ấy, Tiểu Diệp tiếp tục giấu giếm thân thế của

mình, trở thành cung nữ bên cạnh Hoa phi, làm tai mắt cho Hồ Hoàng hậu.

Một người nhân đức như Hồ Hoàng hậu thế mà lại bị Lạc Quân Đế rẻ lạnh, cuối cùng vô thanh vô tức rời khỏi cõi đời này! Tất cả những kẻ kẻ cận cũng không thoát, Thúy Nhi vì vậy mà cũng chịu chết!

Thù mới hận cũ, Tiểu Diệp đã không còn thiết tha gì, lợi dụng danh nghĩa của Hoa phi mà sắp đặt thích khách ám sát Lạc Quân Đế. Chỉ đáng tiếc, Lạc Quân Đế không chết mà một Hòa tần không biết từ đâu chui ra chết thay.

Hoa phi lúc này cũng đã hiểu rõ ngọn ngành, vùng khỏi tay thái giám đang kiểm cập mình mà lao tới chỗ Tiểu Diệp cầu xé.

– Tiệp nhân! Tiệp nhân! Ngươi dám lợi dụng ta? Ngươi lại dám lợi dụng ta...

Mọi người để yên cho Hoa phi mặc sức chà đạp Tiểu Diệp mà không ngăn cản. Tiểu Diệp thương tích đầy mình không có sức phản kháng phải chịu Hoa phi đánh đập nhưng rốt cuộc cũng không nên được mà bùng phát:

– Ta là tiệp nhân vậy ngươi là gì? Cũng không phải là kẻ chi biết chà đạp, ức hiếp người khác? Chuyện xấu trước nay ngươi làm còn thiếu sao? Để một kẻ tàn độc như ngươi còn sống yên ổn, ông trời mới là không có mắt...

Hoa phi càng điên tiết, đánh càng nặng, Tiểu Diệp hấp hối nằm trên đất. Đánh một, Hoa phi ngồi bẹp trên đất thở hồng hộc, chợt nhớ tới Lạc Quân Đế, liền lê người qua, thủ thủ:

– Bệ hạ, người nghe rồi đó... tất cả đều là ả ta sắp đặt, thiếp thật sự không biết gì cả, thật sự không biết gì cả...

Lạc Quân Đế không nghe, liếc mắt nhìn Hoa phi, đôi mắt chẳng có chút cảm xúc, hần hể miệng nói:

– Lẽ ra, ngươi không nên đụng tới nàng.

Hoa phi ngẩn người, không hiểu gì cả.

“Nàng” trong miệng Lạc Quân Đế là ai? Lý Phù Dung sao?

Lạc Quân Đế chẳng có ý giải thích, đã bỏ đi rồi. Hần vừa rời khỏi, lão công công đã ra hiệu cho mấy thái giám trẻ tuổi giữ chặt tay chân Hoa phi rồi đưa tới một ly rượu.

...

Lạc Quân Đế rải bước trên tường thành, đứng chỗ cao nhất nhìn ra khắp giang sơn của mình.

Thật to lớn, thật oai hùng, nhưng nàng đã không còn ở bên cạnh hần nữa!

– Bất cứ ai đã từng ức hiếp nàng, ta đều khiến bọn họ phải trả giá!

...

Sau đó, dù tội trạng của Hoa phi bị vạch ra, chứng cứ rành rành thì vẫn có người nghĩ rằng Lý Phù Dung là nguyên do sâu xa trong này.

Lạc Quân Đế dù không hay ghé qua Thanh Tư Cung như những ngày trước đó nhưng mọi người đã mặc định: Lý Phù Dung chính là sủng phi mới của Lạc Quân Đế!

Lý gia theo đó mà phát lên, liên tục có người bọ đỡ. Trong lúc Lý gia ở thời khắc nổi trội nhất thì lại truyền ra tin tức: Hòa Phi bế quan rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lạc Quân Đế chăm chăm nhìn nữ nhân đang quỳ mọp dưới đất ở trước mặt mình.

Nàng ta là Hòa Phi, Lý Phù Dung, là một trong vài người hiếm hoi mà hần không thể nhìn thấu.

Từ một người im hơi lặng tiếng, vô thanh vô tức đột ngột lại xuất hiện bên cạnh Tô Tuyết, trong khi thân phận của Tô Tuyết còn là bí mật. Bây giờ, Tô Tuyết không còn, nếu gặp người bình thường, hiển nhiên sẽ lợi dụng mối tâm giao kia để bám vào hần, thế nhưng, Lý Phù Dung lại muốn từ bỏ?

– Ngươi... thật sự muốn vì Hoàng hậu mà trai tịnh cầu phúc?

Lý Phù Dung cúi sát đầu xuống đất, khấn thiết nói:

– Tình nghĩa của Hoàng hậu đối với nô tì nặng không nói hết, nô tì thật tâm muốn vì cầu phúc cho Hoàng hậu cả đời còn lại. Xin Hoàng thượng chấp thuận!

Lạc Quân Đế ra lệnh:

– Hòa Phi ngẩng mặt lên!

Lý Phù Dung nghe lời thẳng lưng lên nhìn Lạc Quân Đế, ánh mắt đầy sự kiên quyết chứng minh nàng không phải đùa giỡn.

Lạc Quân Đế càng không hiểu, hắn đã sống qua hai đời người, hắn không tin có người lại vì một người khác mà chấp nhận hy sinh tương lai của mình như vậy. Hắn càng nhìn ra Lý Phù Dung và Tô Tuyết tuyệt đối không tới mức độ kia, vậy tại sao Lý Phù Dung lại muốn tự mình cách ly với thế gian, trong lúc Lý gia đang lúc giương cao thanh thế như bây giờ?

– Mục đích của ngươi là gì?

Nếu như nàng vì muốn chiếm đoạt tình cảm mà dám lợi dụng danh nghĩa Tô Tuyết để ra bước cờ này, Lạc Quân Đế tuyệt sẽ không tha cho nàng. Lý Phù Dung cũng tự biết không thể qua mặt được Lạc Quân Đế, nói thật:

– Nô tì sợ!

Sợ? Sợ cái gì? Trong hậu cung lúc này còn ai dám gây khó dễ cho nàng?

Lý Phù Dung lại nói:

– Nô tì sợ ra đầu sóng ngọn gió, không có ước muốn cao xa, cũng không có nguyện vọng lớn lao gì...

Đó không phải là nói dối mà là suy nghĩ thật tâm của Lý Phù Dung.

– ... đối với tương lai sau này càng khó nói, nô tì tự thấy bản thân không phù hợp với những suy tính mưu toan, kẻ sống ta chết. Là nô tì nhu nhược, tài hèn sức mọn không có chí tranh đua, chỉ mong một đời lặng lẽ trôi qua mà thôi. Nên khẩn xin Hoàng thượng hãy chấp thuận yêu cầu quá đáng của nô tì!

Nói xong, Lý Phù Dung lại vái Lạc Quân Đế một lạy.

Lạc Quân Đế nhìn Lý Phù Dung hồi lâu, mới lên tiếng nói:

– Được! Ta chấp thuận yêu cầu của ngươi!

Lý Phù Dung lại dập đầu, tiếng trán chạm đất vang lên rõ ràng một tiếng cộp.

– Đa tạ thánh ân của Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế...

Lạc Quân Đế chẳng kiên nhẫn, Lý Phù Dung chưa dứt câu đã xoay người bỏ đi. Bước ra khỏi cửa, cung nhân của Thanh Tư Cung vẫn đang quỳ mọp trên đất run rẩy sợ hãi, lão công công đứng chờ bên ngoài cũng nghe thấy lời nói của Lý Phù Dung, chẳng hiểu nổi nàng suy nghĩ cái gì mà dám yêu cầu như vậy. Thấy Lạc Quân Đế bước ra, lão vội theo sau.

Chúng nhân đồng loạt hô cung tiễn Hoàng thượng, đến khi hắn đi khuất bóng rồi vẫn không dám đứng lên, hai chân cũng run rẩy chẳng có sức để đứng lên.

Nhã Nhã vội vàng chạy vào đỡ Lý Phù Dung lên, trên trán của Lý Phù Dung quả nhiên đỏ một mảng lớn, còn rướm cả máu. Nhã Nhã đau xót, nước mắt lại chảy dài.

– Tiểu thư, tại sao phải tội tình vậy chứ...

Hai mắt Lý Phù Dung lạc lõng, không trả lời.

...

– Hoàng thượng, Hòa Phi như vậy...

Hòa Phi quả nhiên quá to gan rồi, lại dám đưa ra yêu cầu càn rỡ như vậy, không biết Lạc Quân Đế có nổi giận hay không nữa. Lão công công sống trong cung mấy mươi năm rồi, lão không tin có người lại khước từ được quyền lực trước mắt. Đó là chưa kể thời gian gần đây, Lạc Quân Đế đã nhiều lần đến Thanh Tư Cung, dù lão biết rõ những lần đó, Lạc Quân Đế không hề lâm hạnh Lý Phù Dung, nhưng địa vị của Lý Phù Dung cũng tăng lên rất nhiều. Chẳng lẽ chỉ vì một trận xô sát nhỏ với Hòa Phi mà Lý Phù Dung đã sợ tới mức không dám xuất đầu lộ diện nữa? Lão xem Lý Phù Dung không phải là người yếu ớt như vậy. Nàng rốt cuộc là có mục đích gì?

Lão công công này đã hai kiếp phục vụ Lạc Quân Đế, lòng trung thành là thấy rõ, Lạc Quân Đế nghĩ tình cũng xem trọng lão hơn, nói:

– Ngươi nghĩ nàng có thật tâm không?

Lão công công nghĩ nghĩ, thành thật nói:

– Lão nô thật không biết, không thể lấy suy nghĩ bình thường đối với Hòa Phi được...

Lạc Quân Đế băng quơ nói:

– Ừ, không thể được. Nếu nàng thật sự muốn xuất gia thì còn muốn bám trụ lại hậu cung này làm gì? Nàng nếu có dụng tâm gì thì cũng sẽ có lúc lòi ra thôi.

Lão công công nhìn Lạc Quân Đế nhìn lại hướng Thanh Tư Cung một lần rồi thở dài. Thật đáng tiếc...

...

– Đóng cửa Thanh Tư Cung lại, từ nay về sau không được mở ra nữa!

Lý Phù Dung đã thay áo trắng đơn giản, trang sức trên đầu cũng tháo xuống toàn bộ, vì vết thương trên trán nên trên đầu còn quấn cả một lớp băng trắng, cả người toát ra sự tang tóc, bi ai.

– Những vật dụng xa hoa trong phòng cũng dẹp hết toàn bộ đi, trang phục màu sắc cũng không cần lấy ra nữa.

Nhã Nhã một bên nghe lệnh mà nước mắt không ngừng rơi.

– Tiểu thư...

Nhã Nhã không hiểu, cũng không một ai hiểu được vì sao Lý Phù Dung lại làm như vậy.

Lý Phù Dung nhìn Nhã Nhã, hỏi:

– Ngươi có hối hận đã theo ta không? Sắp tới, là cả đời sẽ ở trong nhà tù này không thể ra ngoài được nữa, ngươi có muốn đổi ý không? Lúc này, ta có thể cho ngươi xuất cung!

– Tiểu thư, Nhã Nhã không đi!

Nhã Nhã hoảng hốt thốt lên, chạy tới quỳ bên chân Lý Phù Dung van nài:

– Tiểu thư đừng đuổi Nhã Nhã đi, sau này Nhã Nhã sẽ không nhiều chuyện nữa. Tiểu thư đừng đuổi Nhã Nhã mà...

Lý Phù Dung vuốt vuốt đầu Nhã Nhã, người đã làm bạn với mình cả hai kiếp cô độc.

– Nếu bây giờ ngươi không đi, sau này sẽ không có cơ hội ra ngoài nữa đâu.

Nhã Nhã kiên quyết lắc đầu nói:

– Nô tì không đi, mãi mãi cũng không rời xa tiểu thư...

Nhã Nhã khóc mãi, khóc mãi, Lý Phù Dung thở dài nói:

– Được rồi! Vậy hãy ở lại đây làm bạn với ta thêm một kiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Tin tức Thanh Tư Cung bế môn, làm bạn với đèn phật trong một ngày đã lan truyền khắp nơi. Lý gia đang dương dương tự đắc cũng choáng váng không ngừng. Lý phu nhân hấp tấp tiến cung xin gặp Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung nghe thấy thì ngẩn người ra một lúc rồi cho mời vào.

Lý phu nhân dù rất gấp ráp nhưng vẫn nhận ra sự thay đổi của Thanh Tư Cung, toàn bộ vật trưng bày đã bị dẹp hết, trở nên tiêu điều khó nói. Lý phu nhân càng hối hả chạy vào trong phòng, liền nhìn thấy bộ đáng tang tóc kia của Lý Phù Dung. Con giận lập tức vụt lên, bà tiến tới mắng:

- Ngươi đang giờ trò gì vậy?

Lý phu nhân tức tới đỏ mặt, muốn xé rách áo trắng như áo tang trên người Lý Phù Dung.

- Phụ mẫu ngươi vẫn chưa chết đâu, ngươi muốn để tang ai hả?

Hai mắt Lý Phù Dung ửng đỏ, cắn môi kiềm nén, nàng hai kiếp nay chưa từng để rơi một giọt nước mắt.

Lý phu nhân hạ giọng khuyên giải:

- Mau đi nhận lỗi với Hoàng thượng đi! Hãy nói ngươi chỉ nhất thời mê muội, nói những nói cuối mà thôi, xin ngài hãy tha thứ đi...

Mặc cho Lý phu nhân lời kéo thế nào, Lý Phù Dung vẫn không nhúc nhích. Nói mãi không được, Lý phu nhân lại tức rồi.

- Ngươi có nghe ta nói gì hay không?

Lý Phù Dung nhìn Lý phu nhân, đầu đón nói:

- Nữ nhi sẽ không đi!

Lý phu nhân sững sờ, không tin được mà nhìn Lý Phù Dung, gương mặt của Lý phu nhân phản chiếu trong mắt Lý Phù Dung, không biết từ bao giờ, tóc bà đã bạc đi rất nhiều, trên mặt có thêm nếp nhăn, gương mặt của bà trước giờ vẫn gầy gò như thế? Lý Phù Dung không nhớ nổi lần cuối cùng mình nhìn kỹ bà là khi nào, tại sao bây giờ lại cảm thấy xa lạ như thế này, đến mức... khi nhìn thấy biểu tình ngơ vờ của bà, nàng cũng không có chút cảm xúc?

Lý phu nhân lại hỏi:

- Ngươi thật sự không đi?

- Phải!

- Ngươi có biết ngươi tự ý làm vậy sẽ có hậu quả gì hay không? Ngươi có nghĩ tới Lý gia hay không?

Nàng biết chứ! Nàng biết Lý gia sẽ vì hành động của nàng mà tổn hại ghê gớm, nhưng như vậy thì sao? Nàng không thể nói ra nàng là kẻ trùng sinh, biết trước tương lai! Nàng biết rõ hành động sau này của Lạc Quân Đế, càng biết rằng những ngoại thích muốn nhúng tay vào hoàng vị có hậu quả thế thảm như thế nào! Nếu vậy, thà chính tay nàng nhấn chìm tất cả tham vọng của Lý gia! Chỉ ít, sau này Lý gia sẽ không gặp họa diệt môn, chỉ ít Lạc Quân Đế có thể niệm tình mà cho Lý gia một con đường sống. Những chuyện này nàng lại không thể nói ra...

Lý phu nhân vùng vằng một lúc vẫn không khiến Lý Phù Dung thay đổi ý định cũng phải buông tay. Bà tuyệt vọng, không chấp nhận rồi lại hận!

- Ngươi là đứa con trời đánh! Ngươi không thể nghĩ đến gia đình của ngươi một chút sao? Ngươi không quan tâm mọi người trong nhà vì ngươi mà bị liên lụy, tiền đồ bị hủy ngươi cũng không để ý! Ngươi chỉ biết có bản thân ngươi mà thôi! Biết ngươi như thế này, lúc sinh ra ta đã bóp mũi ngươi luôn rồi...

Lý phu nhân càng mắng càng kích động, còn nhào tới đánh cả Lý Phù Dung, Lý Phù Dung đứng im cho bà xả giận. Nhã Nhã trước giờ luôn không dám xen vào chuyện của hai người, lúc này không chịu nổi nữa mà chạy tới can ngăn.

- Phu nhân, đừng đánh tiểu thư! Đừng đánh tiểu thư nữa! Tiểu thư dù gì cũng là Hòa Phi do Hoàng thượng sắc phong, phu nhân không được đụng tới tiểu thư...

Nhã Nhã tốn nhiều sức mới kéo Lý Phù Dung ra được, ôm lấy Lý Phù Dung vào lòng bảo vệ. Nhã Nhã không kiềm được mà trách móc:

- Phu nhân chỉ biết yêu cầu tiểu thư làm này, làm nọ nhưng phu nhân có biết tiểu thư sống khó khăn như thế nào không...

Dù không phải chuyện gì Lý Phù Dung cũng nói cho Nhã Nhã nghe nhưng cũng có nhiều chuyện, Nhã Nhã cũng nhìn ra: Lạc Quân Đế không hề sủng ái Lý Phù Dung như bên ngoài đồn đãi!

Hắn chỉ xem Lý Phù Dung như người thế thân của cố Hoàng hậu Tô Tuyết!

Bây giờ, Lạc Quân Đế vì niệm tình người cũ mà sủng ái Lý Phù Dung thì sao, ai nói được, hắn có thể nhớ được bao lâu? Một khi Lạc Quân Đế không ngó ngang đến nữa, Lý Phù Dung sẽ như thế nào? Bây giờ, chuyện gì mọi người cũng đổ lỗi lên Lý Phù Dung, đến ngày mất đi sự bảo hộ của Lạc Quân Đế, Lý Phu sẽ thế thảm ra sao?

Không ai biết! Không một ai nghĩ đến!

Lý phu nhân không chấp nhận lý do của Nhã Nhã, gân cổ lên quát:

- Sống trên đời có ai không vất vả? Chịu chút thiệt thòi thì sao? Chẳng lẽ chuyện gì cũng đòi sống đòi chết?

- Phu nhân...

Lý Phù Dung ngăn Nhã Nhã lại, bước tới nói với Lý phu nhân:

- Nữ nhi đã nhất quyết tuyệt đối sẽ không thay đổi! Xin mẫu thân hãy truyền lời lại cho phụ thân và ca ca: hãy bỏ ý định kia đi!

Lý phu nhân tức phát run chỉ tay Lý Phù Dung, rít lên:

- Tốt! Tốt! Đây chính là nữ nhi tốt của ta đấy!

Nói không giải tức được, Lý phu nhân vung tay hất văng mọi thứ trên bàn, tàn nhẫn quát:

- Ngươi thật giỏi lắm! Ngươi không để ý tới sống chết của thân nhân mình thì ta cũng không cần một nữ nhi như ngươi...

Đến cuối cùng, bà vẫn còn chút tỉnh táo mà không nói lời ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng lập tức quay đầu ra khỏi Thanh Tư Cung.

Lý Phù Dung lúc này mới gục ngã, Nhã Nhã hốt hoảng đỡ lấy.

- Tiểu thư...

Lý Phù Dung thều thào nói:

- Đóng chặt cửa... không được ra ngoài, không cho ai vào nữa, cũng đừng liên lạc bất cứ chuyện gì với bên ngoài, để họ chết tâm đi...

...

Dù cửa Thanh Tư Cung đã đóng lại rồi nhưng vẫn có nhiều người không tin tưởng lời Lý Phù Dung nói là thật. Bọn họ không tin Lý Phù Dung sẽ mãi mãi ở lại trong Thanh Tư Cung, cũng không tin nàng bỏ qua quyền lực trước mắt.

Bọn họ đôi mắt nhìn theo đoán thăm không biết khi nào Lý Phù Dung sẽ không chịu nổi mà chạy ra. Nhưng không ngờ, cánh cửa kia từ khi đóng lại đến hai mươi năm sau cũng không mở ra...

Chương 68

Tin tức Thanh Tư Cung bế môn, làm bận rộn với đèn phật trong một ngày đã lan truyền khắp nơi. Lý gia đang dương dương tự đắc cũng choáng váng không ngừng. Lý phu nhân hấp tấp tiến cung xin gặp Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung nghe thấy thì ngăn người ra một lúc rồi cho mời vào.

Lý phu nhân dù rất gấp rút nhưng vẫn nhận ra sự thay đổi của Thanh Tư Cung, toàn bộ vật trưng bày đã bị dẹp hết, trở nên tiêu điều khó nói. Lý phu nhân càng hồi hải chạy vào trong phòng, liền nhìn thấy bộ dáng tang tóc kia của Lý Phù Dung. Con giận lập tức vụt lên, bà tiến tới mắng:

- Ngươi đang giờ trò gì vậy?

Lý phu nhân tức tới đỏ mắt, muốn xé rách áo trắng như áo tang trên người Lý Phù Dung.

- Phụ mẫu ngươi vẫn chưa chết đâu, ngươi muốn để tang ai hả?

Hai mắt Lý Phù Dung ửng đỏ, cắn môi kiềm nén, nàng hai kiếp nay chưa từng để rơi một giọt nước mắt.

Lý phu nhân hạ giọng khuyên giải:

- Mau đi nhận lỗi với Hoàng thượng đi! Hãy nói ngươi chỉ nhất thời mê muội, nói những nói cuội mà thôi, xin ngài hãy tha thứ đi...

Mặc cho Lý phu nhân lời kéo thế nào, Lý Phù Dung vẫn không nhúc nhích. Nói mãi không được, Lý phu nhân lại tức rồi.

- Ngươi có nghe ta nói gì hay không?

Lý Phù Dung nhìn Lý phu nhân, đau đớn nói:

- Nữ nhi sẽ không đi!

Lý phu nhân sững sờ, không tin được mà nhìn Lý Phù Dung, gương mặt của Lý phu nhân phản chiếu trong mắt Lý Phù Dung, không biết từ bao giờ, tóc bà đã bạc đi rất nhiều, trên mặt có thêm nếp nhăn, gương mặt của bà trước giờ vẫn gầy gò như thế? Lý Phù Dung không nhớ nổi lần cuối cùng mình nhìn

kỷ bà là khi nào, tại sao bây giờ lại cảm thấy xa lạ như thế này, đến mức... khi nhìn thấy biểu tình ngờ vực của bà, nàng cũng không có chút cảm xúc?

Lý phu nhân lại hỏi:

- Ngươi thật sự không đi?

- Phải!

- Ngươi có biết ngươi tự ý làm vậy sẽ có hậu quả gì hay không? Ngươi có nghĩ tới Lý gia hay không?

Nàng biết chứ! Nàng biết Lý gia sẽ vì hành động của nàng mà tổn hại ghê gớm, nhưng như vậy thì sao? Nàng không thể nói ra nàng là kẻ trùng sinh, biết trước tương lai! Nàng biết rõ hành động sau này của Lạc Quân Đế, càng biết rằng những ngoại thích muốn nhúng tay vào hoàng vị có hậu quả thế thảm như thế nào! Nếu vậy, thà chính tay nàng nhấn chìm tất cả tham vọng của Lý gia! Chỉ ít, sau này Lý gia sẽ không gặp họa diệt môn, chỉ ít Lạc Quân Đế có thể niệm tình mà cho Lý gia một con đường sống. Những chuyện này nàng lại không thể nói ra...

Lý phu nhân vùng vằng một lúc vẫn không khiến Lý Phù Dung thay đổi ý định cũng phải buông tay. Bà tuyệt vọng, không chấp nhận rồi lại hận!

- Ngươi là đứa con trời đánh! Ngươi không thể nghĩ đến gia đình của ngươi một chút sao? Ngươi không quan tâm mọi người trong nhà vì ngươi mà bị liên lụy, tiền đồ bị hủy ngươi cũng không để ý! Ngươi chỉ biết có bản thân ngươi mà thôi! Biết ngươi như thế này, lúc sinh ra ta đã bóp mũi ngươi luôn rồi...

Lý phu nhân càng mắng càng kích động, còn nhào tới đánh cả Lý Phù Dung, Lý Phù Dung đứng im cho bà xả giận. Nhả Nhả trước giờ luôn không dám xen vào chuyện của hai người, lúc này không chịu nổi nữa mà chạy tới can ngăn.

- Phu nhân, đừng đánh tiểu thư! Đừng đánh tiểu thư nữa! Tiểu thư dù gì cũng là Hòa Phi do Hoàng thượng sắc phong, phu nhân không được đụng tới tiểu thư...

Nhả Nhả tốn nhiều sức mới kéo Lý Phù Dung ra được, ôm lấy Lý Phù Dung vào lòng bảo vệ. Nhả Nhả không kiềm được mà trách móc:

- Phu nhân chỉ biết yêu cầu tiểu thư làm này, làm nọ nhưng phu nhân có biết tiểu thư sống khó khăn như thế nào không..

Dù không phải chuyện gì Lý Phù Dung cũng nói cho Nhả Nhả nghe nhưng cũng có nhiều chuyện, Nhả Nhả cũng nhìn ra: Lạc Quân Đế không hề sủng ái Lý Phù Dung như bên ngoài đồn đãi!

Hắn chỉ xem Lý Phù Dung như người thế thân của cố Hoàng hậu Tô Tuyết!

Bây giờ, Lạc Quân Đế vì niệm tình người cũ mà sủng ái Lý Phù Dung thì sao, ai nói được, hắn có thể nhớ được bao lâu? Một khi Lạc Quân Đế không ngó ngàng đến nữa, Lý Phù Dung sẽ như thế nào? Bây giờ, chuyện gì mọi người cũng đổ lỗi lên Lý Phù Dung, đến ngày mất đi sự bảo hộ của Lạc Quân Đế, Lý Phu sẽ thế thảm ra sao?

Không ai biết! Không một ai nghĩ đến!

Lý phu nhân không chấp nhận lý do của Nhả Nhả, gân cổ lên quát:

- Sống trên đời có ai không vất vả? Chịu chút thiệt thòi thì sao? Chẳng lẽ chuyện gì cũng đòi sống đòi chết?

- Phu nhân...

Lý Phù Dung ngăn Nhả Nhả lại, bước tới nói với Lý phu nhân:

- Nữ nhi đã nhất quyết tuyệt đối sẽ không thay đổi! Xin mẫu thân hãy truyền lời lại cho phụ thân và ca ca: hãy bỏ ý định kia đi!

Lý phu nhân tức phát run chỉ tay Lý Phù Dung, rít lên:

- Tốt! Tốt! Đây chính là nữ nhi tốt của ta đấy!

Nói không giải tức được, Lý phu nhân vung tay hất văng mọi thứ trên bàn, tàn nhẫn quát:

- Ngươi thật giỏi lắm! Ngươi không để ý tới sống chết của thân nhân mình thì ta cũng không cần một nữ nhi như ngươi...

Đến cuối cùng, bà vẫn còn chút tỉnh táo mà không nói lời ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng lập tức quay đầu ra khỏi Thanh Tư Cung.

Lý Phù Dung lúc này mới gục ngã, Nhả Nhả hốt hoảng đỡ lấy.

- Tiểu thư...

Lý Phù Dung thều thào nói:

- Đóng chặt cửa... không được ra ngoài, không cho ai vào nữa, cũng đừng liên lạc bất cứ chuyện gì với bên ngoài, để họ chết tâm đi...

...

Dù cửa Thanh Tư Cung đã đóng lại rồi nhưng vẫn có nhiều người không tin tưởng lời Lý Phù Dung nói là thật. Bọn họ không tin Lý Phù Dung sẽ mãi mãi ở lì trong Thanh Tư Cung, cũng không tin nàng bỏ qua quyền lực trước mắt.

Bọn họ dõi mắt nhìn theo đoán thăm không biết khi nào Lý Phù Dung sẽ không chịu nổi mà chạy ra. Nhưng không ngờ, cánh cửa kia từ khi đóng lại đến hai mươi năm sau cũng không mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Nam Quốc kể từ khi Lạc Quân Đế lên ngôi đến nay đã hai mươi sáu năm, trải qua nhiều thăng trầm, càng lúc càng trở nên hưng thịnh. Lạc Quân Đế là Hiền quân, được dân tâm, có rất nhiều lời ca tụng.

Trong suốt quãng thời gian Lạc Quân Đế cai trị đến giờ, biến cố lớn nhất cho tới giờ còn được kể lại chính là những chuyện kinh thiên liên tiếp xảy ra trong năm Hiền Đức (niên hiệu từ khi Lạc Quân Đế lên ngôi) thứ sáu: nhị Vương phát binh tạo phản, Hồ gia mưu phản, Hồ Hoàng hậu, Hồ Nhữ Yên và Hồ gia mưu phản mà bị liên lụy, sau khi bị biếm làm tiện dân thì được ban chết.

Sau đó, trong ngày đầy tháng của Đại hoàng tử Lạc Chiến, Lạc Quân Đế bị ám sát, Huệ tần Tô Tuyết đã lấy thân đỡ tên thay rồi vì cứu mẫu tử Chiêm Phi và Đại hoàng tử mà vong thân. Lạc Quân Đế vì nghĩa lớn nên sắc phong Hòa tần Tô Tuyết thành Hoàng hậu.

Rồi đến Hòa Phi, người không chút tiếng tăm trong hậu cung đột nhiên được Lạc Quân Đế sủng ái, liên tục lâm hạnh Thanh Tư Cung, ai cũng nghĩ Hòa Phi có thể sẽ trở thành Hoàng hậu tiếp theo. Thế nhưng vào lúc đó, Hòa Phi không biết phát con gì lại xin Lạc Quân Đế cho nàng được tu tại gia, suốt đời cầu phúc cho cố Hoàng hậu Tô Tuyết. Lạc Quân Đế vậy mà chấp thuận yêu cầu của nàng.

Không ai cho rằng Hòa Phi sẽ giữ đúng lời thề của mình, chỉ làm màu để lấy lòng Lạc Quân Đế mà thôi, sớm muộn gì cũng phải chạy ra. Vậy mà một năm, một năm lại một năm, cánh cửa Thanh Tư Cung vẫn đóng kín. Dần dần mọi người không còn chú ý đến động tĩnh của Thanh Tư Cung nữa, nói Hòa Phi bây giờ có hối hận cũng đã muộn rồi, mấy năm trôi qua, nhan sắc phai tàn, Lạc Quân Đế liệu có còn xem trọng nàng? Huống hồ, trong hậu cung giờ còn có thêm nhiều mỹ nhân mới.

Còn có một điều khó hiểu: Lạc Quân Đế về sau không phong ai làm Hoàng hậu nữa! Ngay cả Chiêm Phi cũng chỉ được làm Chiêm Quý Phi mà thôi. Dù đã là người đứng đầu hậu cung rồi, Chiêm Quý Phi vẫn không sao chấp nhận được ý nghĩ mình vẫn không phải chủ nhân chân chính ở hậu cung này, mỗi lần trở đó đeo bám Chiêm Quý Phi suốt bao nhiêu năm qua.

Vọng Cúc Cung

Đây là cung điện mới của Chiêm Quý phi, khi nàng ta được nâng lên Quý phi thì chuyển vào.

Chiêm Quý Phi ngồi trước gương nhìn gương mặt của mình phản chiếu trong đó, năm nay Chiêm Quý Phi mới có ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi thôi, dung nhan được bảo dưỡng kỹ lưỡng nên trẻ hơn tuổi thật nhiều, nhưng Chiêm Quý Phi vẫn không hài lòng, không thể yên tâm khi người trong hậu cung ngày một nhiều hơn, lớp sau lại trẻ hơn lớp trước nên nàng ta so đo, cứ soi xét từng vết nhăn một dưới đuôi mắt.

Đúng lúc đó, có tiếng thông báo Đại hoàng tử tới. Chiêm Phi hừ một tiếng, rời mắt khỏi gương đồng rồi cho gọi người vào.

Đại hoàng tử Lạc Chiến năm nay đã hai mươi tuổi, vì là Đại hoàng tử của Nam Quốc lại được Chiêm Quý phi dốc sức dạy dỗ, Lạc Chiến xem như văn võ song toàn, là một ứng viên sáng giá trong cuộc chiến trở thành Thái tử.

— Mẫu phi.

Lạc Chiến cúi người thưa, Chiêm Quý phi cho miễn lễ.

— Nghe nói gần đây gần đây người đích thân đi cứu trợ rất nhiều cho những nạn nhân bị lũ lụt?

Nói đến chuyện này, Lạc Chiến liền nhớ tới hần được Phụ hoàng khen tặng nên không khỏi vui vẻ, hào hứng nói:

— Đúng vậy, mẫu phi! Những nạn nhân ấy rất cảm kích. . .

Lạc Chiến chưa kịp nói hết câu đã bị Chiêm Quý phi bắt ngừng lại, Chiêm Quý phi lại hỏi:

– Kể bày vẽ cho người là Lý Vĩnh Trường?

– Đúng vậy!

Lạc Chiến không hiểu vì sao Chiêm Quý phi lại hiện về mặt chán ghét kia, nhưng nói tới Lý Vĩnh Trường, vị quân sư này, Lạc Chiến hoàn toàn hài lòng. Năng lực của Lý Vĩnh Trường đến Lạc Quân Đế còn thừa nhận là đủ biết hẳn là nhân tài như thế nào. Lạc Chiến cảm thấy mình rất may mắn khi chiêu dụ được Lý Vĩnh Trường vào phe cánh của mình.

Chiêm Quý phi nghe Lạc Chiến khẳng khái thừa nhận như vậy thì bực tức, gất gỏng:

– Ta đã nói với người bao nhiêu lần không được tin tưởng họ Lý kia, người không nghe lời ta nói hay sao?

Lạc Chiến hẳn không biết vì sao Chiêm Quý phi lại có ác cảm với Lý gia như vậy, dường như Lý gia và Chiêm Quý phi không có va chạm gì mà, nếu có, thì chỉ có thể là...

Quả nhiên, Chiêm Quý phi liền nói:

– Đừng quên họ Lý kia là gia tộc của người trong Thanh Tư Cung kia.

Lạc Chiến cau mày, hẳn không thể nào hiểu được vì sao Chiêm Quý phi cứ đề phòng Hòa Phi trong truyền thuyết kia, không phải Thanh Tư Cung đã đóng cửa cả hai mươi năm rồi sao. Cho dù bây giờ, Hòa Phi có xuất hiện thì có thể gây ra sóng gió gì?

Chiêm Quý phi nhìn vẻ mặt không vui của Lạc Chiến liền biết hẳn không nghe lời, lại giải thích:

– Người đừng quên rằng ta là người duy nhất được Bệ hạ sủng ái cả một thời gian không ngừng. Đã vậy, một người đã bị gia tộc từ mặt vậy mà có thể sống an ổn trong hậu cung đến tới giờ, người không nghĩ quá kỳ lạ sao?

Thanh Tư Cung một phần luôn đóng cửa, mặt khác cũng là do Lạc Quân Đế tỏ vẻ không muốn ai tới làm gây rối nên Thanh Tư Cung mới bình yên giữa giông bão này.

– Cho tới bây giờ, Bệ hạ vẫn không lập ai làm Hậu, người nghĩ hẳn muốn để vị trí đó cho ai chứ?

Nghe Chiêm Quý phi nhắc nhở như vậy, Lạc Chiến cũng phải suy nghĩ lại, thù giết nhảm còn hơn bỏ sót, lỡ để xảy ra sơ hở thì thật không may. Nhưng bảo hẳn vì chút nghi ngờ không căn cứ kia mà từ bỏ Lý Vĩnh Trường thì hẳn không làm được.

– Mẫu phi, lúc này nhi thần vẫn cần đến năng lực của Lý Vĩnh Trường rất nhiều. Ngài đừng quên còn có một Nhị hoàng tử như hổ rình mồi, cả Tam hoàng tử cũng không phải ở không đâu.

Chiêm Quý phi nghe vậy thì suy nghĩ lại. Nàng cay cú với Lý Phù Dung cốt là vì vị trí Hoàng hậu kia, nhưng so với tương lai huy hoàng của Lạc Chiến sau này thì không hơn được. Chiêm Quý phi nghĩ nghĩ rồi nói:

– Vậy sau khi xong chuyện, phải loại bỏ Lý gia kia!

Cuối cùng, Chiêm Quý phi vẫn không thể buông tha cho Lý Phù Dung.

Lạc Chiến ngao ngán, hẳn thật sự rất thất vọng với vị Mẫu phi chỉ có chút thông minh vặt mà đa nghi thì nhiều của mình. Dù nàng phiền phức, hay ngăn đường hẳn nhưng nàng vẫn có nhiều sự trợ giúp lớn đối với hẳn nên hẳn vẫn phải tôn kính nàng. Chẳng phải nàng cũng đã nhượng bộ sẽ để lại Lý Vĩnh Trường cho hẳn sử dụng tới khi hoàn thành nghiệp lớn rồi sao, đến lúc đó, Lý Vĩnh Trường còn hay không có gì quan trọng nữa. Nghĩ vậy, Lạc Chiến gật đầu đồng ý với Chiêm Quý phi.

– Dạ, mẫu phi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Thanh Tư Cung hai mươi năm đóng kín cửa, Hòa Phi ngày ngày ăn chay niệm Phật vì cầu phúc cho Tô Hoàng hậu. Người người trong Thanh Tư Cung nếu không chịu nổi cuộc sống tẻ nhạt này, từ lâu đã kiếm cớ chuyển đi thì những người còn lại xem như đã chấp nhận cuộc đời của mình. Theo chân một chủ nhân không biết tiền thân như Lý Phù Dung, ngày vinh quang của bọn họ đã không có, nhưng dần dà, họ lại thấy cuộc sống thanh tịnh, an nhàn giữa chốn thâm cung hiểm độc này xem như cũng không tệ. Ít nhất, ở nơi này, không có đối gạt như bên ngoài, không phải lúc nào cũng nơm nớp lo sợ làm sai bị trừng phạt.

Trong phòng, Lý Phù Dung mặc tăng y quý ngay ngắn dưới bàn thờ Phật. Từ xưa, Lý Phù Dung đã không hay biểu lộ cảm xúc của mình ra ngoài, sau nhiều năm tụng Kinh gỗ mõ, càng trở nên trầm lắng. Nhìn vào, ai cũng sẽ tưởng rằng Lý Phù Dung như đã thoát tục, hoàn toàn thanh tịnh nhưng chỉ có mình Lý Phù Dung là biết rõ nội tâm của nàng xáo động cỡ nào.

Nàng cho tới bây giờ chỉ là tự ép bản thân mình phải chấp nhận mà thôi! Nàng vẫn chán chường, lo sợ, bất an không ngừng, dù ngoài miệng tụng Kinh nhưng thật chất, nàng không trầm mình vào trong lời Kinh dạy. Chỉ tự mình lừa mình dối người mà thôi.

Nhã Nhã vẫn trung thành theo hầu Lý Phù Dung cho tới bây giờ, thời gian cũng đã làm Nhã Nhã thay đổi rất nhiều, vì chủ nhân của nàng tu hành tại gia ăn mặc giản lược nên bản thân nàng cũng noi theo, mặc áo tối màu, tóc búi gọn gàng càng làm già hơn tuổi thật.

Nghe tiếng tụng Kinh đã ngừng thì rón rén mở hé cửa nhìn vào.

– Tiểu thư...

Nhã Nhã tới giờ vẫn giữ nguyên lời xưng hô của mình đối với Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung lạy tạ lễ rồi bước ra ngoài, Nhã Nhã liền tới đỡ tay Lý Phù Dung giúp nàng ngồi xuống ghế tựa.

– Nhã Nhã, tâm thần ta nhiều ngày qua luôn không yên.

Nghe Lý Phù Dung nói thế, Nhã Nhã liền lo lắng hỏi:

– Tiểu thư không khỏe ư? Có cần triệu thái y tới chẩn mạch không?

Lý Phù Dung lắc đầu nói:

– Ta cảm thấy bất an vô cùng.

– Tiểu thư...

Lý Phù Dung nghĩ nghĩ rồi hỏi Nhã Nhã:

– Người có nghe ngóng tin tức của Lý gia không?

Năm xưa, khi Lý Phù Dung trái ý gia tộc tự mình quyết định đóng cửa thanh tu thì Lý gia đã cực kỳ nổi giận, sau nhiều lần khuyên ngăn không được, Lý gia chỉ thiếu mở miệng đoạn tuyệt với nàng, chỉ là dù Lý gia có muốn làm vậy thì vẫn phải nể mặt Lạc Quân Đế, dù sao chính Lạc Quân Đế đã lên tiếng chấp thuận yêu cầu của Lý Phù Dung, nếu như Lý gia đoạn tuyệt với Lý Phù Dung thì chẳng phải đánh vào mặt Lạc Quân Đế sao. Nhưng cũng từ đó, Lý gia không ngó ngàng tới Lý Phù Dung nữa, bỏ mặc nàng tự sinh tự diệt trong hậu cung này. Còn Lý Phù Dung thì muốn Lý gia từ bỏ ý đồ nâng người có một nửa dòng máu của Lý gia lên thượng vị nên Lý Phù Dung cũng từ chối liên lạc. Một thoáng mà đã hai mươi năm trôi qua...

– Tiểu thư...

Vì sao hôm nay Lý Phù Dung lại muốn biết tình hình của Lý gia, bao nhiêu năm qua nàng có hỏi han đâu.

– Lão gia từ năm trước vì tuổi cao sức yếu nên đã xin từ quan, hưởng phúc tại nhà. Đại công tử hiện tại đã làm tới chức nhất phẩm, thanh danh hiển hách, nhiều lần còn được Thánh thượng khen ngợi. Nhị công tử là kỳ nhân buôn bán, tích trữ nhiều của cải, có thể xem như một trong người người giàu có nhất ở kinh thành...

– Vậy còn các hoàng tử thì sao? Hiện có những ai?

Trong kiếp này đã có nhiều thay đổi so với kiếp trước, không biết bây giờ ai đang là người nổi bật nhất?

– Trong các hoàng tử thì nổi bật nhất có thể nói đến chính là Đại hoàng tử, thân sinh của Chiêm Quý Phi, Nhị hoàng tử có mẫu phi là Đức Phi cũng có danh tiếng rất tốt, Tam hoàng tử tuy xuất thân thấp hơn một chút nhưng cũng là kỳ tài hiếm gặp...

Quả nhiên, tình tiết này khác với kiếp trước rất nhiều, chỉ có thể nói rằng bởi vì Lạc Quân Đế vốn dĩ không xem trọng “con cái” của mình, hẳn chỉ tạo ra những kẻ nổi trội rồi chọn lọc trong đó ra một người ưu tú nhất để kế thừa mình.

– Chỉ là...

Nhã Nhã ngập ngừng, Lý Phù Dung thấy lạ liền hỏi:

– Có chuyện gì?

Nhã Nhã bâng khuâng hồi lâu rồi nói:

– Đại công tử đã trở thành mưu tá cho Đại hoàng tử...

Chén trà trên tay Lý Phù Dung rơi xoảng xuống đất vỡ tan tành, Lý Phù Dung xanh mặt hỏi lại:

– Ngươi nói cái gì?

Nhã Nhã thấy Lý Phù Dung như vậy thì hoảng sợ, lắp bắp nói:

– Đại công tử đã nhập vào trường Đại hoàng tử rồi.

Lý Phù Dung lung lay sắp đổ, tại sao lại như vậy? Tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

– Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?

Lý Phù Dung xui lơ trong lòng Nhã Nhã, vì sao nàng đã cố gắng tới như thế này vẫn xảy ra kết cục như vậy? Tại sao?

Lý Phù Dung tiếng còn tiếng mắt nói với Nhã Nhã:

– Ngươi... cho truyền gọi đại ca tới gặp ta...

Lý Phù Dung muốn gặp Lý Vĩnh Trường?

Lý Vĩnh Trường khi nhận được tin báo thì trầm ngâm một lúc lại viện lý do từ chối. Lý Phù Dung nghe thấy không khỏi bản thân, Nhã Nhã không khỏi sốt ruột, cuối cùng tự mình nghe ngóng hành tung của Lý Vĩnh Trường rồi lên tới gặp người trong một góc hoàng cung. Nhã Nhã quý xin Lý Vĩnh Trường đến gặp Lý Phù Dung, lại không ngờ nàng càng làm vậy Lý Vĩnh Trường càng xem thường, trong bụng thâm nhủ rốt cuộc Lý Phù Dung đã không chịu được nữa, nghĩ muốn bám vào Lý gia một lần nữa.

Đối với muội muội ruột thịt này, Lý Vĩnh Trường cảm thấy xa lạ còn hơn cả kẻ ngoại tộc. Nàng từ bé đã lộ thông minh, học một hiểu mười làm phụ thân rất vui vẻ mà khen ngợi. Nhưng bản tính nàng lại kiêu lời, xa cách, dù sống trong cùng một mái nhà, những lần chạm mặt cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hẳn từ trước đã không hiểu được người muội muội này, từ lúc nàng tiến cung càng tỏ ra e dè tiếp xúc với bên ngoài. Rồi vô duyên vô cớ lại gây ra sự kiện tày trời kia mà chẳng quan tâm đến lợi ích của gia tộc. Đối với Lý Vĩnh Trường mà nói, người muội muội có cũng được, không có cũng được, chẳng có gì là quan trọng nữa.

Nhã Nhã liên tục van nài, nàng thật sự không chịu nổi khi thấy Lý Phù Dung chịu dày vò như vậy.

– Công tử, xin người tới gặp tiểu thư đi. Tiểu thư là thật tâm quan tâm tới Lý gia...

Nghe lời đó, Lý Vĩnh Trường càng muốn bật cười. Lý Phù Dung mà nghĩ ngợi tới Lý gia sao?

– Công tử, người hãy tin lời nô tì nói. Tiểu thư từ trước tới nay luôn để tâm đến Lý gia, làm tất cả cũng là vì Lý gia. Người nhất định phải tin tiểu thư...

Lý Vĩnh Trường cười mỉa mai, một người vô tình lạnh nhạt kia lại luôn nhớ thương thân nhân của mình? Có thể sao?

Dù cố nhớ hẳn vẫn chẳng nhớ nổi dáng vẻ của Lý Phù Dung ra sao nữa, ký ức càng không có. Suốt mười mấy năm nàng sống ở Lý gia xa lạ như một vị khách ghé vào tá túc. Rất nhiều lần muốn đến gần nàng thì đều trông thấy ánh mắt hờ hững, chẳng nhiệt tình kia nên dần dần mọi người trở nên xa cách, không buồn thấy nhau nữa.

Lý Vĩnh Trường hồi tưởng lúc lâu rồi nói:

– Được, ta sẽ tới gặp nàng ta!

...

Lần đầu tiên trong hai mươi năm, Thanh Tư Cung mở cửa cho khách đi vào. Lý Vĩnh Trường chậm chạp bước từng bước, nhìn qua chỗ ở của “muội muội” mình.

Lý Phù Dung ngồi trong phòng khách, nghe tiếng bước chân tới gần thì ngẩng đầu lên nhìn, khẽ hỏi:

– Nhã Nhã, ngươi đã đi đâu vậy?

Vào lúc đó, nàng trông thấy Lý Vĩnh Trường. Lý Vĩnh Trường cũng chạm mặt nàng.

Một nữ nhân gầy yếu, da dẻ tái nhợt vì nhiều năm không mấy tiếp xúc với ánh mặt trời, nàng mặc tăng y màu xám tro, bình thường mái tóc luôn búi gọn nhưng hôm nay lại để mặc nó xỏa sau lưng càng toát ra vẻ yếu ớt, tiêu điều. Thế nhưng, đôi mắt nàng dù thiếu đi ánh hào quang vẫn kiên cường nhìn thẳng, bởi vì Lý Phù Dung tin tưởng vào những gì mình làm là đúng, vì niềm tin đó, nàng có thể chịu đựng mọi chuyện.

Lý Phù Dung không ngờ Nhã Nhã lại dẫn Lý Vĩnh Trường tới, trở mắt ra nhìn hồi lâu, Lý Vĩnh Trường cũng im lặng không nói. Nhã Nhã phác thân rồi lui ra ngoài để lại không gian cho hai người.

Lý Phù Dung hồi lâu mới lắp bắp gọi:

– Ca... ca.

Lý Vinh Trường cau mày, bề ngoài hắn đã thay đổi rất nhiều so với thời thiếu niên, hắn không nghĩ nàng sẽ nhận ra hắn. Cũng giống như hắn, nếu không phải biết rõ nàng đứng trước mặt cũng sẽ không nhận ra nàng là Lý Phù Dung trong trí nhớ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Tuy hai mươi năm đã trôi qua, nhưng khác với Lý Vinh Trường, Lý Phù Dung không già nua như vậy, thời gian cứ như đã bỏ quên Lý Phù Dung giống như mọi người đã lãng quên nàng, nhưng Lý Vinh Trường vẫn không nhận ra nàng. Chính bản thân hắn không hề nhớ tới nàng hay từ đầu đã không nhìn nhau?

Sau phút bất ngờ ban đầu, Lý Phù Dung đã bình tĩnh trở lại, quay về bộ mặt bình thản như cũ. Nàng nhìn bộ quan phục trên người Lý Vinh Trường, nàng không biết bây giờ Lý Vinh Trường đã làm tới chức quan gì nhưng chắc hẳn vị trí không thấp, nếu không, làm sao được Đại hoàng tử mời làm phụ tá.

Cũng không biết phải mở lời như thế nào, cả hai cứ im lặng.

Lý Vinh Trường nhìn ra dù lúc này Lý Phù Dung có bị hẻo lánh, có trở nên nghèo túng thì nàng vẫn thản nhiên như năm xưa, cứ trở mắt thờ ơ nhìn mọi thứ. Nàng chưa từng hối hận vì hành động của mình sao?

Nghĩ tới những ngày tháng khi Lý Phù Dung tự tiện xin ý chỉ Lạc Quân Đế được tu hành tại gia, tất cả mọi người dù ngoài mặt không nói nhưng sau lưng không ít những lời châm chọc, ngáng chân Lý gia. Vào lúc đỉnh điểm nhất, Lý gia như trở thành mục tiêu phi báng chung của tất cả mọi người, khắp nơi đều bị công kích. Lạc Quân Đế lúc đó có thấy cũng trở mắt làm ngơ, mọi người thấy vậy thì suy đoán Lý gia đã đắc tội với Lạc Quân Đế rồi, nghĩ Lạc Quân Đế muốn qua đó mà trừng phạt Lý gia nên hành động càng ngang ngược, dồn Lý gia vào đường cùng.

Thế nhưng, không ai biết rằng Lạc Quân Đế làm ngơ như vậy cốt vì muốn thử Lý Phù Dung mà thôi! Hắn muốn biết khi nhìn thấy Lý gia sa cơ thất thế, Lý Phù Dung có chạy đến van xin hắn hay không, hắn có thể nhìn rõ mặt thật của Lý Phù Dung. Vậy mà, ngày qua ngày, năm qua năm, Lý Phù Dung vẫn bất động, ở trong Thanh Tư Cung không quan tâm chuyện đời. Lúc này, Lạc Quân Đế cũng chưa xác định Lý Phù Dung thật sự từ bỏ quyền lực, không có dã tâm bất chính, nhưng cũng từ đó hậu đãi với Lý gia hơn. Lý gia lần nữa lấy lại vị trí của mình. Về sau, Lý Vinh Trường bộc lộ năng lực được Lạc Quân Đế xem trọng, quan trường rộng mở. Ai ai cũng mang ý nghĩ Lý gia trở mình nhờ vào Lý Vinh Trường chứ không một người liên tưởng đến vị Hòa Phi kỳ dị kia.

Lý gia đã khôn ngoan, nhục nhã tới như thế nào ngày đó vẫn còn khắc sâu trong tâm trí Lý Vinh Trường. Bây giờ đối mặt với Lý Phù Dung, lửa giận kia lại bùng phát, Lý Vinh Trường bật tiếng mỉa mai:

– Hòa Phi lúc này đã chán cuộc sống tĩnh mịch này rồi ư?

Lý Phù Dung ngược mặt nhìn Lý Vinh Trường, nghe lời hắn châm chọc cũng không có mấy phản ứng.

Lý Vinh Trường thấy vậy chợt nhớ ra vì sao hắn trước kia không thích Lý Phù Dung, muối muối ruột thịt này. Nàng không những một học hiểu mười, được phụ thân khen ngợi mà hắn ghét nàng, mà bởi vì biểu cảm kia của nàng!

Mỗi lần, thấy Lý Phù Dung dùng ánh mắt như hồ hững, như xa vời kia nhìn mình, Lý Vinh Trường liền có cảm giác mình như bị nhìn thấu, bị hạ thấp, còn nàng thì cao cao tại thượng. Hắn lúc đó dù không được giỏi như nàng thì cũng là một nhân tài người người nể trọng, làm sao nàng lại dám nhìn hắn như thế? Từ đó, Lý Vinh Trường chán ghét, né tránh Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung mở miệng hỏi:

– Huynh... muốn phò tá Đại hoàng tử?

Lý Vinh Trường cau mày, trịnh trọng nói:

– Đúng vậy! Với năng lực của ta, ta tin có thể giúp Đại hoàng tử hoàn thành đại nghiệp!

Việc hắn quy về dưới trướng Đại hoàng tử đã không còn là bí mật nên Lý Vinh Trường thoải mái thừa nhận.

Lý Phù Dung nín thở, khó sở nhìn Lý Vinh Trường. Đó là biểu cảm hiềm hoi thấy được ở Lý Phù Dung.

– Tại... sao...

Tại sao? Nàng hỏi hần tại sao lại trở thành phò tá của Đại hoàng tử ư? Hần muốn sao? Nếu như năm xưa Lý Phù Dung nhu thuận, thì hôm nay người mà hần phò tá chính là con của của Lý Phù Dung rồi, đưa kẻ kế thừa có một nửa dòng máu của Lý gia lên ngôi báu!

Nhưng Lý Phù Dung đã phá hỏng mọi thứ!

Nào ngờ, lại nghe Lý Phù Dung lầm bầm:

– Tại sao lại là Đại hoàng tử? Vì sao lại chọn hần chứ...

Lý Vinh Trường bật cười, nghiêng răng hỏi:

– Tại sao không thể là Đại hoàng tử chứ?

Lý Phù Dung cắn môi nói:

– Bởi vì mẫu thân của hần là...

Chiêm Phi! Là người đã hại chết Tô Tuyết trước mắt Lạc Quân Đế!

Lý Vinh Trường lại nghĩ Lý Phù Dung muốn nói tới thân phận ngoại tộc của Chiêm Quý Phi, hần liền nói:

– Bởi vì mẫu thân của hần là Công chúa ngoại tộc nên ta mới quyết định giúp hần!

Để Đại hoàng tử sau khi lên ngôi nhớ rõ khi hần khó khăn nhất đã được Lý Vinh Trường góp sức lớn thế nào, để Đại hoàng tử ghi nhớ ngôi Vua mà hần có được, là do công lớn của Lý Vinh Trường giúp hần đạt được!

Lý Phù Dung lão đảo.

– Tại sao huynh cứ nhất định phải sa vào vũng bùn này?

– Nếu không phải tại ngươi hại thì ta phải đi tới bước đường này sao?

Lý Phù Dung không kiềm được mà lớn tiếng nói:

– Vì muốn Lý gia từ bỏ tâm tư nhúng tay vào Hoàng vị kia ta mới chọn giam mình trong chiếc lồng này! Huynh tưởng ta mong muốn cuộc sống như vậy ư?

Nàng vì Lý gia?

– Nếu được chọn lựa, huynh nghĩ ta muốn sao...

Lý Phù Dung lắc lắc đầu đau đớn, có rất nhiều chuyện nàng không thể nào nói ra được, dù bị hiểu lầm nàng cũng phải cắn răng chịu đựng. Điều nàng mong muốn chỉ là Lý gia trên dưới được bình an mà thôi.

Lý Vinh Trường lại không cho là đúng, phản bác:

– Ngươi nói vì Lý gia nên ngươi mới tự tiện hành động như vậy sao? Không! Không phải! Ngươi chỉ vì bản thân mình mà thôi! Ngươi nói muốn tốt cho Lý gia nhưng ngươi có biết hành vi của ngươi đã tổn hại Lý gia như thế nào? Lý gia vì ngươi mà chịu uất ức ra sao không?

Lý Phù Dung nín lặng, nàng biết Lý gia sẽ chịu thiệt thòi nhưng kết quả đó tốt hơn rất nhiều so với diệt môn.

– Ngươi có biết phụ thân vì ngươi mà bị người chỉ trích? Có biết mẫu thân vì ngươi mà đau khổ không ngừng? Có biết Vinh Đạt vì ngươi mà tương lai gần như bị tiêu hủy? Có biết Phù Cát vì ngươi mà bị ảnh hưởng, xem chút không thể gả đi, cuối cùng phải gả thấp, lấy một người công danh hạn hẹp? Ngươi không biết! Ngươi cái gì cũng không để ý tới! Ngươi nói vì nghĩ cho Lý gia nhưng thật chất ngươi chỉ làm những gì ngươi thích mà thôi! Tự cho là đúng rồi bắt người khác phải nghe theo! Phải đồng cảm? Thật nực cười!

Lý Phù Dung chao đảo, lắp bắp:

– Chẳng lẽ vinh quang quyền lực quan trọng tới thế ư? Hơn cả an nguy của mọi người?

Lý Vinh Trường không nhìn ra sự sợ hãi trong lòng Lý Phù Dung, chỉ cảm thấy nàng suy nghĩ quá nhiều, cái gì cũng sợ hãi. Hần cứng miệng nói:

– Ngươi không hề biết chúng ta muốn cái gì, cái ngươi cho là tốt chỉ là áp đặt suy nghĩ lên mọi người mà thôi. Dù nguy hiểm thì sao, thất bại thì sao? Nếu trên đời cái gì cũng lo lo sợ sợ thì còn tiến bước thế nào? Còn sống có nghĩa lý gì?

Có rất nhiều người, rất nhiều người dù biết chỉ được một phút huy hoàng rồi tắt, nhưng bọn họ vẫn chọn được sống trong một phút huy hoàng đó chứ không phải một đời lay lắt không ý nghĩa, không niềm vui.

Lý Phù Dung cố gắng như van nài:

– Huynh không thể... đừng tay được sao?

Nói đến cùng, nàng vẫn muốn hấn buông tay? Rốt cuộc nàng là không muốn thấy hấn thành danh hay là không thích Đại hoàng tử?

– Bất cứ ai cũng được, chỉ trừ Đại hoàng tử ra...

Lý Vinh Trường khó hiểu thật rồi, tại sao Lý Phù Dung lại kiên kỳ Đại hoàng tử tới như vậy, trong mắt của nàng lúc này đầy sợ hãi, chỉ là hấn không biết được nguyên do sợ hãi của Lý Phù Dung.

Lý Vinh Trường ngậy người hồi lâu lắc nhẹ đầu rồi trầm trọng nói:

– Không thể được! Ta không thể buông tay được!

– Là huynh không thể buông tay hay không muốn buông tay?

Lý Vinh Trường không trả lời. Lý Phù Dung mãi nhìn hấn, theo sự trầm mặc của hấn mà đau lòng.

Lý Vinh Trường phát tay đi, trước lúc biến mất còn nói:

– Nếu sau này Hòa Phi hồi hận, muốn ra khỏi đây, ta... sẽ nghĩ cách giúp nàng.

Trong lòng của hấn thì ra vẫn còn vương chút tình thân đối với Lý Phù Dung.

Nhã Nhã thấy Lý Vinh Trường bước ra, vẻ mặt cũng không tốt thì nhao nhao trong lòng, sau khi hấn đi liền chạy vào phòng, liền nhìn thấy Lý Phù Dung ngã ngồi trên đất.

– Tiểu thư!

Nhã Nhã chạy vội tới đỡ Lý Phù Dung dậy. Đây là lần đầu tiên, Nhã Nhã thấy Lý Phù Dung lạc lõng, yếu ớt đến như vậy, sự tín nhiệm trong mắt Lý Phù Dung cũng đang rã rời từng chút một.

– Ta đã sai rồi sao?

– Tiểu thư...

– Huynh ta nói đúng! Ta luôn tự cho bản thân mình là đúng, ép buộc tất cả phải làm theo ý ta mà không hề suy nghĩ đến cảm nhận của mọi người. Điều ta cho là đúng lại có thể gây tội nghiệt đến người khác, khiến họ phải đau khổ...

– Tiểu thư, người không có! Người thật tâm chỉ muốn tốt cho tất cả mọi người thôi...

– Không! Không đâu, Nhã Nhã! Ta làm chỉ vì bản thân ta thôi. Vì ta không thể ngồi yên không hành động nhìn mọi chuyện xấu đi, vì ta sợ kết quả xấu xảy ra nên leo lải sang một con đường khác mà không hề quan tâm nó sẽ gây ra hậu quả gì.

Đôi mắt Lý Phù Dung ngập đầy nước, nhạt nhòa...

– Hôm nay như thế này là kết cuộc mà ta đáng phải chịu...

...

Từ ngày đó, trong Thanh Tư Cung không còn tiếng râm ran đọc kinh nữa. Lý Phù Dung quỳ lặng im trước bàn Phật, nhìn khói hương bay bay không biết đang nghiền ngẫm điều gì.

Bức tượng Phật trước mắt nàng lúc thấy rõ lúc bị khói hương che mờ hư ảo.

Lý Phù Dung khép hờ hai mắt.

Thời gian lại trôi qua, năm năm sau, Đại hoàng tử đã hai mươi lăm tuổi, Lạc Quân Đế đã gần năm mươi nhưng vẫn thịnh không suy, không có dấu hiệu truyền ngôi, cũng chẳng màng lập Thái tử. Đại hoàng tử từ ban đầu kiên nhẫn chờ đợi đã không còn nhẫn nại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Một ngày nọ, có tin lan truyền Lạc Quân Đế ho ra máu trong thư phòng, sống không được bao lâu. Đại hoàng tử vui mừng, nghĩ thời cơ của mình đã đến nào ngờ, vào lúc đó, Lạc Quân Đế lại thường xuyên triệu Tam hoàng tử vào cung hầu hạ mà không hề ngó ngang đến Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử.

Hai người không tính mà hợp, đồng lòng nghĩ rằng Lạc Quân Đế muốn chọn Tam hoàng tử làm kẻ kế thừa. Lửa giận bùng phát che mất lý trí, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử trước giờ luôn đối nghịch thế mà lại bắt tay, cùng nhau suy tính chiếm cứ Hoàng cung, bắt Lạc Quân Đế phải hạ chiếu nhường ngôi.

Chỉ là, tên của người trong chiếu chỉ kia lại không bàn đến, tự hiểu đến khi đó, không tránh khỏi một trận chiến sống còn.

Khi Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử công phá được Hoàng cung, đắc ý tiến tới Trường Long Cung của Lạc Quân Đế thì kinh hoàng nhìn thấy Lạc Quân Đế đang ngồi chiêm phê duyệt tấu chương, khí sắc hồng hào, nào có chút dấu hiệu bệnh tật còn Tam hoàng tử thì quỳ thẳng bên dưới, dù đã kiểm chế vẫn thấy rõ thân thể hắn đang run từng hồi, mồ hôi chảy dài.

Lạc Quân Đế chẳng ngước mặt nhìn, chỉ nói:

– Hai vị Hoàng nhi đến thăm thăm khí thế cũng thật lớn!

Cầm vệ quân từ bốn phương tám hướng đột ngột xông ra, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử biết bản thân đã xong rồi.

Lạc Quân Đế lại nói:

– Nghe tin trầm bị bệnh một chút, không xác nhận lại đã vội vàng muốn lật đổ trầm rồi sao? Nếu hai người có thêm chút khả năng, trầm còn có thể xem trọng, đằng này thật khiến trầm thất vọng quá...

Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử mưu phản chẳng mấy chốc truyền khắp nơi. Mọi người cực kỳ lên án hành động giết cha đoạt ngôi kia. Chiêm Quý phi vốn hào hứng trong Vọng Cúc Cung chờ đợi, đến khi nghe tin liền đổ ập xuống. Đúng lúc đó, Lạc Quân Đế giá lâm Vọng Cúc Cung.

Chiêm Quý phi tóc tai xộc xệch căm thù nhìn Lạc Quân Đế. Lạc Quân Đế gần năm mươi tuổi, ngoại trừ tóc đã bạc một nửa nhưng hắc tới giờ vẫn minh mẫn, cường tráng như những người trẻ tuổi, những nếp nhăn trên mặt chỉ khiến hắn như khắc thêm khí thế trầm tĩnh, khó dò của hắn.

Chiêm Quý phi lúc trẻ ngưỡng mộ Lạc Quân Đế, vì hắn sinh hạ nhi tử, từng bước tiến thân trở thành Quý phi cao quý duy nhất của hậu cung. Ai nhìn vào cũng nghĩ nàng vinh hoa phú quý, nhưng ai ngờ được suốt hai mươi mấy năm qua, nàng mình đơn gối chiếc, hắn chẳng chạm qua nàng?

– Tại sao? Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Lạc Quân Đế chẳng trả lời câu hỏi của Chiêm Quý phi, hắn nhìn qua Vọng Cúc Cung một lượt rồi bảo:

– Người có biết vì sao nơi này gọi là Vọng Cúc Cung không?

Chiêm Quý phi ngờ ngác, nàng làm sao lại để ý vấn đề này. Lạc Quân Đế như chìm vào hồi tưởng, băng quơ nói:

– Vọng Cúc! Vọng Cúc! Suốt đời của ta, trái tim của ta mãi mãi hướng về nàng...

Chiêm Quý phi kinh hoàng mở to hai mắt, không biết “nàng” trong miệng Lạc Quân Đế là ai, nhưng chắc chắn không phải Chiêm Quý phi nàng.

– Lúc đó, ta và nàng đã rất gần rồi. Nhưng vì người, mà nàng phải rời xa ta! Vì người, mà nàng phải chết!

Chiêm Quý phi ngã phịch ra sau vì ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình của Lạc Quân Đế.

“Nàng ta” vì nàng mà chết sao?

Không hiểu sao, lúc ấy trong đầu Chiêm Quý phi hiện lên một hình ảnh.

Tô Tuyết!

Tô Hoàng hậu!

Lạc Quân Đế bật cười nói:

– Không phải người muốn vinh hoa phú quý sao? Muốn trở thành người tôn quý nhất thiên hạ? Vậy ta cho người! Cho người hưởng thụ tư vị ấy rồi trút người khỏi vị trí hăng mong ước đó. Cảm giác đó như thế nào?

Chiêm Quý phi cảm thấy Lạc Quân Đế điên rồi!

Từ trước tới nay, nàng luôn nghĩ người trong lòng Lạc Quân Đế là Lý Phù Dung, mấy mươi năm đề phòng Lý Phù Dung mà lại không thể nào ngờ được, kẻ mà Lạc Quân Đế yêu lại là Huệ tần nhỏ nhoi kia.

Nàng không phục!

Lạc Quân Đế thô cười, cũng chẳng màng nhìn Chiêm Quý phi.

– Nếu ngươi đã muốn sống tới như vậy, ta sẽ để ngươi sống. Ta sẽ bắt ngươi phải sống mà tuyệt vọng nhất, hối hận nhất vì dám cướp cuộc sống của nàng.

Lập tức, có mấy thái giám lao tới tước hết trang sức, áo bào quý giá của Chiêm Quý phi.

– Không được! Các ngươi không thể làm vậy với ta! Không được! Bệ hạ, thiếp sai rồi! Thiếp sai rồi, ngài đừng đối xử như vậy với thiếp... Bệ hạ...

Không một ai nghe tiếng cầu khẩn của Chiêm Quý phi.

Chiêm Quý phi lúc này cũng muốn phát điên rồi, không kiềm nén mà gào lên:

– Lạc Quân Đế, ngươi điên rồi! Ngươi điên rồi...

Chiêm Quý phi ngày đó bị đẩy vào lãnh cung chịu hết mọi đau khổ, dù muốn tìm cái chết cũng sẽ có người ngăn lại không để cho nàng chết được. Đúng như Lạc Quân Đế nói bắt nàng phải hối hận vì được sống.

Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử vì tội phản nghịch nhưng vì niệm tình là giọt máu Hoàng gia, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, hai người bị đẩy vào ngục thất, suốt đời không ra được. Còn ở trong ngục kia sống thế nào thì không ai để ý tới.

Những quan viên dưới trướng Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử không cần biết có tham gia lần đảo chính này hay không, toàn bộ bị bắt giam. Nhẹ thì cắt chức, tịch thu gia sản nặng thì xử trảm cả nhà.

Lý gia, Lý thừa tướng, càng không thể thoát tội. Toàn bộ đã bị tổng giam vào ngục chờ ngày hành quyết, bọn họ đã buông xuôi hy vọng. Thế mà, một ngày nọ, cung nữ của Thanh Tư Cung xin gặp Hoàng thượng. Không biết cung nữ kia đã truyền lời gì mà sau đó, Lạc Quân Đế lại hạ chỉ tha tội chết cho Lý gia, đầy đi ngàn dặm. Việc này khiến mọi người một lần nữa nhớ tới vị Hòa Phi bí ẩn ở Thanh Tư Cung kia. Một Phi tử bị thất sủng hai mươi năm, sau biến cố không những không bị gia tộc làm ảnh hưởng mà còn có khả năng xin miễn chết cho cả nhà mình...

Thanh Tư Cung

Nhã Nhã vào báo cáo kết quả cho Lý Phù Dung.

Ngày đó, Lý Phù Dung bảo nàng đến gặp Hoàng thượng, truyền lời với Hoàng thượng:

“Mấy đêm liền, Hòa Phi mơ thấy Tô Hoàng hậu, Tô Hoàng hậu vẫn luôn nhớ tới cố nhân...”

Nhã Nhã vừa nói vừa run rẩy không ngừng, không hiểu vì sao Lý Phù Dung lại bảo nàng làm thế nhưng vì lòng trung thành, Nhã Nhã vẫn liều chết đi làm.

Thật không ngờ, Lạc Quân Đế vì thế mà tha cho Lý gia. Nhớ tới những ngày Lạc Quân Đế đến Thanh Tư Cung năm xưa chỉ để nhìn ngắm những kỷ vật của Tô Hoàng hậu để lại, Nhã Nhã hiểu ra gì đó.

Lý Phù Dung nghe vậy chỉ thờ dài, đây là điều duy nhất nàng có thể làm vì Lý gia. Nàng không muốn mượn danh nghĩa Tô Tuyết, nhưng lại không thể không làm.

Tô Tuyết...

...

Sau khi Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử bị kết tội, còn Tam hoàng tử, hần vẫn còn bị ám ảnh bởi thủ đoạn của Lạc Quân Đế nhưng lúc này, Hoàng tử còn lại của Nam Quốc chỉ có mình hần nên trong lòng không kiềm được mà dâng lên ý tự đắc.

Lý Phù Dung nghe được không khỏi nói:

– Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, sống đến bảy, tám mươi tuổi là chuyện thường...

Kiếp trước, Lạc Quân Đế thật sự sống đến bảy mươi mấy tuổi, làm Vua hơn năm mươi năm. Hần vẫn còn, vẫn còn rất nhiều thời gian để bồi dưỡng kẻ kế thừa cho mình. Nhưng tất cả những chuyện đó, đều không liên quan đến Lý Phù Dung.

Một ngày nọ, Lý Phù Dung như thường lệ quỳ trước bàn thờ Phật, thật mông lung thì chợt lên tiếng gọi Nhã Nhã, bảo nàng mệt.

Nhã Nhã liền đỡ Lý Phù Dung đi nằm nghỉ.

Lý Phù Dung nằm trên giường, nhìn lên trần, rất nhiều, rất nhiều những việc cũ hiện ra trước mắt. Lý Phù Dung khẽ khép mắt không nghĩ tới nữa.

Đến khi mở mắt ra, Lý Phù Dung phát hiện khung cảnh đã thay đổi, nàng không phải đang ở trong cung mà là một căn phòng xa lạ, nhìn mãi mới nhận ra đây là khuê phòng của nàng ở Lý gia.

Châm chậm giờ bàn tay lên, giật mình phát hiện bàn tay của mình nhỏ xíu và gương mặt đang phản chiếu trong gương kia là gương mặt của nàng lúc bảy, tám tuổi.

Nàng lại trở về rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Lý Phù Dung ngoài mặt không thay đổi nhưng trong lòng kích động không ngừng, không nói không rằng đột ngột chạy ủa đi làm tì nữ của nàng, Nhã Nhã cũng mới tám tuổi giật nảy mình, chạy theo gọi không ngừng.

Lý Phù Dung không nghe thấy tiếng gọi, rầm một tiếng, cánh cửa mở toang ra làm ánh nắng mặt trời chói chang đột ngột dội lên mặt Lý Phù Dung làm Lý Phù Dung nhắm tịt mắt một lúc mới từ từ hé mắt ra nhìn.

Không phải Ngự hoa viên rực rỡ, không phải tường cao ngói đỏ, không có binh lính vũ trang đầy đặc đứng gác. Trước mắt Lý Phù Dung bây giờ là một khu vườn nhỏ, giản dị, lúc này không phải mùa hoa nở nên trong vườn không có mấy bông hoa, chỉ độc một màu xanh mát, gió thổi qua làm lá cành bay lất phất vang lên những tiếng rì rào. Thật yên tĩnh!

– Tiểu thư...

Nhã Nhã nắm lấy tay Lý Phù Dung, sợ hãi không thôi.

– Tiểu thư làm sao vậy?

Lý Phù Dung xoay đầu nhìn, dù khác biệt rất lớn nhưng nàng liền nhận ra đây là Nhã Nhã, người đã ở bên cạnh nàng suốt hai kiếp cô độc, buồn tui kia.

Đây là kiếp thứ ba của nàng!

Hỏi mãi mà Lý Phù Dung không trả lời, Nhã Nhã càng lo lắng.

– Tiểu thư, ngài không khỏe sao? Nô tì đi gọi đại phu cho tiểu thư nha...

Thời điểm này, Nhã Nhã mới theo hầu Lý Phù Dung không lâu nên quy củ rất nhiều. Nàng đã trở lại rồi, chẳng lẽ nàng ở kiếp thứ hai đã không còn? Nếu vậy, Nhã Nhã sẽ như thế nào đây...

Lý Phù Dung sờ gương mặt nhỏ nhắn của Nhã Nhã thương cảm, nhưng chính bản thân nàng lúc này cũng chỉ là một đứa bé nên cứ trì kia nhìn sao cũng không rõ cảm xúc.

– Tiểu thư?

Nhã Nhã bị hành động bất ngờ của Lý Phù Dung làm giật nảy mình. Nhã Nhã là nô tì trong phủ Lý thượng thư, sau mấy năm học quy củ được đánh giá tốt, tuổi lại phù hợp nên mới được phân tới hầu hạ đại tiểu thư Lý Phù Dung. Lý Phù Dung là một chủ tử dễ hầu hạ, không kiêu căng, không quát mắng làm khó dễ người hầu nên mọi người đều bảo Nhã Nhã có phúc mới được hầu hạ nàng. Nhã Nhã cũng cảm thấy như vậy nên càng dốc lòng hầu hạ Lý Phù Dung.

Chỉ là, Lý Phù Dung lại quá lạnh nhạt, rất ít khi mở miệng nói chuyện, gương mặt lúc nào cũng bình bình thản thản không có chút cảm xúc, Nhã Nhã cũng đã quen thuộc. Nên lúc này, khi Lý Phù Dung có hành động đột ngột sờ mặt Nhã Nhã như vậy, Nhã Nhã nhất thời không quen, cảm thấy sợ.

Lý Phù Dung thấy được sợ hãi trong mắt Nhã Nhã, nói:

– Không cần sợ! Sau này, cũng đừng xưng là nô tì.

– Tiểu thư, nô tì không xưng là nô tì vậy nô tì phải xưng thế nào?

Lý Phù Dung hé môi cười nhẹ, nói:

– Nhã Nhã!

Nhã Nhã ngo ngác liền đáp:

– Dạ, nô tì ở đây.

– Nhã Nhã.

– Dạ...

– Nhã Nhã.

– Nhã Nhã nghe...

...

Nhã Nhã tới giờ vẫn không hiểu vì sao Lý Phù Dung lại đột ngột thay đổi như vậy, nhưng Nhã Nhã thấy vậy cũng tốt. Ít nhất, cảm giác Lý Phù Dung không như tảng băng như trước.

Lý Phù Dung dẫn theo Nhã Nhã đi vòng vòng khắp Lý gia, trong lòng kích động không ngừng. Thế là, nàng đã thật sự trở lại! Còn trở lại rất sớm!

Lý Phù Dung đi rất chậm, nhìn rất kỹ mọi thứ quanh mình. Nàng nhìn chậu hoa rất đẹp đặt trên thanh chắn giữa hành lang, chậu hoa này sau này đã vị vỡ trong một trận bão. Nhìn thấy một góc tường có phần cũ kỹ, rong rêu mọc đầy, không ít ngày nữa, nó sẽ bị sụp xuống và thay thế bằng một bức tường vững chắc hơn. Nhìn thấy những gương mặt kẻ hầu người hạ trong phủ, những người mà nàng đã lãng quên hay chưa từng để ý tới...

Lý Phù Dung đi thật chậm, thật chậm, cảm nhận thời gian trôi qua, như chứng kiến cảnh vật trải qua xuân hạ thu đông, năm qua năm lại tới, biến đổi vô thường, nhưng chỉ có nàng là cứ đứng mãi tại chỗ.

Bộp

Bỗng nhiên bị đụng phải, Lý Phù Dung chấm dứt suy tưởng của mình nhìn người vừa đụng vào mình. Đó là một đứa bé khoảng bốn, năm tuổi, Lý Vĩnh Đạt.

Lý Vĩnh Đạt bị bumps, mặc áo ngắn màu đỏ, gương mặt bị đụng phải cũng đỏ ửng cả lên, trong mắt còn ngân ngấn nước rất đáng thương. Lý Vĩnh Đạt sợ hãi nhìn Lý Phù Dung, tỷ tỷ này của hắn lúc nào cũng im lặng không nói tiếng nào làm hắn cảm thấy rất sợ nàng. Dù nàng chưa từng đánh mắng hắn nhưng chỉ mỗi thái độ của nàng thôi đã làm hắn khiếp vía.

Nhã Nhã lo lắng hỏi:

– Tiểu thư không sao chứ?

Lý Phù Dung lắc đầu tỏ ý không bị gì, bước tới muốn đỡ Lý Vĩnh Đạt vẫn còn ngồi trên đất lên nhưng Lý Vĩnh Đạt vừa thấy Lý Phù Dung dang tay về phía mình đã giật bắn mình, co ro lại một đoàn.

Lý Phù Dung sững sờ, nàng đáng sợ đến như vậy sao? Lại nhớ tới trước kia, Lý Vĩnh Đạt có thời gian rất hay bám theo nàng, nàng không chán ghét hắn nhưng cũng không có ý chơi đùa cùng hắn, cứ bỏ mặc hắn muốn làm gì thì làm. Rồi dần dà, Lý Vĩnh Đạt không tới tìm nàng nữa, thậm chí còn xa lánh. Nhớ tới Nhã Nhã, người luôn bên cạnh mình thế mà vẫn có sự e sợ trong lòng, Lý Phù Dung không khỏi tự đánh giá lại bản thân.

Có lẽ, nàng đã làm sai rồi. Dù nàng không xua đuổi hắn nhưng thái độ xa cách của nàng có khác gì xua đuổi người đâu.

Lý Phù Dung cố nở nụ cười, nhẹ giọng nói với Lý Vĩnh Đạt:

– Để tỷ đỡ đệ lên!

Lý Vĩnh Đạt kinh ngạc nhìn Lý Phù Dung, không ngờ được đại tỷ lại nhỏ nhẹ nói chuyện với hắn, thậm chí nàng còn cười nữa. Đến lúc hoàn hồn thì Lý Vĩnh Đạt mới giật mình phát giác Lý Phù Dung đang phui phui bụi bặm trên người hắn. Hắn sốt ruột muốn tránh ra.

– Tỷ, không cần đâu! Dơ lắm...

Lý Phù Dung không để ý, lại nói:

– Không sao đâu! Tỷ không thấy bẩn. Đệ có bị đau ở đâu không?

Lý Vĩnh Đạt sững sờ nhìn nàng, không thể tin được.

– Mặt Vĩnh Đạt bị sưng, Nhã Nhã, em lấy chút thuốc thoa tới đây...

Trong lúc Lý Phù Dung đang phân phó người hầu thì Lý phu nhân cùng với bà vú đang bế Lý Phù Cát trên tay chạy vội lại. Lý Phu Nhân sốt ruột hỏi Lý Vĩnh Đạt:

– Con có sao không?

Lý Vinh Đạt bị Lý phu nhân kéo qua kéo lại nhìn mấy lần, hần nói:

– Con không sao! Tỷ tỷ xoa cho con rồi.

Lý phu nhân nghe vậy mới ngược mặt nhìn Lý Phù Dung, muốn nói lại không biết phải nói thế nào.

Nữ nhi này của bà rất kỳ lạ, trước nay không thích nói chuyện rồi, thân cận người khác càng không thích. Bà đã nhiều lần muốn thân thiết với nàng hơn, nhưng nàng cứ hờ hững hững như không, phu quân bà là Lý thượng thư thì bảo nữ nhi thông minh, trưởng thành sớm nên không giống những đứa trẻ cùng tuổi, nàng không thích cũng không nên ép nàng làm gì. Sau đó, bà tiếp tục có thêm Lý Vinh Đạt rồi tiểu nữ nhi Lý Phù Cát, hai đứa bé quá nhỏ rất cần ở bên mẹ nên bà càng lo là với Lý Phù Dung. Lý Phù Dung có lần còn bảo bà chăm sóc kỹ Lý Vinh Đạt và Lý Phù Cát thôi, không cần quan tâm nàng làm gì, bà lúc đó không hiểu nổi nàng nói ra lời đó với suy nghĩ gì nữa, thật sự vì thấy bà bận rộn nên không muốn làm phiền thêm hay vì nàng cũng chẳng muốn gần gũi mọi người? Thời gian cứ thế trôi qua, khoảng cách giữa mẹ con cứ thế lớn dần, lớn dần khó mà níu lại được.

Đến cả mẹ ruột của mình mà còn xa lạ như vậy, muốn nói mà không biết phải nói gì với nhau, Lý Phù Dung đã cảm nhận sâu sắc sai lầm của mình. Nàng trước nay là người ít nói, thật sự không muốn nói nhiều khiến nhiều người hiểu lầm. Lúc trước, thấy Lý phu nhân vất vả chăm Lý Vinh Đạt và Lý Phù Cát còn phải chia thời gian ra dòm ngó mình, Lý Phù Dung mới thành tâm bảo bảo bà lo cho đệ đệ và muội muội thôi, nào ngờ câu nói lấp lửng không đầu không đuôi của nàng, cộng với gương mặt vô cảm đã khiến Lý phu nhân hiểu lầm. Lý Phù Dung có biết cũng không màng giải thích, cứ để bà hiểu lầm, đơn giản nghĩ rằng dù sao cũng là mẹ con, một chút khúc mắc nhỏ nhoi này thì có là gì. Nhưng Lý Phù Dung đã lầm, khúc mắc dù nhỏ nhưng không giải thì mãi mãi vẫn còn đó, không bao giờ biến mất, làm Lý phu nhân càng lúc càng xa lánh nàng hơn. Lúc này, Lý Phù Dung mới nhận ra, dù là mẹ con thì sao? Ngón tay có dài có ngắn, phân chia không đồng đều. Giữa những đứa con đứa thì nhiệt tình, đứa thì nhạt nhẽo thì tình cảm cũng sẽ khác biệt...

Lý Phù Dung trầm mặc, Lý phu nhân lại nghĩ nàng không muốn nói nữa, nghĩ lời để rút lui. Nào ngờ, lúc đó, Lý Phù Dung mở miệng nói:

– Mẫu thân, người đã vất vả rồi.

Lý phu nhân sững sốt, Lý Phù Dung tiếp tục nói:

– Chăm sóc đệ đệ và muội muội không dễ chút chút nào, mẫu thân chú ý giữ sức khỏe. Con sẽ cố gắng để không gây phiền phức tới mẫu thân nhưng... khi rảnh rồi, mẫu thân hãy dẫn đệ đệ, muội muội đến chơi cùng Dung Nhi nhé...

Hốc mắt Lý phu nhân ửng đỏ, cái nhìn với Lý Phù Dung thay đổi, bà thấy nữ nhi nhỏ tuổi gầy yếu vẫn quật cường đứng thẳng lưng, hóa ra nàng không phải muốn đơn độc mà đã quen với cô đơn kia.

– Mẫu... mẫu thân đã biết.

Lý phu nhân chậm chậm tiến tới chỗ Lý Phù Dung, ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng, khóc nói:

– Mẫu thân xin lỗi Dung Nhi...

Lý Phù Dung nhắm mắt, hường thụ hơi ấm của bà. Vậy ra, đây chính là vòng tay của mẹ sao? Nó chẳng xa vời như nàng đã tưởng, chỉ là chính nàng đã chối từ nó...

Một giọt lệ theo khóe mắt Lý Phù Dung chảy xuống, khi mở mắt ra nàng nhìn thấy Lý Vinh Trường.

Thiếu niên hơn mười tuổi nhưng đã có dáng vẻ như một người trưởng thành. Đó chính là huynh trưởng của nàng.

Lý Phù Dung nở nụ cười, nói với hắn:

– Ca, ta thật đã sai rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Mười năm sau

Hòa Phi hiềm hoi đi dạo ngự hoa viên, nàng ngồi trong đình mát đưa mắt nhìn cảnh sắc xung quanh.

Năm năm trước, Lạc Quân Đế lên ngôi, Lý Phù Dung năm đó mười ba tuổi trong lần tuyển phi đó đã nhập cung, được sắc phong làm Hòa Phi.

Hòa Phi không phải nữ tử tuyệt sắc nhưng cũng là người thanh tú, xinh đẹp hiếm có rồi, thế mà, trong độ tuổi thanh xuân nhất của nữ nhân, nàng cũng như những nữ nhân khác trong hậu cung đều chịu cảnh cô quạnh.

Lạc Quân Đế lên ngôi, đất nước hỗn loạn, hắn đã dành hết tâm trí để vực dậy đất nước mục nát mà quên bém hậu cung của mình. Bá quan ban đầu cũng sốt ruột xin Lạc Quân Đế khai chi tán diệp nhưng đều bị Lạc Quân Đế gạt bỏ. Thấy rõ ràng quyết tâm khôi phục Nam Quốc của Lạc Quân Đế, quần thần xấu hổ về sau không dám đưa ra ý kiến này nữa. Dù sao Lạc Quân Đế vẫn còn trẻ, chậm một vài năm có con cũng không sao, nên mắt nhắm mắt mở cho qua. Thời gian trôi qua, thế mà đã năm năm rồi.

– Tiểu thư, gió lớn rồi, không nên ngồi đây nữa.

Nhã Nhã tiến lên dâng áo khoác và nhắc Lý Phù Dung. Lý Phù Dung nhận áo khoác, nhẹ tiếng nói:

– Ừ, trở về thôi!

Nào ngờ, khi quay đầu lại, Lý Phù Dung khẽ giật mình khi nhìn thấy một người.

Tô Tuyết!

Một lần nữa, Lý Phù Dung lại gặp Tô Tuyết. Thời gian còn sớm hơn cả kiếp trước!

Bởi vì gương mặt vô cảm của mình nên chẳng ai phát giác ra tâm tình của Lý Phù Dung.

Tô Tuyết tiến tới gần Lý Phù Dung, không định dừng lại. Nhã Nhã thấy vậy, lên tiếng hỏi:

– Người vừa tới là ai? Tại sao không hành lễ với Hòa Phi?

Trong hậu cung, ngoại trừ Hoàng hậu ra thì Lý Phù Dung, một trong tam phi chính là người có địa vị cao nhất rồi. Dù thường ngày, Lý Phù Dung không phô trương thanh thế của mình, nhưng cũng không có nghĩa chấp nhận tùy tiện bị người khác qua mặt. Người vừa xuất hiện kia dù chưa từng gặp qua, trang phục nàng mặc quý giá, khó nói được thân phận nhưng Nhã Nhã vẫn lớn gan ngăn cản vì bảo vệ Lý Phù Dung.

Cung nữ Ngọc Nhi bên cạnh Tô Tuyết muốn lên tiếng, nhưng Tô Tuyết đã giơ tay ngăn lại. Tô Tuyết khẽ gật đầu với Lý Phù Dung, nói:

– Hòa Phi nương nương, ta tên gọi Tô Tuyết.

Nhìn thái độ kia của Tô Tuyết, Lý Phù Dung liền biết đó không phải biểu hiện của một dân nữ lần đầu cung mới nhập cung không biết gì, mà là người đã nhận qua tất cả vinh quang trên đời này, Hoàng hậu Tô Tuyết.

Tô Tuyết quả nhiên cũng giống như nàng, lần nữa lại trùng sinh!

Nói vậy, Lạc Quân Đế chắc cũng đã...

Lý Phù Dung gật đầu xem như đã biết, nói với Nhã Nhã:

– Đi thôi!

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung chẳng thèm để ý đến mình, không khỏi nói:

– Dung tỷ, tỷ không muốn gặp A Tuyết sao?

Lý Phù Dung không quay đầu nhìn, nhưng cũng dừng chân. Nhã Nhã không hiểu gì cả, tại sao người Tô Tuyết lại gọi Lý Phù Dung là “tỷ”, hai người đã từng gặp nhau sao? Nếu có, Nhã Nhã không thể nào không biết. Ngọc Nhi bên cạnh Tô Tuyết càng khó hiểu nhưng không lên tiếng nói.

Lý Phù Dung biết nàng không thể thoát được. Không thể nào thoát được vũng bùn này, ngay từ đầu, nàng chẳng có ý che dấu rồi.

Một kiếp sợ trước sợ sau, tuân theo những gì đã xảy ở kiếp trước không dám thay đổi, cuối cùng, lại khiến Lý gia lâm vào cảnh cửa nát nhà tan. Lý Phù Dung đã hối hận rồi, nên kiếp này, nàng đã làm tất cả những gì nàng có thể làm, bảo vệ Lý gia an toàn nhất. Người khác có thể không biết nhưng đối với những người sống lại như Tô Tuyết hay Lạc Quân Đế, chắc chắn sẽ nhìn ra sự thay đổi đó, nên thân phận của Lý Phù Dung đã không còn là bí mật nữa rồi.

– Ta không có gì để nói với người cả.

Tô Tuyết không phát ý, vẫn niềm nở nói:

– Thế nhưng, A Tuyết lại có rất nhiều chuyện muốn nói với tỷ. Tỷ có thể dành cho A Tuyết một chút thời gian không?

Lý Phù Dung đã biết trình độ đeo bám của Tô Tuyết nên lúc này cũng không từ chối nữa. Cả hai quay lại ngôi đình Lý Phù Dung vừa ngồi.

Cho người hầu lui xa, Tô Tuyết và Lý Phù Dung ngồi đối diện nhau, trên môi Tô Tuyết còn có nụ cười nhẹ. Đã thấy sự điên cuồng của Tô Tuyết ở kiếp trước nên Lý Phù Dung không dám nghĩ Tô Tuyết là một người đơn thuần nữa rồi.

– Tỳ đã quay về vào lúc nào?

Lý Phù Dung nói:

– Năm ta tám tuổi, đến giờ đã mười năm rồi.

– Mười năm, vậy cũng giống như ta rồi! Chúng ta đã quay lại thật sớm!

Tô Tuyết lại cười, Lý Phù Dung thì không ý kiến. Tô Tuyết thắc mắc hỏi:

– Vậy tại sao tỳ lần nữa lại tiến cung mà không trốn thật xa đi?

Lý Phù Dung nhàn nhạt đáp:

– Nếu ta không tiến cung thì muội muội của ta phải đi thay rồi, nàng so với ta càng không thích hợp hậu cung này.

Tô Tuyết ngạc nhiên nhìn Lý Phù Dung, không khỏi nói:

– Xem ra tình cảm giữa hai người rất tốt?

Nghĩ đến tình thân trong kiếp này, Lý Phù Dung gật nhẹ đầu. Điều nàng đầu tiên muốn làm khi tỉnh lại chính là xóa bỏ sự xa lạ trong gia đình và cũng là điều duy nhất nàng có thể làm với mọi người.

Tô Tuyết lại nói:

– Ta cũng vậy đó! Có lẽ khi mất rồi mới biết quý trọng! Lần đầu tiên tỉnh lại, trong đầu của ta cũng chỉ có suy nghĩ muốn ở bên cạnh phụ mẫu thật tốt, nếu có thể bồi hai lão nhân già đến già càng hay...

Chỉ là, Tô Tuyết tự biết điều đó khó mà đạt mà.

– Lần này, ngươi nhập cung càng sớm, chẳng lẽ ngươi lại bỏ trốn sao?

Tô Tuyết không khỏi cười, lại nói:

– Đúng vậy! Ta muốn rời xa kinh thành, đến một nơi càng xa càng tốt, phụ mẫu ta chỉ có một mình ta thôi, dù ta muốn gì cũng chiều theo...

Tô gia tuy không phải giàu có bậc nhất nhưng thật sự rất yêu thương nữ nhi độc nhất là Tô Tuyết, vì mong muốn của nàng, dù có tán gia bại sản cũng nguyện ý nên liền bỏ hết việc buôn bán ở kinh thành mà dẫn cả gia đình đi xuống phía Nam. Lại không ngờ, vận mệnh của Tô Tuyết xem như rất tốt, nên Tô gia đi đâu cũng làm ăn thuận lợi. Vì vậy, hành trình càng lúc càng dài, chỉ chút nữa là rời khỏi Nam Quốc luôn rồi.

Lý Phù Dung lờ mờ đoán được khi Lạc Quân Đế biết được Tô Tuyết chỉ chút nữa là vụt khỏi tay hắn thì hắn cảm nghĩ gì.

Nghe Tô Tuyết lần nữa bỏ trốn, Lý Phù Dung cũng như hiểu vì sao nên chẳng chút ngạc nhiên. Tô Tuyết không thích cuộc sống trong thâm cung này, chỉ hướng mắt ra bầu trời bao la bên ngoài, mà sự chiếm hữu của Lạc Quân Đế lại quá lớn.

Hắn biết rõ Tô Tuyết không thích ở đây càng muốn buộc chặt Tô Tuyết vào mình, hoàn toàn ngăn cách Tô Tuyết với thế giới bên ngoài để nàng từ bỏ suy nghĩ rời xa hắn, ngay cả phụ mẫu của Tô Tuyết, hắn cũng cấm đoán.

Thế cũng chẳng trách vì sao Tô Tuyết vừa yêu lại vừa hận hắn đến mức điên cuồng như vậy. Nhưng có vẻ như Lạc Quân Đế tới giờ vẫn không hiểu ra nguyên nhân trong đó hoặc không muốn hiểu ra mà chỉ tăng thêm gông cùm cho Tô Tuyết.

Tô Tuyết đáng trách cũng là đáng thương.

Trong suốt buổi nói chuyện đó, hầu như chỉ mình Tô Tuyết nói, Lý Phù Dung nghe. Tô Tuyết luôn kể đến những việc thú vị trong suốt hành trình của nàng mà không một lời muốn hỏi đến sự tình ở kiếp trước, sau khi nàng chết chuyện gì đã xảy ra.

Tô Tuyết không cần biết cũng không muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Đó là một đêm mưa bão, Lạc Quân Đế đột ngột giá lâm Thanh Tư Cung. Tất cả mọi người trong Thanh Tư Cung còn phải ngạc nhiên thì đừng nói chi tới cả hậu cung. Khi nhận được tin tức, có không ít người đã tức tới nghiến răng nghiến lợi.

Lý Phù Dung như đã đoán thế nào cũng sẽ có cuộc gặp này nên không mấy ngạc nhiên, chỉ là nó diễn ra sớm hơn nàng nghĩ.

Lạc Quân Đế nhìn Hòa Phi đang quỳ ngay ngắn rất lâu không lên tiếng cho đứng dậy. Hòa Phi trong trí nhớ của hắn là một người rất kỳ lạ, không màng quyền thế, vì lợi ích “tốt nhất” mà nàng muốn, ngay cả bản thân mình cũng không màng tới. Bằng chứng là việc nàng tự giam mình trong suốt hai mươi năm dài đằng đẳng để đổi lấy đường lui cho Lý gia.

Trái với Lý Phù Dung và Tô Tuyết, thời gian trở về của Lạc Quân Đế chậm hơn rất nhiều, hắn chỉ mới bưng tỉnh cách đây hơn một tháng thôi. Việc đầu tiên khi hắn tỉnh lại là đi tìm Tô Tuyết, sau khi mang Tô Tuyết trở về bên cạnh mình, hắn mới cảm thấy an tâm.

Sau đó, nghe hồi báo Tô Tuyết tìm gặp Lý Phù Dung, Lạc Quân Đế mới chợt nhớ ra có người như thế tồn tại. Nhưng cũng từ đó, hắn phát hiện ra rất nhiều chuyện lạ kỳ! Lý gia đã thay đổi rồi! Đã hoàn toàn thay đổi so với những kiếp trước!

Từ ngày Lý Phù Dung quyết định mở lòng mình, giúp Lý gia đi đúng đường, xóa bỏ những nguy hiểm ẩn tàng, Lý Phù Dung tự biết bản thân sẽ đã bị lộ dưới mắt Lạc Quân Đế. Nhưng nàng không hối hận! Chỉ cần Lý gia không có yếu điểm, Lạc Quân Đế dù sao cũng sẽ không động tới Lý gia, còn về phần bản thân nàng như thế nào thì nàng đã không suy nghĩ nhiều đến như vậy. Nàng đúng là kẻ trùng sinh, nhưng mục đích duy nhất chỉ là bảo vệ gia đình của mình mà thôi, nàng không có nguy hiểm tới Lạc Quân Đế, lúc này chỉ còn xem lòng Lạc Quân Đế nặng đến mức nào, có đủ vị tha bỏ qua cho nàng không?

– Hòa Phi có lời nào muốn nói với trẫm không?

Lý Phù Dung trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Lý gia một lòng trung với Hoàng thượng!

– Ngươi không sợ tương lai kia tái diễn?

Nàng bị Lý gia bỏ qua, Lý Vĩnh Trường phò tá Lạc Chiến âm mưu soán vị!

Lý Phù Dung lại nói:

– Thần thiếp cam đoan với Hoàng thượng, tương lai đó sẽ không có! Như Hoàng thượng đã nói: Lý gia thay đổi rồi!

Ngẫm nghĩ, Lạc Quân Đế cảm thấy mình bị Lý Phù Dung qua mặt rồi! Kiếp trước, rõ ràng là nàng cũng là kẻ trùng sinh! Chính vì vậy, nàng và Tô Tuyết mới thân cận với nhau, bởi vì nàng biết rõ Tô Tuyết chính là Hoàng hậu sau này. Cũng vì vậy, sau khi Tô Tuyết chết, nàng mới quyết định xin hắn được tu hành tại gia, vì nàng biết rõ hắn sẽ không mở lòng với nàng! Cũng kiên quyết không ly khai Hoàng cung, giữ lại đặc ân hắn cho nàng dành cho Lý gia, giúp Lý gia thoát tử nạn.

Tô Tuyết chắc chắn cũng biết Lý Phù Dung cũng là kẻ trùng sinh, thế mà, lại giúp Lý Phù Dung che giấu?

Lạc Quân Đế thấy đáng ghét trong cổ họng. Lý Phù Dung cảm thấy không khí không đúng liền nhanh miệng nói:

– Thần thiếp thật sự chỉ mong một cuộc sống bình dị không hơn thua, cùng với cả nhà được bình bình an an trôi qua một kiếp! Xin Hoàng thượng minh xét!

Lý Phù Dung lại dập đầu.

Lạc Quân Đế cay nghiệt nói:

– Ngươi nghĩ trẫm không quan tâm lý lẽ tới như vậy sao?

Lý Phù Dung không nói, nhưng trong lòng thừa nhận như vậy.

Lạc Quân Đế gật gật đầu nói:

– Hòa Phi thật sự rất nhẫn nại, rất biết suy tính.

Lý Phù Dung lại đáp:

– Vì vậy, thần thiếp hiểu rõ muốn cuộc sống bình an sau này chỉ có thể dựa vào thánh ân của Hoàng thượng, nguyện lòng trung thành với ngài mãi mãi.

Lý Phù Dung thông minh như thế, lại sớm trùng sinh như vậy, trong thời gian mười năm kia, chắc chắn nàng đã chặt đứt triệt để tư tưởng không nên trong tâm của Lý gia, tuyệt đối không để tương lai oan nghiệt kia lại phát sinh.

Nghĩ thế, Lạc Quân Đế lại căm căm hận, tại sao cả Lý Phù Dung và Tô Tuyết đều được trở về sớm như thế còn hắn lại là thời điểm bất đắc dĩ này? Một lần nữa lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, trước mặt là cọc sau lưng là sói, tứ bề thọ địch? Nếu như hắn cũng có thể trở về sớm một chút, chỉ cần sớm hơn một chút thì...

Tâm tư đa nghi của Lạc Quân Đế rất nặng, đến bây giờ vẫn như thế. Hắn không tin có người hoàn toàn thật lòng với hắn, mãi mãi trung thành với hắn. Chỉ có nắm trong tay yếu điểm của đối phương, hắn mới an tâm dùng người. Chính vì vậy, có rất nhiều chuyện, hắn tự ém trong lòng, dù là người thân cận nhất cũng phân chia. Việc hắn là kẻ trùng sinh, lại càng bí mật to lớn của hắn!

Nhưng hôm nay, hắn đã phát hiện ra Lý Phù Dung có chung một bí mật với hắn, vậy thì có nhiều chuyện dễ giải quyết rồi. Hắn sẽ thử sử dụng Lý Phù Dung! Không phải vì hắn tin tưởng nàng, mà vì hắn biết rõ điều quan trọng nhất đối với Lý Phù Dung chính là Lý gia, vậy chỉ cần nắm được Lý gia, hắn không tin Lý Phù Dung dám phản bội hắn!

– Từ bây giờ, trăm muốn người bảo vệ chu toàn cho Hoàng hậu!

Lý Phù Dung ngược mặt nhìn Lạc Quân Đế, biết rõ Hoàng hậu trong lời của hắn chỉ có duy nhất một người: Tô Tuyết!

Kiếp trước, vì bảo toàn thân phận của Tô Tuyết, hắn mới lợi dụng Chiêm Phi, bắt Chiêm Phi đứng mũi chịu sào. Lại không ngờ, Chiêm Phi lòng tham quá lớn, cuối cùng đảo ngược khiến Tô Tuyết bị thương tổn. Hắn tuyệt đối không để sai lầm đó lặp lại!

Lý Phù Dung hoàn toàn thích hợp!

Lý Phù Dung nhất thời không hiểu dụng ý của Lạc Quân Đế, ngược mặt lên liền bắt gặp ánh mắt suy tính của Lạc Quân Đế.

– Người... sẽ thay thế vị trí của Chiêm Phi!

Lý Phù Dung bừng tỉnh ngộ. Chiêm Phi? Ý của Lạc Quân Đế là khiến nàng trở thành sủng phi sao?

Lý Phù Dung chưa kịp nói gì thì Lạc Quân Đế đã nói tiếp:

– Chỉ cần người bảo vệ chu toàn đến lúc Hoàng hậu thượng vị, trăm sẽ thành toàn ước muốn của người!

Ước muốn của nàng sao?

– Nói đi, người muốn gì?

Giọng Lạc Quân Đế trầm xuống đầy nguy hiểm. Dù hai kiếp Lý Phù Dung tránh né vương quyền nhưng không chắc kiếp này nàng cũng sẽ chọn như vậy. Lòng tham của con người vốn vô đáy, Lạc Quân Đế không tin nàng có thể mãi mãi giữ vững bản tâm của mình. Nhưng nếu như, Lý Phù Dung dám có một tia ý nghĩ tổn thương Tô Tuyết, Lạc Quân Đế sẽ không ngần ngại mà cho nàng kết thúc ngay lập tức.

Lý Phù Dung nói:

– Sau khi Hoàng hậu thượng vị, ngài sẽ giải tán hậu cung như kiếp xưa?

Hậu cung? Hậu cung này vốn dĩ hắn không muốn nên hắn chẳng nguyên ý giữ các nàng ở lại làm bản mắt. Vì tiếng tăm, hắn không thể giết hết các nàng, chỉ có thể chọn cách thả các nàng đi càng xa càng tốt!

Nhưng Lý Phù Dung chẳng phải đã chọn ở lại sao?

Chẳng lẽ nàng muốn... tranh giành với Tô Tuyết?

Không đợi hắn phán đoán, Lý Phù Dung đã nói:

– Nếu ngày đó đến, thần thiếp chỉ xin Hoàng thượng cho thiếp được rời khỏi Hoàng cung này!

– Hòa Phi thật sự muốn rời khỏi? Nhưng trước kia không phải nàng chọn ở lại sao?

Lý Phù Dung thành thật nói:

– Thiên hạ bao la bên ngoài, nếu có cơ hội, thần thiếp muốn nhìn qua. Lúc xưa, thần thiếp không có lòng tin gia tộc sẽ được bao dung nên thần thiếp mới chọn ở lại, trải qua một kiếp cô độc lạnh lẽo...

– Hòa Phi trách trăm sao?

Lý Phù Dung lắc đầu, nói:

– Thần thiếp mang ơn Bệ hạ còn không hết nữa là. Kiếp đó, giữa thần thiếp và gia đình có ngăn cách, nếu bị bắt ra ngoài, họ nhất định sẽ không dung thứ cho thần thiếp, kết quả thế nào, thật không dám nghĩ tới nên được Bệ hạ cho ở lại, cho chỗ ăn ở, có kẻ hầu người hạ, thần thiếp còn dám tham lam

gi. Nhưng bây giờ đã khác rồi! Như ngài nói: Lý gia thay đổi rồi! Thiếp tin rằng lúc này, dù có bị cho ra cung, gia đình vẫn sẽ che chở cho thiếp một đời còn lại...

Lạc Quân Đế những ngày vừa qua cũng đã thấy rõ trong mắt, không khỏi nói kiếp này Lý Phù Dung thật sự rất được, thật sự biến chuyển tương lai của cả một gia tộc!

– Được! Trẫm hứa với nàng! Chỉ cần nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ, trẫm sẽ cho nàng được nguyên ý!

Lý Phù Dung dập đầu lạy tạ:

– Tạ thánh ân của Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...

Trong thời gian ngắn ngủi, việc Lạc Quân Đế độc sủng Lý Phù Dung đã truyền khắp nơi, ai cũng biết rằng Lý Phù Dung đã trở thành tân sủng của Lạc Quân Đế.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Theo như thường lệ, Lý Phù Dung cùng những phi tần khác đến thỉnh an Hoàng hậu trong Phụng Hoàng Cung. Bởi vì được nâng thành “sủng phi”, trở thành đích ngắm của mọi người nên thái độ của Lý Phù Dung lúc này không còn như dĩ vãng.

Nhìn điệu bộ hất mặt lên trời chẳng xem ai ra gì của Lý Phù Dung, Hoa Phi nghiêng răng nghiêng lợi. Hồ Hoàng hậu lại rất bình thường, như không để tâm Lý Phù Dung có trở thành tân sủng hay không.

Nhưng Hồ Hoàng hậu không để ý thì không có nghĩa những người khác sẽ bỏ qua, Hoa Phi liền lên tiếng công kích:

– Hòa Phi trông có vẻ không vui thì phải, không thích đến đây thỉnh an Hoàng hậu nương nương hay sao?

Lý Phù Dung nhướn mày, mặt nàng có lúc nào vui vẻ đâu mà lại mất vui? Nhưng không thể không nói trò công kích này của Hoa Phi cũng có tác dụng, nếu không trả lời thích đáng thì Lý Phù Dung sẽ đắc tội với Hồ Hoàng hậu, nặng thì mang tội không đặt Hoàng hậu vào trong mắt. tội cũng không nhẹ đâu.

– Nương nương, thần thiếp có hơi mệt nên mất tinh thần một chút, hoàn toàn không có ý mạo phạm nương nương.

Hồ Hoàng hậu để mặc cho hậu phi trong cung tùy ý gây chuyện, miễn không chạm đến mảus chốt của nàng thì nàng sẽ không quản. nhưng không phải vì vậy mà chấp nhận cho người khác mang danh nghĩa của nàng ra làm bìa chắn.

– Mấy hôm nay Hòa Phi muội muội có công hầu hạ Thánh thượng, mệt mỏi một chút cũng là chuyện hiểu được.

Lý Phù Dung cúi đầu tạ ân.

– Thần thiếp không dám nhận lời khen của nương nương, thiếp chỉ đang làm tròn phận của mình mà thôi...

Hoa Phi không ngờ Hồ Hoàng hậu lại cho Lý Phù Dung mặt mũi như vậy. Tức tối lắm nhưng không thể phát tác. Lý Phù Dung chẳng quan tâm ai có đang ghét mình hay không, điều duy nhất nàng để ý chỉ có tâm trạng của Tô Tuyết. nàng có nghĩ giống như những người khác hay không?

Buổi thỉnh an sóng gió cuộc cũng kết thúc. Lý Phù Dung đột nhiên lại chủ động bắt chuyện với Tô Tuyết.

– Huệ Tàn!

Tô Tuyết xoay đầu lại mỉm cười với Lý Phù Dung, khẽ gọi:

– Dung tỷ.

Xung quanh vắng vẻ, chỉ có người của Lý Phù Dung và Tô Tuyết, Lý Phù Dung mập mờ nói:

– Huệ Tàn có nghĩ như những người khác hay không? Cũng nghi ngờ ta?

Lý Phù Dung không quên kiếp trước, Tô Tuyết cũng đã có lần hoài nghi mình có ý đồ với Lạc Quân Đế. Vị tôn thần này, Lý Phù Dung thật sự không dụng vào được.

Trái với suy đoán của Lý Phù Dung, Tô Tuyết lại nở nụ cười thật tươi, nói:

– Trên đời này, dù ta có nghi ngờ ai thì ta cũng sẽ không nghi ngờ tỷ!

Tô Tuyết muốn nói là tín nhiệm mình sao? Lý Phù Dung cũng chẳng lấy làm vinh hạnh!

...

Phượng Hoàng Cung

Khi tất cả các phi tần đã rời đi, thì Nhân Phi, người luôn im hơi lặng tiếng bỗng dừng lại đôi chút, tìm cách quay lại gặp riêng Hồ Hoàng hậu.

– Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.

Với Nhân Phi, Hồ Hoàng hậu cũng chỉ xem như một tên chạy việc có thể sử dụng được chứ cũng không xem trọng. Thái độ Nhân Phi kỳ lạ không phải ngày một, ngày hai, người này lúc nào cũng thích tỏ ra thần bí, quan trọng, lòng có mưu đồ lại bày ra bộ mặt thanh cao, không đếm xỉa tới, Hồ Hoàng hậu càng chán ghét.

– Muội muội tìm ta có việc gì?

Nhân Phi quỳ lúc lâu mới ngẩng đầu nói:

– Nương nương, thần thiếp gần đây hay nằm mộng.

– Nằm mộng? Nếu muội muội không ngủ được thì gọi thái y đến xem bệnh đi!

Nhân Phi nhu mày nói:

– Thần thiếp cũng định vậy, nhưng thần thiếp phát hiện ra... những gì thần thiếp thấy trong mộng trở thành sự thật!..

Hồ Hoàng hậu chỉ ồ một cái rồi thôi, không có ý hỏi tiếp. Nhân Phi lúng túng, thật không ngờ Hồ Hoàng hậu lại không chút tò mò, chẳng lẽ nàng không chút hiếu kỳ tương lai chuyện gì sẽ xảy ra sao?

Cách đây hơn tháng, Nhân Phi thật sự liên tục nằm mộng, những giấc mơ liên tục lặp đi lặp lại. Lúc ban đầu, nó còn rời rạc, không rõ ràng nhưng dần dà, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn. Rốt cuộc Nhân Phi cũng hiểu ra, đó chính là giấc mơ báo trước tương lai, hay chính xác hơn chính là tiền kiếp của nàng. Những gì nàng đã trải qua!

Nhân Phi ban đầu hốt hoảng, lo lắng vì sự kiện bất ngờ này, nhưng rồi khi bình tâm lại, nàng lại cảm thấy đây chính là cơ may của nàng! Chỉ cần lợi dụng tốt nó, nàng có thể đạt được những gì nàng muốn!

Trong óc Nhân Phi soẹt qua vô số hình ảnh, những sự kiện sắp sửa xảy ra và cả kết cuộc thê thảm của Hồ gia sau này! Nhưng Nhân Phi tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho Hồ Hoàng hậu biết được điều đó.

Nhân Phi chờ mãi không nghe Hồ Hoàng hậu lên tiếng, càng lúc càng gấp gáp trong lòng. Hồ Hoàng hậu cũng nhìn ra tam trạng bất an của Nhân Phi, vẫn không nóng không lạnh nói:

– Muội muội còn chuyện gì muốn nói sao? Nếu không có, thì về nghỉ ngơi đi!

Nhân Phi không ngờ Hồ Hoàng hậu lại đuổi nàng đi như vậy, liền nhanh nhẩu nói:

– Nương nương, mấy ngày sắp tới sẽ có mưa to, Lân Hiên Cung sẽ bị sét lớn đánh sập một góc tường...

Nhân Phi đang tiết lộ thiên cơ nhằm lôi kéo Hồ Hoàng hậu, chỉ là Hồ Hoàng hậu không như những tam cô lục bà khác, đều tin vào bói toán, dù có, thì đầu óc nàng vẫn tỉnh táo, không dễ dàng bị lôi kéo!

– Lân Hiên Cung cũng đã cũ lắm rồi, lại không có người ở, bị sập lún cũng là chuyện thường. Nhưng hiện tại, Hoàng thượng chủ trương tiết kiệm là quốc sách, nên Lân Hiên Cung tạm thời sẽ không tu sửa, muội muội cũng lo xa rồi.

Nhân Phi sững sờ trước thái độ dửng dưng của Hồ Hoàng hậu, Hồ Hoàng hậu đã liếc mắt nhìn Thúy Nhi, ra lệnh:

– Tiễn Nhân Phi về cung đi! Ban thưởng một chén tổ yến để bồi bổ.

– Dạ, nương nương.

Nhân Phi muốn nói thêm nhưng Thúy Nhi đã làm động tác mời, Nhân Phi không cách nào phải lui ra.

– Nô tì cáo lui, tạ nương nương đã ban thưởng...

Sau khi Thúy Nhi trở lại, liền bẩm báo:

– Bẩm nương nương, trên đường đi, Nhân Phi ờn tiết lộ mây ngũ sắc sẽ xuất hiện, báo hiệu một năm mưa thuận gió hòa, cả nước ăn mừng.

Hồ Hoàng hậu chỉ ậm ừ xem như đã biết, Thúy Nhi có phần sốt ruột hỏi:

– Nương nương, ngài không động tâm chút nào sao? Nếu như Nhân Phi thật sự có thể biết được tương lai...

Hồ Hoàng hậu nói:

– Nếu nàng ta thật sự có năng lực đó, lại có thể đoán được những chuyện lớn lao gì ta còn suy nghĩ đằng này chỉ một ít lông gà vô tội, thật sự không đáng...

Kiếp trước, Nhân Phi thân phận không cao, làm chuyện gì cũng sợ trước sợ sau, không dám làm. Việc chính sự, ả không dám nhiều lời sợ hiềm nghi, mà dù có muốn thì chẳng chẳng mấy hiểu gì để mà nói. Cuộc sống của Nhân Phi chỉ quanh quẩn trong bốn bức tường hậu cung này, nên những chuyện nàng biết được thật sự rất hạn chế. Những chuyện đó chỉ lớn lao trong suy nghĩ của Nhân Phi mà thôi, còn đối với người khác, nó chẳng có chút giá trị. Chính vì vậy, Hồ Hoàng hậu không ngăn ngại mà từ chối.

Thúy Nhi theo Hồ Hoàng hậu đã lâu, không học được hết bản lĩnh thì cũng học được một ít lông tóc bên ngoài, nghe Hồ Hoàng hậu gợi ý, nàng phần nào sáng suốt.

– Dù là lông gà vô tội, nhưng qua đó cũng có thể biết được một số chuyện liên quan...

– Vậy ý nương nương là...

– Cứ để nàng ta chờ đợi đi, đến lúc nàng ta hết kiên nhẫn cũng sẽ tự mò tới thôi. Tới lúc đó, không phải nàng ta đặt điều kiện với ta, mà là ta muốn nàng ta như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Ít ngày sau, Lý Vinh Trường tiến cung gặp Lạc Quân Đế. Hần lúc này tuy chưa có công danh nhưng danh tiếng cũng có ít nhiều, còn được một số quần thần nhắc tới nên từ sớm đã được Lạc Quân Đế trọng dụng giúp hắn xử lý một số việc.

Sau khi từ thư phòng ra, Lý Vinh Trường liền gặp Nhã Nhã đang chờ bên ngoài, biết Lý Phù Dung muốn gặp mình, Lý Vinh Trường đi theo Nhã Nhã đến gặp nàng.

Uống qua một lượt trà, Lý Phù Dung mở lời:

– Huynh có nghe những lời đồn đãi gần đây?

Lý Vinh Trường khẳng khái nói:

– Lời đồn muối trở thành sùng phi ư?

– Thế... huynh nghĩ sao?

Lý Vinh Trường nói:

– Trước giờ chưa từng có lời phong thanh, dùng một cái, muối trở thành sùng phi thật sự khiến huynh cảm thấy bất ngờ. Nhưng, từ đó cũng thấy ra nhiều sơ hở, lại qua thái độ của muối, xem ra... giữa muối và Hoàng thượng có bí ẩn gì?

Kiếp này, nhờ nhận ra sai lầm trong kiếp trước nên Lý Phù Dung đã xóa bỏ hiểu lầm, giúp cả gia đình hàn gắn, nhưng Lý Phù Dung vẫn không thật sự an tâm vì những ký ức không tốt trước kia. Liệu Lý Vinh Trường đời này sẽ vì nàng mà bỏ qua con đường phú quý?

– Nếu muối và Hoàng thượng có giao kèo thì sao?

Huynh sẽ lựa chọn như thế nào?

Lý Vinh Trường không hay biết những lo toan của Lý Phù Dung, khi nghe nàng nói như thế, hắn liền cau mày suy nghĩ, trái tim Lý Phù Dung vì thế mà lo lắng đập liên hồi.

Nàng sợ!

Sợ Lý Vĩnh Trường, Lý gia sẽ lần nữa bảo nàng phải hy sinh hạnh phúc của mình!

– Tại sao muội lại to gan như vậy? Lại dám đặt điều kiện với Hoàng thượng? Dung Nhi, tuy muội có thông minh, nhưng chút thông minh đó không đủ đối phó với Hoàng thượng đâu. Hoàng thượng... ngài ấy không đơn giản như muội nghĩ đâu...

– Nói như vậy...

Huynh đang lo cho muội sao?

– Rốt cuộc muội và Hoàng thượng đã có giao kèo gì? Lúc này ngừng lại còn kịp không?

Lý Phù Dung lắc đầu. Một khi đã nằm trong tay Lạc Quân Đế lại có thể dễ dàng thoát ra sao?

– Vậy nó... có gây hại cho muội không?

Có gây hại cho nàng không? Trở thành mục tiêu công kích của toàn bộ nữ nhân trong hậu cung có gây hại không?

– Muội nói cho huynh biết nội dung trong đó có được không? Có hai người suy nghĩ ít ra có thể nghĩ ra cách đối phó gì đó...

Lý Phù Dung thấy rõ Lý Vĩnh Trường là thật tâm đang lo lắng cho nàng. Hóa ra, những gì nàng lo nghĩ đều vô nghĩa, nàng lúc nào cũng nói gia đình đã hàn gắn nhưng thật tế, bản thân nàng đã tự tạo rãnh giới với mọi người, không thật sự xem mình là thành phần trong đó. Cũng chẳng trách kiếp trước Lý Vĩnh Trường dù quý trọng mọi người nhưng chẳng xem nàng là người trong gia đình...

Hốt mất Lý Phù Dung ứng đo. Lý Vĩnh Trường thấy vậy liền gấp gấp nói:

– Muội đừng khóc! Chuyện gì cũng có thể từ từ bàn tính, nhất định sẽ có cách giải quyết thôi...

Lý Phù Dung khẽ cười và nói:

– Ca ca, rất nhanh thôi hậu cung này sẽ bị giải tán!

Lý Vĩnh Trường kinh hãi rất lâu không nói nổi thành lời.

Hậu cung bị giải tán? Nó có ý nghĩa gì? Vậy những nữ nhân trong hậu cung sẽ đi về đâu? Lý Phù Dung sẽ thế nào?

– Dung Nhi, muội đừng hăm hồ!

Lý Phù Dung lắc đầu, khẳng định:

– Đó là sự thật! Hoàng thượng vì muốn bù đắp cho những gì “nàng ta” chịu đựng nên sẽ làm điều đó...

Nàng ta?

Lý Phù Dung đang ám chỉ ai? Không phải là nàng ư? Nhưng chẳng phải Lý Phù Dung không phải là tân sủng sao?

Lý Vĩnh Trường ngẫm nghĩ rồi tái mặt nói:

– Chẳng lẽ muội đang... ..

Lý Phù Dung gật đầu thừa nhận:

– Đúng vậy! Muội chỉ là bức bình phong mà thôi! Dùng để che giấu cho người chân thật phía sau.

Lý Vĩnh Trường bàng hoàng, sau đó liền nổi giận quát:

– Thật hồ đồ! Nếu muội đã biết rõ như thế sao lại đồng ý? Muội có biết làm vậy muội sẽ gặp nguy hiểm như thế nào không?

Lý Phù Dung biết chứ, nhưng nàng làm gì có chọn lựa khác? Nàng như cá trên thớt, nằm trong bàn tay của Lạc Quân Đế, nàng có quyền từ chối sao? Nếu dám nói: “Không!” thì Lạc Quân Đế chính là người đầu tiên xử trí nàng.

– Muội không có sự lựa chọn...

Một khi thay đổi Lý gia thì nàng đã bị bại lộ rồi. Nhưng nàng không hối hận, dù có cơ hội làm lại, nàng cũng sẽ làm vậy, chỉ cần được nhìn thấy tình cảm tốt đẹp của gia đình, được huynh trưởng thân thương quan tâm mình như bây giờ, nàng không hối hận!

Lý Vinh Trường không nói nữa, ngồi một chỗ căng thẳng suy nghĩ.

Lý Phù Dung lại nói:

– Ca ca, tình hình cũng không quá bi quan như huynh nghĩ đâu. Ít nhất, muội còn có sự bảo hộ của Hoàng thượng, trước khi việc thành, hắn sẽ không bỏ rơi muội đâu.

Lý Vinh Trường không cho là đúng, lại nói:

– Vậy sau đó thì sao? Muội chẳng phải cũng bị đuổi đi hay sao? Một nữ nhân bị đuổi khỏi Hoàng cung thì tương lai như thế nào? Muội có nghĩ mình sẽ sống thế nào? Người đời sẽ nói muội ra sao?

Có ai lại dám lấy một nữ nhân đã từng là thê thiếp của đương kim hoàng thượng chứ? Cả đời Lý Phù Dung chẳng phải bị hủy hết sao?

– Muội không quan tâm người ngoài nghĩ gì về muội, muội chỉ cần biết cả nhà có chấp nhận muội hay không mà thôi! Liệu mọi người có thể bao dung cho một kẻ bị bỏ như muội không?

– Muội đang nói gì thế? Dù kết quả thế nào thì muội vẫn là muội muội của ta! Là người của Lý gia! Làm sao Lý gia có thể bỏ rơi muội?

Lý Vinh Trường dừng dừng tức giận quát lớn. Đáy lòng Lý Phù Dung thì tràn ngập ảm áp. Nàng chờ suốt ba kiếp chỉ để nghe câu nói này, nàng nghe được rồi.

Lý Phù Dung mỉm cười. Lý Vinh Trường lại giận nói:

– Muội còn cười được nữa sao?

– Ca ca, muội không sao, không sao thật đó. Hiện tại muội sống như thế nào chắc huynh cũng biết rõ, cuộc sống như vậy cứ tiếp tục chẳng lẽ lại tốt đẹp?

Lý Vinh Trường im bật.

Hắn biết Lý Phù Dung cũng như toàn bộ hậu cung này đều bị Lạc Quân Đế xa lánh. Hắn cũng như tất cả mọi người đều nghĩ Lạc Quân Đế làm vậy là vì tập trung sinh lực lo lắng cho Nam Quốc, không nghĩ tới truy lạc. Nhưng bây giờ, hắn đã biết hóa ra Lạc Quân Đế cũng có người trong lòng mình, vậy tất cả những cao thượng bày ra trước mắt chỉ là giả dối, dùng để biện minh cho hành động ruồng bỏ hậu cung của Lạc Quân Đế mà thôi!

Đến ngày Lạc Quân Đế đạt được ước nguyện, đưa nữ nhân trong lòng hắn ra ánh sáng thì dù Lý Phù Dung được ở lại trong cung thì có ích lợi gì? Chẳng phải chỉ để nhìn hắn và nữ nhân kia âu yếm, tình chàng ý thiếp?

Thật ra ngay từ đầu hắn đã không tán đồng để Lý Phù Dung nhập cung, nhưng đáng tiếc vì đạo quân thần, hắn không thể lên tiếng phản đối. Lúc này thì sao đây? Lý Phù Dung đã vì Lý gia mà đã hy sinh hạnh phúc cả đời của mình, hắn bây giờ có thể bảo nàng tiếp tục hy sinh?

– Lúc đó muội sẽ rời khỏi nơi này?

Lý Vinh Trường lại hỏi lần nữa, Lý Phù Dung gật gật đầu.

Lý Vinh Trường cau có một lúc rồi mạnh mẽ tuyên bố:

– Muội yên tâm đi! Nếu ngày đó xảy ra, huynh nhất định sẽ bảo vệ muội đến cùng! Ta là huynh trưởng của muội, ta và cả nhà sẽ không để ai có thể ức hiếp muội! Muội vẫn mãi mãi là đại tiểu thư của Lý gia...

Giọt lệ bên khóe mắt Lý Phù Dung lẳng lặng rơi xuống.

– Muội sẽ chờ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Nhân Phi nhiều ngày nay luôn thấp thỏm không yên.

Nàng vốn nghĩ khi tiết lộ thiên cơ, Hồ Hoàng hậu sẽ chú ý mà xem trọng mình, thế nhưng, Hồ Hoàng hậu lại không như Nhân Phi nghĩ, cả liếc mắt cũng không liếc mắt tới. Nhân Phi dè dặt tình bức xúc mà nhẫn nhịn, cho rằng chỉ cần đợi một vài ngày, khi những tiên đoán của nàng trở thành sự thật thì Hồ

Hoàng hậu sẽ thay đổi thái độ mà cung kính mình. Thế nhưng, đến bây giờ, dù những gì nàng nói đã xảy ra mà Hồ Hoàng hậu vẫn máy may bất động thì Nhân Phi sốt ruột thật rồi, một chút huênh hoang tự đắc trong bụng cũng không còn.

Sau thủ tục thỉnh an ở Phượng Hoàng Cung vào mỗi sáng, Nhân Phi đều cố ý nấn ná lại để chờ Hồ Hoàng hậu triệu kiến, nhưng mãi vẫn không thấy chút động tĩnh. Ngày qua ngày như thế, rốt cuộc, Nhân Phi không còn kiên nhẫn mà cất tiếng nói với Thút Nhi, cung nữ thân cận của Hồ Hoàng hậu:

– Thút Nhi cô nương, ta có chuyện muốn gặp riêng Hoàng hậu nương nương, mong cô nương sẽ truyền lời giúp...

Thút Nhi nhướn mày nhìn Nhân Phi, thấy rõ sự lúng túng của nàng thì không khỏi tự nhủ Hồ Hoàng hậu quả nhiên liệu sự như thần, Nhân Phi quả nhiên không nhận được nữa.

Nếu không để Nhân Phi xuống nước trước, với bản tính gió chiều nào theo chiều đó, thích giành cái lợi nhỏ của Nhân Phi tuy không gây ảnh hưởng gì đến đại cuộc nhưng cứ để mặc nàng đắc ý làm căng thì sẽ gây không ít chuyện khó chịu cho bản thân. Hơn nữa, Hồ Hoàng hậu cũng không tin tưởng Nhân Phi sẽ toàn tâm toàn ý làm việc vì mình, nhất định Nhân Phi sẽ giấu giếm một hai sự kiện quan trọng, khi lo là không để ý, chẳng biết có bị đâm sau lưng hay không nữa...

– Nô tì đã hiểu...

Thút Nhi khẽ phúc thân hành lễ với Nhân Phi rồi vào trong thông báo cho Hồ Hoàng hậu.

Hồ Hoàng hậu nghe thấy cũng chỉ ừ một tiếng, lúc sau mới cho truyền người tới.

Nhân Phi hành lễ với Hồ Hoàng hậu xong chờ mãi chẳng thấy Hồ Hoàng hậu nói gì thì không nhận được mà nói:

– Hoàng hậu nương nương, ngài chẳng lẽ chưa biết tin?

– Muội muội muốn nói tin tức gì?

Hồ Hoàng hậu vẫn một mực tỏ ra không hiểu ý, Nhân Phi nhìn ra nhưng chỉ có thể nuốt hận, rốt cuộc trầm trọng nói:

– Nương nương, mây ngũ sắc thật sự đã xuất hiện.

Hồ Hoàng hậu khẽ ồ lên:

– Chuyện này bốn cung biết chứ, một chút nữa đã quên mất muội muội thật sự đã từng nhắc qua, lời nói của muội muội thật sự cát tường.

Nhân Phi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bộ dạng chẳng chút quan tâm của Hồ Hoàng hậu. Mây ngũ sắc điềm lành tuy đã xuất hiện, nhưng đáng tiếc Lạc Quân Đế không phải lần đầu nhìn thấy, hứng thú cũng không như lúc đầu, tuy cũng có ban thưởng khen tặng này nọ nhưng quy mô thật sự không lớn như Nhân Phi đã thấy trong mộng.

Nhân Phi lúc này đã hiểu ra nguyên do Hồ Hoàng hậu không hứng thú với tiên tri của mình, bởi vì điều nàng nói không dính líu tới Hồ Hoàng hậu, khiến Hồ Hoàng hậu không nhìn ra lợi ích trong đó.

– Nếu như... nô tì tiết lộ cho nương nương chuyện hậu cung trong tương lai thì nương nương có chút hứng thú muốn biết không?

Hồ Hoàng hậu nhướn mắt nhìn Nhân Phi, nhìn bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng của Nhân Phi thì biết điều Nhân Phi sắp nói rất hệ trọng. Nhưng đáng tiếc, Nhân Phi vẫn chưa đủ trình độ để Hồ Hoàng hậu phải xuống nước cầu cạnh!

Hồ Hoàng hậu đập mạnh tay xuống bàn, vang lên tiếng động lớn. Hồ Hoàng hậu trầm trọng nói:

– Nhân Phi, những lời đại nghịch bất đạo của ngươi nếu để người ngoài nghe được thì chịu tội không nhẹ đâu. Ngươi đã sống trong cung bao nhiêu năm rồi, lời nào nói được, lời nào không được nói lẽ nào cũng không biết?

Nhân Phi cuống cuống quỳ xuống, việc biết trước tương lai khiến Nhân Phi nhất thời tự đắc mà quên đi thân phận của mình, giờ thấy Hồ Hoàng hậu nổi giận đùng đùng, Nhân Phi mới thật sự biết sợ, liền van xin:

– Nương nương, nô tì nhất thời hồ đồ, xin nương nương thương xót đừng trách tội. Nô tì biết sai rồi...

Hồ Hoàng hậu không dễ bỏ qua, nghiêm túc trách mắng:

– Thường ngày bốn cung dung túng khiến ngươi quên mất thân phận của mình rồi? Ngươi đã chán ngời ở vị trí Nhân Phi rồi sao?

Nhân Phi run cầm cập, tuy Hồ Hoàng hậu không thể tự ý hạ chức nàng nhưng trong hậu cung này, Hồ Hoàng hậu nắm trong tay toàn quyền sinh sát, đắc tội với Hồ Hoàng hậu thật sự là chuyện ngu ngốc nhất mà kẻ ngốc nhất mới làm. Hồ Hoàng hậu nắn nức một hơi mới ngừng lại, ra lệnh:

– Đưa Nhân Phi hồi cung đi! Nếu bị bệnh thì gọi thái y đến xem bệnh, hết bệnh thì sao chép nội quy trong cung trăm lần cho bốn cung!

Thút Nhi phúc thân nhận lệnh:

– Dạ, nương nương.

Thúy Nhi bước tới chỗ Nhân Phi vẫn đang run rẩy không ngừng, cất tiếng nói:

– Nhân Phi, mời!

Nhân Phi lúc này đành phải nhận mệnh, không dám lại trái ý Hồ Hoàng hậu, làm Hồ Hoàng hậu đổi ý trừng phạt nặng hơn.

– Nô tì tạ ân nương nương...

Tuy nhiên, trong lòng Nhân Phi vẫn không kiềm được âm ức, không nén được mà mấp mòi tiết lộ:

– Nương nương, nô tì biết ngài rộng lượng khoan hồng, nhưng đối với một số kẻ âm tàn bất lộ thì không thể dễ dàng lương thứ...

Hồ Hoàng hậu liếc mắt nhìn Nhân Phi, Nhân Phi cắn môi nói:

– Nương nương phải cẩn thận Hòa Phi, nàng ta không phải là kẻ đơn giản như bề ngoài đâu.

Nói rồi, Nhân Phi lạy tạ lui ra ngoài.

Khi cánh cửa đóng chặt, Thúy Nhi lo lắng nói:

– Nương nương, lời nói của Nhân Phi là ám chỉ điều gì?

Hồ Hoàng hậu thần nhiên nói:

– Lời của một kẻ nhỏ mọn như Nhân Phi làm sao có thể tin chắc nàng ta không nói dối? Có thể dạo gần đây nàng ta thấy thanh danh Hòa Phi nâng cao không kiềm lòng ghen tị mà nói vậy.

Thúy Nhi nghĩ nghĩ thấy cũng hợp lý, nhưng việc Nhân Phi liên tiếp tiên tri đúng đã tạo nên sự ảnh hưởng không nhỏ trong lòng Thúy Nhi, khiến nàng không khỏi phân vân.

– Thà tin là có còn hơn là không, nương nương nên mạng lòng đề phòng một chút, không phải ai cũng là người rộng lượng đường đường chính chính như nương nương vậy...

Hồ Hoàng hậu chẳng đáp. Thúy Nhi lại nói tiếp:

– Nương nương, dù sao Hòa Phi lúc này được nâng lên thái quá, nương nương xem có nên lập lại trật tự không...

Hồ Hoàng hậu biết Thúy Nhi ẩn ý muốn nàng đối phó với Lý Phù Dung, nhưng lúc này Hồ Hoàng hậu chưa có tâm tư đó.

– Để mặc nàng ta đi!

– Nương nương, làm sao có thể bỏ mặc được, ngài mới là chủ nhân chân chính của hậu cung này...

Hồ Hoàng hậu nhẹ giọng nói:

– Đúng vậy! Ta mới là chủ nhân chân chính ở đây! Bởi vậy, dù nàng ta có thanh thế như thế nào thì cũng không thể thay thế ta được!

Nàng không quan tâm Lạc Quân Đế sủng ái ai, cũng không quan tâm oanh oanh yến yến của hần vì sự cao ngạo của nàng không cho phép. Hơn hết, dù các nàng ta có giở trò gì cũng không thể lung lay địa vị thế tử được cưới hỏi đường hoàng chính chính của nàng!

– Hoàng thượng... chỉ là nhất thời ham mới lạ mà thôi...

Đúng vậy! Hần chỉ là nhất thời say đắm mà thôi, một khi tỉnh ra, hần sẽ chẳng nhớ nhưng gì tới hồng nhan kia nữa. Cho nên, Hồ Hoàng hậu không để tâm, dung túng hần đi tìm niềm vui của mình, miễn sao... miễn sao...

– ... chỉ cần hần không yêu kẻ đó là được...

Hồ Hoàng hậu lẩm bẩm. Nhưng một khi hần động lòng, thì nàng sẽ...

Nghĩ tới đó, trong mắt Hồ Hoàng hậu lóe lên một tia sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Tô Tuyết vẫn giữ thói quen của kiếp trước: thường xuyên ghé chơi Thanh Tư Cung. Đối với vị tôn thần này, Lý Phù Dung lúc này càng không dám đắc tội, cũng không đắc tội nổi nên cứ để mặc nàng muốn làm gì thì làm. Chỉ có khác biệt là kiếp này Lạc Quân Đế không còn cho phép Tô Tuyết và Lý Phù Dung đơn độc ở cùng nhau nữa, nhất nhất giám sát nàng ta.

Tô Tuyết đang thêu khăn tay thì Ngọc Nhi, cung nữ thân cận của Tô Tuyết tiến tới nhỏ tiếng khuyên:

– Nương nương, ngài thêu đã lâu rồi nên tạm nghỉ một chút, sẽ không tốt cho mắt.

Tô Tuyết làm như không nghe thấy Ngọc Nhi nói, tiếp tục công việc của mình, Lý Phù Dung thì tồn tại như không khí, không cần phải nói tới.

Đột ngột, Tô Tuyết cảm thấy khó chịu trong người muốn nôn khan, Ngọc Nhi lập tức mang chậu tãi cho Tô Tuyết nôn vào.

Nhìn hành động lưu loát có chuẩn bị kia của Ngọc Nhi, Lý Phù Dung liền chú ý nhưng không nói ra miệng. Tô Tuyết nôn xong, sắc mặt trở nên tái nhợt vẫn không quên hối lỗi với Lý Phù Dung:

– Xin lỗi Dung tỷ, để tỷ chê cười rồi.

Lý Phù Dung hỏi:

– Ngươi làm sao vậy? Đã để thái y bắt mạch chưa?

Tô Tuyết thành thật nói:

– Thái y đã xem qua rồi, nói thời tiết nóng bức làm cơ thể sinh nhiệt, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ tốt hơn.

Nghe vậy Lý Phù Dung chỉ băng quơ nói:

– Thế thì tốt, ngươi phải khỏe mạnh mới được...

Nói xong, Lý Phù Dung không tiếp tục chủ đề này nữa, nhưng đáng tiếc dù Lý Phù Dung có muốn bỏ qua nhưng có người không chịu bỏ qua. Từng có sự ngày hôm nay đều được truyền đầy đủ tới tai Lạc Quân Đế.

Đêm đó, Lạc Quân Đế giá lâm Thanh Tư Cung. Lý Phù Dung bây giờ đã trở thành độc sủng trong hậu cung này, việc Lạc Quân Đế thường xuyên qua đêm ở Thanh Tư Cung đã không còn là chuyện mới lạ. Chỉ là, chỉ có người trong cuộc mới biết nguyên do trong đó!

Lạc Quân Đế ngoài mặt khua chiêng gõ trống trước mắt mọi người mà giá lâm Thanh Tư Cung nhưng quay mặt đã im hơi lặng tiếng rẽ qua Chiêu Dương Cung của Tô Tuyết.

Đối với hành động của Lạc Quân Đế, Lý Phù Dung đã cầm nín rồi, chẳng còn lời bình nào cả. Nói ra, thì nàng xem như nỗ lực tình thần gang thép của Lạc Quân Đế, đối với một người mà chung tình cả ba kiếp đã là chuyện hiếm có nói chi là đáng cửu ngũ chí tôn như hắn. Vì Tô Tuyết, hắn trải sẵn đường, phí tâm lo nghĩ chu toàn, dù cách thức của hắn quá mức cực đoan, không phải ai cũng chấp nhận được.

Nhưng cũng phải nói lại, việc Tô Tuyết không phải lần một, lần hai muốn rời khỏi hắn không phải hắn không biết, thế mà hắn vẫn xem như không, cứ khẳng khái buộc chặt Tô Tuyết lại bên cạnh mình thật sự là vì “yêu” sao?

Lý Phù Dung cảm thấy hắn cố chấp không muốn buông tay thì nhiều hơn...

Lý Phù Dung chờ mãi thấy Lạc Quân Đế vẫn không đi thì ngạc nhiên mà ngẩng đầu lên nhìn hắn, ngay lập tức liền chạm phải ánh mắt sâu thẳm của Lạc Quân Đế. Trái tim Lý Phù Dung liền đập liên hồi, bất an dồn dập.

– Hôm nay A Tuyết đã đến?

Lý Phù Dung cúi thấp đầu thưa:

– Bẩm Thánh thượng, Tô Hoàng hậu thật đã đến Thanh Tư Cung ngồi chơi một lúc.

Dù bây giờ Tô Tuyết chưa phải là Hoàng hậu nhưng trong lòng Lạc Quân Đế thì Tô Tuyết luôn là Hoàng hậu của hắn, Lý Phù Dung càng biết rõ trước sau nên vẫn xưng Tô Tuyết là Hoàng hậu ở trước mặt Lạc Quân Đế.

– Rồi sau đó?

Sau đó cái gì? Lý Phù Dung cau mày khi nhớ tới hình ảnh kia, thành thật nói:

– Tô Hoàng hậu bị nộn khan! Thái y đã chẩn đoán Tô Hoàng hậu bị nhiệt trong người sinh ra triệu chứng kia...

Lạc Quân Đế nói:

– Thế nguoi có tin không?

Trái tim Lý Phù Dung bị lỗi nhịp, quả nhiên...

Đầu Lý Phù Dung cúi càng thấp.

– Thần thiếp không dám suy đoán.

Lạc Quân Đế không ngăn ngại thông báo:

– A Tuyết mang thai!

Dù đã đoán được một hai nhưng khi nghe Lạc Quân Đế chắc chắn thì Lý Phù Dung cũng không tránh khỏi kinh hoàng, càng bàng hoàng hơn khi nghe Lạc Quân Đế nói:

– A Tuyết còn chưa biết!

Tô Tuyết lại không biết mình mang thai?

Mà cũng đúng thôi, thái y chẩn mạch cho Tô Tuyết là người của Lạc Quân Đế, không muốn cho Tô Tuyết biết cũng dễ dàng thôi. Khi những biểu hiện đầu của thai kỳ xuất hiện, chỉ cần quy cho một căn bệnh nào đó để đối phó như hiện tại là được, dù Tô Tuyết có nghi ngờ cũng khó mà xác nhận. Nhưng biện pháp này có thể nguy hiểm được bao lâu, đến lúc bào thai lớn lên chẳng lẽ còn có thể giấu giếm?

Hay Lạc Quân Đế chỉ cần giấu đến lúc đó? Đến lúc bào thai trong bụng đã hình thành, Tô Tuyết có muốn hay không cũng phải chấp nhận?

Sóng lưng Lý Phù Dung lạnh toát rồi rất biết thân biết phận nói:

– Hoàng thượng muốn thần thiếp làm gì?

Lạc Quân Đế không chút tình cảm nói:

– Dù trăm đã bùng phát thông tin nhưng cũng khó tránh nguy cơ bị lộ ra phải không. Trong hậu cung đột ngột xuất hiện một người mang thai, không phải rất nguy hiểm?

Lý Phù Dung xem như đã hiểu ý Lạc Quân Đế, hít vào một hơi sâu đè nén cơn giận đang bùng phát trong lòng.

– Ý Hoàng thượng là muốn...

– Hòa Phi, trăm “sùng ái” nguoi bao lâu vậy nguoi cũng phải nên “có” rồi chứ.

Lý Phù Dung siết chặt hai tay, làm “sùng phi” đã khiến nàng trở thành cách đích của cả hậu cung này, không biết bao nhiêu lần bị người khác tính toán, nếu không tỉnh táo một chút, không biết Lý Phù Dung đã chết bao nhiêu lần rồi. Lúc đầu sôi lửa bỏng này, nàng lại còn đột ngột “mang thai” không phải càng đáng chết sao?

Quan trọng hơn, tới giờ Hồ Hoàng hậu còn chưa ra tay đối phó nàng qua, ai biết được nếu nàng dám mang thai trước cả Hoàng hậu, liệu Hồ Hoàng hậu có bỏ qua cho nàng hay không?

Biết trần trụi của Lý Phù Dung, Lạc Quân Đế đã nói:

– Yên tâm đi, ta sẽ bảo đảm an toàn cho nguoi!

Nói cho cùng, hẳn không cho nàng có quyền từ chối. Chưa bao giờ Lý Phù Dung ghét Lạc Quân Đế đến như thế này, lần đầu tiên dám trừng mắt lên nhìn Lạc Quân Đế, lớn tiếng nói:

– Thần thiếp đã hiểu, ngày mai sẽ xuất hiện tin tức Hòa Phi đã mang long chủng!

Lạc Quân Đế nghiêm mặt nhìn Lý Phù Dung, với hành động lớn mật của nàng vào lúc bình thường hẳn nhất định sẽ trị tội nặng, nhưng lúc này lại không thể không bỏ qua cho nàng. Lạc Quân Đế phát tay áo bỏ đi.

Nhà Nhả đứng chờ bên ngoài thấy hôm nay Lạc Quân Đế có vẻ trụ lâu hơn thường ngày đã sốt ruột không yên, không biết có chuyện gì xảy ra hay không. Đứng vào lúc đó, lại nghe thấy tiếng Lý Phù Dung lớn tiếng nói:

– Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.

Chưa bao giờ Nhã Nhã nghe Lý Phù Dung lại cao giọng xen lẫn âm thanh tức tối như vậy, Nhã Nhã chao đảo bị hù dọa không nhẹ. Ngay sau đó, lại thấy Lạc Quân Đế sắc mặt không tốt ra khỏi phòng. Cung nhân quỳ rạp xuống hai bên đường tiễn bước Lạc Quân Đế.

Sau khi Lạc Quân Đế đi rồi, Nhã Nhã hốt hơ hốt hời chạy vào xem Lý Phù Dung, liền thấy sắc mặt Lý Phù Dung lúc xanh lúc đỏ.

– Tiểu thư, ngài làm sao vậy?

Lý Phù Dung nói:

– Ta không sao!

Sau khi để Lý Phù Dung bình tĩnh trở lại, Nhã Nhã mới nói:

– Tại sao hôm nay ngài dám lớn tiếng với bệ hạ như vậy? Nô tì thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt chút nào...

Nhắc tới thì Lý Phù Dung lại lên cơn tức, liền bực mình nói:

– Ta không phải sùng phi sao? Thị sùng sinh kiêu có gì lạ!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Tin tức Lý Phù Dung có thai oanh tạc khắp Hoàng cung, khiến vô số người kinh ngạc.

Hoa Phi ngay khi nghe tin đã đập phá hết đồ đạc trong phòng để giải hận, đáng tiếc Lạc Quân Đế đã có lệnh cấm mọi người tự tiện tới lui Thanh Tư Cung để Lý Phù Dung dưỡng thai, thanh thể Lý Phù Dung nâng cao tận trời.

Khi nghe tin tức, Nhân Phi không phản ứng như đã tưởng, nàng lại đột ngột trầm tư suy nghĩ đến lạ lùng. Sau đó, Nhân Phi xách váy vội chạy tới Phụng Hoàng Cung gặp Hoàng hậu.

– Nhân Phi muội muội đã chép phạt xong rồi sao?

Trái với suy nghĩ của Nhân Phi, Hoàng hậu đầu tiên lại nói với nàng như vậy, Nhân Phi sững sờ trong chốc lát rồi nói:

– Nương nương, bây giờ không phải là lúc tính toán chuyện này. Nếu bây giờ ngài không làm gì thì sẽ không còn đường cứu chữa nữa, nương nương...

Hồ Hoàng hậu vẫn làm ra vẻ không hiểu, lại hỏi:

– Muội muội muốn nói cái gì?

Nhân Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Nương nương, nếu bây giờ nương nương để mặc Lý Phù Dung thì sau này sẽ hối hận đó!

– Muội muội có ý kiến gì với Hòa Phi sao?

Nhân Phi lúc này đã cực hạn, nhìn bộ dạng ta chẳng quan tâm của Hồ Hoàng hậu càng tức tới muốn mắng người. Nếu không phải Hồ Nhữ Yên kia xuất thân tốt một chút thì làm sao được làm tới chức Hoàng hậu kia, bộ dạng lúc nào cũng tỏ ra thanh cao không màng thế sự càng làm Nhân Phi gai mắt. Bởi vì Hồ Hoàng hậu hiếm khi tự mình động thủ nên trong suy nghĩ của Nhân Phi, Hồ Hoàng hậu thật ra cũng chỉ là phường vá áo túi com, không tài cán gì, chỉ may mắn được làm tới chức Hoàng hậu nên khiến mọi người phải tung hô mà thôi. Ngoài ra, Hồ Nhữ Yên cũng chẳng được tích sự gì, nếu không, Hồ Nhữ Yên đã không bỏ qua lời cảnh báo của nàng mà tiếp tục dung túng cho Lý Phù Dung làm càn. Bây giờ thì sao? Lý Phù Dung đã mang thai rồi! Lúc này dù Hồ Nhữ Yên có hối hận thì cũng muộn rồi. Nếu như Nhân Phi là Hoàng hậu, thì ngay từ đầu đã diệt trừ cái mầm họa này...

Nhân Phi càng nghĩ càng không khỏi khơi lên một sự đắc ý trong lòng.

Có những gì như vậy đấy! Đánh giá bản thân quá cao mà xem thường người khác, lại không biết chính họ lại là trò hề trong mắt đối phương.

Nhân Phi úp mở nói:

– Nương nương, nô tì đã từng nói... những gì nô tì tiên đoán đều trở thành sự thật!

Hồ Hoàng hậu vẫn không nao núng, lại nói:

– Nhân Phi, dù lời ngươi nói có thành sự thật thì sao? Ngươi bảo ta diệt trừ Lý Phù Dung thì ta phải làm theo hay sao? Rốt cuộc ngươi xem mình quá cao hay đánh giá ta quá thấp đây?

Nhân Phi cắn môi, đứng thật chi lời nói như thế khó mà khiến người tin phục. Vậy bắt buộc phải tiết lộ tương lai cho Hồ Hoàng hậu biết ư? Nàng vốn muốn chừa lại để sau này còn đàm phán với Hồ Hoàng hậu và Hồ gia kia!

Nghĩ mãi, rốt cuộc không nghĩ ra cách tốt hơn, Nhân Phi bắt buộc phải lên tiếng nói:

– Nương nương, nô tì sẽ tiết lộ thêm một thông tin tuyệt mật với nương nương! Lần này mong nương nương hãy thận trọng!

Hồ Hoàng hậu vẫn không đáp lời.

– Lý Phù Dung sau này... có thể sẽ lên làm Hoàng hậu!

Lần này, dù Hồ Hoàng hậu có tỏ ra bình tĩnh cách nào cũng không bình tĩnh nổi nữa, chén trà trên tay bị siết chặt tới muốn nứt ra.

– Hồ ngôn loạn ngữ!

Tiếng hét lớn vang lên, chính là Thúy Nhi, cung nữ thân cận của Hồ Hoàng hậu.

– Nhân Phi nương nương, ngài đứng tự tiện ở chỗ của Hoàng hậu nương nương mà nói xấu Hoàng hậu nương nương. Ngài có biết những lời ngài nói hậu quả nghiêm trọng thế nào không...

Nhân Phi làm sao để mắt đến một cung nữ nhỏ nòi, vẫn nhìn Hồ Hoàng hậu và nói:

– Nương nương, những gì nô tì đều là sự thật! Nó chính là những gì đã xảy ra trong giấc mơ của nô tì.

Hồ Hoàng hậu vẫn lắc đầu nói:

– Muội muội, đôi khi có những giấc mơ báo trước sự việc nhưng tất cả không nhất thiết sẽ trở thành sự thật, đừng tự huyền hoặc bản thân nữa.

Nhân Phi càng tức tối, đầu óc liên tục vận chuyển, nàng không ngờ Hồ Hoàng hậu lại khẳng khái cứng mềm đều không chịu như vậy. Nghĩ tới việc biết trước tương lai kia sẽ đem lại lợi ích to lớn thế nào cho mình, Nhân Phi chân chừ không muốn lật bài thế nhưng, nàng không thể bỏ qua cho Lý Phù Dung được!

Nhất định phải diệt trừ Lý Phù Dung!

Ý nghĩ đó tràn ngập trong tâm Nhân Phi, Nhân Phi cắn răng hạ quyết định tiết lộ:

– Hoàng hậu nương nương, nếu ta nói đó không phải lời tiên tri mà chính xác là tương lai sẽ diễn ra sau này, ngài có tin hay không?

Hồ Hoàng hậu liếc mắt nhìn Nhân Phi, nói không kích động là không thể nào, nhưng rốt cuộc Hồ Hoàng hậu vẫn ẩn giấu tài hơn.

– Nhân Phi, muội muội... có chỗ nào không khỏe sao?

Nhân Phi diện tiết bước tới trước, lớn tiếng nói:

– Ta hoàn hảo! Hoàn toàn tinh táo! Ta biết mình đang nói gì! Có thể lời ta nói là khó tin nhưng ngài đã từng nghe tới những người trùng sinh, sống lại một kiếp với trí nhớ của kiếp trước chứ? Ta chính là người như vậy! Những gì ta nói đều là tương lai mà ta đã tận mắt thấy tai nghe!

Hồ Hoàng hậu nheo mắt, nắm đấm siết chặt lại.

Nhân Phi là người trùng sinh? Nếu vậy thì có thể lý giải vì sao Nhân Phi có thể biết trước những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng quả thật chuyện này quá khó tin, quá bất ngờ...

– Vì sao... ngươi nhắm vào Lý Phù Dung?

Hồ Hoàng hậu cất tiếng hỏi Nhân Phi. Nhân Phi lúc này mới nói:

– Bởi vì nàng ta là người trong lòng Hoàng thượng!

Lời nói của Nhân Phi như lưỡi gươm đâm thẳng vào tim Hồ Hoàng hậu, giọng nói của Hồ Hoàng hậu hơi lạc đi:

– Tại sao ngươi cho là như vậy?

Nhân Phi lúc này vẫn còn suy tính thiệt hơn nhưng vẫn không thể không nói:

– Sau này, có một công chúa ngoại bang nhập cung làm phi, nàng ta còn hạ sinh Đại hoàng tử...

Công chúa ngoại bang? Lại còn sinh long tử?

– Nếu vậy sao người không nghĩ Hoàng thượng yêu thích vị công chúa đó mà lại là Lý Phù Dung?

Nhân Phi lắc đầu nói:

– Lúc đó rất hỗn loạn, công chúa kia vì sinh được Hoàng tử nên thanh thế nâng cao, gần như trở thành bá chủ hậu cung. Giữa lúc đó, một Hòa Phi im hơi lặng tiếng không ai để ý tới lại nảy ra một chủ ý khiến tất cả mọi người kinh hoàng: nàng muốn xuất gia!

Xuất gia? Một cung phi lại muốn xuất gia?

– Hoàng thượng sẽ không đồng ý!

Hồ Hoàng hậu gần như rít lên, trong lòng kích động không ngừng. Nàng biết Lạc Quân Đế là người cao ngạo cỡ nào, một cung phi cón con dám đưa ra yêu cầu làm mất mặt hẳn như vậy, hẳn sẽ không thể nào tha thứ cho nàng ta! Nhất định như vậy!

Nào ngờ, Nhân Phi lại lắc đầu rồi nói:

– Không! Hoàng thượng thế mà đồng ý với thỉnh cầu của Lý Phù Dung. Nàng ta tuy không xuống tóc nhưng từ đó đóng cửa Thanh Tư Cung, làm bạn với Phật đường...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Trái tim Hồ Hoàng hậu quên cả đập, rất lâu sau mới nói:

- Thế còn ta? Chẳng lẽ ta không làm gì để cho nàng càn quấy vậy sao?

Mắt Hồ Hoàng hậu đỏ lên. Nàng hiểu rõ bản tính của mình, nếu Lý Phù Dung thật sự làm như vậy, thì nàng dù có phải trả giá đắt cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho Lý Phù Dung!

Đây cũng là cách để xác định lời nói của Nhân Phi có đáng tin hay không!

Nhân Phi cau mày khó xử không muốn giải thích. Nếu nói ra nguyên nhân trong đó, Hồ Hoàng hậu cũng sẽ biết kết cục của Hồ gia. Nhân Phi vốn muốn dùng tin tức này để trao đổi với Hồ gia, thế nhưng bây giờ không nói ra thì Hồ Hoàng hậu sẽ không tin tưởng lời nói của nàng. Làm thế nào mới tốt đây?

Rốt cuộc, Nhân Phi lần nữa bị ép phải tiết lộ:

- Ngài... ngài lúc đó không còn nữa.

Không còn nữa? Hồ Nhữ Yên nàng không còn nữa ư?

- Hồ gia... tạo phản bị xử trảm cửu tộc, ngài cũng không thoát tội, bị ban cho rượu độc.

Trong lòng Nhân Phi thâm an ủi tuy hơi thiệt thòi nhưng lấy bí mật này mà có thể diệt trừ Lý Phù Dung thì cũng là xứng đáng.

Lời nói của Nhân Phi như trời giáng, Thúy Nhi vẫn luôn cắn răng giữ im lặng đứng một bên không khỏi mờ tròng hai mắt, không thể tin tưởng nổi.

Hồ gia tạo phản bị xử trảm cửu tộc?

Không thể nào có chuyện như vậy xảy ra!

Thúy Nhi tức run muốn quát tháo, muốn đánh chửi Nhân Phi nói năng hàm hồ nhưng phải kiềm nén chờ lệnh Hồ Hoàng hậu. Hồ Hoàng hậu thế nhưng lại ngồi yên bất động không chút động tĩnh.

Đến lúc này, Hồ Hoàng hậu đã xác định lời nói của Nhân Phi là sự thật.

Tuy nàng chôn chân trong hậu cung, không thể ra ngoài lại bị Hồ gia bài xích, không bao giờ tiết lộ bí mật nhưng thân là người họ Hồ nàng tự biết Hồ gia không an phận như bề ngoài, không cam lòng làm thần tử vì thế có thể đoán được một hai tính toán của Hồ gia.

Hồ gia nói đến cùng vẫn táo phản, vẫn bỏ qua nữ nhi là nàng!

Hồ Hoàng hậu thấp giọng nói:

- Sau đó thì sao? Lý Phù Dung đã quy ẩn rồi thì tại sao ngươi lại có suy nghĩ nàng là người trong lòng Hoàng thượng?

Nhân Phi tiếp tục nói:

- Lúc đó, ai cũng nghĩ vị công chúa kia sẽ trở thành tần Hoàng hậu chấp chương hậu cung...

Đều đó cũng dễ hiểu thôi, Chiêm Phi khi ấy là người có thân phận cao nhất, lại còn có Đại hoàng tử dưới gối. Suy qua xét lại, chẳng ai thích hợp cho vị trí Hoàng hậu hơn nàng ta, thế nhưng, Lạc Quân Đế chỉ phong Chiêm Phi trở thành Chiêm Quý Phi, còn ngôi vị kia mãi mãi để trống.

-... nếu không phải Hoàng thượng để giành nó cho Lý Phù Dung thì còn cho ai nữa. Thật chất nàng ta chỉ viện cớ để tránh né hiềm nghi của mọi người mà thôi, nếu không, một kẻ thất sủng như vậy sao có thể sống yên ổn suốt mấy năm trời mà không ngã chứ! Hoàng thượng thật chất là đang bảo vệ nàng ta!

Nhân Phi kiếp trước cũng là chết sớm. Sau khi Lý Phù Dung đóng cửa Thanh Tư Cung, Nhân Phi nhờ bo bo giữ mình nên Lạc Quân Đế tạm không buồn để mắt tới nên nàng có thể sống sót. Nhưng thời gian cũng không phải quá dài, rốt cuộc cũng đến ngày nàng ta bị loại bỏ, Nhân Phi đổ lỗi nguyên nhân cái chết của nàng là vì Lý Phù Dung, cứ thế mang lòng căm thù mà rời khỏi trần thế. Khi đó, cửa Thanh Tư Cung đã đóng được năm năm.

Không ai biết Lạc Quân Đế nghĩ cái gì, cũng không hiểu được Lạc Quân Đế cuối cùng giành vị trí mẫu nghi kia cho ai nên vô tình đã khiến mọi người hiểu lầm sang Lý Phù Dung mà bỏ quên vị Tô Hoàng hậu trên danh nghĩa kia. Tô Tuyết khi còn là Huệ Tàn quả thật không nổi trội, không có điểm đáng nghi lại còn là người đã chết nên tất cả đã xem nhẹ nàng. Nhân Phi sau khi sống lại một kiếp vẫn giữ tâm lý kia nên cũng vô tình không nhắc đến một chữ. Nếu không, có thể Hồ Hoàng hậu đã nghĩ sang một hướng khác...

- Rốt cuộc Lý Phù Dung có ra ngoài hay không?

Nhân Phi nghe hỏi thế thì ừ ừ, năm năm sau nàng đã chết mất rồi làm sao biết được Lý Phù Dung sau này có ra ngoài hay không.

- Ta... không biết... Nhưng dù sao, việc Hoàng thượng dung túng cho Lý Phù Dung suốt năm năm không phải quá rành mạch rồi hay sao!

Nhân Phi cao giọng nói.

Biết được nhiều đó là đủ rồi! Lúc này, Nhân Phi đã không còn ích lợi gì nữa đối với Hồ Hoàng hậu.

- Thúy Nhi, tiễn Nhân Phi ra ngoài!

Đột ngột nghe Hồ Hoàng hậu hạ lệnh đuổi khách, Nhân Phi sững sờ trở mất nhìn. Thúy Nhi đã đi đến làm hành động mờ, Nhân Phi quỳnh quáng nói:

- Hoàng hậu nương nương, ngài...

- Bỏn cung một rồi, Nhân Phi muối muối cũng về nghỉ ngơi đi!

- Nương nương, ngài không thể...

Nhân Phi muốn nói tiếp nhưng đã bị Thúy Nhi cắt ngang:

- Nhân Phi, mời!

Nhìn thái độ hằn học của Thúy Nhi với bộ dáng không muốn nghe nữa của Hồ Hoàng hậu, Nhân Phi cắn môi, miễn cưỡng nói:

- Nô tì đã biết, nô tì xin lui trước nhưng, nương nương nhất định phải suy nghĩ lời nói của nô tì. Nô tì chỉ nghĩ tới lợi ích của nương nương mà thôi...

Nhân Phi đi rồi Phụng Hoàng Cung trở về sự yên tĩnh vốn có.

- Nương nương...

Thúy Nhi rón rén lên tiếng gọi sợ quấy rầy Hồ Hoàng hậu nhưng lại không thể không nói:

- Ngài nghĩ lời của Nhân Phi có phải là sự thật hay không?

Thúy Nhi lúc này rất mâu thuẫn, vừa muốn khuyên giải Hồ Hoàng hậu đối phó Lý Phù Dung vừa không dám. Vì một khi chấp nhận câu chuyện kia, thì chẳng khác nào thừa nhận việc Hồ gia sẽ tạo phản, chịu kết cuộc thảm khốc sau này, Thúy Nhi rất sợ hãi.

Đối với Hồ Hoàng hậu mà nói, có phải là sự thật hay không có còn quan trọng?

- Hoàng thượng chẳng lẽ thật sự yêu thích Hòa Phi kia...

Lời nói của Nhân Phi vẫn còn vang vọng bên tai Hồ Hoàng hậu, hình ảnh Thanh Tư Cung đóng kín cửa còn Lạc Quân Đế đứng ở bên ngoài như ẩn như hiện trước mắt Hồ Hoàng hậu.

Lạc Quân...

...

Cùng lúc đó, Tô Tuyết đến Thanh Tư Cung thăm Lý Phù Dung.

Theo thường lệ, cung nữ Ngọc Nhi vẫn nhất mực kề cận Tô Tuyết, một bước cũng không rời.

Tô Tuyết thấp giọng ra lệnh:

- Ngươi ra ngoài đi!

Ngọc Nhi đứng thẳng tắp thưa:

- Nương nương, nô tì phải theo hầu hạ ngài!

Lý Phù Dung ngồi một bên nhìn cũng không nhìn để mặc cho cặp chủ tớ trước mặt muốn làm gì thì làm.

Tô Tuyết thấy Ngọc Nhi dám cãi lời mình như vậy liền cầm chén trà ném thẳng tới:

- Ta nói ngươi rút lui có nghe hay không? Lời ta nói không sai khiến được ngươi?

Ngọc Nhi một thân võ nghệ, thấy rõ chén trà Tô Tuyết ném tới cũng không tránh, cứ để nó đập thẳng vào trán mình, máu đỏ từ đó chảy xuống. Ngọc Nhi vẫn không chớp mắt đứng yên bất động.

Tô Tuyết thờ hồn hển nói:

- Tốt! Tốt! Ngươi đang muốn chọc ta nổi giận phải không...

Nhìn bộ dạng tức tối sắp nổ không xong của Tô Tuyết, Ngọc Nhi nhún mày, rút cuộc nhún nhường nói:

- Nương nương xin đừng kích thích, nô tì sẽ lập tức ra chờ bên ngoài.

Ngọc Nhi bước ra khỏi phòng, cánh cửa phòng đóng lại nhưng Tô Tuyết biết Ngọc Nhi không đi xa, những gì nói trong phòng này nhất định nàng ta cũng sẽ nghe rõ mồn một rồi quay về báo cáo với Lạc Quân Đế.

Tô Tuyết biết chắc chắn sẽ như vậy nhưng vẫn kiềm được mà muốn bộc phát.

Tô Tuyết ngồi trên ghế mãi mới hít thở đều đặn trở lại. Lý Phù Dung chẳng nói một lời, nàng chẳng có gì để nói với vị tôn thần này.

Rồi chợt Tô Tuyết nói:

- Người có thai là ta phải không?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ta mang thai đúng không?

Tô Tuyết cất tiếng hỏi Lý Phù Dung nhưng trong thâm tâm là khẳng định. Hơn ai hết, Tô Tuyết phải là người hiểu rõ cơ thể của mình nhất, có thể từ lâu, Tô Tuyết đã nghi ngờ nhưng không dám tin mà thôi. Một lần mất đi đứa con và khiến nàng về sau không thể mang thai được nữa đã trở thành nỗi ám ảnh không bao giờ biến mất trong tâm trí của Tô Tuyết. Cho nên, nàng sợ, rất sợ một lần nữa phải trải qua cảm giác bất lực đó, lại phải chịu cảnh mất mát

chia ly... Chính vì vậy, Tô Tuyết luôn né tránh, càng không muốn mang thai trong tình hình bất ổn như hiện nay nên luôn uống thuốc phòng ngừa.

Thế mà, nàng vẫn có thai và người nàng tin yêu nhất lại dối gạt nàng!

Tô Tuyết có cảm giác mình như bị lừa dối, bị lường gạt.

Lý Phù Dung phần nào đoán được suy nghĩ của Tô Tuyết nên nói:

– Hắn không phải vì muốn người đỡ phải lo nghĩ hay sao.

Đúng vậy! Lạc Quân Đế giấu nàng cũng có một phần nguyên do vì tránh nàng nghĩ loạn. Nhưng, hắn có nghĩ đến cảm giác của nàng, có từng đắn đo nàng muốn gì không?

Lý Phù Dung lại nói:

– Đứa bé đó là kết tinh tình yêu của hai người...

... và cũng trở thành nguyên do để cầm chân Tô Tuyết!

Qua ba kiếp, Lý Phù Dung không thể không tự hỏi: việc Tô Tuyết luôn muốn rời khỏi Hoàng cung, trốn tránh hắn lẽ nào Lạc Quân Đế lại không biết hoặc giả chưa từng nhận ra?

Kiếp thứ nhất, Tô Tuyết buồn bực mà chết.

Kiếp thứ hai, Tô Tuyết gặp nạn mà chết sớm.

Kiếp này, Lý Phù Dung không khỏi nghĩ việc Lạc Quân Đế âm thầm để Tô Tuyết mang thai cốt muốn Tô Tuyết quý trọng mạng sống của mình, ít nhất phải nghĩ tới sinh mạng của đứa bé trong bụng mà không dễ dàng chịu chết như trước kia.

– ... dù nguyên do có là gì đi nữa thì kẻ từ giờ trở đi, người phải vì đứa bé trong bụng mà chịu đựng! Phải vì nó mà vượt qua tất cả, dẹp bỏ mọi trở ngại!

Tô Tuyết sững sờ trước lời nói của Lý Phù Dung.

– Tô Tuyết, người đã từng để mất nó một lần rồi, bây giờ người hãy bù đắp lại cho nó đi...

Tô Tuyết vô thức đặt tay lên bụng, cảm nhận sinh mạng bé nhỏ đang tồn tại trong cơ thể mình, nước mắt không ngừng rơi.

– Mẫu thân xin lỗi... xin lỗi con...

Tô Tuyết thổn thức nói với đứa bé trong bụng.

Nhìn Tô Tuyết như vậy, Lý Phù Dung âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm. Những lời Lý Phù Dung nói không sai, nhưng chẳng phải hoàn toàn vì quan tâm Tô Tuyết mà nói ra, trong đó còn chút tư tâm của Lý Phù Dung.

Ít ra Tô Tuyết bây giờ sẽ không đi tìm cái chết như kiếp trước nữa. Chỉ cần Tô Tuyết còn sống, kế hoạch của Lý Phù Dung có thể bảo đảm.

Còn về Tô Tuyết sống có vui vẻ hạnh phúc hay không thì nàng không đủ khả năng để lo tới.

Tất cả đều do mỗi người tự chọn mà thôi.

...

Ít ngày sau, Lý phu nhân tiến cung thăm Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung có chút mong lung nhìn Lý phu nhân hiền từ hòa ái đang nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nàng đầy yêu thương.

– Nữ nhi à, con đã vất vả rồi.

Trong đáy mắt của Lý phu nhân tràn ngập niềm vui, hoan hỉ vì tin tức Lý Phù Dung mang thai. Nhưng nó đơn thuần là tình thương của mẫu thân đối với nữ nhi của mình, niềm hân hoan khi thấy nàng được sống tốt.

– Mang thai đã ba bốn tháng rồi mà vẫn gầy như vậy, tuy nói là thai đầu thì không thấy rõ nhưng cũng phải chú ý bồi bổ nhiều...

Trong lời nói của Lý phu nhân luôn là quan tâm đến Lý Phù Dung, cẩn thận dặn dò đủ thứ chứ không mấy may có chút so đo lợi ích trong đó, hình ảnh thật trái ngược với người trong kiếp trước của Lý Phù Dung.

Nhớ tới những gì mình đã làm trong kiếp trước, Lý Phù Dung cảm thấy mình thật sự ngốc nghếch. Một gia đình vốn dĩ tốt đẹp như vậy thế mà vì sự vô tâm của nàng mà chia đàn rẽ nghé, người đẩy tư tâm vậy mà nàng còn tự cho bản thân làm đúng...

Lý Phù Dung cảm thấy sống mũi cay cay, cảm thấy như mình đang nằm mộng vậy, giấc mộng đẹp nhất mà nàng có.

Đáng tiếc, lần này nàng lại khiến Lý phu nhân thất vọng rồi. Nàng không có thai và tương lai sắp trở thành một người bị từ bỏ.

Lý phu nhân thấy Lý Phù Dung đỏ hoe hai mắt liền trách:

– Đã trở thành mẫu thân rồi còn mĩt ướt như vậy! Để đứa bé học xấu thì sao đây...

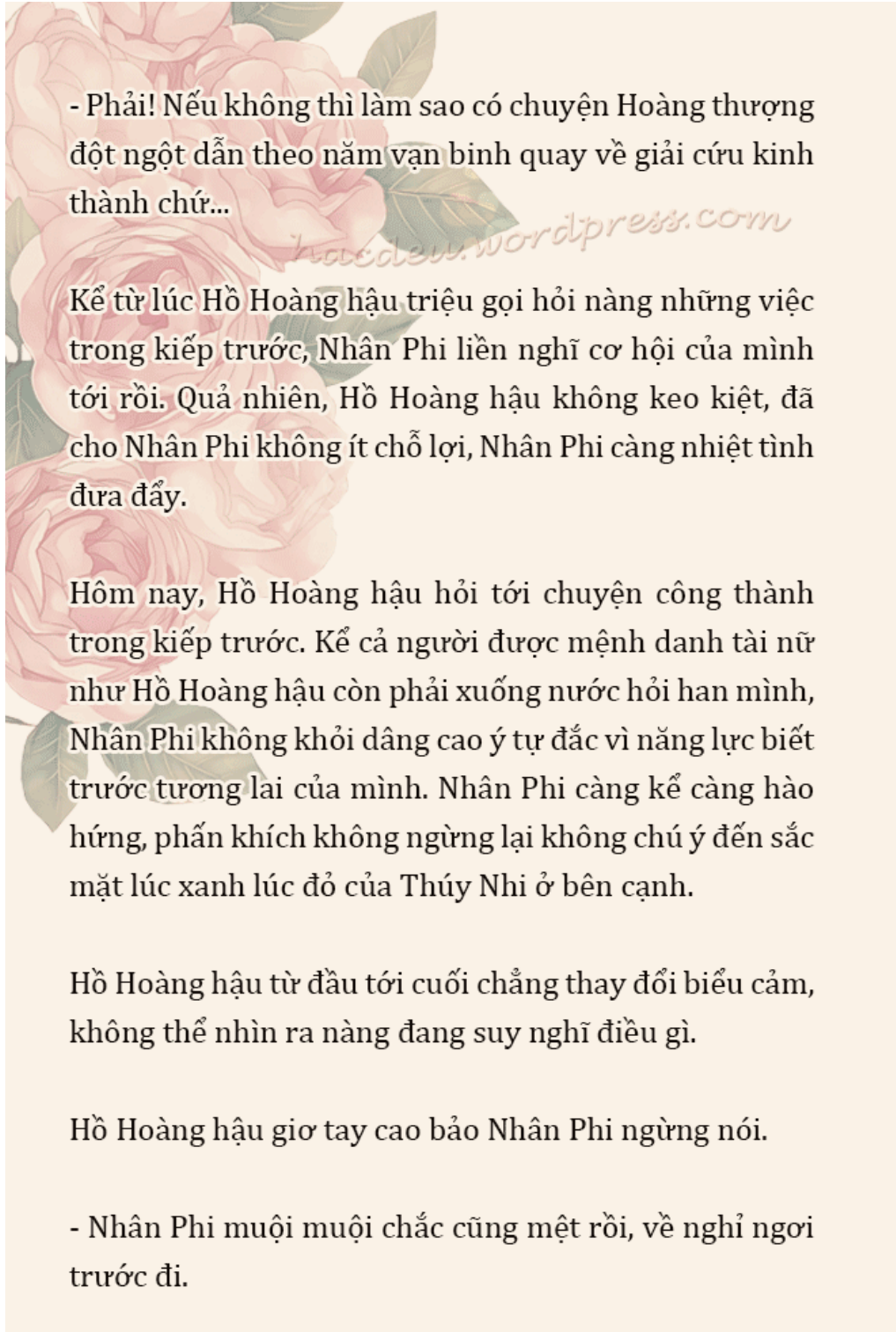
...

Phượng Hoàng Cung

– Theo người nói thì Hoàng thượng đã có chuẩn bị trước, đề phòng Hồ gia?

Hồ Hoàng hậu âm trầm cất tiếng nói.

Nhân Phi cất lớn tiếng nói:

- Phải! Nếu không thì làm sao có chuyện Hoàng thượng đột ngột dẫn theo năm vạn binh quay về giải cứu kinh thành chứ...

Kể từ lúc Hồ Hoàng hậu triệu gọi hỏi nàng những việc trong kiếp trước, Nhân Phi liền nghĩ cơ hội của mình tới rồi. Quả nhiên, Hồ Hoàng hậu không keo kiệt, đã cho Nhân Phi không ít chỗ lợi, Nhân Phi càng nhiệt tình đưa đẩy.

Hôm nay, Hồ Hoàng hậu hỏi tới chuyện công thành trong kiếp trước. Kể cả người được mệnh danh tài nữ như Hồ Hoàng hậu còn phải xuống nước hỏi han mình, Nhân Phi không khỏi dâng cao ý tự đắc vì năng lực biết trước tương lai của mình. Nhân Phi càng kể càng hào hứng, phấn khích không ngừng lại không chú ý đến sắc mặt lúc xanh lúc đỏ của Thúy Nhi ở bên cạnh.

Hồ Hoàng hậu từ đầu tới cuối chẳng thay đổi biểu cảm, không thể nhìn ra nàng đang suy nghĩ điều gì.

Hồ Hoàng hậu giơ tay cao bảo Nhân Phi ngừng nói.

- Nhân Phi muội muội chắc cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi.

Nhân Phi chần chừ, lại nói:

- Hoàng hậu nương nương, chuyện kia...

Hồ Hoàng hậu cắt ngang, liền nói:

- Chuyện ta đã hứa với ngươi, ta nhất định sẽ hoàn thành. Việc biểu huynh của ngươi sẵn gây án mạng, ta đã cho người giải quyết.

Nhân Phi liền nhanh nhẩu nói:

hacdeu.wordpress.com

- Nương nương, nô tì không dám xin tội cho biểu huynh, chỉ là mong nương nương suy xét những tội lỗi biểu huynh gây ra vốn không liên can đến gia phụ, nô tì không muốn gia phụ chịu liên lụy...

Hồ Hoàng hậu nheo mắt nhìn Nhân Phi rồi nói:

- Ta đã biết! Ngươi lui trước đi!

Nhân Phi nhận được lời chắc chắn của Hồ Hoàng hậu mới yên tâm lui ra ngoài.

Sau khi Nhân Phi đi rồi, Thúy Nhi mới chán ghét nói:

- Người này thật ghê tởm! Lúc nào cũng tỏ ra thanh cao nhưng bụng toàn cặn bã, nghĩ mình thông minh nhưng thật chất ngu không tả nổi...

hacdeu.wordpress.com

Lúc đầu khi biết Nhân Phi có thuật tiên tri, chính Thúy Nhi là đầu tiên người e dè tin nghi, thế nhưng khi nghe Nhân Phi thuật lại tương lai đen tối ảm đạm kia, Thúy Nhi không muốn tin nữa, càng không dám tin.

Hồ Hoàng hậu thờ ơ nói:

Người này vẫn không phải cặn bã đáng cho ta giữ

- Người như vậy không phải càng đáng cho ta sử dụng sao.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Một ngày nọ, Lý Phù Dung nảy ý muốn đi dạo nên dẫn theo Nhã Nhã ra ngự hoa viên ngắm hoa thì bất ngờ lại chạm mặt Hồ Hoàng hậu và Nhân Phi.

Lý Phù Dung liền hành hạ người làm lễ với Hồ Hoàng hậu, lúc này nàng chỉ phải hành bán lễ chứ không cần phải làm đại lễ như trước kia nữa, đó là đặc ân mà Lạc Quân Đế dành cho nàng.

- Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

Hồ Hoàng hậu không nhanh không chậm nói:

- Hòa Phi miễn lễ.

Sau đó, đến phiên Nhân Phi hành lễ với Lý Phù Dung. Dù cùng một phẩm vị nhưng cũng có phân chia cao thấp, Nhân Phi là người nhỏ nhất trong tam phi hiện tại nên dù có hần học cũng không thể không gọi Lý Phù Dung một tiếng tỷ tỷ.

- Muội muội thỉnh an Hòa Phi tỷ tỷ.

Hòa Phi khẽ gật đầu nói:

- Muội muội có lòng rồi.

Hồ Hoàng hậu cất tiếng hỏi:

- Nếu Hòa Phi đã ở đây rồi thì cùng bốn cung thưởng hoa đi!

Lý Phù Dung khẽ cúi đầu tuân mệnh.

- Tạ ân nương nương.

Sau đó, Hồ Hoàng hậu, Lý Phù Dung cùng với Nhân Phi ngồi xuống bàn đá giữa hoa viên.

- Hòa Phi mang thai năm tháng có hơn rồi, cơ thể vẫn khỏe mạnh chứ?

Lý Phù Dung nghe vậy vô thức đưa tay lên sờ vào cái bụng khẽ nhô ra của mình.

Vì nàng “mang thai” năm tháng rồi, nếu bụng mãi không có sẽ khiến người khác nghi ngờ nên phải độn thêm gói giả. Giữa thời tiết nóng nực hiện giờ còn phải chịu trận như vậy thật sự càng khó chịu nên Lý Phù Dung càng ít ra ngoài, làm tổ trong Thanh Tư Cung. Hôm nay, sắc trời mát mẻ nên Lý Phù Dung mới nảy ý muốn đi dạo, vì vậy mới xảy ra tình huống như hiện giờ.

- Tạ ân nương nương quan tâm, mọi thứ vẫn hoàn hảo.

Chẳng biết có phải vì biết trước kết cuộc và cảnh ngộ của Hồ Hoàng hậu hay không, mà Lý Phù Dung không những không sinh địch ý với nàng mà còn có chiều hướng thương tiếc. Một nữ tử tài hoa như vậy, xinh đẹp như thế đáng tiếc phải chôn vùi cả tuổi xuân và tương lai của mình ở trong vùng bùn nhơ nhố không có ngày thoát ra.

Nhân Phi như kẻ vô hình ngồi một góc, trong lòng vô cùng tức tối Hồ Hoàng hậu có mối nói cũ, Lý Phù Dung vừa xuất hiện liền tập trung sự chú ý vào nàng ta mà bỏ mặc mình không ngó ngang tới, sắc mặt liền không tốt.

Tình cảnh như vậy ai còn tâm tình thưởng hoa nữa, ngồi một lúc thì Lý Phù Dung cũng viện cớ xin lui trước. Sau khi Lý Phù Dung đi rồi, Nhân Phi liền gất gông nói:

- Hoàng hậu nương nương thân thiết với Lý Phù Dung như vậy chẳng lẽ đã quên lời cảnh báo của nô tì?

Những tình cảnh trong giấc mơ kia quá chân thật đã ám ảnh đến mức làm Nhân Phi không thể phân biệt được nữa, không thể thoát ra, những cảm xúc oán hận trong mơ đã hòa làm một với Nhân Phi hiện tại. Nổi khổ, uất ức vì bị hèn lánh, bỏ mặc sống chết trong hậu cung chịu cô đơn tột cùng, rồi lại chết không người đưa tiễn. Tất cả, nàng ta đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Lý Phù Dung, cho rằng Lý Phù Dung chính là nguyên nhân chính gây ra bất hạnh của mình.

Nên bây giờ nhìn bào thai trong bụng Lý Phù Dung càng lúc càng lớn, Nhân Phi đã nhẫn không nổi nữa rồi.

Thúy Nhi không nhịn nổi nữa liền lớn tiếng mắng:

- Nhân Phi, hãy chú ý thân phận và lời nói của mình!

Nhân Phi đang lúc điên tiết làm sao để tâm lời nói của Thúy Nhi, liền gân cổ lên mắng lại:

- Tiện tì chết tiệt, ở đây không có chỗ cho người nhiều lời!

Thúy Nhi tức tới phát run, Hồ Hoàng hậu đã đưa tay lên ngăn lại. Hồ Hoàng hậu cau mày nhìn Nhân Phi, giọng càng lúc càng lạnh:

- Ta đã quá nhân từ với người sao, Nhân Phi?

Chứng kiến ánh mắt lạnh căm của Hồ Hoàng hậu, Nhân Phi bất giác rùng mình, khẽ lui lại một bước:

- Nương nương, nô... nô tì chỉ là sợ nương nương quá bao dung kẻ thù thôi...

- Kẻ thù? Là kẻ thù của ai vậy, Nhân Phi? Ta hay là người?

Nhân Phi nheo nheo mắt nói:

- Nương nương đã quên lời tiên tri của nô tì?

- Nói tới mới nhớ, Nhân Phi à, có phải người quá lạm vào không còn phân biệt được thực tại? Những lời người nói đều trở thành sự thật cả sao?

Rõ ràng trong mơ kia, người mang thai là Công chúa ngoại quốc chứ không phải Lý Phù Dung, thời gian cũng không quá chuẩn xác...

Nhân Phi cắn môi, vẫn cứng miệng:

- Dù có sai biệt đôi chút, nhưng tổng thể vẫn không thay đổi đúng không.

Hồ Hoàng hậu thờ dài, chẳng muốn đôi co với Nhân Phi nữa, nhìn Hồ Hoàng hậu xoay người muốn đi, Nhân Phi với tiếng gọi:

- Nương nương...

Hồ Hoàng hậu không quay đầu, chỉ nói:

- Nhân Phi, ta làm việc không cần người phải chỉ trở!

Nói xong, Hồ Hoàng hậu đã đi rồi, Nhân Phi bị bỏ lại cảm tức không ngừng. Sau khi dầm đạp mấy chậu hoa gần mình, Nhân Phi vẫn không nguôi giận, trừng mắt nhìn về phía Thanh Tư Cung như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lý Phù Dung!

...

Thanh Tư Cung

Nhã Nhã khe khẽ nói với Lý Phù Dung:

- Tiểu thư, dạo gần đây Hoàng hậu và Nhân Phi thật hay lui tới.

Lý Phù Dung ừ một tiếng, Nhân Phi trước nay luôn ton hót nịnh bợ kẻ mạnh, việc Nhân Phi đeo bám Hồ Hoàng hậu cũng không phải ngày một ngày hai nhưng trước giờ Hồ Hoàng hậu với tính cách thanh cao luôn không đặt Nhân Phi vào trong mắt. Thế mà, lúc này lại thân cận như vậy quả thật khó nghĩ.

Nhã Nhã lại nói:

- Ánh mắt Nhân Phi đối với tiểu thư không tốt...

Lý Phù Dung lại gật đầu, dù nàng không nhìn cũng cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Nhân Phi. Không những ganh ghét mà còn ẩn chứa căm hận!

Nhân Phi lại hận nàng? Chẳng lẽ vì nàng mang thai ư?

Nói vậy cũng không đúng, kiếp trước chẳng phải Chiêm Phi cũng mang thai đó sao, Nhân Phi chạy theo ton hót còn không kịp mà, vậy tại sao bây giờ lại hận nàng?

Bản tính Lý Phù Dung không hòa đồng, chẳng hay tụ tập buôn chuyện với các phi tần khác trong hậu cung, người thân thiết càng ít nhưng đối với tính cách mỗi phi tần trong cung, Lý Phù Dung đều nắm được một hai. Bởi vậy, cách cư xử của Nhân Phi hiện tại khiến Lý Phù Dung không thể lý giải nổi.

...

Thúy Nhi hấp tấp chạy từ ngoài vào nói nhỏ gì đó bên tai Hồ Hoàng hậu, Hồ Hoàng hậu nghe xong thì nhú chặt chân mày. Thúy Nhi lo lắng hỏi:

- Nương nương, có cần ngăn cản nàng ta không?

Hồ Hoàng hậu suy nghĩ một lúc lại hỏi:

- Việc ta bảo ngươi dò la tới đâu rồi?

Thúy Nhi cúi đầu, nhận lỗi:

- Bẩm nương nương, vẫn chưa có tung tích...

Hồ Hoàng hậu ngẫm nghĩ lúc lâu rồi nói:

- Để mặc nàng ta muốn làm gì thì làm đi! Ta muốn xem...

Thái độ của hần!

Rốt cuộc Lạc Quân Đế đối với Lý Phù Dung là thật tình hay giả ý!

Thúy Nhi cúi đầu hành lễ rồi lui ra, để lại không gian vắng lặng cho Hồ Hoàng hậu.

Đêm đó, Thanh Tư Cung đang yên đang lành thì đột ngột bị phát hỏa...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Lý Phù Dung đang ngủ say thì bị hơi nóng và mùi khét làm cho tỉnh dậy. Lý Phù Dung ngồi bật dậy ho khù khụ, lên tiếng gọi:

- Nhã Nhã...

Đúng vào lúc đó, Nhã Nhã từ bên ngoài đập cửa chạy ồa vào, hốt hoảng la lên:

- Cháy! Thanh Tư Cung cháy khắp nơi rồi!!!

Nhã Nhã liền chạy vụt tới lôi kéo Lý Phù Dung ngồi dậy, hối thúc:

- Tiểu thư, mau chạy thôi...

Lý Phù Dung lúc này mới hoàn hồn, liền nắm chặt tay Nhã Nhã cùng kiểm đường chạy thoát. Nhưng lúc này, lửa đã lan khắp nơi, khi hai người chạy tới cửa thì bị lửa từ bị ngoài thổi tạt vào làm hoảng hồn mà ngã bật ra sau. Xung quanh bốn phía căn phòng của Lý Phù Dung đã bị lửa bao bọc, không có đường thoát thân cũng không biết lúc nào sẽ cháy vào trong.

Nhìn lửa cháy càng lúc càng gần, Nhã Nhã chỉ biết la hét kêu cứu:

- Cứu... Cứu... Hòa Phi đang ở trong phòng, mau vào cứu người đi...

Đáng tiếc, tiếng cầu cứu của Nhã Nhã không ai nghe thấy, lúc này những người bên ngoài Thanh Tư Cung đang bận rộn không ngừng. Tốp thì chạy vội đi lấy nước chữa lửa, tốp thì cứu chữa những người bị nạn.

- Hòa Phi đâu? Hòa Phi đã thoát ra chưa?

Đội trưởng cấm vệ quân bắt lấy một người đang chạy lạc mà hỏi, kẻ đó chẳng biết có sự, rối rắm nói:

- Không biết! Khắp nơi loạn lăm!

Đội trưởng cấm vệ quân hất tên đó ra, gấp gáp ra lệnh cho các quân lính phía sau:

- Mau giúp đỡ cứu lửa! Ưu tiên tìm tung tích Hòa Phi..

Các quân lính hô: “Dạ!” rồi chạy ủa đi làm việc. Bản thân đội trưởng cấm vệ quân cũng không nhàn, liền chạy khắp nơi vừa hỏi thúc vừa tìm kiếm.

Tô Tuyết bụng mang dạ chửa nghe tin Thanh Tư Cung bốc cháy cũng liền chạy vội tới.

- Hòa Phi đâu?

Tô Tuyết lớn tiếng hỏi, có người đáp:

- Vẫn chưa tìm thấy!

Tô Tuyết cắn răng liền ra lệnh cho những người sau lưng mình:

- Các người mau chia nhau đi tìm Hòa Phi! Nhất định phải để nàng bình an!

Những người hầu Tô Tuyết mang tới liền tuân mệnh chia nhau tìm người, chỉ có Ngọc Nhi một bước cũng không rời Tô Tuyết.

- Nương nương, nơi này hỗn loạn, người nên lánh đi!

Tô Tuyết lúc này lo lắng không ngừng, không còn hơi sức trả lời, chỉ lắc lắc đầu không đồng ý. Ngọc Nhi chỉ có thể kéo Tô Tuyết đứng sang một góc, bảo đảm nàng không bị người đụng phải.

Lát sau, Lạc Quân Đế cũng đã tới, hần liền bước vội tới chỗ Tô Tuyết:

- Nàng tới đây làm gì, phải chú ý bản thân..

Tô Tuyết vừa nhìn thấy Lạc Quân Đế như bắt được phao cứu nạn, nước mắt lưng tròng, run rẩy không ngừng mà van xin hần:

- Quân... hãy tìm Dung tỷ, cứu Dung tỷ đi...

Lạc Quân Đế trấn an:

- Yên tâm đi, tất cả mọi người đang cố gắng tìm cứu Hòa Phi!

Dù Lạc Quân Đế có nói như vậy, Tô Tuyết vẫn không an tâm, cơ thể chao đảo muốn ngã quỵ nhưng vẫn cố trụ lại, nhất định phải chờ bằng được Lý Phù Dung bình an.

Lạc Quân Đế thấy Tô Tuyết như vậy thì cau mày, tới bây giờ vẫn không tìm thấy Lý Phù Dung, chỉ sợ Lý Phù Dung vẫn còn kẹt trong trận lửa, vậy thì...

...

Đúng như Lạc Quân Đế nghĩ Lý Phù Dung lành ít dữ nhiều. Lúc này trong phòng của Lý Phù Dung khắp nơi đã bén lửa, Lý Phù Dung và Nhã Nhã co ro không một góc phòng, sắp không còn chỗ để tránh nữa.

Hai người ho khù khụ vì sặc khói, bọn họ đã cố gắng trụ lại để chờ đợi người tới cứu nhưng người đâu không thấy chỉ có lửa càng lúc càng lớn, càng khó thoát ra.

Rầm

Lại một cột trụ đổ ập trước mắt Lý Phù Dung và Nhã Nhã.

Lý Phù Dung tới giờ đã không còn trụ nổi nữa, thể chất nàng vốn không tốt, thường ngày còn lười vận động, chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ gặp nạn thế này. Nhã Nhã thấy Lý Phù Dung khụy xuống liền đỡ ngồi dậy, liên tục gọi:

- Tiểu thư, tiểu thư...

Lý Phù Dung sắp ngất tới nơi, cô nói:

- Nhã Nhã, người đi đi... Một mình người thì may ra còn chạy được...

Chết đi sống lại bao lần đã khiến Lý Phù Dung không còn mấy bận tâm đến cái chết nữa. Trong kiếp này, nàng còn có tình thân, tình huynh đệ tỷ muội, đã hoàn thành những nguyện vọng mà những kiếp trước mình không hoàn thành. Lúc này nếu chết đi, nàng cũng không có hối tiếc...

Nhã Nhã nước mắt không ngừng rơi, la lớn:

- Tiểu thư, Nhã Nhã mãi mãi không bỏ rơi người...

Nhã Nhã ngốc! Nàng không biết Lý Phù Dung là người trùng sinh, dù bây giờ có chết đi thì biết đâu lại một lần nữa sống lại, tất cả những chuyện hôm nay sẽ như một giấc mộng. Nhưng Nhã Nhã thì khác, một khi chết rồi thì đã chết thật sự...

-... đi đi...

Lý Phù Dung không ngờ càng cố khuyên Nhã Nhã thì Nhã Nhã lại càng hạ quyết tâm. Trong đôi mắt ngây ngô, thuần thiện của Nhã Nhã lóe lên, càng sáng chói hơn cả lửa đỏ trước mặt.

- Tiểu thư, ngài sẽ không chết! Nhã Nhã nhất định sẽ không để ngài chết!!!

Nói rồi, Nhã Nhã kéo chần dưới chân trườn lên đầu Lý Phù Dung đang sắp ngất, Lý Phù Dung muốn nói lại không nói được, muốn đẩy ra càng không được.

Nhã Nhã lúc này như biến thành một người khác, sau khi bọc Lý Phù Dung lại thì nhấc bổng Lý Phù Dung lên bế chặt trong tay. Không biết sức mạnh đến từ đâu mà Nhã Nhã lại có trở nên mạnh như vậy, dù vác thêm một người chân cũng không run, trong mắt càng không biết sợ chết.

Nhã Nhã hét lớn một tiếng rồi như một con thêu thân lao thẳng vào lửa lớn.

...

Những người bên ngoài Thanh Tư Cung đêm hôm đó không bao giờ quên được hình ảnh diễn đã ra trước mắt bọn họ.

Từ bên trong Thanh Tư Cung bùng bùng lửa cháy, một người lửa từ bên trong chạy ra, khắp người kẻ đó chỉ toàn lửa đỏ, không thể trông thấy hình dáng.

Sau khi thoát khỏi trận lửa, người lửa đặt xuống đất một bọc chần rồi lùi ra sau. Đội trưởng cấm vệ quân đứng ở gần đó liền hoàn hồn mà chạy vọt tới hắt tung tấm chần đã bị bén lửa bên ngoài ra liền lộ khuôn mặt tái nhợt của Lý Phù Dung. Đội trưởng cấm vệ quân liền la lên:

- Là Hòa Phi!!!

Lý Phù Dung bị tiếng gọi làm giật mình, đôi mắt hé hé mở ra. Trong mắt Lý Phù Dung lúc này chỉ duy nhất hình ảnh một ngọn lửa đang bốc cháy, nhưng có biến thành thế nào đi nữa thì Lý Phù Dung cũng nhận ra đó là Nhã Nhã của nàng. Lý Phù Dung liền gào lên:

- Không... Nhã Nhã... không...

Người lửa lúc này mới an tâm, như nở nụ cười ngả bịch xuống đất. Lý Phù Dung như phát điên muốn lao về phía Nhã Nhã nhưng đã bị người giữ lại.

Những người xung quanh luôn tay hắt nước lên người Nhã Nhã, nhưng đến khi lửa tắt thì chỉ còn lại một thi thể đã cháy đen không còn nguyên vẹn.

Khi chứng kiến cảnh đó, Lý Phù Dung đã thất kinh cùng cực, chết ngất.

Theo phản phó, Lý Phù Dung liền được đưa đến Chiêu Dương Cung gần nhất để cứu chữa, Tô Tuyết một đường nước mắt chạy theo.

Tất cả mọi người bao quanh nhìn thi thể Nhã Nhã mà không nén được kích động, phải là nô bộc trung thành thế nào mà dám làm đến như vậy. Đối với người dám quên thân vì người khác, không khỏi dâng lên cảm xúc kính trọng của mọi người.

Lạc Quân Đế âm trầm nhìn thi hài cháy đen kia một lúc lâu mới cất tiếng nói:

- Hậu táng đi!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Lý Phù Dung từ ngày được cứu thoát đã hôn mê bất tỉnh tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Kể từ đêm đó, Lý Phù Dung luôn ở lại Chiêu Dương Cung chữa bệnh, Tô Tuyết luôn kề cận chăm sóc, dù ai nói gì cũng không chịu rời đi. Càng đau lòng mỗi khi nghe Lý Phù Dung trong hôn mê luôn gọi tên Nhã Nhã.

Đêm hôm đó, đã có nhiều người chứng kiến bộ dạng thê thảm của Lý Phù Dung, càng thấy rõ cái bụng phẳng lì của nàng. Thấy sự tình không thể che giấu, Lạc Quân Đế phải truyền ra ngoài Hòa Phi gặp nạn bị sảy thai.

Nghe tin tức, mỗi người trong cung đều có một tâm trạng riêng.

Hòa Phi khi biết tin Lý Phù Dung gặp nạn cũng đã mất con thì có chút nhẹ nhõm vì nguy cơ uy hiếp đã không còn, nhưng cũng không có vui mừng khi thấy người gặp nạn.

- Hừ, đó là do nàng ta tự chuốc lấy!

Còn Nhân Phi nghe nghe tin tức thì kích động không ngừng, cười man dại.

- Ha ha ha, Lý Phù Dung nguoi rớt cuộc cũng có kết cuộc này ha ha ha... Tốt nhất là nên tuyệt tự luôn, như vậy nguoi sẽ không lên làm Hoàng hậu được...

Ha ha ha...

Hồ Hoàng hậu trong Phụng Hoàng Cung thì nói:

- Nàng thế nhưng tốt số lại không chết trong trận hỏa hoạn đó.

Nghe tới tin đồn về nô bộc liều chết, hy sinh cứu sống chủ nhân mấy ngày nay, Hồ Hoàng hậu cảm khái:

- Ít ra trên đời còn có một người hết lòng vì nàng ta. Nhưng... có lẽ nàng nên chết luôn trong kiếp nạn vừa rồi...

Nghe tới tình cảnh hiện tại, Hồ Hoàng hậu nhắm nghiền hai mắt.

...

Lý Phù Dung hôn mê gần mười ngày rớt cuộc cũng đã tỉnh lại.

- Dung tỷ, tỉnh! Tỉnh!

Lý Phù Dung nghe thấy tiếng gọi thì nặng nề mở mắt nhìn người đang gọi mình, phải mất một lúc lâu mới nhận thức được người trước mặt mình là ai.

Tô Tuyết!

Tô Tuyết thấy Lý Phù Dung tỉnh lại mà mừng rớt nước mắt, hai mắt Tô Tuyết có quầng đen vì nhiều ngày không nghỉ ngơi đầy đủ.

Câu đầu tiên Lý Phù Dung nói khi tỉnh dậy là:

- N... Nhã Nhã... đâu...?

Tô Tuyết ngưng bật nụ cười, khẽ sờ nhìn Lý Phù Dung, nói dối:

- Nàng... nàng ta đang... ở nơi khác. Tỷ cứ yên tâm tĩnh dưỡng đi, khi tỷ khá hơn ta sẽ dẫn tỷ đi thăm nàng...

Lý Phù Dung lại hỏi:

- Nhã Nhã đâu?

Tô Tuyết cắn răng muốn nói lại thôi.

- Nói thật đi?

Tô Tuyết đành phải thú nhận:

- Nàng ta đã được an táng rồi...

An táng rồi?

Nhớ lại tình hình hôm đó, Nhã Nhã quả thật khó có cơ may sống sót, Lý Phù Dung nàng biết thế nhưng vẫn không thể chấp nhận được Nhã Nhã đã không còn.

Càng kích động, cơ thể của Lý Phù Dung không kiềm được mà co thắt. Tô Tuyết hốt hoảng giữ tay Lý Phù Dung lại, mấy cung nữ xung quanh liền lao tới giữ chặt cơ thể của Lý Phù Dung. Tô Tuyết không ngừng khóc xin:

- Dung tỷ, tỷ không thể nghĩ quẩn. Tỷ không thể để Nhã Nhã hy sinh vô ích...

Sau khi được cho thuốc an thần, Lý Phù Dung mới nặng nề ngủ được. Tô Tuyết rồi rầm lẩm bẩm:

- Nếu để tỷ ấy biết được... thì sẽ còn tệ thế nào đây...

Thấy Tô Tuyết không ngừng căng thẳng suy nghĩ, Ngọc Nhi không khỏi ngăn cản:

- Nương nương, nương nương cũng phải để ý sức khỏe của mình và tiểu diện hạ...

Tô Tuyết trừng mắt gắt:

- Ngươi im đi!

Ngọc Nhi hít một hơi rồi đứng sang một bên.

Việc Lý Phù Dung đã tỉnh cũng không thể giấu lâu, chẳng mấy ngày đã lộ ra ngoài. Khi nghe tin Lý Phù Dung tỉnh lại, có mấy người rục rịch muốn tới thăm. Cho dù bây giờ Lý Phù Dung bị sẩy thai, Lý gia lại như vậy nhưng chẳng có chắc chắn Lý Phù Dung sẽ thất sủng, biết đâu Hoàng thượng vì cảnh ngộ của nàng mà càng sủng ái để bù đắp thì sao. Dù sao cũng chỉ là đi một chuyến, không tốn gì cả nên các cung phi nổi tiếp muốn đến thăm.

Trước đó, Tô Tuyết đã phòng hờ nên không để gác cổng của Chiêu Dương Cung cho người vào. Các cung phi thấy một Huệ Tàn dám ngang nghiêng chống đối mình thì dùng dằng tức giận muốn xông vào Chiêu Dương Cung hỏi tội Tô Tuyết nên âm ỉ bên ngoài Chiêu Dương Cung lúc lâu. Sau đó, có lời truyền từ Lạc Quân Đế các nàng mới lật đật bỏ đi dù trong lòng vẫn tức tởm không ngừng.

Dẫu vậy, vẫn có nhiều người không bỏ cuộc, liên tục đến thử vận may, cũng có kẻ là có ý tới phá hoại.

Tới hôm nay, Lý Phù Dung vẫn như kẻ mất hồn, không chấp nhận được sự thật Nhã Nhã đã vì nàng mà chết thảm. Đau đớn, hối hận tràn ngập trái tim Lý Phù Dung.

Đối với tình trạng của Lý Phù Dung như vậy, Tô Tuyết cũng đã làm đủ cách như vẫn không thể lay chuyển, chính Tô Tuyết cũng mệt mỏi và ray rứt không ngừng.

Nhân thời tiết tốt, Tô Tuyết đưa Lý Phù Dung ra sân dạo chơi.

- Dung tỷ, trời mát hơn rồi, mùa hè sắp qua rồi nhì.

- Ta đã bảo ngự thiện phòng làm loại bánh tỷ thích ăn này, vẫn còn nóng đấy, tỷ ăn thử xem...

Dù Tô Tuyết có làm gì, có nói gì thì Lý Phù Dung vẫn không phản ứng.

Hai mắt Tô Tuyết ửng đỏ, rót cuộc nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

- Xin lỗi... là lỗi của ta. Nếu không phải tại ta, tỷ đã không bị liên lụy, càng không phải chịu...

- Là ta ích kỷ, ta hèn nhát, nhu nhược, chẳng có chút khả năng...

- Dung tỷ, ta xin lỗi! Xin lỗi tỷ! Chỉ cần tỷ lại giống như xưa, dù tỷ có bắt ta chịu tội thế nào ta cũng chấp nhận...

Lý Phù Dung vẫn không phản ứng, bả vai Tô Tuyết không ngừng phập phồng, khóc mãi không thôi.

Thấy Tô Tuyết như vậy, Thúy Nhi không nén được phải tiến lên nhắc nhở:

- Nương nương, không thể khóc mãi được, hãy vì diện hạ trong bụng...

Tô Tuyết hít vào một hơi sâu, lau nước mắt rồi ngẩng mặt lên.

- Ta phiền toái như vậy, tỷ sẽ không chán ghét chứ?

Tô Tuyết biết dù mình có càn quấy như thế nào, Lý Phù Dung cũng sẽ nhất mực chịu đựng. Lý Phù Dung sẽ nói sớ đi nàng nhện là bởi vì kiêng kỵ thân phận của Tô Tuyết nhưng mặt khác, Tô Tuyết tin rằng bởi vì Lý Phù Dung rộng lượng, sẽ không chấp nhất, so đo, là người duy nhất xem Tô Tuyết nàng là bạn...

Vạt áo ướt một mảnh lớn, Tô Tuyết không khỏi nói:

- Ta vào trong thay y phục, rất nhanh sẽ trở lại, tỷ chờ ta nhé!

Nói xong, Tô Tuyết cùng với Thúy Nhi đi vội vào phòng để lại Lý Phù Dung ngồi ở ghế đá cùng với mấy cung nữ trông nom.

Tô Tuyết vừa đi không bao lâu thì bên ngoài đột ngột vang lên tiếng ồn ào. Là Nhân Phi dẫn đầu xông vào Chiêu Dương Cung mặc cho sự ngăn cản của chúng nô tài.

- Nhân Phi nung nung, ngài không được vào trong!

- Nhân Phi..

Vừa nhìn thấy Lý Phù Dung, bước chân Nhân Phi càng dài, nhanh chóng bước tới chỗ Lý Phù Dung.

- Lý Phù Dung!

Nhân Phi cay nghiệt gọi.

Thái giám giữ cửa xông qua muốn cản Nhân Phi lại nhưng đã bị cung nữ bên người Nhân Phi giữ lại không cho đi qua. Thời gian gần đây, nhờ đi lại với Hồ Hoàng hậu nhiều, không những địa vị Nhân Phi nâng cao, cung tì bên cạnh Nhân Phi cũng có mặt mũi hơn, càng lúc càng kiêu ngạo không xem ai vào mắt.

- Lý Phù Dung, nguoi quả nhiên mạng lớn, trận hỏa hoạn lớn như vậy mà vẫn thoát được.

Lý Phù Dung luôn im lặng không để ý đến Nhân Phi, đến khi nghe Nhân Phi nhắc tới trận hỏa hoạn kia, trái tim Lý Phù Dung không ngừng đau đớn, nhớ lại cảnh tượng đáng sợ đêm hôm đó.

Nhã Nhã...

Lần đầu tiên Lý Phù Dung có phản ứng, đôi mắt đảo qua trùng trùng nhìn Nhân Phi. Thấy Lý Phù Dung như vậy, Nhân Phi càng hả hê, tiếp tục khiêu khích:

- Nghe nói cung nữ kia chết thê thảm lắm, cả thi thể cũng không còn nguyên vẹn...

Lý Phù Dung liền quát:

- Im miệng! Nguoi không được phép nhắc tới Nhã Nhã!!!

Nhân Phi bật cười ha hả, càng khoái chí nói:

- Nguoi để ý nô tì kia nhỉ. Xem một nô tì hơn cả gia đình của mình ư?

Lý Phù Dung chết đứng trước lời nói của Nhân Phi.

Đúng vào lúc đó, Tô Tuyết hối hả từ trong phòng chạy ra đã quát lớn:

- Câm đi!!!

Nhân Phi bị tiếng quát của Tô Tuyết làm giật nảy mình, không ngờ một tần phi nho nhỏ cũng dám lớn tiếng với mình. Nhưng khi Nhân Phi quay đầu, chứng kiến cảnh tượng Tô Tuyết nổi giận lôi đình thì chẳng nói được lời nào. Khí thế chỉ duy mẫu nghi thiên hạ mới có trên người Tô Tuyết đã lấn áp Nhân Phi triệt để, khiến nàng ta phải á khẩu.

Tô Tuyết quát lớn:

- Các nguoi còn đứng đó làm gì? Không mau kéo ả điên kia ra khỏi Chiêu Dương Cung cho ta!!!

Chính những nô tài trong Chiêu Dương Cung cũng rất bất ngờ trước thái độ thay đổi bất ngờ của Tô Tuyết, nhưng lạ thay, không một ai nghĩ chống lại, lập tức thi hành mệnh lệnh của Tô Tuyết, dù đối phương có là Nhân Phi cao quý cũng không nhún nhường.

Nhân Phi đến lúc bị kéo ra ngoài mới hoàn hồn gào thét:

- Buông ra! Các nguoi là ai mà dám chạm vào ta...

Mặc cho Nhân Phi chửi bới, hăm dọa thế nào thì cũng bị lôi đi, tiếng la hét càng lúc càng xa.

Tô Tuyết này giờ luôn chăm chăm nhìn Lý Phù Dung đầy lo lắng, rối loạn.

- Dung tỷ...

Lý Phù Dung ngược đầu lên, trên gương mặt trắng như xác chết nổi rõ đôi mắt đầy tơ máu.

- Lời của Nhân Phi có ý gì? Gia đình ta làm sao???

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Lý Phù Dung chìm trong đau khổ, mắt mờ vì cái chết của Nhã Nhã, người đã bầu bạn với nàng suốt ba kiếp mà như kẻ mất hồn, chẳng buồn suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

Nàng đã quên mất! Đã hoàn toàn bỏ qua không nghĩ tới vì sao từ lúc nàng tỉnh lại tới giờ chưa từng nhìn thấy người thân của mình!

Đúng ra, ngay khi biết tin nàng gặp nạn, mẫu thân của nàng phải xuất hiện chăm sóc nàng rồi, hay ít nhất, Lý Phù Cát muội muội của nàng cũng sẽ tiến cung xem xét! Nhưng cho đến bây giờ, nàng chưa từng gặp bất cứ một ai!

Không một người nào!

— Gia đình của ta làm sao? Người thân của ta thế nào???

Lý Phù Dung như kẻ điên chụp lấy hai tay Tô Tuyết mà gặng hỏi. Tô Tuyết mặc đau đớn trên tay cũng không gãy giữa, nhưng cơ thể vì đau lòng mà run rẩy không ngừng, nước mắt chực trào tuôn ra.

— Nói đi!!!!!!

Thúy Nhi nhào tới tách Lý Phù Dung ra, Lý Phù Dung như kẻ man dại liên tục hướng Tô Tuyết gào thét:

— Tô Tuyết, ngươi nói đi!!!!!!

Tô Tuyết cắn môi đến bật máu, muốn khóc cũng không khóc thành lời.

Thấy Lý Phù Dung càng lúc càng mất khống chế, Ngọc Nhi chán ghét nói:

— Nương nương, nói cho nàng ta biết sự thật đi!

Tô Tuyết và Lý Phù Dung đồng loạt phản ứng:

— Không được!!!

— Ngươi nói!!!!

Tô Tuyết gào lên:

— Ta cấm ngươi nói ra!

Ngọc Nhi cau mày, nàng là một trong những ám vệ giỏi nhất của Lạc Quân Đế phái đến để bảo vệ Tô Tuyết. Dù ngoài mặt, Tô Tuyết là chủ nhân của nàng nhưng thật chất, nàng cũng không xem Tô Tuyết là chủ tử của mình. Trong thâm tâm, có ý xem thường một kẻ không tài cán như Tô Tuyết, người không xứng đáng với Lạc Quân Đế vĩ đại.

Ngọc Nhi cố ý làm trái lời Tô Tuyết, đồng dạng nói:

— Lý gia diệt môn! Già trẻ lớn bé bị giết sạch rồi!

Lý Phù Dung chao đảo lùi về sau, đầu nặng nề lắc lắc không muốn tin.

Bốp

Tô Tuyết tát Ngọc Nhi một cái như trời giáng, khóe miệng Ngọc Nhi ứa máu.

— Cút! Cút đi! Ta không cần một nô tài tự tiện như ngươi!!!

Ngọc Nhi không phục, chất vấn:

– Ngài có biết mình đang làm gì không?

– Cút ngay cho taaa...

– Ngài vì một kẻ nửa sống nửa chết, tự giày vò bản thân mà không ngó ngang đến Thánh thượng, để mặc Thánh thượng vì ngài chịu giày vò, xứng đáng sao?

Tô Tuyết lại tát thêm một tát.

– Lôi ả ta đi, trả về cho Hoàng thượng, hỏi hần đưa người như vậy cho ta rốt cuộc có dụng ý gì!

Nô tài trong Chiêu Dương Cung đang quỳ trên đất khó xử nhìn nhau, không biết làm thế nào. Bọn họ đều là những người tuyển chọn đặc biệt đến bảo vệ Chiêu Dương Cung, nên ít nhiều đều biết thân phận thật sự của Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi ngoan cố trừng trừng Tô Tuyết, không tin Tô Tuyết dám làm thật.

Tô Tuyết lại quát:

– Còn không mau!

Lúc này, bọn họ mới đứng lên, bước tới chỗ Ngọc Nhi nắm chặt hai bên kéo đi.

– Ngài sẽ hối hận! Ngài nhất định sẽ hối hận...

Ngọc Nhi cố nói vọng lại.

Tô Tuyết không nghe, cũng không muốn nghe, trong mắt Tô Tuyết lúc này chỉ có Lý Phù Dung đang thờ thần trên đất kia.

Tô Tuyết lê bước lại gần Lý Phù Dung, khụy gối ngồi xuống bên cạnh nàng, nước mắt rơi xuống, đau đớn nói:

– Là ta và hần mắc nợ tỷ...

Lý Phù Dung không nghe, không có bất cứ thứ gì lọt vào tai.

Thất ngực co rút, cuối cùng Lý Phù Dung nôn ra một ngụm máu đỏ. Máu đỏ văng cả lên y phục của Tô Tuyết, nhuộm đỏ cả một mảnh đất.

– Dung tỷ... Dung tỷ...

– Thái y! Mau gọi thái y...

...

Lý Phù Dung mở mắt ra, dù đã tỉnh nhưng chỉ nhìn chằm chằm lên trần nhà, không phát ra chút tiếng động nên một lúc lâu sau mới có người phát hiện.

– Hòa Phi đã tỉnh rồi!

Tô Tuyết đang gà gât trên ghế dựa nghe tiếng hô liền hốt hải chạy lại.

– Dung tỷ, tỷ đã tỉnh rồi! Tỷ có muốn uống chút nước không?

Lý Phù Dung vẫn không trả lời.

Tô Tuyết nghĩ lúc này Lý Phù Dung cần yên tĩnh nên định lùi lại thì bất ngờ Lý Phù Dung lại cất tiếng nói:

– Lý gia không có người nào sống sót?

Tô Tuyết chững lại, mãi mới lí nhí nói:

– Không... không có ai...

... thoát được...

– Sự việc xảy ra như thế nào?

Lý Phù Dung nhìn Tô Tuyết lại hỏi.

Lý Phù Dung lúc này không hiểu sao lại có bộ mặt vô cùng thanh tĩnh, không một chút bi ai, trốn tránh như lúc trước nữa. Tĩnh táo một cách lạ thường!

Nhưng càng như vậy, Tô Tuyết càng sợ hãi.

– Nói đi!

Lý Phù Dung lại gất. Tô Tuyết bắt đầu tường thuật lại:

– Sau khi tỷ gặp nạn, Lý phu nhân đã lập tức tiến cung để chăm sóc nhưng tỷ mãi vẫn không tỉnh. Đến ngày thứ ba, đột ngột truyền tới tin tức đại huynh của tỷ, Lý Vinh Trường gặp nạn, nguy kịch đưa về Lý gia. Lý phu nhân dù không an tâm nhưng vẫn phải chạy về, lại không ngờ... không ngờ trong đêm đó, Lý gia bị kẻ ác tập kích... giết hết toàn bộ...

Lý Vinh Trường mấy tháng này luôn ở bên ngoài làm việc bí mật cho Lạc Quân Đế. Hắn đi đâu, làm gì không ai biết được! Lý Phù Dung nhiều lúc cũng thắc mắc mà nghĩ ngợi, liên hệ với những tình tiết trong kiếp trước, nàng ít nhiều đã nghi ngờ...

Nhưng bên cạnh Lý Vinh Trường không phải còn có rất nhiều ám vệ của Lạc Quân Đế phái theo bảo vệ sao? Tại sao hắn lại gặp nạn? Lạc Quân Đế không phải đã hứa bảo vệ Lý gia sao? Tại sao Lý gia lại gặp đại họa...

Lý Phù Dung mãi không lên tiếng làm Tô Tuyết lo sốt ruột, bật tiếng gọi:

– Dung tỷ...

Lý Phù Dung lại nói:

– Là ai? Là ai đã làm?

Tô Tuyết khó xử nói:

– Nghe nói vẫn chưa tìm ra, nhưng tỷ cứ yên tâm đi, nhất định hắn sẽ tìm được thủ phạm trả lại công bằng cho Lý gia...

Lý Phù Dung phì mũi, không nói nữa.

Công bằng cho Lý gia?

Lý gia đã chết cả rồi, công bằng kia để cho ai xem đây?

Tô Tuyết thấy Lý Phù Dung nhắm mắt, vô cùng yên tĩnh thì nghĩ Lý Phù Dung đã ngủ rồi, rón rén bước lên chính lại chặn cho Lý Phù Dung rồi lui ra.

Còn Lý Phù Dung đang nhắm chặt mắt kia thì không hề ngủ, trong đầu liên tục nảy ra vô số ý nghĩ, muốn tìm ra nguyên nhân vì sao lại xảy ra có sự này và ai?

Ai là kẻ chủ mưu đằng sau?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Lạc Quân Đế rốt cuộc cũng đến gặp Lý Phù Dung. Biết hắn sẽ đến nên Tô Tuyết chủ động lánh mặt trước để hắn và Lý Phù Dung nói chuyện với nhau.

Sau mấy câu kể từ lần hồi tỉnh lần trước, đến bây giờ dù đã nhiều ngày trôi qua, Lý Phù Dung cũng không nói một từ nào nữa. Đối với tình trạng Lý Phù Dung như vậy, Tô Tuyết vô cùng lo lắng, dù biết nàng không hợp với Lạc Quân Đế, hướng hồ trong tình huống khó xử hiện tại càng không biết phải nói gì nhưng Tô Tuyết vẫn mang hy vọng biết đâu nhờ đó mà Lý Phù Dung có tỉnh thần hơn...

Dù biết Lạc Quân Đế đến, Lý Phù Dung vẫn ngồi thẫn thờ không chút nhúc nhích, hành lễ cũng không. Lạc Quân Đế thế mà lại nhân nhượng không lên tiếng trách tội.

Rất lâu sau, Lý Phù Dung mới cất tiếng hỏi:

– Đại ca của ta rốt cuộc đang điều tra cái gì?

Lạc Quân Đế cau mày, nặng nề nói:

– Đó là việc của trẫm cùng Lý Vinh Trường, Hòa Phi không cần phải biết!

Lý Phù Dung đứng vụt dậy, nói:

– Được! Vậy đại ca của ta đã gặp nạn như thế nào? Ai là kẻ ra tay với Lý gia?

Lý Phù Dung trừng trừng nhìn Lạc Quân Đế, dù vẻ mặt có tiêu tụy như thế nào cũng không che lấp được ánh mắt phập phồng lửa hận kia.

Lý Phù Dung từ trước đến giờ, trải qua mấy kiếp tái sinh cũng một bộ dạng lãnh đạm, điềm tĩnh đã khiến người khác nghĩ rằng nàng sẽ luôn luôn như vậy, dù đối mặt với chuyện gì cũng không dao động, luôn an nhiên. Nhưng không, nàng luôn bình tĩnh đó là bởi vì chưa chạm đến ranh giới chịu đựng cuối cùng của nàng mà thôi!

Một kiếp nhịn nhục, nàng nhẫn!

Một kiếp chịu đựng, tình thân hồi hột, vì biết rõ tiền căn hậu quả nên nàng có thể nhẫn!

Một kiếp thay đổi, xóa bỏ hết mọi khúc mắc hiểu lầm, luôn cố gắng để ngày mai có thể tốt hơn... Thế nhưng, kết quả thế nào? Lại khiến cả gia tộc chết thảm! Nàng không thể nào nhẫn được nữa rồi!

Lạc Quân Đế im lặng trước câu hỏi của Lý Phù Dung, không muốn trả lời.

Lý Phù Dung như kẻ điên không sợ chết, bước từng bước tới gần Lạc Quân Đế chất vấn:

– Không phải ngài nói sẽ bảo hộ Lý gia sao? Không phải ngài nói sẽ bảo vệ bọn họ sao? Tại sao mọi người lại chết? Tại sao???

Lý Phù Dung siết tay áo của Lạc Quân Đế, gào lên:

– Rốt cuộc là ai đã tàn sát Lý gia? Là ai???

Lý Phù Dung đã suy nghĩ rất nhiều, xem ai là kẻ khả nghi nhất. Kiếp này, nàng trở thành sủng phi của Lạc Quân Đế, đã trở thành cái gai trong mắt của nhiều người. Không chỉ phi tàn trong hậu cung, mà cả một số thế lực đối nghịch trong triều cũng rục rịch muốn hành động.

Suy đi xét lại, nàng cảm thấy những đối tượng như Nhân Phi, Hoa Phi dù ngoài mặt có hùng hổ muốn ăn tươi nuốt sống nhưng thật chất không thể nào có khả năng lớn như vậy. Không chỉ Lý gia có lực lượng của riêng mình mà chính Lạc Quân Đế vì lời hứa với Lý Phù Dung, cũng ngấm ngấm cho không ít người bảo vệ Lý gia. Vậy mà chỉ trong một đêm chớp nhoáng, toàn bộ đều bị tiêu diệt, không một người sống sót!

Sau cùng, Lý Phù Dung nghi ngờ Hồ gia, nếu nói kẻ địch có đủ sức mạnh ngang nhiên chống đối với Lạc Quân Đế hiện giờ, lại còn có thù địch với Lý gia thì Hồ gia chính là kẻ đáng nghi nhất.

– Là Hồ gia phải không?

Lý Phù Dung mở to hai mắt đầy tơ máu trừng trừng Lạc Quân Đế và hỏi.

Lạc Quân Đế vẫn im lặng, Lý Phù Dung gấp gấp nói:

– Bởi vì Hồ gia thấy ta trở thành sủng phi, lại còn mang long chủng, bọn họ sợ ta sẽ cướp địa vị của Hồ Hoàng hậu nên mới ra tay với Lý gia phải không...

Đó là lý do duy nhất mà Lý Phù Dung nghĩ ra và cũng là lý do duy nhất Lý Phù Dung có thể chấp nhận được.

Nào ngờ, sau hồi lâu không nói, Lạc Quân Đế lại mở miệng nói rằng:

– Không! Không phải Hồ gia làm...

Không phải Hồ gia?

Nếu không phải Hồ gia thì còn có thể là ai nữa, Lý gia làm gì có kẻ thù đến mức phải giết hết cả nhà như vậy.

Câu tiếp theo của Lạc Quân Đế gần như làm Lý Phù Dung chết điếng.

– Là Hoàng hậu làm!

...

Hoàng hậu?

Hồ Hoàng hậu?

Hồ Hoàng hậu lại ra tay giết hết cả nhà họ Lý?

Lý Phù Dung chau đáo muốn ngã. Nàng không bao giờ nghĩ rằng việc này lại có liên quan đến Hồ Hoàng hậu.

Một lần thấy Hồ Hoàng hậu không rõ nguyên nhân mà tử vong, lại một lần thấy nàng vì gia tộc mà bị bỏ rơi, chịu liên lụy phải uống rượu độc. Tình cảnh của nữ nhân cao ngạo đó, dù chết cũng không sòn, lúc nào cũng ngẩng cao đầu đối diện tất cả kia đã đánh động tâm trí Lý Phù Dung, khiến Lý Phù Dung nảy ý cảm phục, sinh lòng thương xót.

Dù có nghi ngờ ai, Lý Phù Dung cũng không nghĩ tới kẻ chủ mưu kia lại là Hồ Hoàng hậu!

Tại sao có thể như vậy?

Lạc Quân Đế tiếp tục nói:

– Tất cả các chứng cứ đều dẫn đến chỗ Hoàng hậu!

Thật đúng với phong cách của Hồ Hoàng hậu, không làm thì thôi, đã làm thì không sợ ai sẽ phát hiện hành động của mình.

Lý Phù Dung ngã ngồi xuống đất, cơ thể run lên không ngừng. Lạc Quân Đế neho neho mắt nhìn nàng một lúc rồi bỏ đi.

Vừa ra khỏi cửa, Lạc Quân Đế liền trông thấy Tô Tuyết đang sốt ruột chờ đợi bên ngoài. Hắn mở miệng nói:

– A Tuyết, chuyện của Ngọc...

Nhưng Tô Tuyết không có tâm tình để nghe Lạc Quân Đế nói, liền vội vã chạy vào, thấy Lý Phù Dung ngồi bẹp trên đất thì hốt hoảng thốt lên:

– Dung tỷ...

Cơ thể Lý Phù Dung không kiềm được mà lên con co giật khiến trên dưới Chiêu Dương Cung lại một phen nháo nhào.

...

Lý Phù Dung lần nữa lại như cái xác không hồn, tình trạng Lý Phù Dung càng lúc càng nặng khiến Tô Tuyết vô cùng lo lắng, đến mức muốn trút giận lên người Lạc Quân Đế.

– Chẳng đã nói gì với Dung tỷ?

Lạc Quân Đế giải thích:

– Ta chỉ cho nàng ta đáp án nàng ta muốn biết mà thôi.

Tô Tuyết gắng hỏi:

– Rốt cuộc hai người đã nói gì?

Lạc Quân Đế trầm ngâm một lúc rồi nói thật, dù sao cũng không thể che giấu Tô Tuyết mãi được.

– Lý Phù Dung hỏi ta kẻ chủ mưu đã giết cả nhà họ Lý là ai.

Tô Tuyết cũng rất muốn biết kẻ đứng sau là ai, liền nói:

– Chẳng đã biết? Chẳng biết kẻ chủ mưu? Là ai? Rốt cuộc là ai?

Lạc Quân Đế lại một lần nặng nề nói:

– Là Hồ Nhữ Yên!

Hoàng hậu?

Tô Tuyết choáng váng, không thể tin được vào tai mình. Vì cùng là nữ nhân của Lạc Quân Đế nên từ trước tới giờ Tô Tuyết luôn kiêng kỵ Hồ Hoàng hậu, không giáp mặt với nàng ấy. Nhưng Tô Tuyết qua tác phong của Hồ Hoàng hậu cũng phần nào biết được tính cách của nàng ta. Đó là một người quang minh lỗi lạc trong suy nghĩ của Tô Tuyết!

Vậy tại sao...

– Tại sao... tại sao Hoàng hậu lại diệt cả nhà Lý gia?

Lạc Quân Đế khi biết được kết quả cũng ngạc nhiên không kém, chỉ nói:

– Chỉ có nàng ta mới biết được!

Trong lúc Tô Tuyết không có mặt, cung nữ chăm sóc Lý Phù Dung xao nhãng rời bỏ vị trí của mình, suốt ngày canh chừng một hình nhân thật sự chán đến phát chết. Trong mấy phút ngắn ngủi không để mắt đó, Lý Phù Dung đã biến mất khỏi Chiêu Dương Cung.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Hôm nay, Hồ Hoàng hậu lại đến ngự hoa viên thưởng hoa, Nhân Phi cũng lẽo đẽo theo sau. Hồ Hoàng hậu thường ngày thích yên tĩnh ít nói chuyện, mấy ngày gần đây lại càng im lặng đến đáng sợ.

Trong lúc đoàn người đang quay quần như thế, đột ngột, một bóng trắng thất tha thất thểu tiến lại gần.

Lý Phù Dung mặc váy trắng dài, đầu cũng không búi lại, tóc cứ bay lung tung sau lưng, cộng với vẻ mặt trắng nhợt như xác chết kia chẳng khác gì hồn ma hiện về đòi mạng, khiến ai nhìn thấy cũng khiếp sợ.

– Hòa... là Hòa Phi.

– Hòa Phi.

Lý Phù Dung không để ý đến ánh mắt của mọi người, cứ từng bước tiến tới trước mặt Hồ Hoàng hậu.

Hồ Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn Lý Phù Dung.

Đây là lần đầu tiên hai người thẳng thẳng đối diện nhau như vậy.

Cả hai cứ chăm chăm nhìn nhau không ai nói một lời, tình cảnh vô cùng quỷ dị.

Nhân Phi cũng thấp thòm không ngừng, mấy ngày nay, nàng luôn hoảng sợ trong lòng khi thấy Lạc Quân Đế xuất toàn lực truy tìm kẻ sát hại Lý gia. Vì truy tìm nguyên do, bọn họ còn liên kết vụ án Lý gia và trận hỏa hoạn tại Thanh Tư Cung vào một chỗ, nghi ngờ kẻ phóng hỏa cũng chính là kẻ chủ mưu sát hại Lý gia.

Khi biết chuyện đó, Nhân Phi từ hà hê khi thấy người gặp nạn trở thành sợ hãi. Bởi vì, nàng ta chính là kẻ đã sai người phóng hỏa Thanh Tư Cung!

Nhờ như người của Lạc Quân Đế phát hiện ra người phóng hỏa là nàng vậy chẳng phải nàng cũng mang luôn cả tội giết cả nhà Lý gia sao. Nàng không có làm chuyện đó!

Lý Phù Dung bỗng nhiên cất tiếng hỏi:

– Kẻ ra tay sát hại trên dưới Lý gia là người?

Tim Nhân Phi muốn ngừng đập, rất muốn trả lời không phải nhưng không thể thốt nên lời nào. Đúng lúc đó, lại có giọng của Hồ Hoàng hậu vang lên:

– Phải! Là ta đã ra lệnh!

Nhân Phi nhất thời không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến lúc hiểu ra thì phần khích không ngừng.

Là Hồ Hoàng hậu! Là Hồ Hoàng hậu đã giết cả nhà Lý gia!

Chính miệng Hồ Hoàng hậu đã nói ra như vậy thì sẽ không còn ai nghi ngờ đến nàng nữa. Nhân Phi càng hân hoan trong lòng, nụ cười càng mở lớn hơn.

Lý Phù Dung cúi gằm mặt không nói lại đột ngột như thú dữ xông tới chỗ Hồ Hoàng hậu. Cung nữ bên người Hồ Hoàng hậu liền lao tới ngăn cản Lý Phù Dung lại.

– Hồ Nhữ Yên... tại sao? Tại sao lại giết cả nhà của taaa...

– Hồ Nhữ Yên...

Nhân Phi thấy Lý Phù Dung như kẻ điên loạn, người người chán ghét thì mở cờ trong bụng, lại được giải thoát khỏi lo sợ những ngày qua, Nhân Phi càng thêm lớn mật bước tới gần chỗ của Lý Phù Dung rồi ra tay đẩy Lý Phù Dung một cái. Lý Phù Dung đứng không vững liền té oạch xuống đất.

Nhân Phi vẫn không buông tha, tới trước mặt Lý Phù Dung tiếp tục nói những lời mỉa mai:

– Hòa Phi, ngươi muốn hành thích Hoàng hậu nương nương sao? Ngươi quả nhiên to gan tày trời...

Lý Phù Dung ngẩng đầu lên nhìn Nhân Phi, đến giờ vẫn không hiểu được vì sao Nhân Phi lại có ý đối đầu với nàng như vậy, không hiểu vì sao trong mắt đầy phẫn hận đối với nàng.

Nhân Phi lớn tiếng nói mấy lời đại nghĩa chửi mắng Lý Phù Dung. Khi tới sát tai Lý Phù Dung, Nhân Phi thấp giọng nói:

– Ngươi rốt cuộc cũng có ngày này! Ta nhất định, nhất định sẽ không để ngươi đạt được ý nguyện của mình!

– Bộ dạng của ngươi lúc này làm sao còn được Hoàng thượng yêu thích, không còn người chống lưng, ta xem kiếp này ngươi muốn thượng vị như thế nào...

– Lý Phù Dung, lần này đến cả Thanh Tư Cung để ngươi trốn tránh cũng không còn nữa rồi...

Con ngươi Lý Phù Dung co rút, chăm chăm nhìn Nhân Phi không thể tin được, thời khắc đó nàng đã vỡ lẽ rất nhiều chuyện.

Hóa ra, Nhân Phi cũng là kẻ trùng sinh!

Kiếp trước, sau khi đóng cửa Thanh Tư Cung, Lý Phù Dung đã không còn quan tâm mấy thế sự bên ngoài nữa nên sống chết của Nhân Phi, nàng không biết tới.

Dẫu vậy, nàng vẫn biết được một vài tin đồn trong hậu cung. Việc mọi người nghĩ Lạc Quân Đế đối xử đặc biệt với nàng, nàng biết! Việc mọi người truyền tai người trong lòng Lạc Quân Đế là nàng, nàng biết, hẳn cũng biết! Nhưng hẳn không buồn giải thích, nàng lại càng không thể nói! Phải trở mặt nhìn tất cả cứ hiểu lầm mà không thể giải thích, mà không thể làm gì.

Cũng chẳng trách Nhân Phi lại kỳ lạ như thế!

Lý Phù Dung quắc mắt nhìn Hồ Hoàng hậu, chẳng lẽ vì tin tưởng lời của Nhân Phi mà sát hại cả nhà nàng sao?

Vì một lý do hoang đường như thế?

Lý Phù Dung bật cười, cười điên dại.

Tất cả những người ở đó ngậy người nhìn Hòa Phi như điên như dại, Hòa Phi đã điên rồi sao?

Lý Phù Dung cười đến mức nghẹt cả thở, cơ thể run lên bần bật rồi ọc một tiếng, máu tươi từ miệng Lý Phù Dung trào ra, văng cả lên người Nhân Phi. Lý Phù Dung không để ý tới, ngược mặt lên, tràn ngập căm thù, phẫn nộ cũng có trên người, quát lớn:

– Hồ Nhữ Yên, ngươi vì một nam nhân không yêu thương ngươi mà che mù cặp mắt của mình rồi!!!

Hồ Hoàng hậu hít đôi mắt.

Nhân Phi vì bị máu của Lý Phù Dung bắn vào người dơ bẩn không chịu nổi cũng nổi cơn thịnh nộ rồi. Nhân Phi điên tiết quát lớn rồi vung tay muốn đánh Lý Phù Dung.

– Lý Phù Dung, ngươi dám...

Lý Phù Dung không màng để ý đến hành động của Nhân Phi, luôn trừng mắt nhìn Hồ Hoàng hậu như cũ.

Khi cánh tay của Nhân Phi sắp rơi xuống thì đột ngột có hai tiếng quát đồng thời vang lên:

– Ngừng tay!!!

Chủ nhân của tiếng nói đó một là Hồ Hoàng hậu, một là của Tô Tuyết đang từ xa chạy tới. Nhân Phi giật mình ngưng lại, cái tát ngừng ở giữa không trung.

Tô Tuyết cùng đoàn người lập tức ập tới, Tô Tuyết thì xem Lý Phù Dung còn bọn nô tài liền bao quanh Tô Tuyết và Lý Phù Dung lại, ngăn cách người khác không thể lại gần.

Lý Phù Dung lần nữa ới ra máu tươi khiến Tô Tuyết hốt hoảng cho người đi gọi thái y, người thì dìu Lý Phù Dung trở về. Trước khi đi, Tô Tuyết còn liếc mắt nhìn Nhân Phi một cái, thấp giọng gắt:

– Ngươi giỏi lắm, Nhân Phi!

Nói rồi, liền bỏ đi mất, không để ý đến Hồ Hoàng hậu chỉ một lần. Đây là lần thứ hai Nhân Phi bị khỉ thế trên người Tô Tuyết làm sững sờ quên cả phản ứng, đến lúc hoàn hồn thì người cũng đã đi xa rồi. Nhân Phi bức tức vì bị một tần phi nhỏ nhả dám lên mặt xem thường, liền tìm Hồ Hoàng hậu kể tội:

– Hoàng hậu nương nương, ngài xem. . .

Lúc này, Nhân Phi mới giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt lúc xanh lúc đỏ của Hồ Hoàng hậu, khiến ả ta ứ ớ không dám nói tiếp.

Một lúc sau, Hồ Hoàng hậu mới hít sâu một hơi, ổn định lại bản thân rồi nói với Nhân Phi:

– Không ngờ người ngu xuẩn hơn ta nghĩ rất nhiều!

Bỏ lại câu đó, Hồ hoàng hậu đã xoay người đi mất, Nhân Phi sững sờ đứng ngẩn người.

Trên đường đi, Thúy Nhi thấp giọng gọi:

– Nương nương. . .

Hồ Hoàng hậu gợn tay bảo nàng im lặng, cái gì cũng đừng nói.

Huệ tần Tô Tuyết!

Nàng ta mới là người mang thai, có lẽ Lý Phù Dung chỉ là bức bình phong che giấu cho nàng ta đi!

Nhân Phi đáng thương, trước nay chưa từng đặt Tô Tuyết vào mắt, cũng xem thường chẳng buồn thắc mắc vì sao Tô Tuyết luôn ăn mặc rộng thùng thình thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Bởi vì mấy lần chứng kiến cuộc đời của Hồ Hoàng hậu, cảm thông với cảnh ngộ của nàng nên Lý Phù Dung đã bỏ qua phòng bị với nàng ta, đó rốt cuộc là lòng quảng đại bao dung hay là sự ngu ngốc của mình, Lý Phù Dung đã không còn hiểu nổi nữa.

Sau lần náo loạn lần trước ở ngự hoa viên, Tô Tuyết càng theo sát không rời Lý Phù Dung nửa bước. Lý Phù Dung lại như tỉnh táo, như buông xuôi, không có chút dấu hiệu sẽ gây chuyện nữa.

Hôm nay, Lý Phù Dung vẫn trầm lặng ngồi một góc như thường lệ làm mọi người dần an tâm, không lúc nào cũng đề cao cảnh giác nữa.

Lại không ai biết Lý Phù Dung đang giấu giếm một cây trâm nhọn, siết chặt trong tay.

“Giết. . . trả thù. . . phải trả thù cho những sinh mạng oan uổng kia. . .”

“Giết. . . phải trả thù. . .”

“... giết Hồ Nhữ Yên...”

Một giọng nói the thé liên tục kêu gào trong tâm trí Lý Phù Dung, thôi thúc lòng căm phẫn của nàng.

Giọng nói kia đã xuất hiện từ mấy ngày trước, không ngừng kêu gào chét chóc bên tai Lý Phù Dung, khiến nàng sục sôi ý nghĩ trả thù! Lúc này, nàng chỉ còn lại một thân một mình trên cõi đời này, dù có trả thù thất bại, nàng cũng không còn sợ phải liên lụy tới ai nữa.

“... giết...”

“... phải trả... thù...”

Trong lúc mọi người không để ý, Lý Phù Dung từ từ lảng đi, định theo cửa sau lên ra khỏi Chiêu Dương Cung.

Mấy hôm nay, Lý Phù Dung đã quan sát kỹ lưỡng thời gian thay ca trong Chiêu Dương Cung, chỉ trong khoảng khắc này nàng mới có thể âm thầm trốn đi mà không ai hay biết.

Khi Lý Phù Dung đến cửa sau thì quả nhiên cung nhân đang chuẩn bị thay người, chờ đợi một lúc, khi tên kia rời bỏ vị trí thì Lý Phù Dung liền chạy vụt ra. Cánh cửa đóng ở trước mặt Lý Phù Dung càng lúc càng gần, nhưng khi Lý Phù Dung vươn tay định mở thì một tiếng nói đã vang lên sau lưng:

– Hòa Phi, ngài định đi đâu vậy?

Lý Phù Dung đứng lại, lúc lâu mới quay đầu nhìn người vừa lên tiếng kia, đó là một cung nữ cấp thấp trong Chiêu Dương Cung, nhưng có lẽ thân phận nàng ta không chỉ có như vậy.

– Hòa Phi nương nương, ngài nhầm đường!

Lý Phù Dung nhíu mắt nhìn tiểu cung nữ, âm trầm nói:

– Nếu ta vẫn muốn đi tiếp thì sao?

Tiểu cung nữ liền nói:

– Rất tiếc, Hòa Phi không thể rời khỏi Chiêu Dương Cung được!

Lý Phù Dung lại hỏi:

– Là mệnh lệnh của ai? Tô Tuyết? Hay của Lạc Quân Đế?

Tiểu cung nữ chau mày, thận trọng lên tiếng:

– Hòa Phi, xin hãy chú ý lời nói! Tên của Thánh hoàng mà ngài dám cả gan gọi sao?

Lý Phù Dung phì cười, nàng ngay cả mạng còn không sợ mất thì còn e sợ cái gì nữa.

– Hắn muốn giam lỏng ta sao? Vì cái gì chứ? Sợ ta tìm Hồ Nhữ Yên báo thù?

Tiểu cung nữ im lìm lúc lâu mới e dè nói:

– Xin ngài hãy về đi! Chuyện của Hoàng hậu, thâm án của Lý gia, Thánh thượng sẽ đòi lại công đạo cho ngài!

Nói đến cùng, hẳn quả nhiên sợ nàng tìm Hồ Nhữ Yên gây phiền phức! Lý Phù Dung siết chặt cây trầm trong tay.

Ngai Lý Phù Dung vẫn không bỏ qua ý định, tiểu cung nữ tiếp tục khuyên:

– Cánh cửa này ngài không qua được đâu, hãy kiên nhẫn chờ đợi kết quả đi!

– Hòa Phi, dù ngài có thoát được thì ngài có thể lại gần Hoàng hậu sao, đừng làm chuyện vô ích...

Lý Phù Dung bật cười man dại. Đúng vậy! Nàng chỉ đang làm chuyện vô ích mà thôi, nhưng nếu như cả trả thù nàng cũng không làm, cũng không dám nghĩ tới thì nàng còn lý do gì để tồn tại trên đời này nữa. Chia thẳng cây trầm nhọn về phía tiểu cung nữ:

– Ha ha ha, nếu ta vẫn nhất quyết muốn đi thì sao?

Tiểu cung nữ thấy khuyên mãi không được đã không còn kiên nhẫn, nhẹ giọng bảo:

– Vậy thì... xin đắc tội!

Dù đã chuẩn bị từ trước nhưng Lý Phù Dung vẫn bất lực không nhìn ra được thân thủ của tiểu cung nữ, chưa kịp nhận ra thì đã bị tiểu cung nữ kia không hề.

– Ngươi buông ra!

– Muốn nó tì nghe lời thì Hòa Phi cũng phải hợp tác chứ...

Trong lúc cả hai đang giằng co thì đã có tiếng Tô Tuyết từ xa vang lại:

– Ở phía này các ngươi đã tìm kiếm chưa?

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, tiểu cung nữ không thể làm gì khác hơn ngoại trừ điểm huyết đạo của Lý Phù Dung, khiến nàng vô lực không thể lên tiếng được. Vừa đoạt lấy trầm nhọn trên tay Lý Phù Dung thì Tô Tuyết cũng vừa dẫn người đến.

– Dung tỷ!

Tô Tuyết chạy ủa tới chỗ Lý Phù Dung xem xét một vòng, xác định Lý Phù Dung vẫn bình an mới thở ra nhẹ nhõm. Lý Phù Dung đáng tiếc đã bị điểm huyết đạo nên không thể nói được câu nào. Tô Tuyết lúc sau mới nhìn tiểu cung nữ bên cạnh hỏi:

– Tại sao Hòa Phi lại ở đây?

Tiểu cung nữ cúi đầu thưa:

– Tàu nương nương, có lẽ Hòa Phi đi dạo bị lạc đường, nô tì đang định đưa Hòa Phi trở về.

Nhìn tiểu cung nữ một lúc, Tô Tuyết mới nói:

– Làm tốt lắm!

Tô Tuyết lại nói với Lý Phù Dung:

– Đề ta đưa tỷ về nghỉ ngơi nhé! Lần sau tỷ có muốn đi dạo thì nói với A Tuyết một tiếng...

Lý Phù Dung nghiêng răng nghiêng lợi bị Tô Tuyết lôi kéo trở về, trong lòng căm phẫn không thôi.

...

Phượng Hoàng Cung

Lạc Quân Đế chủ động đến tìm Hồ Hoàng hậu. Đối mặt với hần là bóng lưng ngồi thẳng tắp của Hồ Hoàng hậu, dù biết hần đã tới, nàng vẫn không đến thỉnh an hần.

Đã bao lâu hần không ở đơn độc cùng nàng rồi? Một năm, hai năm hay mấy kiếp người?

Nàng là thê tử của hần nhưng cũng là nữ nhi của phản thần, khiến hần không thể không đề phòng nàng, né tránh nàng...

Hồ Hoàng hậu mở mắt nhìn lên mặt trăng sáng rực trên bầu trời tối đen, mở miệng hỏi:

– Hoàng thượng đã tới rồi, thiếp chờ ngài đã lâu!

Lâu, thật lâu rồi... đến mức nàng chẳng còn nhớ nổi.

Hồ Hoàng hậu chậm chậm quay đầu nhìn Lạc Quân Đế, nam nhân nàng đã yêu hết con tim.

– Ngài có thể cho thiếp gọi ngài là Lạc Quân như trước kia lần cuối cùng không?

Lạc Quân Đế không trả lời, Hồ Hoàng hậu biết hần xem như đồng ý. Hồ Hoàng hậu liên tục lẩm bẩm cái tên đó trong miệng, như trút xuống nhớ mong bao năm dài.

– Lạc Quân... Lạc Quân... Quân...

Qua mỗi lần Hồ Hoàng hậu gọi, mắt Lạc Quân Đế càng nheo lại thêm một chút.

– Quân, chẳng lẽ chàng không thể dung được Hồ gia sao?

Đột ngột, Hồ Hoàng hậu lại hỏi như vậy.

Nhìn ánh mắt trông chờ đáp án của Hồ Hoàng hậu, Lạc Quân Đế càng khó chịu. Bản thân hần đối với nàng cũng rất mâu thuẫn, trải qua ba kiếp nhân sinh, ba lần làm lại từ đầu, hần vẫn không xác định rõ ràng cảm xúc của hần đối với nàng. Có lẽ đó là thương tiếc, đáng thương cho một nữ nhân tài ba, như một con phượng hoàng bị bể gãy đôi cánh, trở thành vật trang trí trong hậu cung.

Hần không phải không thể tin nàng, mà không muốn cũng không chịu tin nàng.

– Hồ gia... tự không an phận!

Rốt cuộc, hần cũng chịu mở miệng nói chuyện với nàng rồi.

Hồ Hoàng hậu nghe vậy thì không khỏi lạc lõng. Đúng như Lạc Quân Đế nói, tự Hồ gia không chịu an phận, không muốn làm thần tử mà ngấp nghé ngôi vị kia, dù có chết cũng là đúng tội.

Nhưng nàng lại là nữ nhi của Hồ gia, dù Hồ gia có vứt bỏ nàng, nàng cũng không muốn bỏ mặc Hồ gia...

– Chàng luôn đề phòng Hồ gia, luôn chờ Hồ gia phạm sai lầm để bắt gôn...

Đúng là vậy! Nhưng đáng tiếc, Hồ thái sư lại là một cáo già quá nham hiểm, hết lần này đến lần khác đều làm việc vô cùng cẩn mật, chẳng để lại chút manh mối.

– Ta đã cho chàng một lý do chính đáng!

Lạc Quân Đế sững sờ ngẩng mặt lên nhìn Hồ Hoàng hậu, nàng vẫn điềm nhiên như cũ, như thể lời vừa rồi không phải nàng nói ra.

– Cả nhà Lý gia là do ta hạ lệnh sát hại! Chẳng muốn xử trí ta thế nào cũng được, chỉ mong chàng tha chết cho Hồ gia mà thôi. Chẳng muốn xử Hồ gia bị biếm chức, tịch thu gia sản... tùy chàng, miễn chỉ cần giữ lại mạng sống cho người Hồ gia mà thôi. Đó là yêu cầu duy nhất của ta, chàng có thể chấp nhận hay không?

Lạc Quân Đế cau mày, chính hắn cũng không ngờ Hồ Hoàng hậu lại quyết liệt như vậy. Giết cả một nhà Lý gia để đòi lại mạng của một nhà Hồ gia?

Lúc này, dù hắn có thể dựa vào lý do để xử lý Hồ gia, nhưng còn phản binh Hồ gia nuôi thì sao? Một ngày hắn chưa bắt được đoàn tỵ binh kia, Hồ gia vẫn là mối họa ẩn tàng.

Hồ thái sư không những là cáo già mà lại còn là một con cáo già rất cẩn thận. Chỉ có một chút hơi gió, lão sẽ lập tức đề phòng. Ngay cả chỗ nuôi tỵ binh, không những chia nhỏ mà lão còn nhiều lần thay đổi địa điểm, lão thả cất mắt một miếng thịt cũng không chịu mạo hiểm một chút.

Chính vì vậy, Lạc Quân Đế cho tới giờ vẫn không thể tìm được vị trí chính xác chỗ Hồ thái sư nuôi binh.

Như biết được trần trố của Lạc Quân Đế, Hồ Hoàng hậu lại nói:

– Thiếp sẽ dâng cho ngài vị trí những chỗ phụ thân thiếp nuôi tỵ binh!

Lạc Quân Đế sững sờ, không thể tin được.

Hồ Hoàng hậu thế mà có thể điều tra ra chỗ Hồ thái sư nuôi tỵ binh sao?

Hồ Hoàng hậu như giải đáp thắc mắc của Lạc Quân Đế:

– Dù phụ thân giấu giếm nhưng thiếp dù sao cũng là nữ nhi của Hồ gia, có vài chuyện, thiếp có cách của mình và tiếp cận cũng dễ dàng hơn ngài...

Lạc Quân Đế rút cuộc đề sự hoài nghi trong mắt xuống.

– Được! Nếu nàng có thể chỉ điểm... trẫm sẽ tha cho Hồ gia một mạng!

Hồ Hoàng hậu nghe thế liền hành lễ với Lạc Quân Đế. Sau đó, Hồ Hoàng hậu lấy tài liệu bí mật ra đưa cho Lạc Quân Đế.

– Đây có thể không phải toàn bộ nhưng chỉ ít cũng bảy, tám phần...

Lạc Quân Đế cầm lấy tám thiếp có ghi vị trí, số lượng binh lực của Hồ gia trong tay mà không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Cứ tưởng đã kết thúc tại đây rồi thì bỗng nhiên Hồ Hoàng hậu lại cất tiếng nói:

– Người trong lòng Hoàng thượng, người Hoàng thượng dốc tâm bảo vệ là Huệ tần đúng không?

Lạc Quân Đế liền trừng mắt nhìn Hồ Hoàng hậu đầy nguy hiểm, âm trầm hỏi:

– Nàng lại muốn gì?

Hồ Hoàng hậu băng quơ nói:

– Không có gì! Chỉ là một chút tò mò còn lại trong lòng thiếp mà thôi, còn bây giờ đã hết rồi.

Nàng đã biết được đáp án!

– Thiếp mệt, chờ đợi ngài đến mệt mỏi cả linh hồn rồi. Lý Phù Dung nói đúng, thiếp đã từng vì ngài mà che cả hai mắt của mình lại, như một kẻ điên đại hướng về ngài. Lúc trước, có thể khi biết điều này, thiếp sẽ điên cuồng mà trả thù nàng ta, không màng đến kết quả. Nhưng hiện tại, không cần nữa! Thiếp sẽ không bao giờ vì ngài mà làm tổn thương mình nữa! Thiếp từ bỏ! Từ bỏ thôi...

Từ đôi mắt như nhìn thẳng Lạc Quân Đế, như móng lung của Hồ Hoàng hậu, một giọt nước mắt rơi xuống.

- Nếu có kiếp sau, thiếp mong ước sẽ không bao giờ gặp lại ngài! Sẽ không bao giờ yêu lại ngài...

“Nếu không thể tìm được người một lòng chỉ có mình, thà cả cuộc đời không thành thân!”

Câu cuối cùng đó, là Hồ Hoàng hậu tự thầm nhủ với bản thân mình.

Lạc Quân Đế không đáp, cũng không phản bác.

Thấy hắn không còn muốn ở đây lâu thêm nữa, Hồ Hoàng hậu chỉ đơn giản nói:

- Hoàng thượng, Nhân Phi không thể giữ lại.

Lạc Quân Đế ngay cả lý do, hỏi cũng không cần hỏi đã gặt đầu đồng ý. Để hậu cả ba kiếp lần đầu tiên đồng thuận như vậy.

Nhân Phi đáng thương, chưa kịp cao hứng vì thảm cảnh của Lý Phù Dung, còn kẻ chủ mưu lại Hồ Hoàng hậu, cứ nghĩ lần này có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Hồ Hoàng hậu, còn bản thân trở nên vô tội thì chỉ với một câu nói của Hồ Hoàng hậu đã tiến nòng lên đường.

Lạc Quân Đế đi rồi.

Thụy Nhi từ bên ngoài bước vào quỳ bên cạnh Hồ Hoàng hậu, nước mắt giàn giụa:

- Nương nương, tại sao... tại sao ngài phải làm như vậy...

Tại sao lại phản bội Hồ gia? Tại sao phải buộc mình vào tuyệt cảnh như vậy?

- Chẳng lẽ ngài thật sự vì lời tiên đoán của Nhân Phi sao?

Hồ Hoàng hậu thất thần, lạc lõng nói:

- Người không hiểu... người không hiểu... Dù Hồ gia có được ngàn binh, vạn binh thì sao, có thể đối đầu với hàng vạn binh lực của Thánh thượng không? Không thể! Không thể nào!

Huống hồ, Lạc Quân Đế từ đầu đã nghi ngờ Hồ gia, làm sao để cho Hồ gia có cơ hội. Hắn chỉ chờ Hồ gia chui đầu vào rọ thôi.

- Ta, không có lỗi với Hồ gia! Không có lỗi với Hồ gia!

- Nương nương...

Nàng đã hoàn thành trách nhiệm với Hồ gia, dù thời gian lặp lại, nàng cũng sẽ làm như vậy. Kiếp này, nếu có tội lỗi, nàng chỉ duy nhất có lỗi với Lý Phù Dung mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

– Tỷ nhất định phải sống tốt! Phải nhanh chóng khỏe mạnh lên, như vậy mới có sức lực để trả thù cho Lý gia...

Tô Tuyết vừa dứt cháo vừa nói những lời động viên Lý Phù Dung, nhưng Lý Phù Dung vẫn không có phản ứng.

Tô Tuyết buông chén để cho cung nữ thay nàng bón cho Lý Phù Dung, còn mình thì đi ra ngoài, đi gặp Lạc Quân Đế.

– Chẳng định xử trí việc này thế nào?

Giọng Tô Tuyết rất lạnh, chăm chăm nhìn Lạc Quân Đế.

Lạc Quân Đế nín thở một lúc rồi nói:

– Kết quả tra án đã có! Hồ Nhữ Yên vì ghen tuông nên mới ra tay với Hòa Phi và người nhà của Hòa Phi, tội ác khó tha...

– Vậy chàng rốt cuộc xử thế nào?

Bị Tô Tuyết bức ép, Lạc Quân Đế nói:

– Phế bỏ ngôi vị của Hồ Nhữ Yên, Hồ gia quán giáo không nghiêm bị cắt chức, tịch biên gia sản...

– Còn sau đó?

– ... không có sau đó!

Tô Tuyết rốt cuộc không nhịn được mà bật cười.

– Đây là đáp án mà chàng đã hứa?

Lạc Quân Đế sa sầm mặt nói:

– A Tuyết.

– Rốt cuộc chàng và Hồ Nhữ Yên đã hứa hẹn cái gì?

Lạc Quân Đế cũng nói thật:

– Nàng ta giúp ta tra địa điểm tư binh Hồ gia nuôi giấu, đổi lại một mạng cho Hồ gia!

– Thật hay! Vậy còn mạng của Lý gia thì sao? Ai sẽ trả?

– A Tuyết! Dù sao Hồ Nhữ Yên cũng đã chịu tội rồi, nàng còn sao nữa?

Lạc Quân Đế cúi rồi, còn Tô Tuyết thì chán chường lắc đầu, lại nói:

– Không phải ta muốn sao mà là chàng muốn sao? Chàng hứa sẽ trả lại công bằng cho Lý gia, vậy đây chính là công bằng mà chàng nói sao? Chàng đã quên lời hứa của mình rồi?

Lạc Quân Đế khó khăn nói:

– Nàng ta... dù sao cũng từng là thê tử của ta!

Lời nói của Lạc Quân Đế khiến cho Tô Tuyết có chút không ngờ, có chút lạc lõng. Rốt cuộc, hắn đã thừa nhận.

– Phải! Nàng ta là thê tử của chàng, ta biết! Ta cũng hiểu nguyên do khiến chàng làm vậy! Nhưng, ta không chấp nhận được câu trả lời này! Không thể chấp nhận nói!

– Vậy nàng muốn ta làm sao? Bất cả nhà Hồ gia phải đền mạng mới là công bằng sao?

Tô Tuyết lại lắc đầu.

– Chàng không hiểu! Chàng không hiểu điều ta muốn nói, cũng như chàng chưa từng bao giờ nghĩ tới cảm thụ của ta cũng như của tất cả mọi người. Dù kết quả có thể không thay đổi, nhưng cách hành xử của chàng sai rồi! Quá sai rồi!

– A Tuyết...

Tô Tuyết quay đầu, nói:

– Hiện tại tâm trạng ta không tốt, chàng để yên cho ta suy nghĩ đi.

Mấy hôm nay, Tô Tuyết đã gầy đi một vòng, Lạc Quân Đế nhìn thấy mà đau lòng, phải nói:

– Tốt! Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi! Còn chuyện này, ta sẽ đền bù cho nàng sau.

Nghe thấy Tô Tuyết lại phát giận, nắm tay siết lại, nói:

– Người chàng có lỗi, không phải là ta! Mà là Dung tỷ!

Nói xong, Tô Tuyết bỏ đi.

Nào ngờ, khi Tô Tuyết quay lại đã thấy bộ dáng Lý Phù Dung như đang ngồi chờ trở về. Lý Phù Dung biết Tô Tuyết đi gặp Lạc Quân Đế.

– Hắn nói sao?

Tô Tuyết cắn răng, không thể nói ra miệng. Lý Phù Dung đoán mò:

– Tha tội cho Hồ Nhữ Yên?

Tô Tuyết liền thốt lên:

– Không! Nàng ta bị định tội!

– Vậy hắn xử thế nào?

Tô Tuyết cắn răng nói:

– Biếm hậu! Hồ gia quân giáo không nghiêm, bị cắt chức!

Biếm hậu? Cắt chức?

Đó là kết quả ư?

Nhớ tới trong kiếp trước, Hồ gia mưu phản, bị xử trăm cừu tộc thế mà kiếp này chỉ bị giáng chức nhẹ nhàng, Lý Phù Dung cảm thấy buồn cười.

Nhớ tới Nhân Phi biết trước tương lai, chắc hẳn Nhân Phi đã nói cho Hồ Nhữ Yên biết kết cuộc thế thảm đó đi?

Hồ Nhữ Yên biết rõ kết cuộc của Hồ gia mà vẫn làm ra chuyện tàn sát Lý gia, mục đích là gì?

Không phải đang dùng mạng cả nhà Lý gia đổi lấy mạng cả nhà Hồ gia sao!

Ha ha... đây mới là mục đích thật sự của Hồ Nhữ Yên đi!

– Ha ha ha... Hồ Nhữ Yên, người tính toán tốt lắm...

– Dung tỷ...

– Ha ha ha... Hồ Nhữ Yên ơi là Hồ Nhữ Yên, người thật sự quá độc rồi... ha ha ha...

– Dung tỷ, tỷ bình tĩnh lại đi! Hắn không trừng trị Hồ gia thì ta sẽ làm! Ta sẽ thay tỷ trả thù! Hồ gia giết bao nhiêu mạng của Lý gia thì ta sẽ bắt bao nhiêu người của Hồ gia sống không bằng chết...

– Dung tỷ, tỷ đừng làm ta hoảng sợ...

Lý Phù Dung cứ cười, cười man dại. Rốt cuộc, rốt cuộc nàng sống vì cái gì? Để làm gì nữa?

Ha ha ha...

Trả thù?

Người thân của nàng sẽ sống lại sao?

Sống lại thay đổi tình thân, để mọi người gắn kết với nhau, nhưng cũng vì vậy mà đem lại họa sát thân cho mọi người. Vậy rốt cuộc nàng trùng sinh để làm gì? Còn bắt nàng trùng sinh làm gì? Trơ mắt nhìn mọi thứ rơi vào địa ngục hay sao?

Tại sao nàng lại trùng sinh?

Ọc

Lý Phù Dung lại ối máu, máu đỏ ngập vấy trắng của Lý Phù Dung lại như những hoa mai đỏ rực nở trên nền tuyết, rực rỡ lại tang tóc.

– Dung tỷ...

Lần này, Lý Phù Dung càng ối ra rất nhiều máu, ý chí sinh tồn đã không có, mạng sống mỏng manh như làn khói trời đi...

...

Thời gian hôn mê của Lý Phù Dung càng lúc càng dài, lúc thanh tỉnh đã ít lại càng ít.

– Sao tỷ có thể buông xuôi như vậy chứ? Tỷ đã quên mạng sống của tỷ là do Nhã Nhã cứu về hay sao? Tỷ nhẫn tâm để Nhã Nhã hy sinh vô nghĩa?

– Tỷ không được dễ dàng bỏ cuộc như vậy! Tỷ không muốn trả thù cho Lý gia hay sao, tỷ không thấy được người của Hồ gia còn nhón nhơ bên ngoài...

Tô Tuyết liên tục kêu gào bên cạnh Lý Phù Dung, mong muốn Lý Phù Dung có thể nghe thấy lời nói của mình mà nảy sinh ý sống, nhưng đáng tiếc...

Lý Phù Dung rốt cuộc cũng mở mắt. Tô Tuyết trông thấy liền mừng rơn, liên tục gọi:

– Dung tỷ, Dung tỷ...

Lý Phù Dung không nhìn Tô Tuyết, ánh mắt thật xa xăm. Rất lâu sau mới mở miệng nói:

– Ta đã nghĩ... đã luôn suy nghĩ... vì sao ta lại trùng sinh? Bản thân ta không hề có ý muốn được sống lại, vậy tại sao ta lại còn trùng sinh?

– Dung tỷ...

– Ngay cả ngươi, chắc cũng vậy đi. Nếu thế, nguyên nhân vì sao hết lần này đến lần khác ta và ngươi cứ phải sống lại, nhớ hết tất cả chuyện của kiếp trước?

–...

– Tô Tuyết, ngươi có từng nghĩ, ra như vậy là do Lạc Quân Đế không?

Lạc Quân Đế?

– Hân...

Đột ngột, hai mắt Lý Phù Dung mở quắt ra, tràn ngập tơ máu như một ác quỷ đói mồi sống dậy. Lý Phù Dung ngồi vụt dậy, nắm chặt lấy cánh tay Tô Tuyết, móng tay Lý Phù Dung đâm cả vào da thịt Tô Tuyết. Tô Tuyết không kiềm được nước mắt, không phải vì đau trên tay mà vì lòng nàng rất đau, bị thương thay Lý Phù Dung.

– Lạc Quân Đế có thể không phải là nam nhân tốt nhưng hân là vị Vua tốt, hân đã tạo phúc cho bao sinh mạng trên đời này. Nói trên đời này, ai là kẻ có phúc nhiều nhất, ta không nghĩ ra ai ngoài hân nữa. Nếu như, trong lòng hân tiếc nuối, muốn níu kéo mối tình dang dở với ngươi tình sao? Số mệnh nhất định sẽ vì hân mà thay đổi, nhất định sẽ thay đổi! Bởi vậy, mới kéo ngươi về từ cõi chết! Còn ta, ta chỉ là kẻ bị liên lụy mà thôi!

– Dung tỷ...

– Cho nên Tô Tuyết, ngươi hãy sống đi! Hãy sống với hân hết kiếp này đi! Đừng nghĩ tới chuyện chết nữa! Để cho hân thỏa lòng đi! Đừng để con ác mộng này lặp lại nữa!!!

– Dung tỷ...

Lý Phù Dung càng kích động, siết tay càng mạnh, trên tay Tô Tuyết lúc này đã nhuốm máu.

Lý Phù Dung điên cuồng gào lên:

– Hãy hứa đi, Tô Tuyết!!! Hãy hứa đi!!!

Tô Tuyết nuốt nước mắt, đau đớn nói:

– Đ... được. Ta hứa! Ta hứa với tỷ ta sẽ không tìm cái chết, ta sẽ sống! Sẽ sống...

Nhận được lời hứa của Tô Tuyết, Lý Phù Dung như trút được gánh nặng, sức lực tiêu tán. Cánh tay đang siết Tô Tuyết buông lỏng, Lý Phù Dung lại ngã xuống giường.

– Dung tỷ, Dung tỷ...

Lý Phù Dung như ngọn đèn hết dầu, thều thào:

– Ta... không bao giờ muốn... gặp ngươi nữa. Không bao giờ...

Dù đôi mắt vẫn đang mở to nhưng Lý Phù Dung chẳng còn thấy gì nữa, hơi thở đã tắt hân.

– Dung tỷ...

Tô Tuyết đau đớn gào lớn, Lý Phù Dung đã không còn nghe được nữa.

Tin Lý Phù Dung chết nhanh chóng lan khắp hậu cung. Trong lãnh cung, Hồ Nhữ Yên, phế hậu đang ngồi bên khung cửa nhìn ra ngoài. Khi nghe Thụý Nhi báo tin Lý Phù Dung đã qua đời thì nói:

– Ta đã biết, ngươi lui đi!

Sau khi Thụý Nhi lui ra, Hồ Nhữ Yên mới lấy từ trong người ra một cái lọ nhỏ, rồi trút ra một viên thuốc đen từ trong đó.

– Lý Phù Dung, là ta có lỗi với ngươi. Để ta dùng mạng sống này chuộc lại lỗi đi.

Hồ Nhữ Yên nhìn viên thuốc trên tay hồi lâu, thủ thi:

– Phụ thân, có thể ngài oán hận nữ nhi, nhưng mong ngài từ đây sẽ làm một con người mới... Hãy xem kết cuộc của nữ nhi mà cảnh tỉnh, buông tay thôi...

Nói rồi, Hồ Nhữ Yên nhẹ nhàng để viên thuốc đen vào miệng rồi tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lãnh cung hoang tàn này đến phòng ốc còn tiêu

điều, sân vườn lại càng không có người coi sóc, khắp nơi chỉ toàn là cỏ dại hoang tàn.

Mặc con đau đang dày xéo trong người, Hồ Như Yên vẫn điềm nhiên tự hỏi:

– Không biết cảnh tượng bên ngoài như thế nào nhỉ?

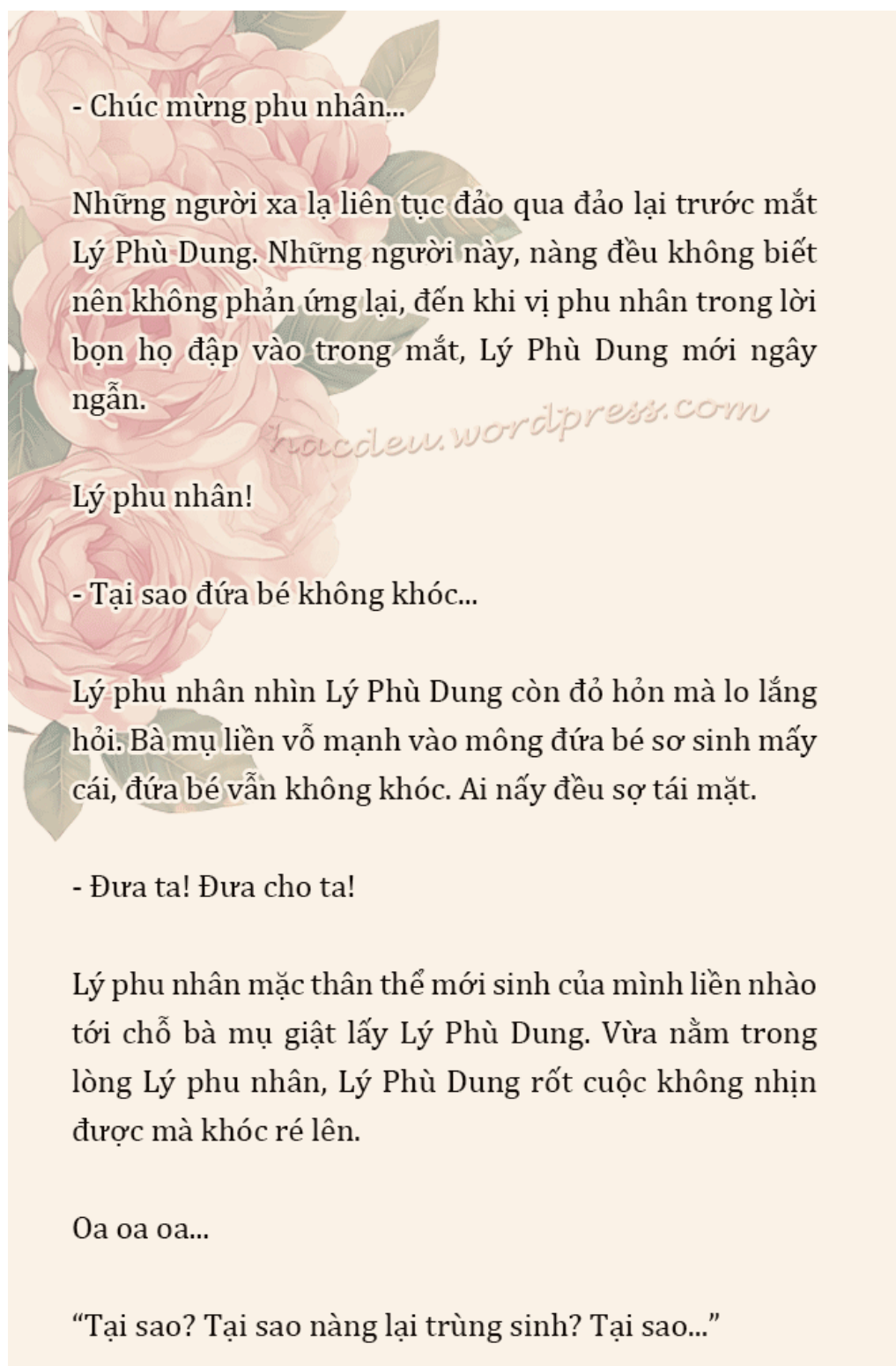
...

Chẳng rõ đã trôi qua bao lâu, Lý Phù Dung cảm thấy mình đang chìm trong bóng tối, xung quanh nàng toàn là bóng đen dày đặc. Như quên mất thời gian, Lý Phù Dung cứ để mặc mình bị bóng tối nhấn chìm. Lúc này, dù có bị bóng tối nuốt chửng nàng cũng sẽ không phản kháng.

Chợt bên tai chợt vắng vắng đến những âm thanh lạ lẫm. Tiếng ồn càng lúc càng lớn, gây phiền nhiễu tới Lý Phù Dung. Ban đầu, nàng còn chịu đựng nhưng dần không thể chịu nổi nữa mà phải hé mắt ra.

Những ánh sáng, hình ảnh mờ ảo hiện ra trước mắt Lý Phù Dung.

– Phu nhân, là tiểu thư, là một vị tiểu thư...

- Chúc mừng phu nhân...

Những người xa lạ liên tục đảo qua đảo lại trước mắt Lý Phù Dung. Những người này, nàng đều không biết nên không phản ứng lại, đến khi vị phu nhân trong lời bọn họ đập vào trong mắt, Lý Phù Dung mới ngậy ngẩn.

Lý phu nhân!

- Tại sao đứa bé không khóc...

Lý phu nhân nhìn Lý Phù Dung còn đỏ hỏn mà lo lắng hỏi. Bà mẹ liền vỗ mạnh vào mông đứa bé sơ sinh mấy cái, đứa bé vẫn không khóc. Ai nấy đều sợ tái mặt.

- Đưa ta! Đưa cho ta!

Lý phu nhân mặc thân thể mới sinh của mình liền nhào tới chỗ bà mẹ giật lấy Lý Phù Dung. Vừa nằm trong lòng Lý phu nhân, Lý Phù Dung rốt cuộc không nhịn được mà khóc ré lên.

Oa oa oa...

“Tại sao? Tại sao nàng lại trùng sinh? Tại sao...”

Bao nhiêu đau đớn, phần hận trong lòng Lý Phù Dung bộc phát, làm đứa bé sơ sinh khóc mãi không ngừng. Lý Phù Dung vừa mới ra đời khóc liên tục ba ngày ba đêm không nghỉ, da thịt càng lúc càng tím tái, ai cũng nghĩ đứa bé này không sống nổi.

Lý gia cho mời hết tất cả tăng ni đến xem nữ nhi, xem nàng có bị vật dơ gì đeo bám không và cầu phúc cho nàng.

haocdeu.wordpress.com

Một lão hòa thượng đi ngang Lý gia bỗng dừng chân một lúc rồi đến gõ cửa. Lý thượng thư lúc này đã hết cách, thấy lão hòa thượng rách rưới cũng không lấy làm hy vọng nhưng vẫn cho lão vào nhà.

Lão nhìn Lý Phù Dung vẫn còn đang khóc thương, niệm:

- Nam Mô A Di Đà Phật,

Chưa phải lúc thì ở,

Thời đến thì ra đi...

... Nam Mô A Di Đà Phật.

Lão hòa thượng nói xong thì vái một cái, không đợi ai nói đã đi mất.

haocdeu.wordpress.com

Lạ kỳ thay, đứa bé từ đấy ngừng khóc và chẳng bao giờ khóc nữa.

Lý Phù Dung lớn lên như một búp bê, ai đặt đầu gối đó, không khóc không nháo cũng không bao giờ mở miệng nói một lời nào.

Sau này, có lời đồn đãi đại tiểu thư nhà Lý thượng thư

sinh ra đã là đứa ngốc, đến ba tuổi rồi vẫn chưa biết nói...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Chân Quang Tự

Trong đại điện, có một tiểu cô nương thẳng lưng quỳ dưới tượng phật. Dù có ngẩng đầu thì cũng chỉ có thể nhìn thấy bàn chân của Phật Đà.

Tiểu cô nương đó chính là Lý Phù Dung vừa lên bảy tuổi.

Từ sau ngày được lão hòa thượng thần bí chỉ điểm, Lý Phù Dung biết vận mệnh mình chưa kết thúc, dù khi đó, nàng có khóc chết thì con ác mộng này vẫn không biến mất! Sẽ một lần, một lần rồi lại một lần nữa mà tiếp diễn!

Nàng không còn biết bản thân mình đang ở đâu nữa. Đây là hiện thực, trước kia là giấc mộng hay bây giờ là một trong những giấc mơ của nàng? Đến cuối cùng, nàng vẫn không dám đánh cược. Nếu đây đúng là giấc mộng, thì có chắc khi chết đi, giấc mơ này sẽ kết thúc? Nhưng nếu đây là hiện thực, vậy nàng tìm cái chết như vậy không phải sẽ gây đau thương cho phụ mẫu, thân nhân của nàng? Lý Phù Dung đến cùng không xác định được nên không thể liều mình...

Phu thê Lý thượng thư lại nghĩ nữ nhi của mình có duyên với Phật đà, mong muốn Phật Tổ sẽ phù hộ nàng bình an lớn lên nên thường lệ mỗi tháng vào ngày mồng một, mười lăm sẽ đưa nàng đến Chân Quang Tự tạ lễ. Lúc đầu, đều là do Lý phu nhân dẫn Lý Phù Dung đi nhưng sau này, Lý Vĩnh Đạt, Lý Phù Cát lần lượt ra đời, Lý phu nhân không thể phân thân nên chỉ có thể bảo vú nuôi trung thành thay thế trông nom Lý Phù Dung.

Có thói quen niệm Phật từ kiếp trước nên đối với Lý Phù Dung việc lễ bái cho ra dáng ra hình không làm khó nàng, nhưng người ngoài nhìn vào thấy một đứa nhỏ như vậy có thể an tĩnh, kiên nhẫn chịu đựng quỳ lâu như thế thì vô cùng kinh ngạc rồi từ từ truyền tai nhau...

Lý Phù Dung bây giờ không còn niệm Phật như kiếp trước nữa mà thật lặng im ngồi ngẫm đó, đôi mắt hé mở, không muốn nghĩ ngợi bất cứ điều gì nữa nhưng trong tâm trí của nàng chưa từng an tĩnh, những chuyện, những ý nghĩ không muốn nhớ tới cứ liên tục nảy lên, như muốn kéo nàng nhập ma.

Một bàn tay nhẹ vỗ xuống lưng Lý Phù Dung, Lý Phù Dung nhướng mắt lên nhìn người vừa ra tay đó, Tịch Liên sư thái.

– Nếu có thể không nghĩ thì đừng nghĩ, nếu không thể không nghĩ, hãy nghĩ đến đường ngay nẻo thẳng...

Tịch Liên sư thái khẽ lên tiếng khuyên.

Bao năm nay điều như vậy, mỗi lần Lý Phù Dung sắp đánh mất bản thân mình, Tịch Liên sư thái ở bên cạnh sẽ nhẹ nhàng nhắc nàng đừng quên đi chính mình. Nhưng, nàng có thể không? Có thể bỏ qua tất cả xem như chưa từng có gì xảy ra?

Lý Phù Dung cup mắt, lại trở về dáng vẻ như cũ. Tịch Liên sư thái khẽ thở dài rồi tiếp tục niệm Phật.

Một lúc sau, vú nuôi chò bên ngoài bước vào trong điện, sau khi vái một cái mới tới bên cạnh Lý Phù Dung nhắc nhở:

– Tiểu thư, đến lúc phải về rồi.

Lý Phù Dung mở mắt, gật nhẹ đầu.

Sau khi tạ lễ, Lý Phù Dung rời khỏi chùa, xe ngựa của Lý gia đã chờ sẵn bên ngoài, bà vú dìu Lý Phù Dung lên xe.

Bà vú xem như đã nhìn Lý Phù Dung lớn lên từ lúc chào đời đến giờ. Người ta nói Lý Phù Dung ngốc, bà nói mọi người nói sai rồi, bà không hề cảm thấy Lý Phù Dung ngốc chỗ nào, chỉ là nàng không thích nói chuyện, cũng không nghĩ muốn cái gì nhưng thật ra, cái gì nàng cũng biết, cũng hiểu chỉ là không muốn so đo. Nếu vậy, Lý Phù Dung là thông minh? Bà lại không chắc, vì Lý Phù Dung chẳng bộc lộ một chút khả năng gì. Chỉ là theo kinh nghiệm của mình, bà lại cảm thấy Lý Phù Dung rất kỳ lạ, biểu hiện của Lý Phù Dung giống như bộ dạng của một người đã trải qua hết mọi tang thương của cuộc đời, không còn ý chí, hy vọng vào cuộc sống. Nhưng chính bà cũng bị ý nghĩ của mình làm giật mình, Lý Phù Dung mới có bao tuổi, làm sao có thể như vậy được. Vậy là bà lắc đầu bỏ qua ý nghĩ không tưởng kia, bà nhìn Lý Phù Dung ngồi bất động như một tượng đá mà tự nhủ: đại tiểu thư chỉ là thích an tĩnh, thành thực trước tuổi mà thôi...

Xe ngựa vẫn đang đi bình thường thì bỗng nhiên có tiếng ngựa hí rồi dừng lại giữa đường. Chờ mãi vẫn không thấy xe tiếp tục đi mà còn nghe tiếng người đánh xe đang tranh cãi gì đó, bà vú đành phải nói với Lý Phù Dung:

– Tiểu thư chờ một chút, để lão nô xem chuyện gì.

Bà vú vén màn che thò đầu ra ngoài hỏi:

– Lão Lý, có chuyện gì vậy?

Lão Lý, người đánh xe liền thưa:

– Bà vú, có người chặn xe nói muốn gặp tiểu thư.

Bà vú nghe vậy liền nhui mày nhìn người đang đứng chặn trước ngựa. Đó là một tiểu cô nương mà thôi, xem chừng sáu tuổi là nhiều, nàng ăn mặc sang trọng, chắc cũng là một tiểu thư gia đình giàu có nào đó. Tuy không biết hết toàn bộ tiểu thư trong kinh, nhưng bà vú hay đi theo Lý phu nhân ra ngoài nên cũng nhận ra ít nhiều nên bà mới dám khẳng định đứa bé đứng trước mặt mình không phải tiểu thư nhà quan.

Nhiều nhất chỉ là một nhà giàu có, thương gia nào đấy. Người như vậy lại dám chặn đường muốn gặp tiểu thư nhà bà? Làm gì có chuyện tốt như vậy.

Bà vú cau mày nói:

– Bảo nàng tránh ra rồi đi tiếp thôi.

Lão Lý chưa kịp trả lời thì bé gái kia, đã đồng dạng nói:

– Xin hãy truyền lời với Dung tỷ: ta muốn gặp nàng, ta tên gọi Tô Tuyết!

Bà vú càng không vui, xem Tô Tuyết như một kẻ hỗn xược, không hiểu lễ nghi, giận nói:

– Tiểu thư nhà ta không quen người!

Đương nhiên là không quen rồi, đây là lần đầu tiên Tô Tuyết gặp lại Lý Phù Dung trong kiếp này.

Tô Tuyết không nhanh không chậm nói:

– Bà hãy truyền lời lại đi, ta muốn nghe câu trả lời từ Dung tỷ!

Bà vú khó xử, là người từng trải bà đương nhiên nhận ra khí thế bất phàm của Tô Tuyết, nhưng cũng đoán chắc nàng chỉ là nữ nhi nhà giàu mới nổi mà thôi. Làm sao một gia đình bình thường có thể nuôi dưỡng ra một đứa bé có oai nghi như vậy. Tô Tuyết bất đồng khiến bà vú khó dò, qua lời nói của Tô Tuyết thì hình như nàng có quen biết với Lý Phù Dung thật, chẳng lẽ hai người đã từng gặp nhau mà bà lại không biết?

Bà vú quay đầu lại nhìn Lý Phù Dung, xem thái độ nàng ra sao. Lý Phù Dung đương nhiên đã nghe hết cuộc nói chuyện bên ngoài nhưng vẫn ngồi yên bất động, không có ý muốn nhúc nhích. Bà vú thấy vậy thì ngầm hiểu Lý Phù Dung không muốn gặp Tô Tuyết. Đúng rồi, hai người thân phận khác nhau như vậy làm sao có thể quen biết nhau được. Chắc chắn là Tô Tuyết nhận bừa rồi!

Bà vú liền quay đầu quát:

– Đuổi nó sang một bên rồi tiếp tục đi!

Lão Lý nghe vậy liền cùng với người tùy tùng tiến tới muốn kéo Tô Tuyết đi, người giúp việc cùng với nha hoàn bên cạnh Tô Tuyết liền ngăn cản, không để cho Lão Lý đến gần Tô Tuyết.

Tô Tuyết không khỏi nhói lòng khi nghĩ Lý Phù Dung thật sự không muốn gặp nàng ư? Tô Tuyết gấp gấp nói:

– Dung tỷ, ta biết hiện tại chính là tỷ! Tỷ hãy gặp A Tuyết một lần đi...

Thấy vùng vằng mãi không xong, bà vú sợ để lâu sinh lớn chuyện muốn xuống tiếp một tay, liền xoay đầu nói với Lý Phù Dung:

– Tiểu thư ngồi yên ở đây, lão nô lập tức trở lại...

Nào ngờ, Lý Phù Dung lại giơ tay lên bảo không cần, bà vú ngỡ ngàng.

Đang lúc người hai bên giằng co với nhau thì đột ngột nghe tiếng Tô Tuyết mừng rỡ thốt lên:

– Dung tỷ, tỷ chịu gặp ta rồi!

Lão Lý ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, quả nhiên chính là Lý Phù Dung, nàng thế mà xuống xe rồi. Lão Lý liền hốt hoảng quay lại bên cạnh Lý Phù Dung nói:

– Tiểu thư không nên ra đây, để lão giải quyết là được...

Dù đại tiểu thư Lý Phù Dung có là đứa ngọc thì vẫn là nữ nhi của Lý thượng thư, thân phận cao quý. Nếu để nàng xảy ra cơ sự, dù lão có mười cái mạng của không đủ đền.

Lý Phù Dung lại giờ bảo lên bảo Lão Lý hãy an tâm.

Lão Lý ngập ngừng, làm người đánh xe cho Lý Phù Dung đã lâu, lão ít nhiều cũng hiểu tính nàng. Tuy nàng không nói được, gặp chuyện cũng không động nhưng một khi đã quyết định làm gì thì nhất nhất sẽ làm cho được, không để người xung quanh đôi co. Được làm người đánh xe riêng cho nàng, cuộc sống của lão cũng trở nên dễ thở hơn, nên lão không dám để nàng mạo hiểm.

– Dung tỷ.

Tô Tuyết mừng rỡ chạy lại gần Lý Phù Dung, luôn miệng gọi tên nàng.

Lý Phù Dung rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn Tô Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong gian phòng khách hào hạng của Thiên Thực Đường, Lý Phù Dung và Tô Tuyết ngồi đối diện với nhau. Lý Phù Dung vẫn giữ thói quen trầm mặc, không nói chuyện, Tô Tuyết chờ hồi lâu biết khó làm Lý Phù Dung mở miệng nên bắt chuyện:

– Lần này tỷ trở về rất sớm nhỉ.

Tô Tuyết thanh tỉnh vào khoảng một năm trước, khi đó, nàng dù không ở kinh thành nhưng liên cho người tìm hiểu tung tích của Lý Phù Dung. Nhận được kết quả báo cáo, Tô Tuyết liền biết Lý Phù Dung đã trở lại rồi! Trong lòng Tô Tuyết liền xúc động muốn lập tức bay tới gặp Lý Phù Dung, nhưng đáng tiếc, Tô Tuyết vẫn còn quá nhỏ, phụ mẫu không thể để nàng tùy tiện như vậy. Lần nữa suốt một năm, cả nhà Tô Tuyết mới dời đến kinh thành. Vừa đến hôm trước hôm sau, Tô Tuyết đã không chờ đợi được nữa mà chạy đi tìm người...

Nhớ lại lúc nghe nói Lý Phù Dung vừa mới sinh ra đã khóc suốt ba ngày ba đêm, muốn mất cả mạng, trái tim Tô Tuyết lại se thắt bởi vì biết rõ nguyên do trong đó. Lý Phù Dung không muốn sống lại! Không muốn lập lại con ác mộng không hồi kết này.

Đối với chuyện Lý Phù Dung bỏ mặc không ngó ngang mình, Tô Tuyết đã thành thói quen nên cứ một mình đọc thoại, nàng biết dù bề ngoài Lý Phù Dung không để ý nhưng thật chất vẫn nghe kỹ những gì nàng nói. Lý Phù Dung không thích nói chuyện thì Tô Tuyết sẽ nói thay nàng.

Nào ngờ, trong lúc không ngờ đến, đột ngột lại có một âm thanh khác tiếng nói của Tô Tuyết vang lên:

– Ta không nghĩ muốn gặp lại ngươi...

Tô Tuyết bàng hoàng hồi lâu vì bất ngờ, mãi lúc sau mới sững sờ nhìn Lý Phù Dung. Lý Phù Dung mở miệng rồi!

Dù mỗi kiếp có tiếc nuối, có hoài mong, có thất vọng đau khổ thì cuối cùng, Lý Phù Dung vẫn chấp nhận thừa nhận tất cả. Nàng chắc chắn mình không có hy vọng làm lại từ đầu cũng không có nguyên cớ gì cứ mãi trùng sinh như thế này, nên hết lần này đến lần khác cứ mãi suy tư đi tìm nguyên do của nó.

Nàng muốn chấm dứt vòng luân hồi này!

– Kiếp trước, ngươi thật sự đã sống?

Lý Phù Dung âm trầm nhìn Tô Tuyết mà hỏi, ánh mắt càng lạnh.

Môi Tô Tuyết run rẩy rồi cái đầu gật xuống.

Nàng đã giữ đúng lời hứa với Lý Phù Dung, không nghĩ đến cái chết mà cố sống hết một kiếp người.

Lý Phù Dung vẫn không buông tha:

– Ngươi đã sống như thế nào? Thật có hạnh phúc, vui vẻ cùng hân?

Nhìn thấy biểu hiện không đúng của Tô Tuyết, Lý Phù Dung không tin vào kiếp trước, sau khi mình chết rồi, Tô Tuyết thật sự đã sống vui vẻ cùng Lạc Quân Đế.

Tô Tuyết cười khỏ, lạc lõng nói:

– Hạnh phúc? Vui vẻ? Tỷ nghĩ sau bao chuyện xảy ra, A Tuyết có thể xem như không có gì, vui tươi mà sống sao?

Tô Tuyết luôn ám ảnh và day dứt vì cái chết của Lý Phù Dung, hận bản thân vô tích sự, không thể làm được gì cho Lý Phù Dung, không thể tha thứ cho bản thân...

Trở thành Hoàng hậu, nữ nhân có thân phận cao quý nhất thiên hạ, còn có được lòng si tình của mình quân, dưới gối còn có thái tử thông minh, kiệt xuất. Cuộc sống của Tô Tuyết trong mắt mọi người thật sự quá huy hoàng, quá viên mãn, nhưng ai biết được, để có được nó đã phải đánh đổi điều gì? Đã khiến bao người gặp bất hạnh? Mạng sống bao nhiêu người...

Không ai biết, cũng không nghĩ đến, chỉ chực chờ xem diễn. Nhưng Tô Tuyết thì không thể! Không thể quên được những người đã vì nàng mà mất mát! Sinh mạng lớn nhỏ cả nhà Lý gia, mối hận với Hồ gia, cái chết không nhắm mắt của Lý Phù Dung. Làm sao Tô Tuyết có thể xem như không có mà thanh thản sống qua ngày?

Lý Phù Dung chẳng bận tâm lý do của Tô Tuyết, chỉ chăm chăm nói:

– Nói như vậy, dù có sống già thì nguoi và hấn cũng không hạnh phúc?

Tô Tuyết rơi lệ lắc đầu. Nàng không thể tha thứ cho bản thân mình cũng là không thể tha thứ cho Lạc Quân Đế! Tự dằn vò bản thân mình cũng là chính dằn vò Lạc Quân Đế, bắt hấn nhìn vào sai lầm của mình.

Bởi vì lời hứa phải sống với Lý Phù Dung, Tô Tuyết phải cắn răng mà sống. Nhưng ai biết, mỗi ngày trôi qua là một ngày đau đớn, dằng đặc như bị dày dọạ trong địa ngục.

Lý Phù Dung nhíu mày suy nghĩ, lẩm bầm:

– Chẳng lẽ vì chưa đạt được hạnh phúc mong muốn nên Lạc Quân Đế chưa từ bỏ ý định? Chính vì vậy, mới kéo dài tới kiếp hiện tại...

Lý Phù Dung đến giờ vẫn cho rằng nguyên nhân chủ yếu trong mỗi lần quẫn tái sinh là vì Lạc Quân Đế! Vì Lạc Quân Đế chưa đạt được ý nguyện của mình nên hết lần này đến lần khác, thời gian phải đảo ngược để hấn có cơ hội làm lại lần nữa. Lý Phù Dung nàng chỉ là kẻ vô cớ bị liên lụy vào trong cuộc lậ này mà thôi. Vì Lạc Quân Đế chính là thiên tử, số phận nhất định sẽ vì hấn mà xoay chuyển!

Lý Phù Dung kích động nói:

– Chỉ đến khi hấn đạt được hạnh phúc, được ước nguyện của mình thì vòng lậ này mới kết thúc...?

Lý Phù Dung đột ngột đập bàn đứng dậy, điên cuồng quát:

– Bởi vậy Tô Tuyết, nguoi đừng trốn tránh hấn nữa! Nguoi biết rõ dù nguoi có trốn đến chân trời góc bể thì hấn vẫn tìm ra được nguoi! Hãy sống trọn vẹn cùng hấn đi, không chỉ vì tốt cho nguoi cũng là lối thoát cho tất cả mọi nguoi...

Tô Tuyết ngăn ngán nước mắt, đau lòng nói:

– Sao lúc nào tỷ cũng nghĩ chỉ cần ta và hấn hạnh phúc là đủ? Tỷ chưa từng nghĩ tới nguyên do chúng ta cứ mãi trùng sinh cũng có thể vì tỷ sao? Dung tỷ, không chỉ người khác mà chính tỷ, chính tỷ cũng phải hạnh phúc kia...

Hạnh phúc?

Nàng sao?

Lý Phù Dung ngăn nguoi. Từ trước tới giờ, Lý Phù Dung luôn sống rất đơn giản, chấp nhận mọi thứ bởi như thế, cuộc sống của nàng sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Hạnh phúc?

Nàng chưa từng nghĩ mình sẽ được hạnh phúc!

Tô Tuyết kích động quát:

– Tỷ lúc nào cũng tránh né không nhìn nhận, hèn nhát như ta đã từng, sợ hãi không muốn nhận lấy tuyệt vọng khi không đạt được. Tỷ không những bỏ mặc bản thân mình cũng mặc kệ tất cả những người xung quanh. Tỷ không để ý đến tình cảm của thân nhân, cũng chẳng buồn biết cảm nhận của bất kỳ ai...

Cấn cấn môi, Tô Tuyết lau nước mắt, nói:

– Ta sẽ tìm chàng, có thể lúc này chàng vẫn chưa trở lại, nhưng ta vẫn sẽ đến gặp chàng một lần. Kiếp này, ta sẽ không trốn tránh nữa!

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung, lại nói:

– Nhưng ta làm vậy không phải vì tỷ! Dung tỷ, xin tỷ hãy nghĩ lại đi, tỷ đang lãng phí thời gian như vậy để làm gì? Tỷ không thương xót bản thân mình cũng để mặc cho người thân đau thương vì mình như vậy là vì cái gì?

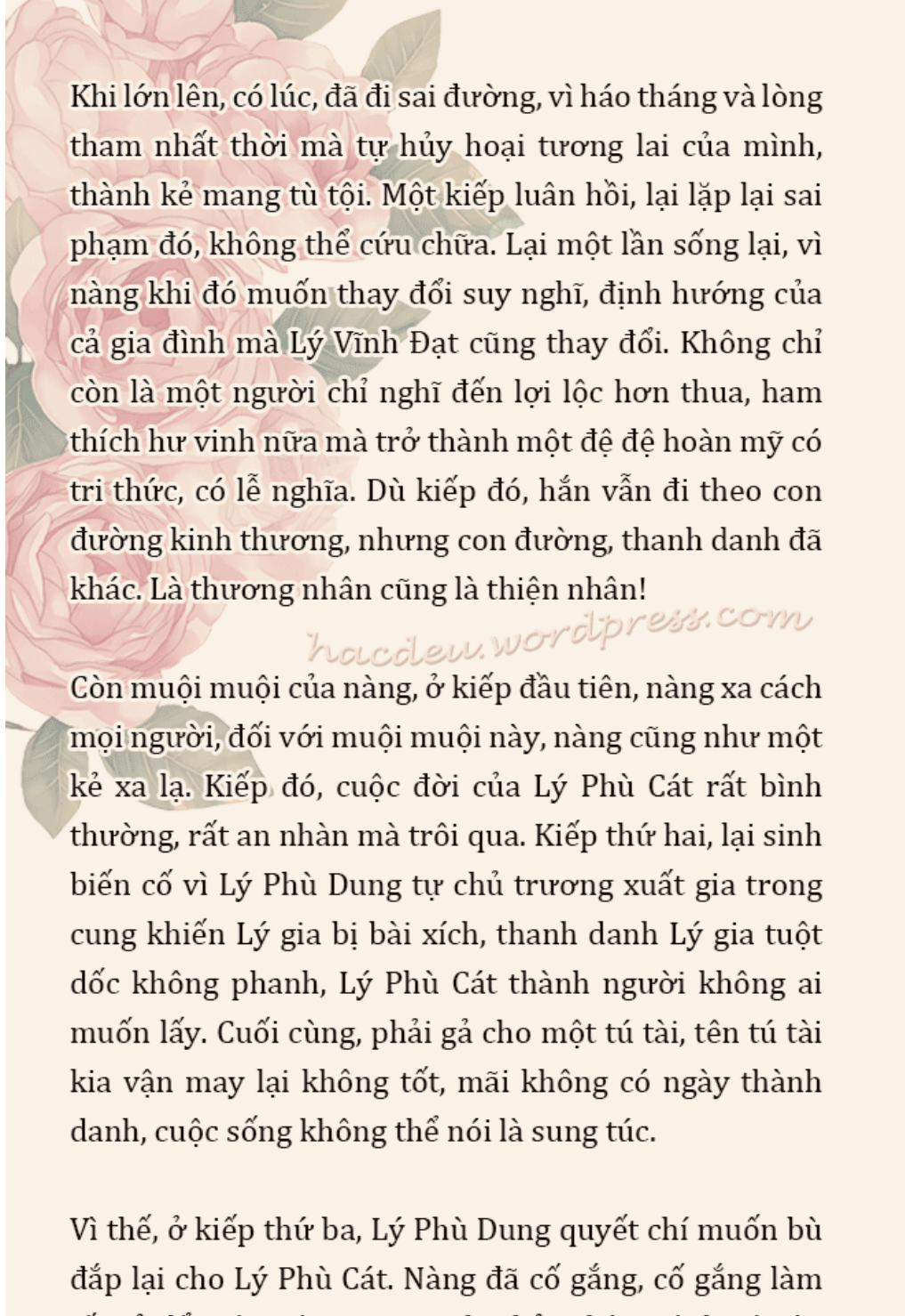
Lý Phù Dung ngỡ ngàng nhìn Tô Tuyết. Tô Tuyết cũng nhìn lại Lý Phù Dung một cái rồi nặng nề quay đầu đi.

...

Trở lại Lý phủ, Lý Phù Dung vẫn như thường lệ ngồi lặng lẽ ở một góc nhìn đệ đệ, muội muội của mình chơi đùa.

Những lời Tô Tuyết nói cứ quanh quẩn bên tai Lý Phù Dung, muốn giữ cũng không đi.

Hai đứa trẻ trước mắt nàng, nàng đã nhìn chúng nó lớn lên. Đệ đệ thông minh hoạt bát, muội muội nhu thuận, không quá xuất chúng nhưng lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào, ấm lòng người.

Khi lớn lên, có lúc, đã đi sai đường, vì háo thắng và lòng tham nhất thời mà tự hủy hoại tương lai của mình, thành kẻ mang tù tội. Một kiếp luân hồi, lại lặp lại sai phạm đó, không thể cứu chữa. Lại một lần sống lại, vì nàng khi đó muốn thay đổi suy nghĩ, định hướng của cả gia đình mà Lý Vĩnh Đạt cũng thay đổi. Không chỉ còn là một người chỉ nghĩ đến lợi lộc hơn thua, ham thích hư vinh nữa mà trở thành một đệ đệ hoàn mỹ có tri thức, có lễ nghĩa. Dù kiếp đó, hắn vẫn đi theo con đường kinh thương, nhưng con đường, thanh danh đã khác. Là thương nhân cũng là thiện nhân!

haocdeu.wordpress.com

Còn muội muội của nàng, ở kiếp đầu tiên, nàng xa cách mọi người, đối với muội muội này, nàng cũng như một kẻ xa lạ. Kiếp đó, cuộc đời của Lý Phù Cát rất bình thường, rất an nhàn mà trôi qua. Kiếp thứ hai, lại sinh biến cố vì Lý Phù Dung tự chủ trương xuất gia trong cung khiến Lý gia bị bài xích, thanh danh Lý gia tuột dốc không phanh, Lý Phù Cát thành người không ai muốn lấy. Cuối cùng, phải gả cho một tú tài, tên tú tài kia vận may lại không tốt, mãi không có ngày thành danh, cuộc sống không thể nói là sung túc.

Vì thế, ở kiếp thứ ba, Lý Phù Dung quyết chí muốn bù đắp lại cho Lý Phù Cát. Nàng đã cố gắng, cố gắng làm

tất cả để giúp Lý gia cũng như bản thân mình, vì vậy chấp nhận làm kẻ thế mạng cho Tô Tuyết. Nàng đã làm được rồi! Không những trên dưới Lý gia đồng lòng mà địa vị vững chắc không ít! Dù sau này, nàng có xuất cung thì cũng không ai dám xem thường Lý gia! Hôn sự của Lý Phù Cát càng không phải lo!

Thế nhưng, trời không toại lòng người, kiếp huy hoàng đó khép lại bằng kết cuộc thảm khốc: Lý gia bị diệt môn!

haocdeu.wordpress.com

Ông trời quả thật trêu ngươi! Đã vậy rồi còn bắt lại thêm một lần nữa sống lại để làm gì? Một lần nữa chứng kiến thảm cảnh của thân nhân mà bản thân lại bất lực cứu giúp?

“... giết...”

“... hận... trả thù...”

“... trả thù...”

Bóng ma trong lòng Lý Phù Dung lại dấy lên, khiến đôi mắt Lý Phù Dung dần ửng đỏ, hơi thở dồn dập.

Đúng vào lúc đó, tiếng cười lạnh lãnh của Lý Vĩnh Đạt và Lý Phù Cát vang tới bên tai Lý Phù Dung, đánh thức Lý Phù Dung.

Vĩnh Đạt... Phù Cát...

haocdeu.wordpress.com

Nhìn hai đứa trẻ ngây ngô cười đùa trước mặt, trái tim Lý Phù Dung đau xót tự hỏi: hai đứa trẻ kia đã trùng sinh bao nhiêu lần? Sinh ra, lớn lên, chịu đau khổ rồi ra đi lại tái sinh bắt đầu lại từ đầu. Cả bản thân Lý Phù Dung trước khi giữ được ký ức khi tái sinh thì đã chết đi sống dậy bao nhiêu lần?

Rốt cuộc cuộc sống này chỉ là những chuỗi ngày không ngừng lặp lại hay nàng đang bị mắc kẹt trong vòng lặp này?

Vì sao nàng phải sống lại?

Vì sao tất cả mọi người lại chìm trong cuộc sống tưởng như tươi đẹp nhưng đầy đau khổ này...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong lúc Lý Phù Dung vương mắc trong suy nghĩ không lối thoát, Lý Vĩnh Trường từ xa đi tới.

Lý Vĩnh Trường nhìn đệ đệ, muội muội của mình đang chơi đùa rồi đảo mắt nhìn Lý Phù Dung. Đó cũng là muội muội của hắn, dù nàng chỉ là một đứa ngốc. Nàng lúc nào cũng ngồi thờ thẩn một mình nhưng Lý Vĩnh Trường cảm nhận được ánh mắt quan tâm của nàng dành cho thân nhân của mình. Cũng giống như bây giờ, nàng luôn nhìn Lý Vĩnh Đạt và Lý Phù Cát chơi đùa nhưng không bước lại gần. Lý Vĩnh Trường nghĩ Lý Phù Dung muốn chơi cùng hai đứa nhỏ, chỉ là nàng không biết cách mở lời và chơi như thế nào. Chuyện đó cũng có thể lý giải được, vì tình trạng Lý Phù Dung như vậy nên từ nhỏ, xung quanh Lý Phù Dung chỉ có những bà vú dầy dặn kinh nghiệm chăm sóc con nít, nhưng những người đó lại không thể thay thế bạn bè cùng trang lứa để chơi đùa cùng nàng. Chẳng trách nàng lại thích nhìn xem Lý Vĩnh Đạt và Lý Phù Cát chơi với nhau như vậy.

Một quả bóng rực rỡ bỗng xuất hiện trước mặt Lý Phù Dung, Lý Vĩnh Trường nói:

– Cho muội này, nếu muốn hãy cùng tôi chơi cùng đi, đồng người sẽ vui hơn.

Lý Phù Dung vô thức đón lấy quả bóng rồi nhìn sang chỗ Lý Vĩnh Đạt và Lý Phù Cát, trên tay mỗi đứa cũng có quả bóng tương tự như vậy.

Lý Vĩnh Trường trước nay không vì nàng ngốc mà chán ghét nàng, mỗi khi nhìn thấy Lý Phù Dung, không hiểu sao hắn cứ có cảm giác thân thiết với nàng, kêu gọi phải bảo vệ nàng, như một lời hứa xa xưa nào đó.

– Đừng sợ, có đại ca ở đây, dù muội thế nào cũng không ai dám làm hại muội!

Lý Vĩnh Trường vô ý thốt lên câu nói đó.

Lý Phù Dung sững sờ nhìn Lý Vĩnh Trường, nàng vẫn nhớ rõ lời hứa sẽ bảo vệ nàng một đời của hắn. Nhớ như y hình ảnh hắn cam đoan sẽ là trụ cột cho nàng cả đời.

Chẳng lẽ hắn nhớ chuyện kiếp trước?

Lý Phù Dung lắc đầu phủ nhận, Lý Vĩnh Trường không hề biết gì về kiếp trước của mình. Nếu vậy, chỉ có thể nói rằng: những cảm xúc, suy nghĩ trong kiếp xưa vẫn truyền về bản thân hắn trong hiện tại.

Hai mắt Lý Phù Dung ngân ngấn nước.

Tô Tuyết nói đúng! Bản thân nàng vì quá sợ hãi, quá tuyệt vọng nên tự cách ly mình với mọi người.

Có thể tương lai sẽ bị ai nhưng những cảm xúc trước mắt mới là hiện tại! Còn nàng vì sợ hãi phải lần nữa chịu đựng đau khổ, nhưng cũng vì thế mà vô

tình bỏ qua tình cảm của người khác dành cho nàng! Chính tự nàng đã lãng phí thời gian, bỏ qua cơ hội của mình.

Tự làm tổn thương bản thân và cả chính những người thân của mình!

Nàng đáng chết...

Thấy Lý Phù Dung đột ngột đầy nước mắt, Lý Vĩnh Trường cũng sốt ruột quên cả phản ứng. Hắn đã làm nàng khóc rồi sao? Hắn đã làm gì sai ư?

– Muội muội, ta...

– Đại ca!

Lý Phù Dung đột ngột cất tiếng gọi.

– Đại ca...

Lý Vĩnh Trường chết ngây rồi. Muội muội của hắn đã biết nói!

– Muội muội...

Lý Vĩnh Trường lắp bắp gọi, Lý Phù Dung liền nhào vào người hắn khóc nức nở.

– Đại ca, xin lỗi... xin lỗi...

Là nàng đã có lỗi với tất cả mọi người.

Không hiểu sao trái tim của Lý Vĩnh Trường khẽ nhói, hai mắt cũng ươn ướt.

– Muội muội ngốc, muội có lỗi gì chứ...

Lý Vĩnh Đạt thấy huynh tỷ mình đột nhiên ôm nhau khóc như vậy, hắn cũng hồi hã nâng cái chân nhỏ chạy lại ôm chân hai người, cuống cuống nói:

– Ca ca, tỷ tỷ, đừng khóc nữa...

Vừa nói xong, chính hắn cũng rơi nước mắt, Lý Vĩnh Đạt không nín lại liền khóc ré lên. Xa xa, Lý Phù Cát thấy mình tự dưng bị bỏ lại cũng lạch bạch từng bước nhỏ chạy tới, khóc theo:

– Ca ca, tỷ tỷ... đừng bỏ Cát Nhi...

Ngày hôm đó, chẳng ai hiểu vì sao đột nhiên bốn huynh đệ tỷ muội Lý gia lại ôm nhau khóc, có hỏi cũng chẳng có câu trả lời. Chỉ là, từ hôm đó, kỷ tích phát sinh: đại tiểu thư ngốc nhà họ Lý biết nói rồi!

...

Hình ảnh đám đông tụ tập dần dần hiện rõ trước mắt Lý Phù Dung, dần dà, nàng còn nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của mọi người.

“Lại có kẻ dám ám sát Hoàng tử sao? Hắn điên rồi à?”

“Ngươi có biết kẻ không đầu óc đó là ai không?”

“Là ai?”

“Là đại tiểu thư ngốc nhà Lý thượng thư!”

“Nàng không những bị ngốc mà còn phát điên sao, nói vậy kẻ bị xử tử hôm nay là nàng ta sao?”

“Hừ, nàng ta lúc ám sát Tam hoàng tử đã bị xử tại chỗ rồi, hôm nay là cả nhà Lý thượng thư bị bêu đầu!”

“Lý gia gia môn bất hạnh, tại sao lại sinh phải tai ương như vậy chứ?”

Đúng lúc đó, phạm nhân được áp giải tới, Lý Phù Dung thấy rõ những kẻ đầu xù tóc rối kia là những gương mặt quen thuộc: phụ thân, mẫu thân, ca ca, kể cả hai đứa bé nhỏ xiu cũng không được buông tha. Tiếng than khóc dậy trời.

Lý Phù Dung choáng váng, chao đảo cả người.

Tại sao lại như vậy chứ?

Khi đao phủ giơ cao thanh đao trong tay, Lý Phù Dung la hét thất thanh nhưng không ai nghe thấy tiếng hét của nàng.

Không...

...

Lý Phù Dung tuyệt vọng gục mặt khóc không ngừng, bên tai liên tục vang tới tiếng chất vấn:

“Tại sao vậy...? Tại sao lại hại Lý gia?”

“Tại sao ngươi lại làm vậy?”

Có bàn tay nắm lấy vạt áo của Lý Phù Dung giật giật, Lý Phù Dung ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt đầy máu của Lý Vinh Đạt và Lý Phù Cát:

“Tỷ tỷ, đau... đau lắm...”

“Sao tỷ lại hại Cát Nhi đau vậy...”

Lý Phù Dung gào lên:

“Không có! Ta không có hại các ngươi...”

Hình ảnh những người trước mặt dần tan biến, thay vào đó là gương mặt của một người mà nàng không bao giờ quên được: Tam hoàng tử Lạc Quân!

Thế nhưng, biểu cảm của Tam hoàng tử lúc này không chút nào giống một đứa bé mới lên mười. Từ khí thế, đôi mắt sắc lạnh của hắn, Lý Phù Dung đã nhận ra hắn chính là Lạc Quân Đế đã trùng sinh.

Lạc Quân Đế gắt:

“Lý Phù Dung, ngươi dám nghĩ muốn giết ta!”

Lý Phù Dung ngã bật ra sau, hét liên tục:

“Không...”

“Không... không...”

...

– Không... không được...

Lý Phù Dung trên giường mê sảng liên tục la hét, bà vú liền chạy vào đánh thức nàng dậy.

– Tiểu thư, tiểu thư...

Lý Phù Dung mở bừng hai mắt, vẫn không ngừng kêu gào. Bà vú liên tục trấn an:

– Tiểu thư, chỉ là ác mộng! Chỉ là ác mộng mà thôi...

Ác mộng?

Lý Phù Dung nhìn bà vú, đầu óc vẫn mê man.

– Không sao! Chẳng có gì cả! Chỉ là ác mộng mà thôi, không phải sợ...

Ác mộng?

Đó thật sự là ác mộng sao?

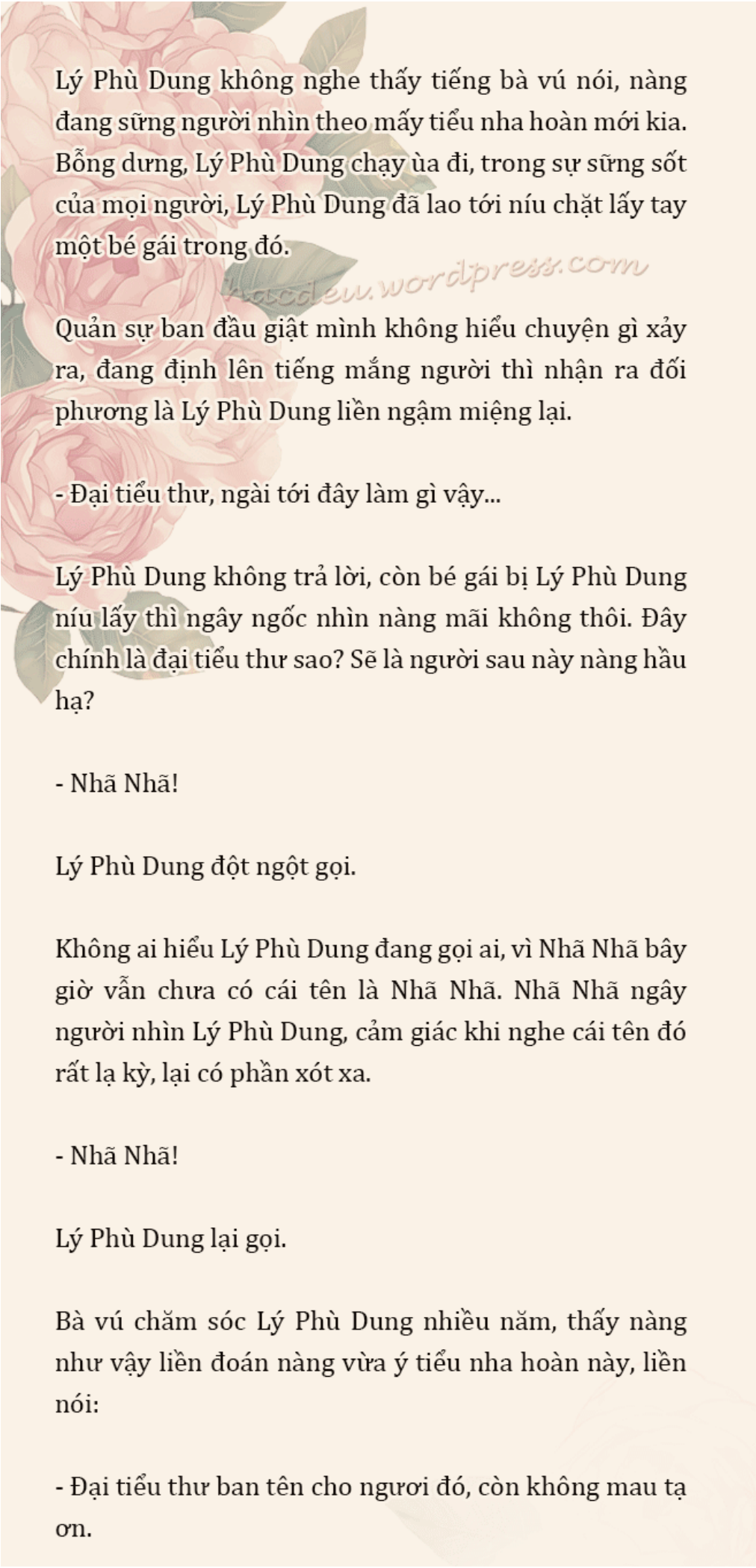
Hai mắt Lý Phù Dung mở to vô định...

...

Ít lâu sau đó, Lý Phù Dung đang đi cùng bà vú thì chợt nhìn thấy quần sự đang dẫn một toán bé gái xa lạ đi ngang qua.

– Đó là những nha hoàn mới vừa được mua về phủ...

Bà vú nhỏ nhẹ giải thích với Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung không nghe thấy tiếng bà vú nói, nàng đang sửng người nhìn theo mấy tiểu nha hoàn mới kia. Bỗng dưng, Lý Phù Dung chạy ủa đi, trong sự sửng sốt của mọi người, Lý Phù Dung đã lao tới níu chặt lấy tay một bé gái trong đó.

Quản sự ban đầu giật mình không hiểu chuyện gì xảy ra, đang định lên tiếng mắng người thì nhận ra đối phương là Lý Phù Dung liền ngậm miệng lại.

- Đại tiểu thư, ngài tới đây làm gì vậy...

Lý Phù Dung không trả lời, còn bé gái bị Lý Phù Dung níu lấy thì ngây ngốc nhìn nàng mãi không thôi. Đây chính là đại tiểu thư sao? Sẽ là người sau này nàng hầu hạ?

- Nhã Nhã!

Lý Phù Dung đột ngột gọi.

Không ai hiểu Lý Phù Dung đang gọi ai, vì Nhã Nhã bây giờ vẫn chưa có cái tên là Nhã Nhã. Nhã Nhã ngây người nhìn Lý Phù Dung, cảm giác khi nghe cái tên đó rất lạ kỳ, lại có phần xót xa.

- Nhã Nhã!

Lý Phù Dung lại gọi.

Bà vú chăm sóc Lý Phù Dung nhiều năm, thấy nàng như vậy liền đoán nàng vừa ý tiểu nha hoàn này, liền nói:

- Đại tiểu thư ban tên cho người đó, còn không mau tạ ơn.

Nhã Nhã liền hoàn hồn, vội nói:

- Tạ ơn tiểu thư...

Lý Phù Dung mím chặt môi không nói, bà vú nhỏ nhẹ khuyên:

- Đại tiểu thư thích nha đầu này thì sau này để nó làm nha hoàn cho tiểu thư đi, nhưng nó còn phải học cách hầu hạ, sau khi học xong thì chọn sau nhé.

Lý Phù Dung lắc đầu, đã kéo Nhã Nhã đi.

- Không cần!

Quản sự vô cùng bối rối, bà vú cũng khó xử không kém. Tính Lý Phù Dung kỳ lạ như vậy nhưng rất được lòng lão gia và phu nhân, cả đại công tử kỳ tài cũng rất quan tâm nàng nên ở Lý gia không ai dám làm trái ý Lý Phù Dung.

- Ta sẽ nhìn nha hoàn kia thay người.

Bà vú nói với quản sự xong liền chạy vội theo sau Lý Phù Dung.

Nhã Nhã đến giờ vẫn mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết cắm mặt đi theo Lý Phù Dung mà không nhận ra bàn tay đang níu nàng của Lý Phù Dung còn run lên nhè nhẹ.

Rốt cuộc Nhã Nhã của nàng đã về bên cạnh nàng rồi!

Chương 94

Nhã Nhã vẫn không tin được mình đã trở thành nha hoàn của đại tiểu thư Lý Phù Dung.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ khiến Nhã Nhã đến giờ vẫn ngỡ như giấc mộng, giấc mộng thật đẹp.

Thấy Nhã Nhã cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không có chút tác phong của nha hoàn, bà vú của Lý Phù Dung liền cau mày, lớn tiếng gắt:

– Ngươi mau đi thay trà cho tiểu thư!

Nhã Nhã nghe tiếng quát liền giật mình hoàn hồn, thấy vẻ mặt khó khăn của bà vú liền hốt hoảng gặp người bảo vệ rồi liền chạy ra ngoài đi lấy trà.

Tiếng bước chân đã xa vẫn vang tới bên tai rõ ràng, bà vú càng phật ý, bèn mở lời với Lý Phù Dung:

– Tiểu thư, dù ngài có thích tiểu nô tì kia thì cũng nên để nó học xong cách thức hầu hạ rồi hãy đưa về...

Lý Phù Dung vẫn chuyên tâm viết chữ, đầu cũng không ngẩng lên, đã nói:

– Nếu nàng không biết thì từ từ dạy bảo là được.

Chỗ huấn luyện nha hoàn kia dù không phải ham hùm thì cũng không phải chỗ dễ chịu, đương nhiên Lý Phù Dung không muốn để Nhã Nhã phải tới đó chịu khổ.

Bà vú định nói tiếp nhưng nhận ra Lý Phù Dung đã kiên quyết làm thì không nói thêm nữa, hầu hạ nàng suốt bảy, tám năm, bà vú cũng hiểu rõ ít nhiều tính cách của Lý Phù Dung, chuyện nào nàng đã quyết định thì sẽ khó lòng mà thay đổi.

Không lâu sau đó, Nhã Nhã đã mang trà về. Bê chén trà đầy ngập trên tay, Nhã Nhã hoàn toàn tập trung nhìn chăm chăm, sợ làm nó tràn nước ra mà không nhìn thấy bậc cấp dưới chân mình. Kết quả hiển nhiên, liền bị vấp ngã, té lăn ra đất.

Xoảng

Tiếng đổ vỡ, tiếng té ngã vang tới làm Lý Phù Dung giật mình, vừa trông thấy Nhã Nhã ngã lăn trên đất, Lý Phù Dung liền sốt ruột quăng luôn cây bút trên tay mà chạy tới đỡ Nhã Nhã.

– Muội có làm sao không?

Nhã Nhã ngồi dậy, nước mắt rơi không ngừng, nghẹn ngào:

– Tiểu... tiểu thư...

Lý Phù Dung càng thêm lo lắng, liên tục hỏi:

– Muội đau ở đâu? Có phải bị bỏng không...

Nhã Nhã ú ớ nói:

– Tiểu thư... trà...

Biết Nhã Nhã khóc vì nghĩ mình đánh vỡ chén trà, Lý Phù Dung trấn an:

– Không sao cả! Đổ rồi thì thôi! Chỉ cần muội không bị thương là tốt rồi.

Nhã Nhã được Lý Phù Dung đỡ đứng lên, hai chân Nhã Nhã mềm nhũn, mãi mới có thể đứng vững.

Bà vú trông thấy từ đầu, vẫn luôn nhẫn nhịn, lúc nào không kiềm được mà phát tác:

– Tiểu thư, nó chỉ là một nô tì hạ tiện mà thôi! Tiểu thư không cần phải quan tâm như thế!

Nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, tuy tính cách nàng lãnh đạm nhưng trong tâm lại là người mềm lòng, hết lòng lo nghĩ vì người nàng để tâm. Bà vú sợ sau này Lý Phù Dung sẽ chịu thiệt thòi.

Nhã Nhã nghe bà vú nói thế liền tái xám cả mặt, thở cũng không dám thở. Lý Phù Dung nheo mày, lạnh giọng nói:

– Vú nuôi!

– Tiểu thư, Vú biết Vú nói thế là không đúng với bản phận, nhưng tiểu thư không nên quá dễ tính người khác như thế! Bây giờ thì không sao, nhưng sau này nó thị sùng sinh kiêu thì sao? Lỡ như gây ra cơ sự gì không hay, sẽ làm liên lụy đến tiểu thư...

Lý Phù Dung biết bà vú là thật tâm lo cho nàng nên không muốn trách bà, nhưng đối với Nhã Nhã, Lý Phù Dung là nhận định! Là người nàng sẽ đối xử tốt cả đời! Nếu không phải vì ngăn cách thân phận, lại lo sẽ gây ra chuyện không đáng, Lý Phù Dung còn muốn nhận Nhã Nhã làm muội muội nữa kia.

– Vú, ta biết vú là lo cho ta, nhưng vú không cần phải lo xa! Vú có tin hay không có những người dù có nhận được ngàn ân vạn sủng cũng sẽ không bao giờ biến chất? Ta tin Nhã Nhã chính là người như vậy!

Chứng kiến ánh mắt sâu lắng lại phá lệ dịu dàng của Lý Phù Dung, trái tim Nhã Nhã bồi hồi đến quên cả đập.

– Chuyện hôm nay bỏ qua đi, chắc chắn Nhã Nhã sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa đâu.

– Tiểu thư...

Nhã Nhã lúc này mới kịp phản ứng, liền hô lớn:

– Dạ, nô tì sẽ không tái phạm nữa!

Nhìn vẻ mặt bừng bừng quyết tâm của Nhã Nhã, Lý Phù Dung khẽ cười, bà vú cũng không nói gì thêm nữa.

Ngoài suy đoán của bà vú, Nhã Nhã thể mà chủ động đến gặp bà.

– Xin vú hãy chỉ bảo cho nô tì cách trở thành một nha hoàn đúng cách!

– Ngươi...

Nhã Nhã ngẩng đầu lên nhìn bà vú, ánh mắt kiên định không chút tạp chất, nói:

– Nô tì nhất định sẽ cố gắng học tập để không làm mất mặt tiểu thư!

Bà vú thấy vậy thì thở dài chịu thua, nếu được như Lý Phù Dung nói, tiểu nha hoàn này sẽ mãi mãi không thay đổi bản chất của mình thì có thể đào tạo nó trở thành nha hoàn trung thành của Lý Phù Dung.

Đối với hành động của Nhã Nhã, Lý Phù Dung có biết nhưng để mặc cho Nhã Nhã đi làm. Một đời bảo hộ Nhã Nhã, không có nghĩa lúc nào cũng bảo bọc nàng trong một chiếc lồng son, có những lúc cũng phải để nàng chịu cực, dù vất vả nhưng đó cũng là vì bản thân nàng ấy.

...

“Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi muốn trì hoãn như vậy tới khi nào...”

“Lý Phù Dung, khi ngươi cứ để mặc cho mọi thứ trôi qua như vậy, tương lai bị thâm đang ngày một tới gần...”

“Không thể để cho bị kịch kia lặp lại nữa! Không thể được...”

Bóng ma trong tâm của Lý Phù Dung liên tục dấy lên, tru réo bên tai nàng những lời cay độc.

“Lý Phù Dung, ngươi phải hành động! Phải tiên hạ thủ vi cường!”

Lý Phù Dung vẫn bất động.

“Giết! Giết!!!”

“Phải giết...”

– Giết? Ta phải giết ai đây?

Rốt cuộc, Lý Phù Dung cũng cất tiếng nói. Bóng ma đen tối trong Lý Phù Dung liền quấy động càng dữ dội.

– Giết ai bây giờ? Nguyên nhân gây ra bất hạnh của ta: Tô Tuyệt? Kẻ đã hạ lệnh tàn sát cả Lý gia: Hồ Nhữ Yên? Hay là ai...?

“Giết! Giết hết tất cả những kẻ đó! Giết hết tất cả đi! Cả khởi nguồn của tất cả: Lạc Quân Đế...”

Lạc Quân Đế? Lúc này vẫn còn là tam hoàng tử không quyền không thế!

Bóng ma tiếp tục dao động Lý Phù Dung:

“Phải tranh thủ lúc hần chưa hồi tỉnh mà giết chết hần! Tất cả sẽ kết thúc!”

“Giác mộng điên rồ này cũng sẽ kết thúc!”

“Đó không phải là điều người mong muốn sao, Lý Phù Dung?”

Lý Phù Dung có phần bị lung lay nhưng vẫn mãi không trả lời, rốt cuộc, nàng vẫn là lắc đầu.

“Người không muốn? Người không muốn xuống tay? Hay không muốn hai tay dính máu?”

“Người trơ mắt nhìn bọn họ sẽ hại Lý gia thế thảm một lần nữa sao? Người chấp nhận như vậy sao???”

Lý Phù Dung lắc đầu.

Mỗi một kiếp trôi qua, Lý Phù Dung nhận ra một điều: tương lai bất định!

Dù nàng biết trước tương lai cũng không thể thay đổi tương lai, cũng không thể khiến tương lai không thay đổi!

Mỗi một hành động, mỗi một suy nghĩ đều có thể gây xáo trộn tương lai ở phía trước, tất cả đều do lựa chọn của mỗi người, quyền quyết định của mỗi con người.

Hai tay nàng có dính máu hay không, không quan trọng nhưng tuyệt đối không muốn để thân nhân mình vì nàng mà tay dính máu, mà chịu khinh bỉ của người đời.

Kiếp này, tương lai bị thảm kia có một lần nữa diễn ra hay không, Lý Phù Dung không biết. Nhưng nàng biết rõ, nếu nghe theo lời của bóng ma kia, tương lai của Lý gia sẽ sụp đổ ngay thời điểm này!

Hồ Nhữ Yên là ai? Là nữ nhi độc nhất của Hồ Thái phó, thầy của Quân vương.

Tam hoàng tử Lạc Quân lúc này tuy chưa có thực quyền nhưng thân phận Hoàng tử vẫn không thay đổi. Có cớ để giết hấn sao?

Nhớ đến hình ảnh những người đó hiếm khi mới xuất hiện bên ngoài, lại được tiền hô hậu ủng, khắp nơi bảo toàn nghiêm ngặt. Nàng còn chưa động được vào hấn thì đã bị xử tử tại chỗ rồi.

Bất cứ ai, bất luận kẻ nào trong đó đều là những người mà Lý Phù Dung không thể động vào được, nếu không muốn kéo Lý gia chôn cùng.

Dù có muốn làm thiêu thân cũng phải nhớ nàng không chỉ có một mình...

Bóng ma thấy Lý Phù Dung không nghe lời của mình thì tức giận quát:

“Lý Phù Dung, người sẽ hối hận! Người sẽ hối hận...”

Lý Phù Dung ngẩng đầu nói:

– Ta không biết... không biết tương lai ta có hối hận hay không. Nhưng ta biết rõ, nếu làm theo lời dụ dỗ của người, thì ta sẽ hối hận!

Tô Tuyết nói đúng, nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian và cả tâm trí vì thù hận, vì những người mình chán ghét...

Bây giờ là hiện thực hay những ký ức đau khổ kia mới là hiện thực?

Đây là giấc mộng hay những kiếp trước mới là giấc mộng?

Một khi nhắm mắt nàng sẽ tỉnh lại ở một kiếp khác hay đây chính là kiếp sống cuối cùng?

Nàng không biết, cũng không rõ ràng...

“Lý Phù Dung, vì Lý gia sau này người phải giết Lạc Quân Đế!!!”

Sau khi giết hấn rồi, ai sẽ tha cho Lý gia? Hay vì cái chết của hấn mà Lý gia sẽ chịu bêu đầu?

Lý Phù Dung rửa nước mắt không thể lựa chọn.

– Nếu kết quả... vẫn không tránh khỏi cái chết. Vậy hãy để ta và mọi người cùng nhau tận hưởng những phút giây hạnh phúc ngắn ngủi này đi.

“Lý Phù Dung, người điên rồi!!! Chết bao lần mà người vẫn không tỉnh ngộ sao?”

– Lựa chọn nào cũng là sai lầm, vậy chỉ một lúc, hãy cho ta tự do được sống theo ý mình đi. Đừng để cả kiếp sống toàn bộ đều là sai lầm nối tiếp sai lầm...

– Những kẻ đáng ghét kia... để bọn họ tránh xa cuộc sống của ta đi!!!

Bóng ma đang bùng phát ra dần dần thu nhỏ lại thành một cuộn khói hư ảo trong tâm của Lý Phù Dung.

– Ta sẽ không vì những kẻ không đáng đó mà bị thương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Đó là một ngày mây đen dày đặc, bầu trời không chút ánh sáng. Xa xa, vắng vắng nghe thấy tiếng sấm nổ nhưng mãi không mưa khiến lòng người nhón nhao.

Trong phòng đóng kín cửa, ánh nến le lói giữa ban ngày tạo cảm giác thật kỳ lạ. Không khí càng trở nên quái dị hơn khi nhìn tới gương mặt trầm lặng của Lý Phù Dung lúc này.

Rõ ràng đó chỉ là một đứa bé mới bảy, tám tuổi đầu thế mà lại có khí thế băng lãnh, cao cao tại thượng như tự nàng sinh ra đã như thế. Khi Lý Phù Dung hé mở mắt, càng lộ rõ sự tang thương của năm tháng, sự bình thản của người đã trải qua hết ngấm ngùi cay đắng trong cuộc đời.

Đây chính là lần đầu tiên, Lý Phù Dung bộc lộ đúng bản chất thật của mình.

Lý thượng thư, Lý phu nhân khi thấy vẻ mặt của tiểu nữ nhi đã âm thầm hốt hoảng, không hiểu lý do vì sao, còn Lý Vĩnh Trường hẳn có bất ngờ nhưng phần nhiều lại là đau lòng. Không hiểu tại sao, trái tim của hắn lại nhói đau tới như vậy, liên tục kêu gào:

“Bảo vệ nàng! Bảo vệ nàng đi...”

Lý Phù Dung đảo mắt nhìn ba người ở đối diện mình, đây chính là thân nhân của nàng, trải qua bao hiểu lầm, chia cắt, đau khổ mới lần nữa được gắn kết, thương yêu nhau.

Nàng luyện tiếu, luyện tiếu không muốn rời xa mọi người, không muốn bất hạnh đổ xuống bọn họ.

– Nữ nhi... là kẻ trùng sinh!

Lý Phù Dung âm trầm cất tiếng nói.

Lý thượng thư trợn hai mắt, Lý phu nhân hoảng hốt che miệng mình lại để không hét lên, trái tim Lý Vĩnh Trường lại đánh liên hồi.

Bọn họ muốn bảo Lý Phù Dung đừng nói nữa, nàng chỉ đang mê sảng, nhưng sâu trong thâm tâm, có một phần nào đó cho họ biết: nàng đang nói thật, không phải chuyện đùa!

Thế là, bọn họ nhẫn nại nghe nàng nói tiếp.

– Kiếp đầu tiên, nữ nhi nhập cung trở thành Hòa Phi, Đế quân khi đó đã có người trong lòng, sau bao khổ cực, hẳn rốt cuộc đã đưa người trong lòng hán lên làm Hoàng hậu. Vì để bù đắp lại những uất ức nàng đã chịu, hẳn bãi bỏ hậu cung! Kẻ nào muốn xuất cung thì xuất cung, kẻ nào muốn ở lại thì hẳn vẫn không bắt đãi, vẫn tiếp tục được cung cấp như cũ không thay đổi. Chỉ là, phải tự hiểu rằng: bản thân đã không còn cung tần của hán nữa, suốt đời phải chịu cảnh cô độc ở một góc trong hậu cung...

Ai nấy đều im bật, Lý phu nhân mấy lần muốn hét toáng lên nhưng bị Lý thượng thư kiềm lại, nước mắt bà liên tục rơi xuống. Còn Lý Vĩnh Trường, tuy vẫn an vị nhưng nắm tay của hắn càng lúc càng xiết chặt lại.

– Kiếp đó, tính cách nữ nhi lãnh đạm, tình thân xa cách, tự hiểu bản thân trở về cũng không được chào đón nên tình nguyện ở lại hậu cung. Còn Lý gia một kiếp đó xem như bình thản trải qua, không quá nổi bật, cũng không thua kém. Cuộc sống cứ thế trôi qua, dù tân Hoàng hậu thượng vị, rồi bất hạnh đi sớm, Đế quân về sau lại tuyển tú, sinh hạ long tử... cũng đều không ảnh hưởng đến cuộc sống nhàn chán của nữ nhi, nữ nhi cứ thế chờ chết trong hậu cung...

Lý Phù Dung tiếp tục kể, như thể đó là câu chuyện không liên quan đến nàng, không có chút cảm xúc.

Cổ họng nghẹn lại, hai mắt Lý Vĩnh Trường đỏ lên, rất muốn gào lên tại sao nàng có thể bình thản như vậy, nàng không có cảm giác gì sao?

– Cứ tưởng đó là kết thúc, nhưng nào ngờ nó chỉ là bắt đầu của rất nhiều cơ sự sau này. Nữ nhi trùng sinh, quay trở về thời điểm khởi đầu, gặp lại tân Hoàng hậu lúc này chỉ mới là một Huệ Tần nhỏ nhoi. Vì biết trước tương lai, nên nữ nhi không dám bài xích nàng ta, để mặc nàng ta lấn lướt xung quanh. Nào ngờ, Huệ Tần kia cũng là kẻ trùng sinh, thế nên nàng ta phát hiện ra sơ xuất của nữ nhi, biết được bí mật của nữ nhi, nữ nhi qua đó cũng biết thì ra Đế Quân cũng là kẻ trùng sinh. Để bịt miệng nàng ta, không có cách nào khác ngoài trừ lên cùng một thuyền cùng tiến cùng lùi. Ai ngờ được, trong lòng nàng ta nghĩ quẩn, không thích cuộc sống gò bó trong hậu cung mà muốn tiêu điều bên ngoài. Nàng lại càng không chịu nổi cảnh đấu đá giành giật của nữ

nhân trong hậu cung. Rốt cuộc, tự tìm cái chết! Đế quân đau đớn trước cái chết của nàng, nghĩ tới thời gian nàng hay ở cùng nữ nhi, thế là thường xuyên ghé vào cung của nữ nhi để mượn vật nhớ người. Mọi người không biết nguyên do, nghĩ nữ nhi đặc sủng. Lý gia khi đó cũng không ngoại lệ, vui mừng nhờ địa vị nữ nhi tăng cao, xuất hiện lòng háo danh, mong muốn nữ nhi tiếp tục thượng vị. Nữ nhi đã khuyên nhủ, nhưng mọi người vẫn không nghe theo, cũng không nghĩ tới Đế Quân là kẻ khó dò cỡ nào. Nữ nhi tự ý quyết định xuất gia để cắt đứt tư tưởng bất chính của Lý gia. Nào ngờ, Lý gia vẫn không chịu từ bỏ, bắt tay với Đại hoàng tử. Đại hoàng tử mưu phản, Lý gia bị liên lụy phải chịu xử trảm cả dòng họ. May mắn lúc đó, Đế Quân xem như niệm tình nghĩ nữ nhi với cố Hoàng hậu nên tha cho Lý gia một mạng, nhưng Lý gia cũng tan nhà nát cửa...

Sắc mặt Lý thượng thư tái xanh, như thể cảnh tượng hãi hùng đó đang diễn ra trước mắt ông.

Lý Phù Dung lại nói:

— Nữ nhi lại tiếp tục trùng sinh, lần này lại trở về vào thời điểm tám tuổi! Vì nhận ra sai lầm của mình, nên trong kiếp đó, nữ nhi đã cố sức hàn gắn với mọi người. Lý gia cuối cùng trên dưới một lòng, cả nhà hạnh phúc. Nhưng đáng tiếc, hành động đó cũng xem như bộc lộ bản thân trước mắt Đế Quân, Đế Quân bắt nữ nhi trở thành bi đởm nạn trong Huệ Tàn!

Lý phu nhân đã khóc quần quai, đau thương cho nữ nhi của mình, cũng tự trách bản thân trong đó quá ích kỷ. Bà khóc càng lúc càng lớn, nhiều lúc gào lên thê thảm nhưng không có ai ngăn cản nữa, Lý thượng thư cũng đã chết lặng rồi.

Dù Lý Phù Dung không nói tới, nhưng qua lời nói của Lý Phù Dung, Lý Vĩnh Trường phần nào cũng đoán được thái độ của mình trong đó. Hóa ra, hấn lại là kẻ thối tha như vậy!

— ... kiếp đó, Lý gia vẫn hết lòng yêu quan tâm nữ nhi mà chẳng để ý nữ nhi có phải tân sủng hay không, đó chính là điều may mắn và hạnh phúc nhất nữ nhi đã có. Những tưởng sau khi tất cả kết thúc, nữ nhi có thể thoát được Hoàng cung, cùng cả nhà vui vẻ về sau thì... biến cố lại phát sinh: Lý gia... bị tàn sát cả nhà! Toàn bộ hy vọng, lẽ sống của nữ nhi tan nát, từ đó sinh bệnh nặng không dậy nổi, chẳng bao lâu thì qua đời...

Cả phòng đều im bật, chỉ có tiếng sấm nổ bên ngoài càng lúc càng lớn càng lúc càng tới gần.

— Kiếp này là lần trùng sinh thứ ba của nữ nhi! Vì không chịu nổi dằn vặt đau đớn trong đó, nên vừa mới sinh ra, chỉ hận không thể chết đi... có sự sau đó, mọi người cũng đã biết.

Tại sao?

Tại sao đáng về của nàng có thể bình thân đến như vậy?

Vì chấp nhận hiện thực trước mắt hay do không còn chút hy vọng nào vào tương lai?

Bi kịch sẽ tái diễn?

Lý gia sẽ chết hết không có một người sống sót?

Liệu có thể tin được không?

Trong lúc mọi người còn phân vân, không thể phán đoán thì Lý Phù Dung liên tục tiết lộ thiên cơ, những tối mật trong triều đình mà chỉ Lý thượng thư mới biết, những bí mật nhỏ nhỏ mà Lý phu nhân đang làm và cả những chuyện Lý Vĩnh Trường đang dự tính.

— Thái tử đang địa vị độc tôn nhưng làm người quá hà khắc ngoài sáng trong tối chịu không ít chống đối, đương kim hoàng thượng hiện ngoài mặt không tỏ vẻ nhưng thật chất đã bất mãn với thái tử, chỉ đang dẫn đo không biết nên lựa chọn ai. Huống hồ, thân thể cũng đã không tốt...

— Đại ca dự tính sẽ đến Bình Ngô thư viện để trao đổi học tập đi? Thật ra, đại ca không cần thiết phải đi, vị giáo sư đại ca ngưỡng mộ tuổi đã cao, lúc này chuyện ông lâm trọng bệnh chưa truyền ra, khi đại ca đến đó, ông cũng đã đi rồi. Phí mất một năm đi đi về về vô ích...

— Ngô thị đang lôi kéo mẫu thân cùng các vị phu nhân khác mở nông trang thực chất là kẻ lừa đảo, sau khi nhận được một số tiền lớn của mọi người sẽ trốn đi biệt tích...

Rầm

Tiếng đập bàn lớn vang lên, mọi người cùng hướng mắt nhìn về phía Lý Vĩnh Trường. Hấn lúc này cúi gầm mặt, không thấy rõ biểu cảm nhưng bả vai của hấn đang run run vì tức giận. Vì lời nói của Lý Phù Dung đã khiến hấn nổi giận sao?

Lý Vĩnh Trường trầm trọng ngẩng đầu lên, hai mắt hấn đỏ rực, gân máu căng thẳng như muốn nứt toát ra.

— Dừng! Nói! Nữa!

Hấn nghiêng răng nói.

Hấn không chấp nhận những lời Lý Phù Dung nói hay là không chấp nhận được kẻ trùng sinh kỳ quái như Lý Phù Dung?

...

– Đừng nói nữa!

Lý Vinh Trường nặng nhọc cất tiếng nói.

Không khí im phăng phắt, mãi lâu sau, Lý Vinh Trường mới lớn tiếng quát:

– Ta không cần biết chuyện kiếp trước, kiếp sau, cũng không cần biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì! Ta không cần biết trước kia muội là ai, sau này sẽ thành nhân vật nào, ta chỉ cần biết muội hiện tại là muội muội của ta!

Dù là nàng có là ai thì nàng vẫn mãi mãi là muội muội ruột thịt của hần.

– Đừng nghĩ tới chuyện đã qua, cũng đừng nghĩ tới tương lai nữa, muội chỉ cần sống vào lúc này được rồi!

Hai mắt Lý Phù Dung ngân ngấn nước, đọng đầy chực chờ trào ra.

– Chuyện sau này thì để sau này tính! Dù có chuyện gì xảy ra cũng có đại ca gánh cho muội. . .

Lý Phù Dung nghẹn ngào:

– Đại. . . ca. . .

Lý Phù Dung nhào tới ôm chặt lấy Lý Vinh Trường, khóc ướt cả mảng áo của hần, luôn miệng gọi:

– Đại ca, đại ca. . .

...

Về sau, Lý Phù Dung như lỡ miệng hỏi:

– Sau khi Đế Quân nhớ lại tiền kiếp liền sẽ biết thân phận của muội, vậy trước đó, chúng ta có nên giết hần trừ hậu hoạn không?

Nghe tới giết người, Lý phu nhân liền rùng mình, vô thức né tránh, Lý thượng thư thì ngẫm nghĩ không ngừng, Lý Phù Dung không ngừng quan sát biểu hiện của từng người. Lúc đó, Lý Vinh Trường mở miệng nói:

– Dù có giết hần thì sau này vẫn có kẻ khác lên làm Vua! Nếu như trời không dung Lý gia thì dù ai lên làm Vua, Lý gia vẫn không tránh khỏi tai kiếp! Huống hồ, chẳng phải muội đã nói Lý gia vì Đế Quân mới mạng vong sao, nếu thế, chẳng có lý do gì Đế Quân đối phó Lý gia cả!

Đó là chưa nói dù lúc này Đế Quân kia tuy là hoàng tử không được sủng nhưng vẫn là người của Hoàng thất, muốn giết là giết sao?

Nghe Lý Vinh Trường bộc lộ ý kiến, Lý phu nhân liền gật đầu liên tục, Lý thượng thư âm trầm cũng gật đầu đồng ý. Lý Phù Dung âm thầm thở phào trong bụng.

Chính nàng cũng không biết nếu bọn họ chọn cách giết tam hoàng tử Lạc Quân hiện tại thì nàng sẽ quyết định như thế nào nữa. Như Lý Vinh Trường nói, không có Lạc Quân Đế trong tương lai thì chẳng lẽ không có người thay thế hần? Đây là chưa nói nếu như đây không phải là kiếp cuối cùng, thì kiếp sau, kiếp sau nữa, có một lúc nào đó lỡ như Lạc Quân Đế thức tỉnh trước nàng thì sao? Lúc đó, Lý gia sẽ thật sự gặp tai họa.

Mọi việc xem như ổn thỏa, lúc mọi người muốn chia ra thì Lý thượng thư chợt hỏi Lý Phù Dung:

– Vậy. . . tương lai ai sẽ lên làm Hoàng đế?

Lý Phù Dung liền nhăn mặt. Lý Vinh Trường liền phản ứng:

– Phụ thân!

Từ việc Lý Phù Dung cố ý giấu tên tuổi của Đế Quân tương lai đã cho thấy nàng không muốn tiết lộ danh tính của hần, mà có biết thì sao? Lý Vinh Trường không quên ngọn nguồn bất hạnh của Lý Phù Dung là từ Đế Quân kia đâu, bảo hần đi tâng bốc, nịnh bợ? Có mà mơ! Hần không cần! Không cần bám víu kẻ đã tổn hại muội muội của hần!

Lý thượng thư thấy sắc mặt không tốt của hai đứa con thì chợt dạ, vờ ho mấy tiếng, liếc mắt nhìn ra bầu trời đang mưa như trút nước, nói:

– Mọi người cũng mệt rồi, giải tán thôi!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm đó, mới sáng sớm, bỗng nhiên Tô Tuyết mang theo một toán gia đình ra ngoài. Tô gia quá yêu thương đứa con độc nhất này, dù nàng muốn làm gì cũng hết lòng chiều theo, nên dù thấy lạ, cũng không ai dám ý kiến.

Tô Tuyết thế mà không phải muốn đi dạo phố mà lại ùng ùng dẫn người hướng về núi Tây Sơn.

— Các người mau chia nhau tìm kiếm đi, phát hiện thấy gì liền lập tức thông báo.

Tô Tuyết hỏi thúc ra lệnh. Mấy gia nhân nghếch mặt ra, không biết nàng muốn làm cái gì, tìm kiếm cái gì kia chứ? Tô Tuyết cũng không giải thích, đã tự mình đi trước một bước. Thấy Tô Tuyết đi xa, mọi người mới hoàn hồn lập tức đuổi theo sau, nàng là nữ nhi độc nhất của Tô viên ngoại đó, nếu để nàng xảy ra chuyện gì, mạng của bọn hắn cũng khó giữ.

Trên Tây Sơn thường khi hoang vắng lại trở nên huyền ảo, khắp nơi vắng vắng vang lên tiếng gọi:

— Quân...

— Quân, chàng có nghe thấy ta gọi không...?

Hóa ra, người Tô Tuyết muốn tìm chính là Lạc Quân Đế! Lúc này, vẫn còn là Tam hoàng tử Lạc Quân.

Dưới một cái hố sâu bị cây cối vùi lấp, nếu không chú ý sẽ khó mà phát hiện ra, càng không cần phải nói đến đứa bé đang nằm vùi trong hố sâu kia.

Tam hoàng tử Lạc Quân!

Hai mắt hắn vô định nhìn lên bầu trời qua những kẽ lá. Thân thể thật nặng nề, hắn nhớ hắn đã bị gãy mất mấy xương sườn trong lần tai họa này, đã thế còn bị bỏ mặc ở nơi hoang dã này suốt ba ngày, lúc được cứu về, hắn thoi thóp muốn mất cả mạng nhỏ. Vậy nhưng, kẻ chủ mưu gây chuyện lại chỉ bị nghe mắng mấy câu, mọi chuyện đều được bỏ qua. Không chỉ vậy, bọn họ còn vì vậy mà quay lại oán trách hắn, nói tại hắn nên bọn họ mới bị mắng!

Thật nực cười nhưng cũng phải thôi, ai bảo bọn họ kẻ là Thái tử, kẻ là Nhị hoàng tử cao quý, còn hắn? Chỉ là một kẻ do cung nữ hèn hạ sinh ra, dù có danh là Hoàng tử nhưng bị xem chẳng khác gì kẻ tồi tệ cho những đứa trẻ cao quý kia!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn bị bọn chúng hãm hại mà cũng không phải là lần cuối cùng!

Bọn chúng chỉ xem hắn như trò tiêu khiển qua ngày, mạng sống của hắn chẳng hề đáng giá trong mắt bọn chúng!

Cũng vì vậy, hắn bắt đầu học nhẫn nhịn vì một ngày có thể đập những kẻ đã từng xem thường, khinh rẻ hắn dưới chân. Đối với kẻ đã từng làm hại tới mình, hắn càng không thể tha!

Đúng vậy, hắn trở lại rồi!

Lạc Quân Đế đã hồi tỉnh!

...

Trong lúc Tam hoàng tử Lạc Quân còn mãi suy tư về quá khứ và tương lai của mình, thì đột ngột một tiếng roi lớn vang lên làm hắn hoàn hồn.

Hắn không thể cử động, chỉ có thể liếc mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh kia. Một lúc sau, một bóng người trôi lên, thì ra là một kẻ khác cũng bị rơi xuống hố này.

Tam hoàng tử Lạc Quân mở bừng hai mắt khi nhận ra gương mặt của người kia.

Tô Tuyết!

Tô Tuyết cũng đã nhìn thấy Lạc Quân, không để ý đến vết thương trên mình liền lao tới chỗ của hắn.

— Quân! Quân!

Thấy hắn không cử động, Tô Tuyết biết hắn bây giờ đang bị thương rất nặng. Nàng hôm nay tới đây cũng vì vậy, nàng biết hắn sẽ bị thương, bị bỏ rơi nên mới đi tìm hắn, thế mà vẫn không kịp.

Tô Tuyết đau lòng ứa nước mắt.

– Chàng không sao chứ? Chàng có muốn uống nước không?

Tô Tuyết gấp gấp lấy túi nước đã chuẩn bị từ trước cho hắn uống một ngụm.

– Xin lỗi, ta chỉ nhớ mang nước mà không nghĩ tới những thứ khác, chắc chàng đã đói lắm rồi...

Tô Tuyết nói không ngừng, nước mắt không ngừng rơi xuống. Tam hoàng tử Lạc Quân cứ dõi mắt nhìn theo Tô Tuyết.

Nàng không trốn hắn nữa!

Mỗi lần trùng sinh, nàng đều muốn rời xa hắn, trốn đi thật xa, hắn biết chứ!

Hắn biết nàng không thích cuộc sống gò bó, đầy mưu mô trong hậu cung nhưng hắn không thể buông tha nàng!

Trong suốt cuộc đời kẻ tính người toán, người sống ta chết của hắn, nàng là người duy nhất đối xử chân thành với hắn! Nàng không quá thông minh cũng không mưu tính với hắn! Chỉ có mở bên cạnh nàng, hắn mới có thể an tâm được. Chính vì vậy, hắn càng không thể để nàng đi được!

Hắn biết hắn làm vậy là có lỗi với nàng nhưng không thể buông tay, dù nàng có trách hắn cũng được, chỉ cần nàng ở bên hắn mà thôi! Hắn sẽ dùng hết tất cả vinh hoa, phú quý trên đời này để bù đắp cho nàng!

Hắn đã từng nghĩ như vậy là đủ rồi!

Nhưng không!

Hắn sai lầm!

Hết lần này đến lần khác, hắn đều làm tổn thương nàng, mỗi lúc càng nặng nề đến mức phải chọn cái chết!

Kiếp trước, hắn đã giữ nàng lại được nhưng nàng oán trách vì cái chết của Lý Phù Dung! Suốt một kiếp, mấy mươi năm chung sống đó, nàng không tha thứ cho hắn cũng không tha thứ được cho bản thân mình.

Ngày Lý Phù Dung trần trối: “Thời gian cứ quay trở lại này là vì ông Trời muốn thành toàn cho hắn! Bởi vì hắn là Thiên tử!”

Nhưng thật tế, có thật đó là ân sủng của ông Trời cho hắn không? Hay đó là trừng phạt hắn phải gánh chịu?

Tình thân không có, người yêu thương rời xa, cha giết con, con giết cha, khắp nơi đầy oán khí là đặc ân?

Đúng là không ai làm Vua dài như hắn nhưng có ai phải chịu cảnh thân nhân xào nấu nhiều như hắn?

– Tiểu thư... tiểu thư...

Rốt cuộc gia đình của Tô Tuyết đã tìm tới. Tô Tuyết hấp tấp la lớn:

– Ta ở đây...

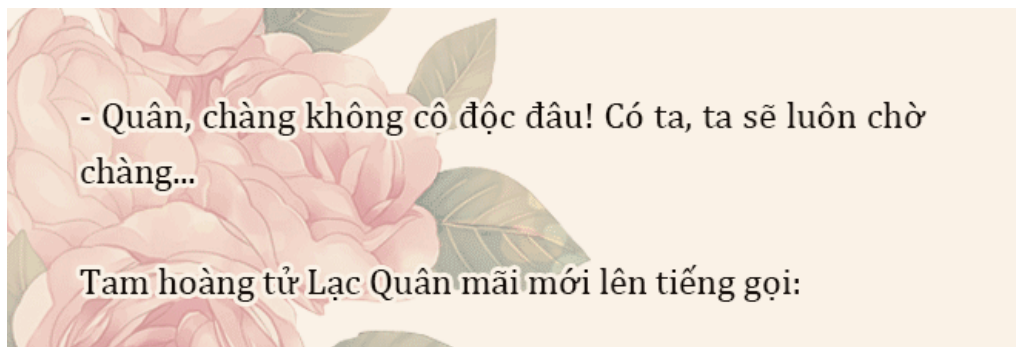
– Đang ở dưới này...

Toán gia đình đã phát hiện ra hố sâu, lục đục tìm cách xuống cứu người.

Tô Tuyết biết bọn họ sắp được cứu rồi, nàng cũng sắp phải xa hắn rồi.

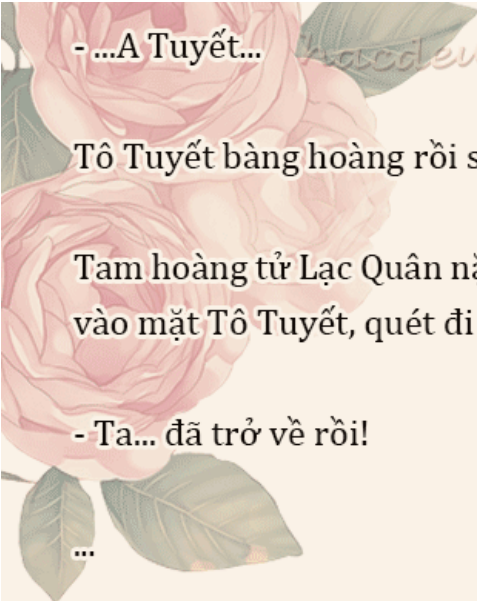
– Quân, ta tuy biết cảnh ngộ của chàng nhưng lại không biết hết những gì chàng gánh chịu... Ta biết chàng không dễ dàng, biết chàng chỉ có một mình nhưng xin chàng đừng từ bỏ hy vọng, xin chàng hãy nhớ rằng có một người vẫn luôn chờ chàng...

Tô Tuyết lại rơi nước mắt, nghĩ Lạc Quân Đế lúc này chưa hồi tỉnh, nàng nói ra những lời này với một đứa trẻ mới mười tuổi kia chắc hắn sẽ không hiểu, thậm chí có thể nghĩ nàng điên rồi, nhưng nàng không thể kiềm nén.

- Quân, chàng không cô độc đâu! Có ta, ta sẽ luôn chờ chàng...

Tam hoàng tử Lạc Quân mãi mãi lên tiếng gọi:

- ...A Tuyết...

Tô Tuyết bàng hoàng rồi sững sờ nhìn hấn.

Tam hoàng tử Lạc Quân nặng nề giơ cánh tay lên chạm vào mặt Tô Tuyết, quét đi giọt nước của nàng, hấn nói:

- Ta... đã trở về rồi!

...

Không lâu sau đó, Tô Tuyết lần nữa hẹn Lý Phù Dung ra gặp mặt.

Không khí trong phòng im ắng lạ thường, không ai lên tiếng. Tô Tuyết đành thở dài tiếc nuối, thông báo:

- Dung tử, hấn... Quân đã về rồi!

Lý Phù Dung khẽ sững lại rồi thản nhiên nói:

- Ồ, trở lại sớm nhỉ! Không phải hấn luôn oán trách vì sao hấn lúc nào cũng trở về quá muộn sao, lần này, hấn có đủ thời gian để hoàn thành những tiệc nuối của hấn rồi!

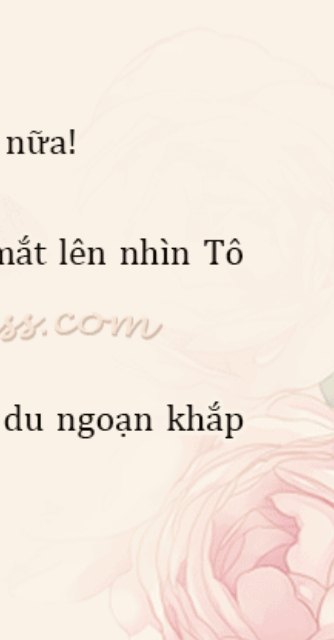
Tô Tuyết ngần ngại nói:

- Hấn... sẽ không đi theo con đường đó nữa!

Lý Phù Dung không hiểu ý, nhướn mắt lên nhìn Tô Tuyết.

- Kiếp này, hấn hứa sẽ cùng A Tuyết du ngoạn khắp nhân gian này!

Lạc Quân Đế không muốn làm Vua?

Lý Phù Dung như đang nghe thấy truyện buồn cười nhất thiên hạ, lại không thể cười nổi.

- Hắn đã chán làm Vua rồi? Cũng phải thôi nhỉ, dù sao thế gian này có ai làm Vua lâu dài như hắn đâu.

Tô Tuyết muốn lên tiếng phản đối nhưng rồi lại thôi. Nàng biết trong thâm tâm Lý Phù Dung đã quá bài xích với Lạc Quân Đế rồi, dù nói gì cũng vô dụng.

- Dung tử, hắn thay đổi rồi, sẽ không lặp lại những sai lầm trước kia nữa...

hocdeu.wordpress.com

Tô Tuyết nhìn Lý Phù Dung hồi lâu rồi nói:

- Tử cũng nên thay đổi đi thôi!

Tô Tuyết đứng lên bước ra cửa, khi còn một bước cuối cùng, Tô Tuyết dừng lại nói:

- Đây là lần cuối cùng A Tuyết đến gặp tử! Theo như mong muốn của tử, sau này chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Thời gian thấm thoát đưa thoi, mới đó lại bảy năm trôi qua, Nam Quốc trong những năm này liên tiếp xảy ra những biến động không ngờ được.

Các Hoàng tử đến tuổi trưởng thành, nối tiếp nhau được phong Vương. Nhị hoàng tử phong làm Xích Vương, Tam hoàng tử phong làm Thành Vương, Tứ hoàng tử phong làm Thanh Vương, Ngũ hoàng tử phong làm Lam Vương.

Lão Hoàng Đế đang dự tính truyền ngôi cho Thái tử, thế nhưng, những tội lỗi của Thái tử và Nhị hoàng tử liên tiếp bị vạch trần, rốt cuộc không thể bao che được nữa, lão Hoàng thượng phải hạ chỉ phế Thái tử, bắt hai người suốt đời phải trông coi Hoàng lăng. Không nhịn được bao lâu, hai người đã lên lút bỏ trốn. Nào ngờ, trong lúc bỏ trốn lại rơi vào bẫy thú, chết thê thảm. Khi tin truyền về, lão Hoàng đế không chịu nổi đã kích đã nôn máu ngay tại chỗ, từ đó lâm bệnh nặng.

Khi Lý Phù Dung nghe tin chỉ ừ ờ như nghe chuyện phiếm thường ngày, những người xung quanh hào hứng vài ba bữa, sau khi tin tức đã hết nóng hổi, mọi người cũng chẳng buồn nói tới nữa. Dù sao, bọn họ chỉ là phận nữ nhân, là nô bộc trong phủ, chuyện quốc gia đại sự kia, nói thẳng ra chẳng dính

đáng gì đến họ.

Lý Phù Dung mấy năm này sống đúng chuẩn tiểu thư khuê các, cửa lớn không ra, nẻo ngõ không bước, chỉ nghe tin tức bên ngoài qua lời tám chuyện của các nô tì xung quanh. Và nếu nói nhân vật nổi trội, tuổi trẻ tài cao mà nàng nghe nhiều nhất thì chính là vị Thành Vương bí ẩn kia.

Thành Vương không những tuần tú chiếm hết cảm tình của các nữ nhân mà còn là người tài hoa nhất trong các Hoàng tử hiện tại. Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, văn võ song toàn... nếu hắn tự nhận thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất!

Khi thấy Lạc Quân Đế, à không, bây giờ phải gọi là Thành Vương Lạc Quân, bộc lộ tài năng của mình, Lý Phù Dung đã từng thấy rất kinh ngạc nhưng nghĩ tới hắn ba kiếp làm Vua, hắn là người biết rõ nhất nên làm gì và không nên làm gì. Huống hồ... nàng không tin những thứ hắn lộ ra là tất cả những gì hắn có.

Dù hắn nói kiếp này không bước lên con đường Thiên tử đó nữa, nhưng hắn có thể sao? Lý Phù Dung không tin hắn thật sự có thể buông bỏ quyền lực...

Chẳng kịp để mọi người chuẩn bị tinh thần, lão Hoàng đế đã băng hà. Theo di chiếu của tiên đế, Thanh Vương Lạc Long trở thành người kế vị.

Lý Phù Dung ngây ngốc.

Lạc Quân Đế thật sự buông tay? Buông tay rồi sao?

Lúc Lý Phù Dung không lý giải được thì đã được gợi ý đáp án:

– Các người nghe chưa? Tân hoàng vừa lên ngôi đã lập tức ban thưởng cho Thành Vương đấy! Nghe nói có rất nhiều châu báu, gấm vóc lụa là...

– Thế thì có là gì đâu? Tân hoàng còn ban đặc ân miễn hành lễ cho Thành Vương nữa kia, sau này dù có gặp Hoàng thượng, Thành Vương cũng không cần quỳ lạy. Chính là dưới một người trên vạn người, đó là chuyện vinh quang cỡ nào kia chứ...

– Thành Vương đến giờ vẫn còn chưa lập gia thất, thật không biết cô nương nào có thể lọt vào mắt xanh của ngài...

Lý Phù Dung bừng vỡ lẽ, quả nhiên! Một người đã nắm hết tất cả quyền lực trên đời này làm sao có thể dễ dàng buông bỏ tất cả như vậy! Hắn là chuyển từ sáng thành tối! Trở thành vị Vua ngầm của Nam Quốc.

Như vậy mới đúng với tác phong của Lạc Quân Đế.

Trong lúc mọi người vẫn còn chưa hết ngạc nhiên, một đạo thánh chỉ ban xuống càng khiến không khí sôi trào:

“... Lý Thị Phù Dung, đại nữ nhi Lý gia dung nghi đoan chính, hiền hậu lại có duyên với Phật pháp, nay phong làm Vĩnh An Công chúa, phụng lệnh viếng ngàn kiềng chùa để cầu phúc Nam Quốc...”

Lý Phù Dung sau phút đầu ngỡ ngàng đã dần dần bình tĩnh lại. Viếng ngàn kiềng chùa? Nói như vậy, nàng phải đi một vòng Nam Quốc rồi!

Lý Phù Dung không khỏi nhớ đến nguyện vọng của mình trong kiếp trước, nàng đã từng nói: “muốn thoát khỏi chốn lao tù vàng ngọc mà tự do sải cánh trong bầu trời”. Chỉ tiếc, tâm nguyện kia không thể hoàn thành.

Bởi vì muốn né tránh, không muốn đối mặt với sự thật nên kiếp này, nàng đã từng bỏ mặc tất cả, không muốn quan tâm. Đến khi tỉnh ra, ý thức được hành động của mình là vô nghĩa, khiến bản thân và cả người xung quanh mình đều bất hạnh, Lý Phù Dung mới một lần nữa mở lòng. Nhưng tâm lý trì trệ vẫn còn đó, chỉ muốn ở cạnh thân nhân của mình, nắm giữ từng giây phút ở bên cạnh đó, nàng đã tự phong mình trong ranh giới an toàn, không tiếp xúc với bên ngoài và vô tình cũng đã bỏ qua mong ước của bản thân.

Nàng muốn được thấy bầu trời bao la, rộng lớn bên ngoài!

Đây là cơ hội để nàng được ra ngoài, hoàn thành tâm nguyện của kiếp trước?

Lý Phù Dung không khỏi nhớ đến Tô Tuyết và Thành Vương, người đã từng là Lạc Quân Đế kia.

Nàng luôn sống an tĩnh, không gây thị phi, nói đến tiếng tăm lại càng không, không lý nào Tân hoàng lại biết đến tên của nàng. Nếu có, chỉ có thể vì có người muốn như vậy thôi.

Nhớ đến lần thất hứa của Lạc Quân Đế ở kiếp trước...

Lý Phù Dung khẽ lắc đầu không nghĩ nữa. Bất kể nguyên do là gì, nếu cơ hội đã đến, nàng sẽ nắm lấy không bỏ qua.

– Dân nữ tạ chủ long ân.

Lý Phù Dung buông lỏng tiếp chỉ.

Sau khi thái giám tuyên chỉ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại người của Lý gia. Một bên, Lý Phù Dung tay nắm chặt thánh chỉ ngồi trên ghế, không biết đang

suy nghĩ điều gì, một bên, Lý phu nhân đang oán trách:

– Tại sao Hoàng thượng lại cho chiếu chỉ như thế này? Đời nữ nhân có bao nhiêu năm, tự đứng lại bắt nữ nhi của ta phải đi khắp Nam Quốc như vậy...

Nữ nhi của bà từ nhỏ mắc quái chứng không nói không rằng, sau này tuy chữa khỏi bệnh, vẫn ít nói như cũ lại thêm nghe nàng kể kỳ ngộ của mình, Lý phu nhân tuy bán tín bán nghi nhưng không vì vậy mà bỏ mặc nàng, dù thế nào thì cũng mãi là nữ nhi của bà nên vẫn quan tâm như cũ.

Đến tuổi học hành, Lý Phù Dung vẫn không có chút động thái muốn đi học, bà nhiều lần sốt ruột muốn cho nàng học hành đàng hoàng nhưng Lý Phù Dung không để ý tới. Lý thượng thư và Lý Vĩnh Trường lại góp thêm lời nói cứ để tùy ý nàng đi, Lý phu nhân vùng vằng phải nín nhịn. Về sau, thấy Lý Phù Dung thật sự không cần thầy mà vẫn biết chữ, cầm kỳ thi họa tuy không mấy lộ ra nhưng trông có vẻ thông thạo thì bà không nói gì nữa, nhưng đó là chuyện chỉ có người trong nhà biết, người ngoài không hay cũng không dám lộ ra ngoài.

Bên ngoài những lời đồn đãi không vì Lý Phù Dung ít lộ diện mà mất đi, thỉnh thoảng, vẫn có người khai ra để làm tiêu đề bàn luận: Đại nữ nhi Lý thượng thư không học không hành, không có nhan sắc không dám ra ngoài... Lý phu nhân vì vậy mà không ít lần khẩu chiến với mọi người. Sau đó, bà đưa thêm tiền cho thầy dạy của Lý Phù Cát, bảo ông nói với bên ngoài, ông còn là gia sư của Lý Phù Dung, tài năng của Lý Phù Dung không thua kém ai. Tuy gia sư nhận lời nhưng có thể dễ dàng gạt đi miệng lưỡi thiên hạ?

...

Lý thượng thư cũng rất bất ngờ vì chiếu chỉ hôm nay, ông hoàn toàn không hề biết trước, hiện tại cũng chẳng biết ứng phó thế nào. Vì sao lại phong nữ nhi của ông làm Công chúa?

Trong lúc mọi người rối ren, Lý Vĩnh Trường lại lên tiếng hỏi Lý Phù Dung:

– Muội nghĩ như thế nào?

Kiếp này, dù biết trước tương lai qua lời nói của Lý Phù Dung, Lý Vĩnh Trường không những không từ bỏ con đường quan trường của mình mà lại càng ra sức phấn đấu. Năm nay, mới mười chín tuổi, đã có một chức danh nhỏ khiến người khác đỏ mắt không thôi. Đối với quyết định của hấn, Lý Phù Dung cũng không ngăn cản, như nàng đã nói: nàng không thể vì ý kiến của nàng mà bắt người khác phải thay đổi vận mệnh của mình, cũng không vì biết con đường phía trước có chông gai mà nhát gan không bước.

Lý Phù Dung nắm chặt thánh chỉ trong tay, trong mắt hiện lên quyết tâm:

– Nữ nhi muốn đi! Muốn ra xem thế giới bên ngoài!

Đó chính là mơ ước mà một kiếp nàng đã từ bỏ không dám chạm tới, cũng là nguyện vọng mà một kiếp nàng không thể đạt được...

Lý phu nhân nghe vậy thì cuống cuống nói:

– Dung Nhi, con không biết một khi đã đi thì không có năm ba năm, con không thể trở về. Đến lúc quá lứa lỡ thì, hôn sự của con phải làm sao đây...?

Dù Lý Phù Dung có kỳ lạ thế nào thì trong mắt thân sinh, nữ nhi của mình phải được hạnh phúc nhất.

Trôi qua bốn kiếp làm người, chứng kiến bãi bể nương dâu, thế sự vô thường, thành lập gia thất bây giờ đối với Lý Phù Dung đã không còn quan trọng nữa. Duyên số? Là thứ không thể biết trước, cũng chẳng nắm được, để tùy duyên đi.

Lý Vĩnh Trường nhìn ra Lý Phù Dung không phải miễn cưỡng, đó là ý muốn thật tâm của nàng. Hấn cũng không nỡ để nàng một thân một mình bôn ba bên ngoài, cũng luyến tiếc phải xa cách mấy năm không thể nhìn mặt. Nhưng nhớ đến bộ dáng cô đơn, nhìn xa xăm của nàng, hấn cũng không đành lòng...

Đối với muội muội này, hấn quả thật không biết nên gì cho tốt. Có lẽ vì nguyên cớ không ai từng trải qua những việc lạ lùng như nàng nên không ai biết được nàng có cảm xúc như thế nào. Hấn biết chính bản thân nàng cũng cố gắng để hòa đồng nhưng có những ngăn cách không thể dễ dàng xóa bỏ. Đến rốt cuộc phải làm sao đây?

– Không được! Ta không đồng ý! Ta không thể để nữ nhi của mình vô duyên vô cớ đi xa như vậy được! Lão gia, ông mau vào cung đi! Mau vào cung nói với Hoàng thượng rút lại thánh chỉ đi, đừng để nữ nhi chúng ta đi...

Lý phu nhân khổ sở van nài Lý thượng thư, Lý thượng thư vẫn trầm ngâm như cũ. Lý Vĩnh Trường lên tiếng nói:

– Mẫu thân, thánh chỉ đã hạ xuống nào có chuyện thu lại, mẫu thân đừng làm khó phụ thân nữa, đó là tội khi quân.

Nghe tới tội khi quân, Lý phu nhân hoảng hồn không dám nói nữa, ngồi phịch xuống ghế tuyệt vọng.

– Mẫu thân, đừng buồn phiền nữa. Đây là cơ hội hiếm có dành cho nữ nhi, nữ nhi thật sự muốn đi.

Lý Phù Dung lên tiếng nói. Lý phu nhân vẫn không muốn tin, nghĩ nàng vì không muốn kháng chỉ nên nói vậy, nhưng làm mẹ, làm sao bà có thể để Lý Phù Dung một mình bôn ba như vậy.

– Dung Nhi à, đừng nghe được đi đó đi đây mà mừng. Con chỉ nhất thời cao hứng thôi, cực khổ trong đó con không biết hết đâu. . .

Lý Phù Dung đã hạ quyết tâm:

– Mẫu thân, đó là mong ước cả bốn đời làm người của nữ nhi, dù có gian khổ thế nào, nữ nhi cũng sẽ vui vẻ mà đón nhận.

Lý phu nhân sững sờ, bà đã quên mất hay chính xác mà nói không muốn chấp nhận chuyện Lý Phù Dung là kẻ trùng sinh, dù bề ngoài non nớt nhưng linh hồn đã trưởng thành.

Lý Vĩnh Trường lên tiếng trấn an:

– Mẫu thân đừng lo, trẻ nãi mấy năm thì có làm sao? Mẫu thân đã quên bây giờ Dung Nhi đã được phong làm Vĩnh An công chúa? Hôn sự của nàng, người ta cầu còn không được, mẫu thân lo trước tính sau làm gì.

Phải rồi! Lý Phù Dung được phong làm Vĩnh An Công chúa, chính là người một nửa của Hoàng tộc rồi! Thân phận cao quý như thế còn lo gì không ra?

Chuyến đi này có mất ba năm đi thì lúc đó Lý Phù Dung cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi, còn có nhiều cơ hội. Đó là chưa nói sau khi hoàn thành sứ mạng, danh tiếng Lý Phù Dung sẽ càng nâng cao!

Đúng vậy! Nữ nhi của bà tốt như vậy, vương tôn công tử còn phải cầu rước Lý Phù Dung kìa.

Lý phu nhân càng nghĩ càng thấy có lý nên không làm náo loạn nữa, mơ tưởng tới ngày Lý Phù Dung vinh quang trở về mà sướng lâng lâng cả người, như thể cảnh tượng đang hiện trước mắt.

Lý thượng thư thấy vậy thì chắc lưỡi một cái không buồn nói.

Lý Phù Dung thấy Lý phu nhân đã dịu xuống thì trao cho Lý Vĩnh Trường ánh mắt cảm kích. Chuyến đi này, nàng nhất định sẽ đi rồi, nhưng nếu ra đi trong sự phản đối không vui của thân nhân thì bản thân nàng cũng sẽ hối tiếc.

Tin tức Lý Phù Dung được phong làm Vĩnh An Công chúa chẳng mấy chốc đã lan truyền ra khắp kinh thành, tất cả mọi người ai nấy đều ngạc nhiên không thôi.

– Không phải nữ nhi Lý gia bị ngốc sao? Tại sao thoáng chốc lại biến thành phượng hoàng rồi?

– Nàng tới sáu tuổi còn không biết nói đó. . .

– Ngươi mới là đồ ngốc! Nghe nói tiểu thư Lý gia là tiên nữ hạ phàm, vì vậy mới khác lạ hơn người. . .

Những tin đồn thất thiệt liên tiếp nổi lên, có người còn dệt thành một câu chuyện ly kỳ hấp dẫn. Đáng tiếc dù có náo động cỡ nào thì cũng không mấy may khiến nhân vật chính trong đó buồn để ý.

Rồi mọi thứ sẽ lại đầu vào đó, sự tò mò của mọi người sẽ không dừng ở một thứ mãi lâu. . .

Ngày xuất hành đã quyết định vào ngày mười lăm tháng tư, cách hiện tại chỉ hơn một tháng. Dù Hoàng thất đã báo sẽ chuẩn bị đầy đủ nhưng Lý phu nhân vẫn không yên tâm, muốn tự mình chuẩn bị mọi thứ cho Lý Phù Dung, trên dưới Lý gia vì thế mà náo động không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm đó, Lý Vĩnh Trường cùng phụ thân được Tân hoàng Lạc Long triệu kiến.

– Tạ ân Hoàng thượng đã ban ân cho tiểu nữ. . .

Tân hoàng Lạc Long phất tay cho hai người đứng dậy, hần nói:

– Lý thượng thư quá khách sáo rồi. Mấy năm kế phải để Vĩnh An chịu cực khổ rồi.

– Hoàng thượng quá lời, đó là vinh hạnh của tiểu nữ, nào có phải chịu khổ. . .

Quần thần ta một câu, người một câu đến khi không còn chuyện gì để nói nữa, Lạc Long cho phụ tử Lý thượng thư lui xuống.

Lý Vĩnh Trường rút cuộc không nhận được, lại lên tiếng hỏi:

– Hoàng thượng, hạ thần có một câu muốn hỏi, không biết ngài có thể giải đáp không?

Đối với Lý Vĩnh Trường, Lạc Long vô cùng xem trọng, tương lai có thể bồi dưỡng thành cánh tay đắc lực nên cũng vô cùng khách khí:

– Ái khanh cứ nói!

Lý Vĩnh Trường trầm ngâm một lúc rồi lớn mật hỏi:

– Phong tiểu muội thành Công chúa là ý kiến của Hoàng thượng sao?

Lạc Long có phần bất ngờ khi nghe Lý Vĩnh Trường hỏi vậy, vẫn giọng điệu bình thường nhưng nghe qua có phần mất hứng nói:

– Không phải ta!

Lý thượng khi nghe Lý Vĩnh Trường cả gan hỏi như vậy đã sợ tái mặt, Lý Vĩnh Trường suy nghĩ gì đó, lạy tạ lui ra.

Ra khỏi thư phòng, Lý thượng thư cầu nhậu bên tai:

– Con quả thật quá to gan! Tại sao lại nói những câu như thế...

Lý Vĩnh Trường nghe tai này rồi bỏ qua tai kia, không để ý phụ thân mắng, hắn đang suy nghĩ một chuyện khác.

Đúng lúc đó, Thành Vương Lạc Quân từ xa tới gần, Lý thượng thư liền kéo Lý Vĩnh Trường đang mất hồn hành lễ với Thành Vương:

– Hạ quan tham kiến Thành Vương!

– Bái kiến Thành Vương!

Thành Vương cho hai người miễn lễ. Thường ngày, Thành Vương ít nói, nên lần này cứ ngỡ hắn cũng sẽ thế mà đi thẳng thì nào ngờ, chỉ đi mấy bước, Thành Vương lại dừng chân, quay đầu hỏi:

– Nàng có hài lòng với kết quả này không?

Phụ tử Lý gia sững sờ, không hiểu ý của Thành Vương muốn nói cái gì. Lý thượng thư làm quan đã nhiều năm, muối mặn ăn cũng đã nhiều, tích tắc liền tỉnh táo lại, hồi hồi nói:

– Hài lòng! Đương nhiên rất là hài lòng rồi! Cảm tạ Thành Vương đã chiếu cố tiểu nữ...

Lý thượng thư còn nói cả tràng dài phía sau nhưng Thành Vương không nghe, hắn chỉ cần biết Lý Phù Dung không bất mãn với quyết định bất ngờ kia là được.

Lý Vĩnh Trường luôn nhìn Thành Vương, thấy rõ từng biểu cảm của Thành Vương lúc đó. Hắn không hiểu, vì sao một vương gia cao cao tại thượng lại chú ý đến muội muội bình thường nhà hắn. Huống hồ, Thành Vương và Lý Phù Dung chưa từng gặp nhau, xét theo vẻ mặt của Thành Vương, hắn cam đoan tuyệt đối không có vấn đề nam nữ ở đây!

Vậy nguyên do là gì?

Thành Vương khẽ gật đầu, thật ra cũng không mấy quan tâm đến đáp án kia. Hắn làm vậy là để trả lại lời hứa thả Lý Phù Dung tự do trong kiếp trước. Khi đó, vì Lý Phù Dung đột ngột mất sau biến cố kia nên hắn đã không thể hoàn thành lời hứa, bây giờ đã hắn hoàn thành lời hứa kia. Không chỉ cho Lý Phù Dung lý do xuất ngoại mà còn ban cho nàng địa vị Công chúa tôn quý. Với thân phận này, đảm bảo Lý Phù Dung sẽ có cuộc sống theo như ý nàng muốn.

Thành Vương nghĩ thế là có thể chấm dứt mối nợ với Lý Phù Dung.

Có người theo thời gian sẽ thay đổi cách nhìn, cách suy nghĩ của mình, cũng có người dù có cho họ làm lại bao nhiêu lần thì họ vẫn không thay đổi được suy nghĩ và cách làm của mình. Chính bản thân họ cũng không nhận ra điều đó!

Chỉ cần tiền tài, danh lợi, quyền lực là có thể đổi lấy mọi thứ trên đời, bù đắp được toàn bộ tổn thương của người khác. Cốt lõi là cái giá đưa ra như thế nào!

Đó là cách nhìn và cũng là chấp nhất của Thành Vương Lạc Quân!

Thành Vương phát hiện ánh mắt của Lý Vĩnh Trường biến đổi. Từ bất ngờ, sững sờ từ từ chuyển sang căm tức. Thành Vương không khỏi ngạc nhiên, chẳng biết bản thân đã đắc tội với Lý Vĩnh Trường khi nào nên không khỏi suy nghĩ một hai. Chính Lý thượng thư cũng nhận ra cái nhìn bất thiện của Lý

Vĩnh Trường, không khỏi lo sốt vó liền lôi kéo Lý Vĩnh Trường hành lễ với Thành Vương:

– Vương gia công vụ bận rộn, hạ quan không dám quấy rầy. Vĩnh Trường mau hành lễ với Vương gia đi. . .

Dù trong lòng có bất mãn thế nào đi nữa thì Lý Vĩnh Trường vẫn còn giữ được tỉnh táo mà không vạch trần Thành Vương Lạc Quân.

Lý Vĩnh Trường nặng nề buông bàn tay đang xiết chặt dưới áo của mình ra rồi hành lễ với Thành Vương.

– Hạ quan xin cáo lui. . .

Thành Vương gật đầu cho phép, hai phụ tử Lý thượng thư liền lôi kéo nhau rời đi. Đi được một đoạn xa, Lý thượng thư mới dám lên tiếng trách cứ:

– Vĩnh Trường, con suy nghĩ gì mà dám tỏ thái độ vô lễ như thế với Thành Vương. . .

Nói đúng thì lẽ ra khi tân đế Lạc Long lên ngôi, người đáng ra theo đó mà nâng cao thanh thế, được lợi nhất phải là Lam Vương, nhưng không, Thành Vương lại là người có quyền lực nhiều nhất, đến tân đế còn phải nể mặt ba phần thì không trách chúng quan lại trong triều lại càng kiêu dè Thành Vương.

Không ai biết được thật chất thế lực trong tay hấn sâu cỡ nào.

Thà đắc tội tân hoàng chứ tuyệt không đắc tội Thành Vương, đó chính là ý nghĩ chung của mọi người. Chính vì thế, khi thấy thái độ của Lý Vĩnh Trường hôm nay, Lý Thượng Thư phải nói kinh ngạc và hoảng sợ đến cỡ nào đến mức không tiếc lời trách móc nhi tử vô cùng tự hào của mình.

Lý Vĩnh Trường đương nhiên hiểu được nghi ngại của Lý thượng thư, cũng không có ý giải thích nên qua loa nói:

– Con sẽ rút kinh nghiệm. . .

Lý thượng thư càng giận, còn đợi đến lần sau sao? Lỡ như Thành Vương mà nổi giận trách tội thì có mười cái mạng, có bời cả gia tộc vào cũng không đủ mất.

Lý Vĩnh Trường mặc cho Lý thượng thư có khuyên giải thế nào thì trong lòng hấn đã quyết ý đối nghịch với Thành Vương. Kẻ đã hết lần này đến lần khác tổn thương muối muối của hấn thì không đáng để hấn kính trọng.

...

Ngày Lý Phù Dung xuất phát càng lúc càng tới gần, một lần này đi thì mất mấy năm không thể gặp mặt nên mọi người luyến tiếc không thôi.

Khi Lý Vĩnh Trường bước vào phòng thì thấy Lý Phù Dung đang bị Lý Vĩnh Đạt và Lý Phù Cát vây quanh, kêu gọi không ngừng.

– Tỷ tỷ, tỷ phải đi xa à? Tỷ dẫn muội theo có được không?

Lý Phù Cát cất tiếng hỏi, Lý Vĩnh Đạt liền nhao nhao lên:

– Cả đệ nữa, cả đệ nữa.

Lý Phù Dung xoa xoa đầu hai đứa bé, nhẹ giọng khuyên:

– Tỷ rất nhanh sẽ về thôi.

– Vậy là tỷ không dẫn muội đi cùng được sao?

– Tỷ rất nhanh sẽ trở lại thôi, hai đứa ở nhà phải ngoan ngoãn. . .

– Tỷ thật không dắt đệ theo à? Đệ hứa đệ sẽ ngoan, nghe lời tỷ mà. . .

Lý Vĩnh Đạt là nam tử, không bị gò bó bất ở yên trong nhà nhưng hấn tuổi vẫn còn nhỏ lắm, những nơi mà hấn có thể đi thật sự rất ít. Hấn càng thích đi ra ngoài đùa giỡn nữa nên nghe tin Lý Phù Dung đứđuocwra ngoài hấn liền hăm mộ không thôi.

Lý Phù Dung vuốt gương mặt còn nét bầu bĩnh, trẻ con của Lý Vĩnh Đạt.

– Vĩnh Đạt, tỷ tuy ra ngoài nhưng vẫn là mang công vụ trên người, thật sự không thể chăm sóc chu toàn cho đệ. Mà nó cũng không hấn vui vẻ như đệ đã nghĩ đâu. Chờ sau khi đệ lớn, đệ có thể tự mình đi đến bất kỳ nơi nào đệ muốn. . .

Lý Vĩnh Đạt chỗ hiểu chỗ không, giận dỗi hất tay Lý Phù Dung ra, quát chạy:

– Ghét tỷ nhất, keo kiệt. . .

Lý Phù Dung nhìn theo bóng Lý Vĩnh Đạt chạy xa mà thở dài, Lý Phù Cát lại ngoan ngoãn ngồi một bên kéo kéo tay áo của Lý Phù Dung. Lý Phù Dung

quay đầu lại nhìn, Lý Phù Cát nói:

– Tỷ tỷ, muội không đòi theo nữa, nhưng tỷ phải mau trở về nhé.

Lý Phù Dung nhẹ cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Lý Phù Cát.

Trước kia, nàng nghĩ tròng sinh chính là tội nghiệt của nàng, bắt nàng phải hết lần này đến lần khác chịu đựng đau khổ, dày vò. Không chỉ một lần, mà nàng đã rất nhiều lần nghĩ rằng nếu như nàng không sống trở lại thì tốt biết mấy, thậm chí còn buông tay, rũ bỏ mọi thứ...

Nhưng nó thật sự là bất hạnh sao?

Không sống lại đúng là nàng hông phải chịu đau khổ sinh ly tử biệt, cầu bất đắc chí, nhưng, nếu như không được sống lại, nó sẽ mãi mãi không bao giờ biết được tình thân là gì, tình người là gì, duyên nợ sâu đậm...

Nó thật sự chỉ là bất hạnh thôi sao?

Nếu như, có cơ hội lựa chọn, nàng có muốn được sống lại?

– Tỷ tỷ.

Lý Phù Dung nghe tiếng gọi của Lý Phù Cát mà hoàn hồn. Nhìn đứa bé ngây thơ trước mặt, trong tâm Lý Phù Dung không khỏi nảy lên sự luyến tiếc.

– Cát Nhi...

– Dạ?

–...

– Tỷ tỷ?

– Muội hãy mãi mãi ngây thơ như thế này nhé!

Những đau khổ, tai ương, bất hạnh xin hãy tránh xa muội muội bé nhỏ của nàng...

...

Đùa giỡn với Lý Phù Dung thêm một lúc, Lý Phù Cát đã mệt liền lăn ra ngủ. Lý Phù Dung cho người bế Lý Phù Cát đi ngủ.

Lúc này, Lý Vĩnh Trường mới từ từ bước ra.

– Ca ca?

Lý Phù Dung gọi.

Lý Vĩnh Trường âm trầm nhìn nàng, nhìn thế nào đi nữa, nàng cũng chỉ là một đứa bé mới mười hai tuổi mà thôi, nhưng trong mắt của Lý Phù Dung chưa từng có sự ngây ngô của một đứa trẻ đáng lẽ ra nàng nên có, thay vào đó là sự già dặn, thành thục đến bi ai.

Trước kia, nàng không nói không rằng, tách biệt với mọi người nhưng vì nàng là muội muội của hắn, hắn không nỡ bỏ mặc nàng. Khi nàng bộc lộ bí mật của mình, hắn tuy đứng về phía của nàng nhưng cũng không phải thập phần tin tưởng, chỉ là hắn cảm thấy nàng rất đáng thương, muốn bảo vệ nàng...

Hắn nghĩ hắn đã làm được, bảo hộ chu toàn nhưng hôm nay, hắn mới nhận ra hắn chưa từng hiểu hết về nàng, những gì hắn nhận định chỉ là sự hời hợt của bản thân hắn.

Hắn chưa từng nghĩ đến điều nàng mong muốn là gì, muốn làm gì.

– Muội vui sao?

Được phong làm công chúa, được rời khỏi lồng son này, nàng đã vui chưa.

Lý Phù Dung ngạc nhiên không biết Lý Vĩnh Trường làm sao nên nhìn hắn một lúc, sau đó thì gật đầu.

Không hẳn vì được chức danh công chúa, mà vì nàng được thả tự do nên đương nhiên có phần mong đợi.

Lý Phù Dung gật gật đầu.

Hình ảnh lúc nào Lý Phù Dung cũng thui thủi một mình, lặng lẽ dõi mắt nhìn mọi người đã quá quen thuộc với Lý Vĩnh Trường, khiến hắn đã quên không hỏi tới mơ ước thật sự của nàng là gì. Lý Vĩnh Trường hỏi:

– Muội thật muốn đi sao?

Tuy cơ hội cho một nữ tử được quang minh chính đại bước ra thế giới bên ngoài rất hiếm có nhưng nó cũng là một cuộc hành trình rất vất vả mà không thể lùi bước được. Hẳn không biết liệu nàng có hối hận không?

– Muội thật sự muốn đi, được tận mắt nhìn thấy thiên hạ rộng lớn bên ngoài.

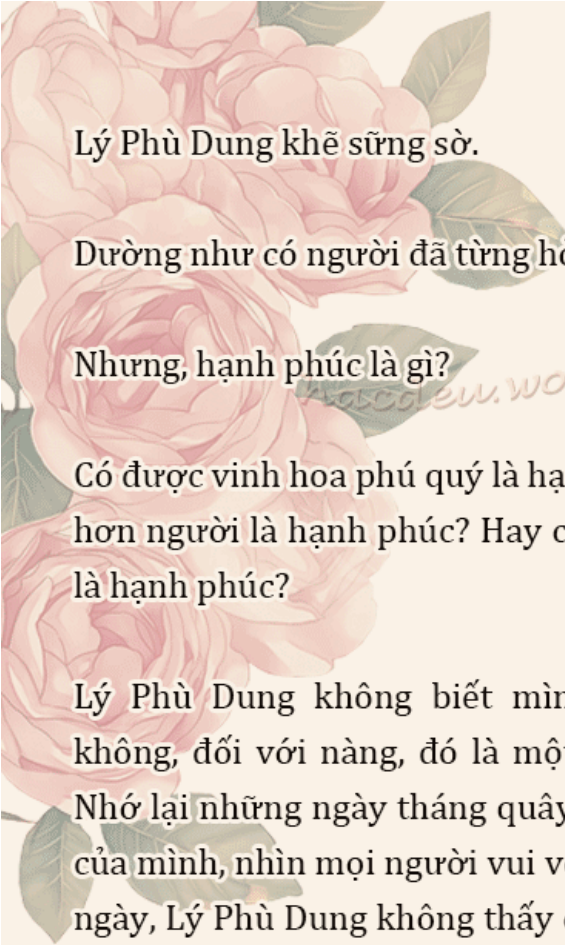
Lý Phù Dung như đoán được suy nghĩ của Lý Vĩnh Trường nên cất tiếng nói.

– Đại ca, huynh an tâm đi! Muội không phải vì miễn cưỡng nên vui cười đâu, mà là thật tâm của muội đó.

Lý Vĩnh Trường nhìn Lý Phù Dung, nàng là muội muội của hắn nhưng đối diện với nàng, hắn lúc nào cũng không biết làm gì cho phải, cảm giác nàng quá xa vời và cũng chẳng biết có thể làm gì cho nàng.

– Muội... hạnh phúc chứ?

Hạnh phúc?

Lý Phù Dung khẽ sửng sờ.

Dường như có người đã từng hỏi nàng như vậy?

Nhưng, hạnh phúc là gì?

Có được vinh hoa phú quý là hạnh phúc? Có quyền lực hơn người là hạnh phúc? Hay chỉ cần có một gia đình là hạnh phúc?

Lý Phù Dung không biết mình có hạnh phúc hay không, đối với nàng, đó là một khái niệm quá xa lạ. Nhớ lại những ngày tháng quây quần cùng thân nhân của mình, nhìn mọi người vui vẻ, sống thanh bình qua ngày, Lý Phù Dung không thấy chán, còn muốn cứ thế trôi qua mãi mãi. Đó có phải là hạnh phúc hay không?

Nếu phải, thì nàng hạnh phúc! Thật hạnh phúc!

Lý Phù Dung mở miệng nói:

- Có! Chỉ cần được ở bên cạnh phụ thân, mẫu thân, đại ca, đệ đệ và muội muội. Muội hạnh phúc!

Không hiểu sao Lý Vĩnh Trường nghe thế lại cảm thấy xót xa.

- Chẳng lẽ... muội không có suy nghĩ hạnh phúc cho riêng mình?

Hạnh phúc của riêng nàng? Là gì mới được chứ?

Lý Phù Dung cup mắt, lại nói:

- Có khác biệt sao? Nhất định phải phân biệt sao?

Lý Vĩnh Trường lại cứng họng, không biết phải nói làm sao.

- Đại ca, muội đã từng rất ích kỷ, chỉ biết sống vì mình, dù ngoài miệng và trong suy nghĩ là hy sinh vì mọi người, nhưng thật chất chỉ vì bản thân mình mà thôi. Có vui vẻ, có buồn đau cũng chỉ có mình mình biết. Lẽ sống rất nhỏ bé cũng rất dễ tan vỡ...

Lý Phù Dung ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Lý Vĩnh Trường, tiếp tục nói:

- Cuộc sống hiện tại của muội tuy không phải phong phú nhưng lại có mọi người, muội tin chắc không chỉ mình muội mà cả nhà và cả bản thân huynh cũng muốn bảo vệ cuộc sống hiện tại của chúng ta. Bởi vậy, muội mãi nguyện rồi...

Nói đến đây, khóe mắt của Lý Phù Dung đã đỏ, ngập tràn nước.

Lý Vĩnh Trường lúc này mới thấy mình nhầm rồi, tại sao muốn ép nàng phải lựa chọn. Nếu nàng hài lòng với hiện tại, vui thích cuộc sống này thì hẳn sẽ bảo vệ nó cho nàng, không để ai làm tổn thương đến nàng nữa.

- Huynh sẽ mãi mãi bảo vệ cho muội một đời an nhàn

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng ngày Lý Phù Dung khởi hành đi viếng ngàn kiềng chùa cũng đã đến.

Ngày hôm đó, bầu trời trong xanh, quang đãng, là một ngày đẹp trời để xuất hành. Từ tỉnh mơ, trước cửa Lý phù đã nhộn nhịp hẳn lên, một đoàn người ngựa kéo dài đã dừng ngay trước cửa phủ, theo sau đó là một hàng binh lính nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho mọi người đã tập trung đông đúc, số lượng có đến năm trăm người hơn. Quả thật rất quy mô, chứng tỏ Tần Hoàng rất xem trọng cuộc hành trình này.

Trong Lý gia lúc này cũng đã loạn thành đoàn. Lý Phù Dung từ sớm đã thức dậy để người hầu trang điểm, Lý phu nhân đứng ở một bên thất thần, cảm giác mất mát như đang gả con gái đi xa vậy. Chỉ là, nếu gả ở trong kinh thành thì khi nào cũng có thể gặp mặt được, còn đằng này, Lý Phù Dung lại đi xa ngàn dặm, lúc nhớ thương biết gặp làm sao đây?

Nữ nhi này tính tình lại còn đậm bạc, rất nhiều chuyện không buồn để tâm, lỡ như kẻ hầu người hạ vì vậy mà qua mặt nàng, không chăm sóc tốt thì thế nào? Thân gái mỏng manh lại phải bồn ba khắp nơi... Càng nghĩ, Lý phu nhân càng thấy không ổn, trong lòng rối thành một nùi.

Lý thượng thư và Lý Vĩnh Trường cũng đã đến từ sớm nhưng không vào khuê phòng của Lý Phù Dung mà ngồi chờ bên ngoài phòng khách, trông hai người có vẻ bình tĩnh nhưng qua hành động liên tục uống trà, tay chân tẩy máy không ngừng thì thấy được cả hai cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Ngay cả Lý Vĩnh Đạt và Lý Phù Cát cũng phá lệ thức sớm, Lý Phù Cát dù gắng gượng nhưng hai mắt cứ nháu lại không mở ra nổi, gục gào gục gật trên tay nhũ mẫu. Lý Vĩnh Đạt thì từ ngày cãi nhau với Lý Phù Dung đến giờ vẫn chưa chịu làm lành, hôm nay mặt hần vẫn quạu quọ không thôi.

Sau một phen dày vò, cuối cùng Lý Phù Dung cũng đã trang điểm xong.

Bởi vì ngày hệ trọng, nên cách trang điểm đậm hơn ngày thường rất nhiều, làm che boiwts một phần non nót, tăng thêm nhiều sự trang nghiêm, cứng cáp. Thêm cung trang Công chúa màu tím sẫm, càng làm nổi bật khí chất cao quý, lãnh đạm của của nàng, trông Lý Phù Dung lúc này như lớn thêm mấy tuổi.

Lý phu nhân sững sờ ngắm nữ nhi của mình, nếu không phải đây là nữ nhi của bà, bà sẽ nghĩ nàng chắc chắn là một vị công chúa cao cao tại thượng nào đó. Chút đau lòng lúc này tạm thời bị quên đi, thay vào đó là sự hân hoan, tự hào muốn để người khác chiêm ngưỡng nữ nhi của bà. Lý phu nhân rất muốn hét to:

“Xem đi! Tất cả các người mở mắt ra mà xem nữ nhi của ta đi! Nàng không những xinh đẹp mà còn rất thông minh, cao quý nữa, tuyệt đối không phải là ngọc tử trong lời nói của các người. Các người đúng là mắt chó không thấy được ngà voi nên mới dám đặt điều nói xấu con bà...”

Chút đắc ý dâng trào kia nhanh chóng tan biến khi thời điểm Lý Phù Dung phải đi đã tới. Lý Phù Dung nhẹ cười nắm lấy tay Lý phu nhân cùng nhau bước ra khỏi khuê phòng.

Đến đại sảnh, Lý Phù Dung làm lễ với Lý thượng thư. Kể từ lúc Lý Phù Dung được phong làm Vĩnh An Công chúa, thân phận của nàng cũng đã thay đổi, trở thành một nửa người của Hoàng tộc, nhưng không vì vậy mà quên đi ân nghĩa sinh thành, bỏ qua quy định mà quỳ xuống lạy tạ song thân một lạy.

– Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi sắp tới đi xa không thể hiếu kính, mong phụ thân, mẫu thân giữ gìn...

Nước mắt Lý phu nhân lại rơi xuống, hai mắt Lý thượng thư cũng ửng đỏ, ông không thể bỏ qua mặt mũi như Lý phu nhân, liền trấn định và răn dạy:

– Sau này con ở bên ngoài một thân một mình, chuyện gì cũng phải tự lo liệu, nếu gặp chuyện hãy hỏi qua ý kiến của các nhũ mẫu, dù sao các bà cũng có kinh nghiệm từng trải. Hãy... nhớ gửi thư về thường xuyên...

Đến cuối câu, giọng của Lý thượng thư lạc dần. Lý Phù Dung cũng nghẹn nghẹn trong cổ họng. Nàng không biết bản thân mình thế mà lại có những cảm xúc đặc biệt như thế.

Lý phu nhân gào khóc:

– Không được! Ta không thể để con đi một mình được! Ta cũng phải đi! Người đâu, mau chuẩn bị để ta đi cùng tiểu thư...

Lý phu nhân náo loạn một hồi, Lý thượng thư lắc đầu bỏ qua, xem như không thấy, Lý Vĩnh Trường cũng lên tiếng khuyên nhưng không có tác dụng. Lúc này, Lý Phù Dung bước lên nói:

– Mẫu thân, được mẫu thân yêu quý là phúc của Phù Dung. Nhưng, mẫu thân không chỉ có một mình nữ nhi, người còn có Vĩnh Đạt, Phù Cát và cả gia đình này cần người quán xuyến. Bên cạnh nữ nhi còn có rất nhiều người, không những quán sự trong cung, các nữ mẫu luôn kề cạnh và còn có rất nhiều người sẽ bảo vệ an nguy cho nữ nhi. Cho nên, người không cần lo lắng! Trong khi gia đình này không thể nào thiếu mẫu thân được...

– Dung Nhi... Dung Nhi của ta...

Lý phu nhân gục mặt vào lòng Lý Phù Dung khóc rống, cảm nhận từng giọt nước mắt của Lý phu nhân rơi xuống, thấm đượm vào lòng và cả nhà ai nấy đều rung rung nước mắt, luyến tiếc không muốn nàng rời xa, Lý Phù Dung bản thân, có chút không dám tin được.

Tình thân thâm trọng như thế vì sao trước kia nàng không nhận ra để bản thân một mình sống một đời cô độc, thê lương? Là vì mọi người vô tình hay nàng đã quá vô tâm với tất cả?

Những câu hỏi đó đã nhiều lần lặp đi lặp lại trong tâm Lý Phù Dung, nhưng mỗi một lần, một lần trả lời, đáp án lại khác nhau, phát hiện thêm những điều, những xúc cảm mà chính nàng cũng không ngờ tới.

Làm trái tim Lý Phù Dung quặn thắt.

...

– Đã muộn rồi, phải lên đường thôi. Đừng để mọi người phải chờ.

Lý thượng thư lên tiếng cắt ngang cảnh chia ly của mẫu tử Lý Phù Dung.

Dù Lý Phù Dung là Công chúa được sắc phong, không hẳn là người của Hoàng tộc, nhưng vẫn là việc trọng đại. Đáng lý ra, phải có nghi thức sắc phong trang trọng và Lý Phù Dung tự mình vào cung tiếp nhận. Nhưng không hiểu vì sao, nghi lễ đáng ra phải có kia lại bị bỏ qua không nhắc tới, thay vào đó, đích thân Tân Đế dẫn đầu bá quan trong triều sẽ ở tại cổng thành đưa tiễn Lý Phù Dung. Dụng ý của Tân hoàng là gì, không ai dám suy diễn nhưng qua hành động tự mình xuất mặt kia của hần, có thể cho thấy hần cũng rất xem trọng chứ không phải tùy tiện.

Lý phu nhân cũng biết ngoài kia đang có Tân hoàng cùng bá quan đang chờ nên dù buồn ngủi, luyến tiếc cách mấy cũng phải buông tay.

Lý Phù Dung giao Lý phu nhân lại cho Lý thượng thư.

Thấy Lý Phù Dung sắp đi, Lý Phù Cát luôn nhu thuận lúc này lại khóc ré lên, luôn miệng gọi:

– Tỷ tỷ, tỷ tỷ...

Dù không hiểu lắm nhưng Lý Phù Cát biết Lý Phù Dung không thể không đi nên không dám kêu: tỷ đừng đi, chỉ biết gọi tỷ tỷ mà thôi.

Lý Phù Dung xoa đầu Lý Phù Cát, nói:

– Cát Nhi ngoan, nhớ phải luôn nghe lời mẫu thân, phụ thân và ca ca, biết không?

Lý Phù Cát gật đầu.

Lý Vĩnh Đạt mấy hôm nay cau có, né tránh Lý Phù Dung thế mà bây giờ vẫn không nhận được mà nước mắt lưng tròng.

– Tỷ tỷ...

Lý Phù Dung nhìn hần nhẹ cười, xoa xoa lên gương mặt bầu bĩnh, hai mắt đỏ au của hần đầy tiếc nuối, rồi dặn dò:

– Đệ đã không còn nhỏ nữa, không thể lúc nào cũng tùy tiện được. Sau này trưởng thành, lại càng phải cẩn thận, đừng háo thắng, tranh cường, đừng dễ... người nhà phải lo lắng cho đệ...

Lý Vĩnh Đạt nuốt nước mắt, hờn dỗi:

– Chẳng mấy lúc đệ sẽ quên thôi, muốn thì tỷ ở lại trông chừng đi! Nếu không, đệ sẽ quên thật đó...

Lý Phù Dung gượng cười, xoa cái đầu bướng bỉnh kia.

– Tỷ đi đây, đệ bảo trọng.

Bàn tay Lý Phù Dung thu lại, mất đi hơi ấm kia, Lý Vĩnh Đạt ngây ngẩn nhìn theo. Dù hần có làm gì cũng không thể giữ tỷ hần ở lại?

Lý Vĩnh Đạt hoảng sợ níu tay Lý Phù Dung lại, gấp gáp nói:

– Tỷ đừng giận, đệ sẽ nghe lời tỷ! Nghe lời tỷ mà...

Lý Phù Dung thấy hấn khóc meo máo thì đau lòng an ủi:

– Tỷ không giận! Tỷ không giận đệ đâu, vì cả nhà là quan trọng nhất...

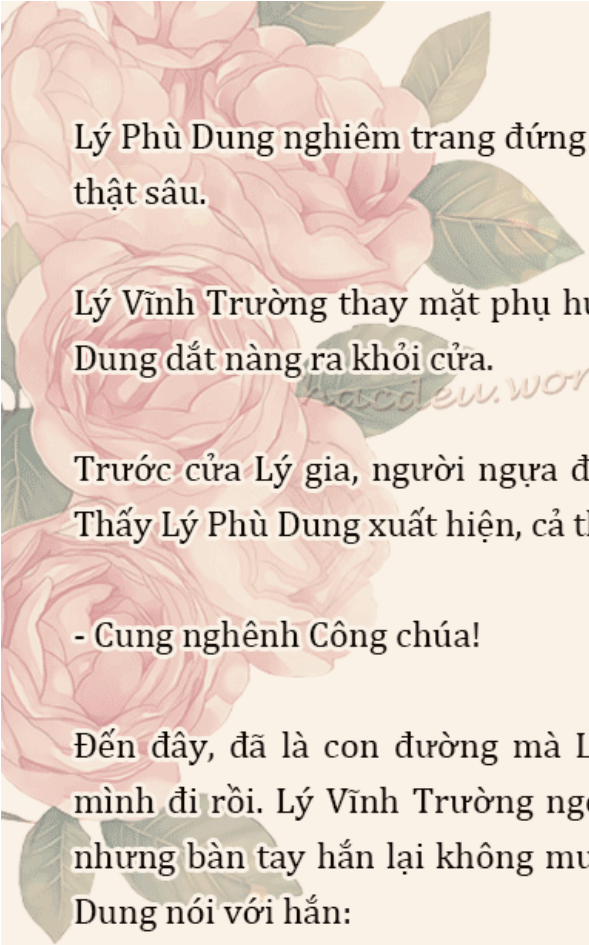
Lý Vĩnh Trường bước tới kéo Lý Vĩnh Đạt về giao cho nhũ mẫu, cắt ngang:

– Tỷ tỷ... tỷ tỷ...

– Đừng chần chừ nữa! Đã không còn sớm rồi!

Lý Phù Dung gật đầu, xoay lại nhìn Lý gia một vòng, nơi nàng sinh ra và lớn lên một lần lại một lần, lại nhìn những gương mặt quen thuộc kia...

Nàng phải đi rồi!

Lý Phù Dung nghiêm trang đứng thẳng rồi vái một cái thật sâu.

Lý Vĩnh Trường thay mặt phụ huynh cầm tay Lý Phù Dung dắt nàng ra khỏi cửa.

Trước cửa Lý gia, người ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng. Thấy Lý Phù Dung xuất hiện, cả thầy liền quỳ gối hô:

- Cung nghênh Công chúa!

Đến đây, đã là con đường mà Lý Phù Dung phải tự mình đi rồi. Lý Vĩnh Trường ngoài mặt bình thường nhưng bàn tay hấn lại không muốn buông ra. Lý Phù Dung nói với hấn:

- Đại ca, huynh là kỳ tài hiếm có, tương lai vô lượng. Muội biết sau này huynh sẽ làm quan to, rất to nhưng hơn cả danh lợi, tài lộc, điều muội quan tâm nhất chính là sự an nguy của huynh. Danh hiệu của muội là Vĩnh An, nhưng muốn muội được an lành thì từng người thân của muội cũng phải được bình an!

Lý Phù Dung nhìn Lý Vĩnh Trường chờ đợi. Lý Vĩnh Trường như mắc nghẹn ở cổ không thể nuốt xuống, mãi mới nói:

- Ta hứa với muội!

Lý Phù Dung nở nụ cười với hắn, vừa dịu dàng vừa rạng ngời như đóa phù dung chớm nở, cũng e ấp, thương cảm như phận phù du.

Trong lúc Lý Vĩnh Trường chưa hoàn hồn thì Lý Phù Dung đã bước đi, đứng trước vạn người mà đồng dặc:

- Bình thân đi!

Người bên dưới liên hô lớn:

- Tạ ân Công chúa!

Lý Phù Dung bước tới liền có người dìu nàng lên xe ngựa. Sau khi đã ổn định xong, chiêng trống khởi lên, đoàn người bắt đầu khởi hành.

Phụ tử Lý thượng thư cũng không rồi, ngay lập tức đã leo lên ngựa được chuẩn bị sẵn đi theo đoàn người, không thể quên ngay cửa thành còn có Thánh giá đang ở đó.

Đoạn đường từ Lý gia đến cổng thành không quá xa nhưng đoàn người đi cũng không nhanh, đủ để dân chúng tụ tập đầy hai bên đường có thể chiêm ngưỡng được sự nghiêm trang, khí thế của Hoàng tộc.

Hôm nay chính là ngày trọng đại thứ hai sau ngày Tân đế lên ngôi. Việc một nữ nhi bình thường bất ngờ được sắc phong thành Công chúa giống như giấc mộng hảo huyền trong lòng mọi người, hơn hết, nàng công chúa này từng là một kẻ ngốc. Không biết nàng rốt cuộc có phần phước gì để có thể nhận được tào ngộ như ngày hôm nay, lại không biết nàng có khả năng hoàn thành sứ mệnh hay không...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đoàn người hộ tống Công chúa Vĩnh An, Lý Phù Dung điều hành qua đường lớn.

Tiếng chiêng, tiếng trống vang dội càng khiến không khí thêm náo động.

Dân chúng bu nghẹt hai bên đường, muốn được tận mắt chứng kiến vị Công chúa trong lời đồn kia. Đáng tiếc, xe ngựa chở Lý Phù Dung có đến mấy lớp màn, gió mạnh kiểu nào cũng không thể lay động được một góc che.

Dù vậy, vẫn không thể ngăn được tò mò của mọi người, đám đông tụ tập càng lúc càng đông phía sau đoàn binh. Cứ thế, tạo thành một hàng rồng rắn đi thẳng đến cổng thành.

Benggg

Tiếng chiêng đặc biệt vang dội báo hiệu, ngay sau đó, cả thảy đều dừng chân rồi đồng loạt quỳ xuống một chân, lớn tiếng hô:

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Trước cổng thành, chính là tân Đế Lạc Long, đã ngự giả thân chính xuất hiện tại đây để thêm uy thế cho Công chúa Vĩnh An. Sau lưng hắn, chính là toàn bộ văn võ bá quan trong triều, tạo thành một cảnh tượng hoành tráng, khí thế tăng vọt.

Chỉ có điều, sắc mặt bá quan không thể nói là tốt cho được.

Cũng dễ hiểu thôi, bọn họ đường đường là quan to nhất phẩm, địa vị hơn người, trong mắt không thể chấp nhận hạt cát. Thế mà hôm nay, tất cả bọn họ, toàn bộ lại bị lôi đi cung nghênh một Công chúa vô danh vô thực, lại còn có tiếng xấu, làm sao bọn họ phục cho được. Nhưng đáng tiếc, lệnh Vua khó cãi, mặc cho bọn họ có tình nguyện hay không thì cũng không thể trốn được, nhưng muốn tươi cười ra mặt thì không thể nào.

Phụ tử Lý thượng thư cũng đã nhanh chóng xuống ngựa, chạy tới trước mặt tân Đế rồi quỳ xuống.

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.

Tân Đế Lạc Long gợn tay miễn lễ.

– Hai khanh đứng dậy đi!

Phụ tử Lý thượng thư gấp gáp thưa:

– Đội tạ Hoàng thượng.

Trong quá trình Lý Phù Dung được phong làm Công chúa tuy có rất nhiều quy chế bị bỏ qua, cũng có nhiều chuyện hoang đường nhưng đã là ván đóng thuyền, không thay đổi được. Tuy vậy, đối mặt với hiện tại, trong lòng Lý thượng thư vẫn rất hoang mang, không biết nên làm thế nào. Bởi vì ông không hiểu được nguyên do vì sao tân Đế lại sắc phong cho nàng.

Càng buồn cười hơn, không chỉ Lý thượng thư không rõ nguyên do mà chính Tân Đế Lạc Long cũng không hơn không kém. Hắn cũng chẳng biết vì sao phải phong Lý Phù Dung làm Công chúa, cũng chẳng rõ vì sao lại hạ ra chiếu chỉ cho nàng đi viếng ngàn kiềng chùa như vậy. Chỉ vì đó không phải là ý kiến của hắn mà là của Thành Vương – Lạc Quân!

Thành Vương Lạc Quân chính là nguyên nhân chủ chốt khiến Tân Đế Lạc Long hạ chỉ.

Ban đầu khi nghe Thành Vương Lạc Quân đề xuất, Tân Đế Lạc Long rất ngờ vực rặng hỏi lý do nhưng đáng tiếc Thành Vương lại không có ý trả lời.

Vì thế khiến Tân Đế Lạc Long không khỏi suy diễn câu chuyện ra nhiều hướng.

Thành Vương quen biết với Lý Phù Dung?

Thành Vương có mưu tính với Lý Phù Dung?

Hay Thành Vương có ý với Lý Phù Dung?

...

Xét qua xét lại, Lý Phù Dung chỉ là một nữ binh thường, chẳng chút tài năng lại còn có không ít tiếng xấu, nếu nói Thành Vương có mưu đồ gì đó với nàng, Tân Đế Lạc Long sẽ là người đầu tiên không tin.

Nếu vậy, Thành Vương thật sự có ý với Lý Phù Dung hay sao? Thích nàng? Nhưng trước giờ, chưa từng nghe nói hai người gặp mặt qua?

Tính tới tính lui vẫn không ra được đáp án, dù sao thì việc này cũng chẳng tổn thất gì với Tân Đế Lạc Long, chỉ là một phong hào Công chúa hữu danh vô thực, bắt qua cho nàng vài mẫu đất phong, vài phân tiền thuế, đối với Tân Đế Lạc Long mà nói thật sự chẳng là gì. Nhưng nếu như Lý Phù Dung thật sự là người trong lòng của Thành Vương thì mượn việc lần này để khiến Thành Vương mang ân huệ là rất tốt, chính là cơ hội hiếm có!

Nghĩ thế, Tân Đế Lạc Long đã gật đầu đồng ý, không chỉ vậy mà còn muốn làm cho thật hoành tráng nữa kia.

Vì sao Tân Đế lại tranh thủ lấy lòng Thành Vương như vậy? Ai có thể không biết nhưng hắn, người được Thành Vương bợ đỡ đưa lên ngai vàng làm sao có thể không biết Thành Vương có bao nhiêu thực lực, bao nhiêu nguy hiểm!

Chỉ đáng tiếc, tất cả những dự tính của Tân Đế Lạc Long đều đổ sông đổ biển khi toàn bộ đều bị Thành Vương thẳng tay gạch bỏ!

Không cho Lý Phù Dung vào cung nhận sắc phong!

Cũng không có buổi đại lễ nào diễn ra! Đến một bữa tiệc cũng không có!

Đây là sao vậy? Chốt ra Thành Vương có ý gì đây?

Đối với người khác mà nói, được vào Cung diện kiến có thể là đặc ân, nhưng Thành Vương lại biết Lý Phù Dung không hiếm hoi gì với Hoàng cung này, thậm chí còn không muốn nhìn thấy nên Thành Vương theo đó mà quyết định.

Theo Tân Đế Lạc Long quan sát Thành Vương đột ngột đưa ra yêu cầu vô lý như vậy không phải tùy tiện, mà hắn thật sự để tâm. Càng như thế, Tân Đế lại càng khó hiểu.

Chính vì vậy, Tân Đế ra con cờ cuối cùng, gộp luôn buổi gặp mặt và tiễn đưa vào một thể, đích thân hắn sẽ ra mặt vì tăng thể diện cho nàng, mà cũng vì một phần tò mò muốn biết nàng thật ra là người như thế nào lại để Thành Vương cao ngạo vì nàng mà có những quyết định trái ngược như vậy.

Nào ngờ, khi đề cập đến việc cho quân sự trong cung đến Lý phủ dạy Lý Phù Dung lễ nghi cho ngày này thì Thành Vương lại một lần nữa gạt phăng.

Gân xanh trên đầu Tân Đế Lạc Long co rút, không dạy chút lễ nghi đến ngày đó nàng chơi với tay chân làm trò cười cho cả thiên hạ thì sao bây giờ? Lúc ấy, không chỉ là nàng mà là cả thể diện của Hoàng tộc cũng mất sạch. Lý Phù Dung đã được sắc phong làm Công chúa, Công chúa đó! Bá tánh sẽ nghĩ gì khi hắt lại phong cho một kẻ ngốc đi đứng không ra gì làm Công chúa? Sẽ nghi ngờ mất hắn có vấn đề?

Trong lúc Tân Đế còn suy ngẫm một đồng thứ thì Thành Vương chỉ nghĩ duy nhất một chuyện: bảo quân giáo dạy nghi lễ cho một người đã làm Phi tử cả ba kiếp? Hữu dụng sao?

Đáng tiếc, Thành Vương không nói rõ ràng, còn Tân Đế lại không biết tâm tư của Thành Vương nên suy nghĩ viển vông.

Mà thôi, nếu Thành Vương đã quyết định như vậy thì kệ đi. Nếu thật sự bị mất mặt, không phải Thành Vương lại càng cảm thấy thiếu nợ hắn hay sao.

...

Đáng tiếc, chẳng như suy nghĩ của hắn, ngày hôm nay, Thành Vương căn bản không hề xuất hiện, bóng dáng chưa từng thấy qua!

Rốt cuộc mọi chuyện là sao đây? Thành Vương là muốn làm gì?

Dù trong bụng có chút hự hẫng nhưng Tân Đế vẫn còn chút tò mò đối với người tên gọi Lý Phù Dung kia. Nếu nàng thật sự là một kẻ không ra ngô cũng chẳng ra khoai thì sẽ khiến hắn thất vọng lắm đây.

Vào lúc đó, Lý Phù Dung trên kiệu cũng đã được đỡ xuống.

Nàng đứng thẳng tắp trước xe ngựa, đảo mắt nhìn qua cửa thành, nơi Tân Đế và bá quan đang đứng.

Đây là lần đầu tiên mọi người được tận mắt chiêm ngưỡng vị Công chúa trong lời đồn đãi. Năm nay nàng mới mười ba tuổi, vóc dáng vẫn chưa thành

thực mà có phần hơi gầy. Khuôn mặt nhỏ không phải tuyệt sắc khuynh thành nhưng cũng là một mỹ nhân, thể nhưng, nàng không có sự ngây ngô ở độ tuổi nàng nên có, thay vào đó là sự nhân nhật, xa cách. Bộ cung trang đầy mấy lớp màu tím than khoác lên người nàng càng tăng thêm sự già dặn. Những tưởng nàng sẽ bị lấn áp bởi y phục và trang sức trang hoàng lộng lẫy kia, nhưng không, nó lại trở thành bức nền mà tăng lên sự lãnh mạc, cao cao tại thượng của nàng.

Bước chân khẽ nhấc, Lý Phù Dung từng bước từng bước nhỏ bước tới trước mặt Tân Đế Lạc Long.

Trần tĩnh, điềm nhiên, không một động tác dư thừa. Dáng bộ của nàng khiến Tân Đế không khỏi chú ý, nói thầm trong bụng:

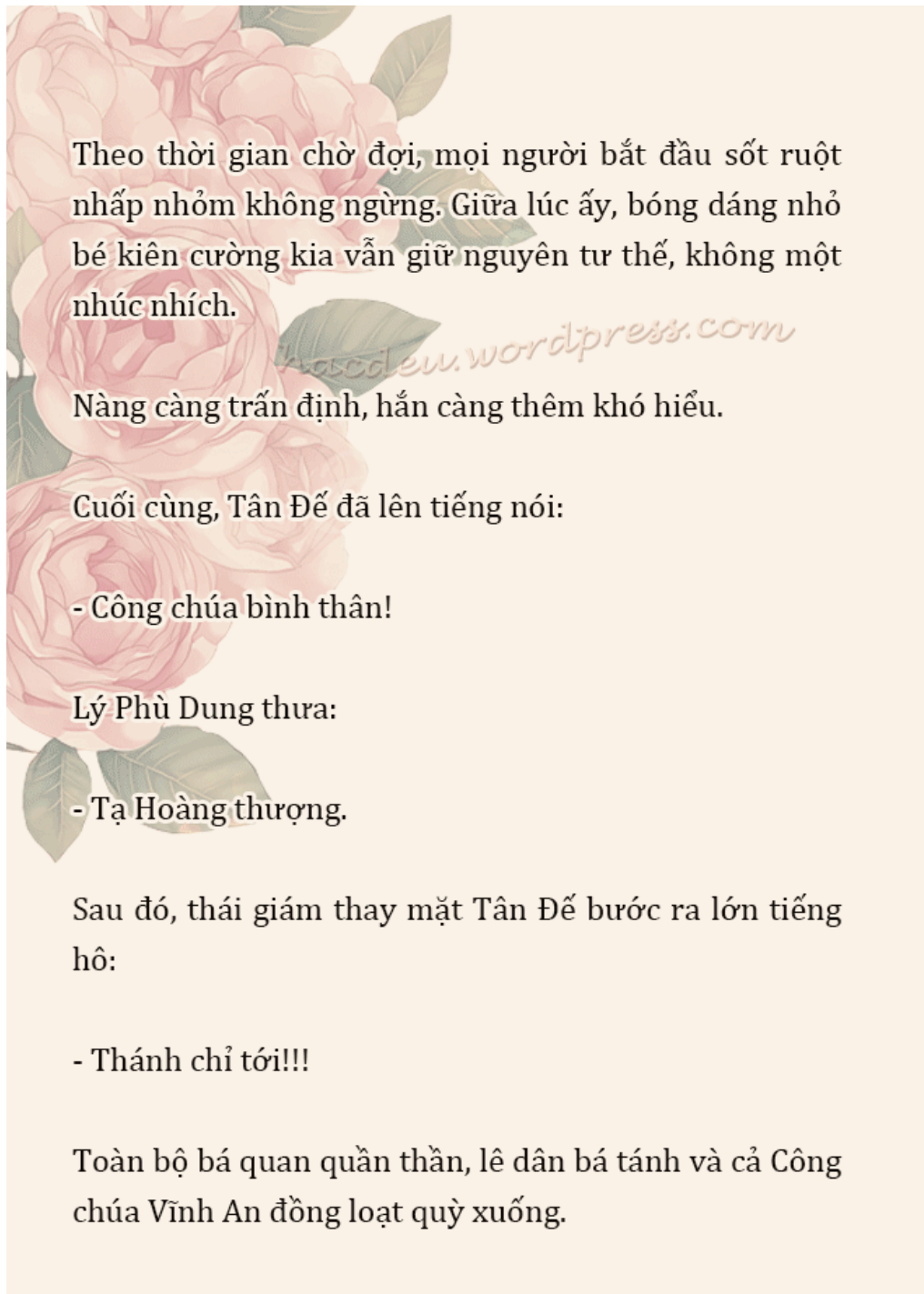
“Những nữ nhân sống cả đời trong cung cũng chưa chắc có được khí thế như nàng!”

Lý Phù Dung dừng lại cách Tân Đế ba thước, tay vòng lên rồi chấp lại trước ngực, đầu cúi xuống, thưa:

– Vĩnh An bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..

Nhìn nữ tử thẳng tắp cúi đầu trước mặt, Tân Đế Lạc Long rối rắm, không biết nên đánh giá thế nào. Hắn không thể nhìn rõ nữ nhân này! Rốt cuộc nàng là người như thế nào?

Phụ tử Lý thượng thư cũng thấp thỏm không ngừng. Chính bọn họ cũng không ngờ Lý Phù Dung lại có dáng vẻ đường hoàng, bệ vệ như vậy. Trong lòng không khỏi dâng lên niềm tự hào vì có một nữ nhi (muội muội) xuất chúng như vậy, để xem qua ngày hôm nay có ai dám nói nàng là kẻ ngốc nữa hay không. Nhưng rõ ràng nàng không hề phạm sai lầm vậy tại sao đến giờ Tân Đế vẫn không miễn lễ cho nàng? Chân mày hắn còn chau như vậy?

Theo thời gian chờ đợi, mọi người bắt đầu sốt ruột nhấp nhúm không ngừng. Giữa lúc ấy, bóng dáng nhỏ bé kiên cường kia vẫn giữ nguyên tư thế, không một nhúc nhích.

Nàng càng trấn định, hắn càng thêm khó hiểu.

Cuối cùng, Tân Đế đã lên tiếng nói:

- Công chúa bình thân!

Lý Phù Dung thưa:

- Tạ Hoàng thượng.

Sau đó, thái giám thay mặt Tân Đế bước ra lớn tiếng hô:

- Thánh chỉ tới!!!

Toàn bộ bá quan quần thần, lê dân bá tánh và cả Công chúa Vĩnh An đồng loạt quỳ xuống.

Thái giám bắt đầu tuyên chỉ:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Công chúa Vĩnh An đoan trang, hiền thực, trung hậu, có duyên với Phật pháp, nay trăm bố cáo thiên hạ...

Cùng lúc đó, trên một gian phòng cao tần có thể nhìn thẳng ra cổng thành của một khách điểm, có hai người đang đứng bên cửa sổ theo dõi diễn biến bên ngoài.

- Mong ước được tự do sải cánh của tỷ ấy đã được thực hiện rồi.

haocdeu.wordpress.com

Thiếu nữ lên tiếng nói. Nam nhân một lúc nói mở miệng nói:

- Phải!

Nam nhân vẫn một mực nhìn thân ảnh nhỏ bé xa tít kia, không khỏi nhớ lại những cảnh tượng xưa kia. Khi lần đầu tiên nàng diện kiến hắn, khi nàng giả vờ như không biết gì đối diện với hắn, khi nàng không còn nghi kỵ mà ngẩng đầu đối mặt với hắn, lúc nàng nhìn hắn đầy cảm xúc và cả khi nàng ra đi trong muôn vàn uất hận...

Hắn đã từng xem nhẹ, rất xem nhẹ nàng, hắn cũng chưa một lần nhìn rõ nàng.

Đối với hắn mà nói, nàng là một sự tồn tại đầy mâu thuẫn và cũng là sự trăn trở trong lòng hắn.

Thiếu nữ mông lung tự hỏi:

haocdeu.wordpress.com

- Không biết tỷ ấy có thấy hạnh phúc không?

Nam nhân rời mắt khỏi cửa sổ nhìn thiếu nữ bên cạnh mình một lúc rồi nói:

- A Tuyệt, nàng ấy sẽ tốt thôi, luôn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày đặc biệt đưa tiễn Công chúa Vĩnh An kia đã trở thành giai thoại được nhắc lại rất nhiều trong nhân gian. Công chúa Vĩnh An xuất chúng thế nào, nàng xinh đẹp, đoan trang... nhất là sự xuất hiện của Tân Hoàng Lạc Long. Hiện diện của hân đũ để biết hân rất xem trọng vị Công chúa này, hơn hết chính là bộc lộ mối quan tâm thiên hạ thái bình của Đế vương. Chính là vị Vua tốt, minh quân mà lê dân bách tánh cầu khẩn.

Vận mệnh của Công chúa Vĩnh An phải nói là rất tốt, kể từ ngày nàng lên đường đến giờ, Nam Quốc thật sự mưa thuận gió hòa, khắp nơi ca hát, vui mừng. Nhờ vào đó, thanh danh của nàng ngày càng nâng cao, người ta còn truyền tai bảo nàng là tiên nữ trên trời hạ phàm tạo phúc...

Những điều ấy không ảnh hưởng đến tâm tình của Lý Phù Dung, nàng chỉ một lòng lạy Phật, chiêm ngưỡng từng phong cảnh mỗi nơi nàng tới, tận hưởng từng ngày từng ngày trong cuộc sống của mình. Tuy Lý Phù Dung không để ý nhưng những người bên nàng lại không như vậy, bọn họ càng lúc càng nể trọng nàng, càng thêm tận tụy dốc lòng hầu hạ, bảo vệ.

Lúc đầu, đội ngũ có đến gần ngàn người, phần nhiều trong đó là người được điều tới trong lúc đưa tiễn, tăng thêm khí thế Hoàng thất nên xong việc, đã rời đi ít nhiều nhưng trong đội vẫn còn đến hai, ba trăm nhân mã.

Về sau, Lý Phù Dung muốn hạ thấp thanh thế, không muốn tạo kích động mỗi nơi nàng đi qua nên mỗi lúc đến trạm dừng đều để người ở lại hoặc cho về Kinh thành. Ban đầu, đội trưởng dẫn đầu không đồng ý nhưng Lý Phù Dung đã quyết định không đổi, hân khó xử phải gửi hòa tước gửi thư về hỏi ý kiến Tân Đế. Vấn đề này, Tân Đế cũng không tiện giải quyết liền giao lại cho Thành Vương lúc đó cũng ở trong thư phòng. Thành Vương khi ấy im lặng không nói gì.

Lý Phù Dung không chỉ là Công chúa được sắc phong mang sứ mệnh trong người mà còn là nữ nhi đại thần trong triều, vấn đề an nguy của nàng dù muốn hay không thì cũng liên can đến rất nhiều người, nên việc đề nghị giảm bớt quân lính bảo vệ của Lý Phù Dung là không thể chấp nhận được, số lượng trăm người hiện tại đã là quá ít rồi.

Dù Tân Đế Lạc Long nghĩ vậy nhưng vẫn chờ xem Thành Vương sẽ quyết định thế nào.

Với tính cách của Lý Phù Dung, Thành Vương có thể hiểu được vì sao nàng muốn làm như thế. Nàng chỉ muốn lặng lẽ được tận hưởng vẻ đẹp giản dị, mộc mạc và chân thật nhất của từng nơi nàng đi tới, có quá nhiều người, quá nhiều quy định sẽ làm mất đi sự an tĩnh của nó. Như vậy, ý nghĩa của chuyến đi này đã bị mất đi một nửa.

— Hãy... làm theo ý của nàng đi! Cho rút đi trăm người!

Khi Thành Vương nói ra lời này, không chỉ người truyền lời mà cả Tân Đế cũng rất kinh ngạc, chưa kịp thắc mắc thì Thành Vương đã nói tiếp:

— Chuyển bọn họ từ sáng vào tối, âm thầm bảo vệ nàng, đừng để nàng biết là được!

Đây là lời hứa hân đã nợ nàng.

Lần này Tân Đế kinh ngạc thật rồi, rốt cuộc Lý Phù Dung có địa vị gì trong lòng Thành Vương, vì sao Thành Vương lại hết lòng vì nàng như thế?

Đáng tiếc, sau đó Thành Vương đã lạnh mặt trở lại, không có chút biểu cảm, dù có có cách mấy thì Tân Đế Lạc Long cũng không thể nhìn ra được gì.

Vì một lời kia của Thành Vương, số lượng người trong đội ngũ từ hơn trăm lúc này đã giảm còn trên dưới hai ba mươi người. Mới đầu, nữ nhân trong đó rất hoảng loạn, sợ xảy ra sự cố không có người cứu giúp, nhưng dần dà theo thời gian trôi qua mà mọi thứ vẫn bình thường, không có gì thay đổi, mọi người mới dần bình tâm lại.

Cuộc hành trình càng nhanh chóng thuận lợi. Mỗi khi sắp đến một địa phương nào đó, đều sẽ có người báo trước với quan địa phương nơi đó để chuẩn bị chu toàn. Việc này Lý Phù Dung biết không thể bỏ qua nên không ý kiến, toàn tâm tiếp nhận.

Lại nói, tuy Nam Quốc những năm này tuy không xảy ra thiên tai bão lũ, nhưng những người nghèo khó không phải không có. Ở mỗi nơi Lý Phù Dung đi qua, không chỉ viếng chùa mà còn phát tâm cứu giúp những kẻ cơ cực, sửa chữa đường xá. Danh tiếng Lý Phù Dung vì thế càng lan xa. Biết nàng sắp tới, dân chúng đều tụ họp lại để tiếp đón nàng.

Chỉ là không ngờ, chuyến đi này dài hơn cả dự tính ban đầu, một lần đi thế mà đã năm năm. . .

Ngoại ô kinh thành.

Có năm chiếc xe ngựa bình thường nối đuôi nhau từ từ đi trên đường lớn.

Trên chiếc xe ngựa ở giữa đội ngũ, một tiếng nói thanh thoát vang lên:

– Ở quê của muội ngày trước, có một đại thúc rất xấu, vừa thô lỗ, cộc cằn lại còn rất hung dữ. Ông ta không những cãi vả, đánh nhau với người ngoài mà còn thượng cẳng tay hạ cẳng chân với vợ con mình. Đối với người nhà còn tệ thế, càng không nói ông như thế nào với hàng xóm. Lũ trẻ trong làng lúc ấy vừa sợ vừa ghét ông lắm. . .

Nhã Nhã vừa nói vừa hồi tưởng lại những ngày tháng đó. Đó là quãng thời gian tuy nghèo khổ nhưng đầy hạnh phúc với Nhã Nhã vì khi ấy, song thân nàng vẫn còn, cả gia đình đoàn tụ.

Gia đình Nhã Nhã tuy không giàu có nhưng rất yêu thương, đùm bọc nhau, có thể nói ngoại trừ không được khá giả ra thì mọi hạnh phúc trên đời này, Nhã Nhã đều có. Chỉ đáng tiếc, phụ mẫu nàng sống không lâu. Một tai nạn xảy ra cướp mất mạng sống hai người, từ đó Nhã Nhã trở thành cô gái phải nương nhờ người thân để rồi bị bán trở thành nô tì hầu hạ người.

May mắn chủ nhân của nàng là Lý Phù Dung, người chưa từng xem nàng là kẻ hầu người hạ.

Nhã Nhã biết người sống trên đời này không ai có thể nói là toàn vẹn, tuy hơi khắc nghiệt nhưng số phận đối với Nhã Nhã cũng đã chiếu cố, không có gì để than vãn.

Phụ mẫu nàng tuy mất sớm nhưng lúc còn sống đã sống trọn vẹn, ngoại trừ lo lắng để mình nàng lại một mình ra thì chắc hẳn chẳng có gì oán trách. Dù thân phận nàng lúc này là nô tì, nhưng nàng thật sự đã xem Lý gia là gia đình của mình, đối với Lý Phù Dung lại càng kính yêu.

Nếu hỏi Nhã Nhã hiện tại có ước muốn gì, thì Nhã Nhã sẽ không hai lời mà đáp: “Muốn Lý Phù Dung được hạnh phúc!”

...

Lý Phù Dung tựa người vào bàn nhỏ nhìn Nhã Nhã, đôi mắt ánh lên ánh sáng dịu dịu, nụ cười nhẹ nhàng trên môi:

– Có vẻ muội cũng không thích ông ta.

Nhã Nhã bĩu môi khẽ nói:

– Ai có thể thích được chứ.

Nhã Nhã tiếp tục kể:

– Ông ấy đáng ghét lắm, dù bọn muội không làm gì ông ta cũng mắng nhiếc cả bọn, bọn con trai tức lắm. Thế rồi có một ngày, khi ông ta say xỉn nửa đêm về nhà thì đột ngột bị rơi xuống hố sâu trên đường và gãy một chân. . .

Nhã Nhã càng nói càng lí nhí chột dạ, Lý Phù Dung cười càng sâu, băng quơ nói:

– Ô, trên đường đi thế mà lại có hố sâu xuất hiện đấy.

Nhã Nhã thành thật nói:

– Là bọn con trai làm! Bọn chúng biết nếu trực tiếp kiểm chuyện với lão thì không đánh lại, về nhà lại còn bị đòn nên đã lập ra âm mưu đặt bẫy trên đường. . .

Dù việc đó Nhã Nhã không tham gia nhưng không phải không biết, thế mà vẫn giữ im lặng để mặc cho mọi chuyện xảy ra. Mỗi khi nhớ lại vẫn không ngừng xấu hổ, tự trách.

Lý Phù Dung không đào sâu thêm, hỏi tiếp:

– Vậy ông ta làm sao?

Nhã Nhã cắn răng nói:

– Bị gãy một chân... Khi ông ấy được cứu lên và cán về nhà, vợ con ông đã gào khóc rất nhiều, liên tục trách mắng kẻ đã đào hố giữa đường...

Nhã Nhã ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Sau đó, muối mới nghe mẫu thân kể, người đàn ông già nua thô lỗ kia hóa ra còn nhỏ tuổi hơn cả mẫu thân. Lúc nhỏ, ông ta đã từng là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, nghe lời, chỉ là không may gặp những chuyện không lành, đến mức biến thành con người hoàn toàn khác. Nhưng mẫu thân không khỏi nhớ tới người đã từng hiền lành trước kia mà nuối tiếc, vì thế luôn dằn dò muối nhẫn nhịn, đừng khó chịu với ông ta. Chỉ là... muối đã quên mất. Còn vợ con ông ấy tuy bị đánh mắng, nhưng ông chưa từng để bọn họ chịu đói khát. Vì nuôi cả nhà, ông ấy ở bên ngoài làm việc rất cực nhọc, còn bị khó dễ đủ điều nên tâm tính càng nóng nảy về trút giận vào vợ con...

Lý Phù Dung lặng người, không biết đang suy nghĩ gì.

– Một kẻ đại gian đại ác nhất cũng có người nhà của mình, có người vì hắn mà đau thương.

Nhã Nhã không nghe rõ, liền hỏi:

– Tiểu thư nói gì thế?

Lý Phù Dung bật cười nói:

– Ta nói: có phải ai cũng có nguyên nhân sâu xa của mình.

Nhã Nhã gật đầu đồng ý, lại nói:

– Đúng là như vậy.

Nếu có phải không có chuyện bất hạnh xảy ra, người kia vẫn sẽ là một kẻ thiện lương, vô hại?

Có tiếng huyýt, xe ngựa dừng lại.

Nhã Nhã kéo rèm, lộ đầu ra hỏi:

– Lưu ca, Sao lại dừng ngựa vậy?

Phu đánh xe ngựa họ Lưu quay đầu nói:

– Tiểu thư, ngoài cổng thành có người đang phát cháo.

Nhã Nhã nghe vậy thì xoay đầu nhìn, quả nhiên bên hông cổng thành có một hàng dài đang đứng xếp hàng chờ tới lượt mình.

Nhã Nhã hạ rèm, quay đầu hỏi Lý Phù Dung:

– Tiểu thư, người có muốn xem chút không?

Ngày hôm nay hồi Kinh, Lý Phù Dung đã không cho truyền tin ra ngoài, chỉ một số người là biết mà thôi. Xe ngựa mà bọn họ sử dụng cũng rất bình thường, không chút nổi bật. Nàng chỉ muốn lặng lẽ trở về ngôi nhà đang chờ mình.

Trên đường đi, chuyện phát lương thực này Lý Phù Dung đã nhiều lần thấy qua, cũng thường tiếp một hai nên không do dự mà bảo:

– Xem thử chút đi!

Nhã Nhã đỡ Lý Phù Dung xuống xe ngựa, hai người cùng đi tới hàng dài người đang đứng, mấy thủ vệ theo sau hai người.

Trong đám người có nam nữ già trẻ bé lớn, có người nghèo mặc chắp vá, có kẻ ăn xin cũng có cả người đầu tóc xuất gia.

– Cút đi! Ngươi không xứng ở nơi này!

Đột ngột có tiếng quát mắng vang lên, rồi cảnh tượng xô đẩy. Một nam tu sĩ trẻ tuổi đang bị mấy nam nhân xua đuổi.

Lý do được xuất ngoại của Lý Phù Dung là viếng ngàn cảnh chùa nên trong suốt năm năm qua, bọn họ nghỉ lại chùa chiềng, tịnh thất vô số lần, tiếp xúc với người xuất gia cũng nhiều nên bây giờ, khi thấy kẻ tu hành bị lăng nhục, Nhã Nhã sốt ruột không thôi.

– Tiểu thư...

Lý Phù Dung khoác tay, bảo Nhã Nhã đừng gấp rồi bước qua chỗ hỗn loạn.

Nam tu sĩ kia bị té ngồi trên đất, những tiếng mắng nhiếc không ngừng.

– Dừng lại đi! Tại sao lại đối xử với người xuất gia như vậy?

Nghe tiếng hô, bọn họ ngừng tay muốn lắng luôn cả kẻ nhiều chuyện kia. Nhưng khi ngược đầu nhìn lên, thấy y phục của hai nữ tử tuy đơn sơ nhưng tuyệt đối là hàng trân quý, đắt tiền, biết thân phận đối phương không tầm thường, bọn họ phải thu liễm lại một chút.

Một người trong đó bước ra nói:

– Tiểu thư không biết, tên đầu trọc này là khất sĩ nhận cơm gạo của bá tánh, thế mà hắn không lo tu hành mà còn phạm giới, thế mà còn lì mặt ở lại không đi. Một kẻ không biết xấu hổ như thế không đáng để tiểu thư quan tâm.

Nhã Nhã nghe vậy thì khó xử, không biết nên làm thế nào, nhìn Lý Phù Dung chờ đợi.

– Tiểu thư...

Lý Phù Dung lúc này mới lên tiếng nói:

– Hắn là kẻ tu hành biết giới mà phạm giới là không đúng. Nhưng còn các người, lấy quyền gì để phán xét?

Người kia xấu hổ, vẫn không chịu thua, lại cãi:

– Vậy chẳng lẽ lại để mặc hắn xằng bậy mà không cho người khác ý kiến hay sao?

Lý Phù Dung lại nói:

– Không phải không cho ý kiến, nhưng ra quyết định có tội hay không, chịu trừng phạt thế nào thì đó là vấn đề của người trên cao đưa ra. Việc các người cô lập bài xích, đánh đập hắn như vậy là đang làm ác, tự tạo tội nghiệt cho mình...

Trong lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng thì đột ngột có người la lên:

– Là Vĩnh An Công chúa! Nàng chính là Vĩnh An Công chúa...

Cái tên đó như sấm đập vào tai mọi người, cả thầy sùng sờ một lúc rồi gương mặt trong trí nhớ của vài người có mặt hôm tiễn đưa năm ấy hiện về.

– Đúng rồi! Là Vĩnh An Công chúa thật rồi...

Có người kích động quỳ xuống trước, hô to:

– Công chúa thiên tuế...

Ngay sau đó, những người còn lại liền lục tục quỳ xuống, người đàn ông đang cãi vả với Lý Phù Dung cũng miễn cưỡng quỳ xuống.

– Công chúa thiên tuế...

Lý Phù Dung bước tới trước mặt nam tu sĩ, cất tiếng nói:

– Ta đã từng chứng kiến có người ăn chay niệm Phật suốt hai mươi mấy năm nhưng cũng chưa hiểu được ý nghĩa của Phật pháp, vẫn phạm sai lầm. Bản thân người lại không từ bỏ, đối mặt với sai lầm của mình... đã là hiếm có.

Lý Phù Dung xoay người, hạ lệnh:

– Tất cả đứng dậy đi!

– Tạ Công chúa...

Lý Phù Dung lại nói:

– Mọi người tiếp tục nhận cháo của mình đi, đừng vì ta mà ảnh hưởng.

– Dạ.

Tất cả lục tục tiếp tục công việc của mình, có nhiều người không nhận được vẫn lên ngoáy đầu nhìn Lý Phù Dung. Nam tu sĩ lúc này mới chạy tới gần, liền bị họ vệ chặn lại, hắn cuống quýt hỏi:

– Có người tu hai mươi năm vẫn sai phạm sao?

Lý Phù Dung khẽ hạ mắt, nhẹ giọng nói:

– Phải! Không quan trọng người đã quỳ trước bàn thờ bao lâu, nếu trong lòng không thật sự hướng thiện thì bao nhiêu thời gian cũng là vô nghĩa.

Lý Phù Dung nhìn nam tu sĩ, lại nói:

– Chỉ cần người không từ bỏ mục đích của mình, từng chút từng chút một tích góp công đức, thời gian có nghĩa lý gì.

Nam tu sĩ ngẩng người chốc lát rồi chấp tay trước mặt Lý Phù Dung, lạy tạ:

– Tạ ân Công chúa đã chỉ điểm.

Nói xong, hắn tiếp tục bước xuống cuối hàng người đang chờ nhận cháo.

Nhã Nhã lí nhí nói:

– Hắn như vậy... sẽ hiểu ra ư?

Lý Phù Dung nhẹ giọng đáp:

– Con người... thì sẽ phạm sai lầm. Chỉ cần kiên trì, sẽ có một ngày...

Chợt, một tiếng nói thánh thót vang lên sau lưng hai người.

– Nghe nói Vĩnh An Công chúa xuất hiện.

Lý Phù Dung và Nhã Nhã quay đầu nhìn, đối diện với hai người lúc này là một thiếu nữ cũng mười tám, mười chín tuổi, vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đặc biệt sáng ngời, thông minh. Thiếu nữ nhoèn miệng cười làm đôi mắt cong cong lên, nàng hành bán lễ với Lý Phù Dung.

– Nhữ Yên tham kiến Vĩnh An Công chúa.

Nàng chính là Hồ Nhữ Yên, Hồ Hoàng hậu năm xưa.

Nhìn thấy Hồ Nhữ Yên, Lý Phù Dung chấn động, đây chính là lần đầu tiên trong kiếp này, hai người chính thức đối mặt với nhau. Kẻ chủ mưu đã khiến Lý gia...

Hồ Nhữ Yên không có phong hào, tước vị nhưng thân là Đệ nhất tài nữ ở Kinh thành, lại còn là nữ nhi độc nhất của Hồ thái úy, cũng thuộc hàng thiên kim quý tộc, nên mới dám thẳng thắn đối diện với Lý Phù Dung như vậy.

– Không ngờ Công chúa hôm nay đột ngột trở về, Nhữ Yên luôn ngưỡng mộ Công chúa...

Hồ Nhữ Yên thong dong nói, trong lời nói tràn đầy vui vẻ, không chút giả tạo, hoàn toàn không giống với khí chất u lãnh của Hồ Hoàng hậu trong mấy kiếp trước, không biết nguyên nhân thay đổi này là từ đâu.

Đáng tiếc, Lý Phù Dung lại không có ý muốn biết.

Mặc cho Lý Phù Dung lãnh đạm, Hồ Nhữ Yên vẫn nhiệt tình như cũ.

– Công chúa có muốn đi dạo một lúc, ngài rời Kinh thành lâu, có nhiều thứ đã thay đổi. Nếu Công chúa không chê, Nhữ Yên xin mạn phép dẫn đường cho ngài được không.

Lý Phù Dung chưa đáp, Nhã Nhã bên cạnh có chút cuống quýt, nàng dù sao vẫn là một tiểu cô nương, xa xứ đã lâu thật sự không kiềm được tò mò. Lý Phù Dung khẽ gật đầu.

Hồ Nhữ Yên dẫn Lý Phù Dung đi một vòng, luôn miệng giới thiệu:

– Nhờ mấy năm qua mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, Kinh thành cũng phát triển rất nhiều. Đằng kia, đằng kia là những tú lâu mới mở, đang rất được dân chúng đón nhận...

Lý Phù Dung nhìn theo hướng tay Hồ Nhữ Yên chỉ rồi lại hạ tầm mắt xuống những kẻ ăn xin lấp ló quanh đó. Hồ Nhữ Yên như hiểu, lại nói:

– Dù Nam Quốc có phát triển thế nào cũng khó tránh trong đó có vài người nghèo khó. Vì vậy, Nhữ Yên cùng với một số thiên kim khác hợp sức, mỗi tháng sẽ tổ chức phát cháo mấy lần giúp đỡ bọn họ...

Hóa ra người phát cháo ngày hôm nay chính là Hồ Nhữ Yên. Tính cách Hồ Nhữ Yên quả thật thay đổi rồi, lại còn được tự ý xuất đầu lộ diện thế này...

Những cảnh tượng trong xa xưa tái hiện trong đầu Lý Phù Dung, như một giấc ảo mộng lại chân thật tê tái...

Đúng lúc đó, một nam một nữ cười ngửa chạy qua.

Người nam dùng ngựa nói với người nữ:

– Ngoài cổng thành đang phát cháo, ta đi qua nhìn một chút được không?

Người nữ chau mày, không kiên nhẫn nói:

– Có cái gì hay mà nhìn? Nếu chàng thích thì quyền chút tiền là được rồi. Thời gian chàng ở Kinh đã không có nhiều rồi còn định để người khác san sẻ với ta?

Người nam vừa bó tay vừa buồn cười nói:

– Được rồi! Để người hầu làm thôi, còn ta dẫn nàng đi chơi, được không?

Nghe thế, người nữ liền hớn hờ:

– Đương nhiên là được rồi!

Xong, hai người sánh đôi chạy đi mất.

Hồ Nhữ Yên cười cười nói:

– Đó là thiếu tướng họ Lâm cùng với hôn thê của mình, Hoa Hướng Dương.

Hoa Phi!

– Vì Lâm thiếu tướng có công vụ ngoài biên ải nên thời gian ở Kinh thành không nhiều, hôn sự của bọn họ cũng vì thế mà lùi đến giờ. Hoa tiểu thư là người thẳng tính nhưng bụng dạ không xấu, nếu có cơ hội tiếp xúc, Công chúa sẽ thấy nàng cũng là người thú vị.

Lý Phù Dung không ý kiến, trước kia, có thể nói Hoa Phi là người duy nhất trong cung không ngấm ngầm đối phó nàng. Bởi vì có bao nhiêu suy nghĩ đều hiện rõ trên mặt Hoa Phi, bức tức thì lập tức tìm người gây gỗ chứ không biết mưu mô là gì, nhưng cũng khiến người khác phải đau đầu không thôi.

Đúng lúc đó, một nữ nhân ăn mặc rách rưới bị xô đẩy, ngã trước mặt bọn họ. Lý Phù Dung được Nhã Nhã lôi tránh kịp nên không sao, Hồ Nhữ Yên tuy không bị đụng trúng nhưng cũng giật mình.

Nữ nhân kia lồm cồm bò dậy quất mắng:

– Ta là Nhân Phi! Ta chính là Nhân Phi, các người dám vô lễ với ta như vậy sao...

Nữ nhân điên kia lồm cồm bò dậy, mắng chửi không ngớt rồi lại lao vào đám người kia, lại bị xô ra. Mấy lần như vậy, nàng ta mới chịu thua, thui thủi bỏ ra một góc mà ngồi, miệng vẫn không ngừng lầm bầm.

– Gia phụ của nàng trước kia là quan tam phẩm, sau được gả cho một thám hoa...

Nếu gia cảnh tốt thế vì sao lại ra nông nỗi này?

– Một năm kia, cha nàng bị vạch tội tham ô, bị cắt chức đầy ngục dẫm. Vì nàng đã được gả đi nên may mắn thoát tội, vị thám hoa kia xem như cũng không bặt đãi nàng. Nhưng không hiểu vì sao, nàng phát điên, một ngày kia đột nhiên tuyên bố mình là Nhân Phi, là phi tử cao quý phải được mọi người cung phụng. Vị thám hoa kia ban đầu còn tìm cách lắng xuống, tìm người chữa trị cho nàng ta. Nhưng nàng lại ngày một quá đáng, không chỉ nói xằng bậy mà còn mắng chửi luôn cả vị thám hoa kia, nói hăm một kẻ thất phu, hèn hạ không được động vào nàng. Vị thám hoa kia rốt cuộc không nhịn được, sợ những lời kia tới tay Hoàng thượng mà bị liên lụy, dứt khoát hưu vợ, đuổi nàng ra đường để mặc tự sinh tự diệt...

Lý Phù Dung không có bao nhiêu phản ứng, ngược lại Nhã Nhã bên cạnh lại động lòng thương hại, lí nhí nói với Lý Phù Dung.

– Tiểu thư, nô tì đi cho nàng cho bánh bao được không. Kể ra nàng cũng đáng thương...

Lý Phù Dung ngạc nhiên nhìn Nhã Nhã, cũng không phản đối, Nhã Nhã liền vui vẻ lấy bánh bao chạy tới cho nữ nhân điên kia. Hình ảnh kia khiến Lý Phù Dung nhìn mãi không thôi.

Khi Nhã Nhã chạy về, Lý Phù Dung đã nói:

– Ta mệt rồi!

Hồ Nhữ Yên sững sốt, tự trách:

– Là Nhữ Yên sơ ý, Công chúa đã đi cả đường dài như vậy...

Lý Phù Dung không buồn chú ý, nín tay Nhã Nhã muốn đi trước. Nào ngờ, Hồ Nhữ Yên phía sau lại cất tiếng nói:

– Công chúa, không hiểu sao Nhữ Yên cảm thấy rất quen thuộc với Công chúa, rất muốn làm bạn với Công chúa, không biết Nhữ Yên có thể đến tìm Công chúa nữa hay không?

Lý Phù Dung nhìn Hồ Nhữ Yên một lúc, rồi nói:

– Để sau đi!

Mặc cho Lý Phù Dung lạnh nhạt, Hồ Nhữ Yên vẫn không buồn lòng, lại thi lễ:

– Cung tiền Công chúa.

Khi vào xe ngựa, Nhã Nhã mới nhỏ giọng hỏi:

– Tiểu thư không thích Hồ tiểu thư sao?

Lý Phù Dung nói:

– Muội cảm thấy vậy sao?

Nhã Nhã nói thật:

– Bình thường tiểu thư không hay nói chuyện nhưng Nhã Nhã cảm giác tiểu thư càng xa cách với Hồ tiểu thư.

Lý Phù Dung nhẹ cười không đáp, ngược lại hỏi:

– Còn muội? Vì sao lại để ý đến nữ nhân điên kia?

Nhã Nhã tròn mắt nói:

– Không phải nàng rất đáng thương sao?

Lý Phù Dung lặng im, vẫn nhớ rất rõ cái chết thê thảm của Nhã Nhã trong kiếp trước và Nhân Phi chính là kẻ chủ mưu đã gây ra. Thế mà, kiếp này, Nhã Nhã lại cảm thấy xót thương cho hung thủ đã hại chết mình?

– Nếu như... nữ nhân kia đã từng hại muội thì sao?

Nhã Nhã càng không hiểu, nói:

– Muội chưa bao giờ từng gặp nàng ấy.

– Ta chỉ ví như, trong kiếp xưa chẳng hạn.

Nhã Nhã chau mày, nghiêm túc suy nghĩ, nhưng mãi vẫn không thấu, đành nói:

– Muội không biết! Muội không nhớ tới, chỉ biết hiện tại cảm thấy nàng đáng thương nên cho nàng chút thức ăn thôi, về sau có cơ hội gặp lại hay không cũng không biết. Muội chỉ nghĩ như vậy thôi.

Lý Phù Dung bất ngờ rồi lại mỉm cười, nói:

– Nhã Nhã đã trưởng thành rồi.

Trong cõi đời này có bao nhiêu người lương thiện như vậy, có thể có cái nhìn thuần lương và sáng suốt như nàng?

– Nhã Nhã.

Nghe gọi, Nhã Nhã ngược đầu lên liền nhìn thấy nụ cười hòa ái của Lý Phù Dung.

Lý Phù Dung nói:

– Chúng ta về nhà!

Nhã Nhã vẫn còn lảng lảng, vô thức đáp:

– Dạ, về nhà thôi.

Chiếc xe ngựa chở theo Lý Phù Dung và Nhã Nhã chậm chậm bước về hướng Lý gia.

...

Sau khi xe ngựa của Lý Phù Dung đi rồi, hai người ngồi bên cửa sổ trên lầu khách điểm mới thu lại tầm nhìn.

– Hoàng huynh, vì sao lại có hứng thú với ngốc nữ kia?

Người được gọi thả tách trà xuống để lộ ra khuôn mặt của mình, chính là Hoàng đế Lạc Long, còn người vừa gọi kia là Lam Vương.

Chính Hoàng đế Lạc Long cũng không rõ vì sao mình lại muốn nhìn Lý Phù Dung kia. Một ngày tiền đưa năm đó, gương mặt kia, vẻ mặt xa xăm đó cứ hiện ra trong lòng hắn.

Người mà hắn không hiểu được!

– Thành Vương cũng thật kỳ lạ, rốt cuộc có quan hệ gì với nàng ta?

Việc Lý Phù Dung được phong làm Công chúa là ý của Thành Vương không phải là chuyện bí mật, đương nhiên Lam Vương biết rõ. Lúc đầu, cũng có người từng phỏng đoán như Hoàng đế Lạc Long khi xưa, nghĩ Thành Vương nhìn trúng Lý Phù Dung. Nhưng không, Thành Vương chưa từng một lần xuất hiện để gặp Lý Phù Dung. Tư tình nam nữ bị bỏ qua!

Nếu thế, có thể nào... Thành Vương muốn thông qua Lý Phù Dung mà bắt tay với Lý gia? Ý nghĩ điên cuồng đó vừa xuất hiện lại bị gạt bỏ. Đơn giản vì, giữa Thành Vương với Lý Vĩnh Trường, huynh trưởng của Lý Phù Dung thật sự như nước với lửa! Lý Vĩnh Trường tuổi trẻ tài cao, mới hai mươi tuổi đã làm tới chức quan tam phẩm, tiền đồ vô lượng, rất nhiều người muốn lôi kéo. Thế nhưng, Lý Vĩnh Trường chừng mắt Thành Vương, trên triều luôn đối nghịch với hắn, gây cho Thành Vương không biết bao nhiêu trở ngại. Tình cờ gặp nhau bên ngoài, không khí căng thẳng. Nói Thành Vương và Lý Vĩnh Trường ngầm ngầm bắt tay nhau, đánh chết cũng không tin!

May mắn Lý Vĩnh Trường dù có ghét Thành Vương thế nào nhưng đến khi gặp biến cố, liền dẹp qua hiềm khích của mình, nhiệt tình giải quyết. Không những thế, Thành Vương còn có lần đề cập trước mặt Hoàng đế Lạc Long, nói Lý Vĩnh Trường là nhân tài hiếm có. Nếu Thành Vương đã không đề ý, Hoàng đế Lạc Long càng không nói gì, cứ để mặc cho hai người đấu đá.

Sẵn nói tới Thành Vương, vị vương gia kỳ lạ này, thật không thể không nhắc đến hôn sự của hắn. Hắn hơn hai mươi tuổi vẫn không lập Vương phi, dù có bao nhiêu tiểu thư ngõ ý, hắn vẫn không ngó ngang. Trong lúc mọi người nghi ngờ không biết hắn có vấn đề khó nói gì hay không thì đột ngột, ba năm trước, hắn thành thân.

Tân nương lại là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi đầu, không phải nhân vật xuất chúng, tiếng tăm mà chỉ là một nữ nhi thương họ. Khi ấy, cả Kinh thành bị oanh tạc không thôi. Không ai hiểu được hắn đang muốn làm gì nữa.

Chưa dừng tại đó, sau khi thành thân, Thành Vương còn rước cả cha mẹ nàng đến ở cùng, một năm có đến mấy tháng ngao du bên ngoài không về. Thật sự không biết nói làm sao nữa.

– Mà Thành Vương đối xử đặc biệt với ngốc nữ kia như vậy, lẽ nào Thành Vương phi, có tiếng hay ghen kia không chút phản ứng?

Lúc này, Thành Vương và Thành Vương phi là đang ở trong Kinh thành, nhất định sẽ biết tin tức Lý Phù Dung trở về.

Hoàng đế Lạc Long nói:

– Thành Vương Phi... có lẽ mới là người cao hứng nhất.

Theo như những gì hắn biết, đại đa phần những tin tức liên quan đến Lý Phù Dung đều là chuyển về cho Thành Vương phi kia. Nàng không những rất quan tâm đến Lý Phù Dung mà còn ngầm ngầm giúp đỡ không ít.

Lam Vương bĩu môi nói:

– Không phải chứ! Người đàn bà ghen tị kia...

Lam Vương thờ dãi không muốn nói tới nữa.

– Vậy còn Hoàng huynh? Khi nào huynh mới lập Hoàng hậu đây?

Hoàng đế Lạc Long dờ khóc dờ cười, không biết vì sao lại dính tới mình rồi.

Hiện tại, trong hậu cung trống trơn, khiến không ít quan đại thần sốt ruột. Trước kia, không phải Hoàng đế Lạc Long chưa từng có nữ nhân. Khi hắn còn là Vương gia, tuy không có Vương phi nhưng đã có hai vị trắc phi.

Ngoài mặt các nàng xem như hòa thuận, nào ngờ sau lưng hắn lại làm ra nhiều trò, ngầm ngầm đấu đá nhau tới kẻ còn người mất. Những chuyện các nàng làm, cứ nghĩ là hoàn toàn kín đáo, không ai biết được mà nào có biết, hắn rõ chính xác từng phần.

Biết rõ bộ mặt thật của các nàng, lại phải đối diện với gương mặt giả lá, giả tạo kia thật sự khiến hắn ăn không tiêu. Sau cùng, cả hai lưỡng bại câu thương, cùng ôm nhau chết hận, hắn chỉ có thể thờ dãi một tiếng rồi thôi.

Sau khi lên ngôi, đáng lẽ ra hẳn phải thu một số nữ nhi của các quan thần trong triều vào hậu cung để củng cố thực lực, nhưng nhớ đến cảnh ngày ngày già dôi kia, hẳn thật sự ngần ngẫm nên luôn lần lữa không thôi.

– Huynh nên thu một số nữ nhân vào hậu cung đi, dùng các nàng để cầm giữ mấy lão già trong triều an phận hơn...

Lam Vương thật tâm khuyên nhủ, Hoàng đế Lạc Long cười trừ:

– Tại sao ta phải vì mấy lão khom ấy mà ủy khuất mình cơ chứ? Muốn trấn áp bọn họ thì chỉ cần Thành Vương ra tay là đủ rồi.

Lam Vương cau có, nghi kỵ nói:

– Huynh thật sự tin tưởng Thành Vương như vậy ư?

Thành Vương thâm sâu khó dò, thực lực không biết nông sâu, lại không phải huynh đệ đồng bào nên Lam Vương trước giờ vẫn không tin tưởng.

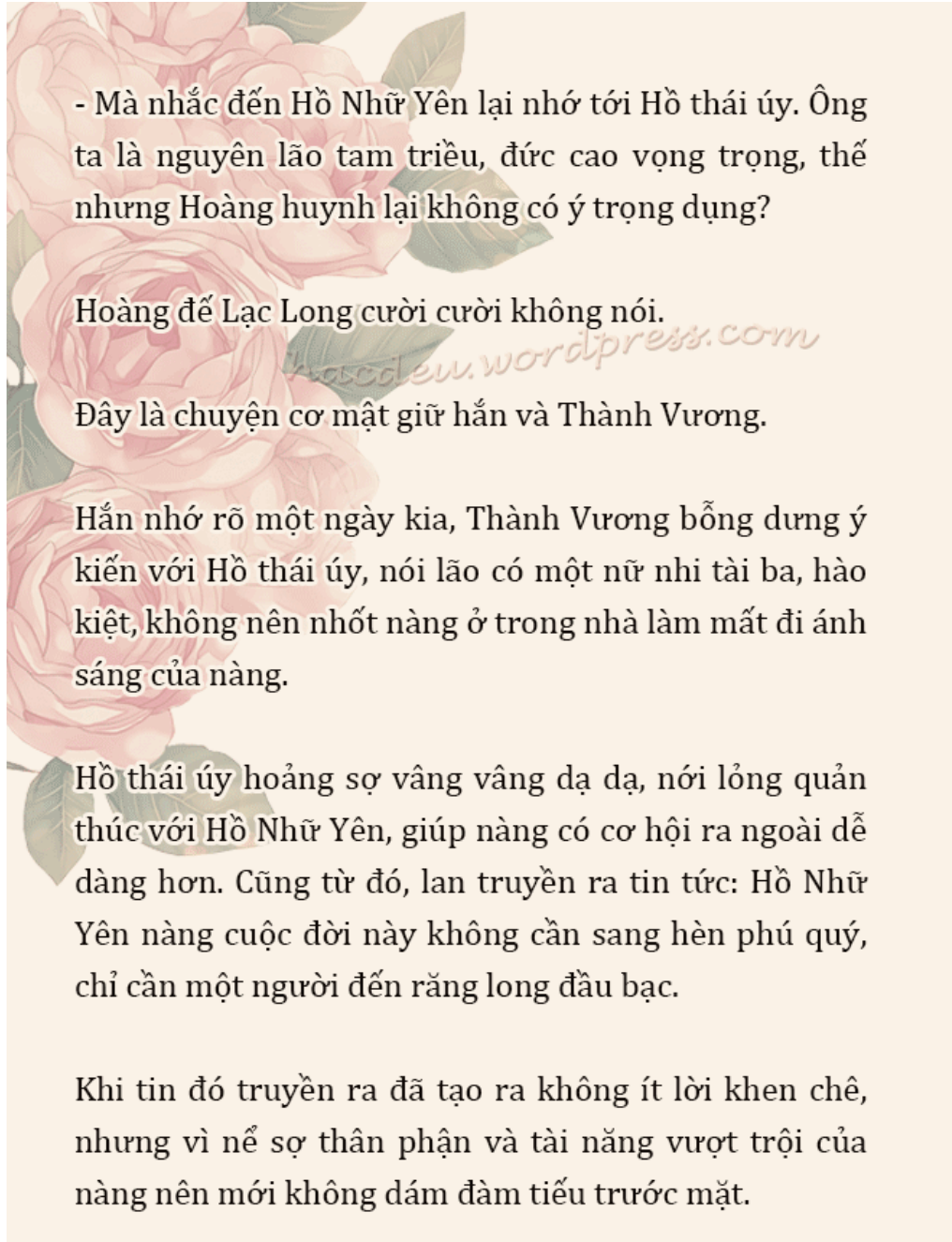
Hoàng đế Lạc Long cười bảo:

– Sao lại không?

Đó chính là chỗ khác nhau giữa Hoàng đế Lạc Long và Lạc Quân Đế khi xưa. Một khi đã chấp nhận dùng thì sẽ bỏ qua những nghi kỵ không đáng có.

Khuyên mãi không được, Lam Vương bực tức nói:

– Đừng nói huynh định thủ thân suốt đời chỉ cần một người như Hồ Nhữ Yên kia!

- Mà nhắc đến Hồ Nhữ Yên lại nhớ tới Hồ thái úy. Ông ta là nguyên lão tam triều, đức cao vọng trọng, thế nhưng Hoàng huynh lại không có ý trọng dụng?

Hoàng đế Lạc Long cười cười không nói.

Đây là chuyện cơ mật giữ hẩn và Thành Vương.

Hắn nhớ rõ một ngày kia, Thành Vương bỗng dừng ý kiến với Hồ thái úy, nói lão có một nữ nhi tài ba, hào kiệt, không nên nhốt nàng ở trong nhà làm mất đi ánh sáng của nàng.

Hồ thái úy hoảng sợ vâng vâng dạ dạ, nói lỏng quản thúc với Hồ Nhữ Yên, giúp nàng có cơ hội ra ngoài dễ dàng hơn. Cũng từ đó, lan truyền ra tin tức: Hồ Nhữ Yên nàng cuộc đời này không cần sang hèn phú quý, chỉ cần một người đến răng long đầu bạc.

Khi tin đó truyền ra đã tạo ra không ít lời khen chê, nhưng vì nể sợ thân phận và tài năng vượt trội của nàng nên mới không dám đàm tiếu trước mặt.

Đối với Hồ Nhữ Yên như thế, nhưng Thành Vương lại cảnh báo về Hồ thái úy, hần nói:

“Chỉ có thể dùng, không thể trọng!”

Vì lời cảnh báo kia, tương lai đã định số mệnh của Hồ thái úy không thể bước thêm.

Không phải Hoàng đế Lạc Long cái gì cũng nghe lời của Thành Vương, nhưng qua Thành Vương, hần sẽ để ý xem xét tình hình. Quả thật, qua thời gian quan sát, hần nhận ra Hồ thái úy ngoài mặt nhiệt thành, không có gì để nghi ngờ, nhưng chỉ cần trong lòng có chút ý đồ, ít nhiều sẽ để lộ ra. Hoàng đế Lạc Long đã thấy dã tâm của Hồ thái úy không nhỏ!

Thật không nhỏ!

- Nghe nói gốc nữ kia vẫn chưa định hôn? Chẳng lẽ muốn học theo Hồ Nhữ Yên muốn kiếm một phu quân một lòng một dạ vì mình?

Hoàng đế Lạc Long dở khóc dở cười thật rồi.

Lý Phù Dung à?

Hoàng đế Lạc Long khẽ cười, băng quơ nói:

- Sao lại không?

Lam Vương liền bưng bưng phản bác:

- Nàng dựa vào cái gì chứ? Nàng có thể so được với Hồ Nhữ Yên sao?

Hoàng đế Lạc Long cười nói:

- Dựa vào phụ huynh của nàng là đại thân trụ cột của Nam Quốc, thân phận Công chúa cao quý, thêm sự ưu ái, bảo hộ của Thành Vương. Chỉ bằng nàng là Lý Phù Dung!

...

– Nhã Nhã, lại kể câu chuyện của muội đi! Sau khi gã đàn ông xấu xa kia bị gãy chân thì như thế nào?

– Từ ngày đó, sau khi chứng kiến vợ con ông ấy đau khổ như thế, cả mẫu thân của muội cũng không được vui, muội đã hối hận mà thay đổi suy nghĩ của mình. Mỗi lần gặp mặt, cũng sẽ cố gắng chào một câu, gật đầu một cái, cũng khuyến khích bọn trẻ trong làng không thù hận với ông ta nữa. Dần dà, không chỉ bọn trẻ, mà thái độ của ông ta cũng thay đổi một chút, ít vô cớ la mắng mọi người đi. Á, đúng rồi, có một lần ông ấy còn cho muội kẹo đó! Dù viên kẹo đó không dễ ăn chút nào...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.